

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 4

LENADIAZ

*Unutma ki,
her kapının bir anahtarı vardır.*

KÖREBE

★★★★★
Daphne du
Maurier
Ödüllü
Yazar

EKSİK
PARÇA

ROMAN

Çeviren: Cem Yurttaş

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 4

LENA DIAZ KÖREBE

Lena Diaz, heyecan verici bir başka Ölüm Oyunları romanı ve karanlık bir soruyla geri dönüyor: Özgürlüğünüz bütün hayatınıza mal olursa ne yaparsınız?

Karanlıkta saklananın düşman olduğunu tahmin edebilirsin. Ama peki ya düşmanların sayamayacağın kadar çoksa? Devlin'in geçmişi düşmanlarla doluydu ve dâhil olduğu bir polis soruşturmasıyla birlikte bu düşmanların her biriyle yüzleşmek zorundaydı. Ama bu sefer tehlikede olan sadece kendi canı değildi, sebebini çözemediği bir çekim hissettiği yeni yetme polis Emily'nin de canı tehlikedeydi.

Kadınlara akıl almaz işkenceler yapan azılı katilin yeni hedefi ise Devlin ve yanından bir an olsun ayırmadığı Emily gibi görünüyordu. Tuzak kurulmuştu ve ölüm oyunu yeni kurbanlarını arıyordu.

/eksikparca1

/Eksik_Parça

THG
0543517
DCG
0543517 DCG

ISBN: 978-605-864091-9

9 786059 864091

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eksyadisi.com

Tutku, her iklimde yetişen bir bitkidir.

Harry Truman

Eksik Parça Yayınları

Körebe

Lena Diaz

Orijinal Adı: Take the Key and Lock Her Up

Copyright © 2014 Lena Diaz

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Cem Yurttaş**

Editör: **Burcu Karatepe**

Redaktör: **Gonca Gidenoglu**

Kapak Tasarımı: **Yusuf Şancı - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Sayfa Tasarımı: **Eksik Parça Yayınları**

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Nisan 2015

ISBN – 978-605-9864-09-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr>

<http://www.facebook.com/eksikparca1>

http://twitter.com/eksik_parca

www.eksikparca.com

LENA DIAZ

*Unutma ki,
her kapının bir anahtarı vardır.*

KÖREBE

Çevirmen: Cem Yurttaş

BİRİNCİ BÖLÜM

Kızıl renkli soyulmuş bir boya parçası bodrum kapısına inatla tutunmuş hafif meltemde kırmızı bir bayrak gibi dalgalanıyor ve Dedektif Emily O'Malley'yi evin içindeki şüpheliyi takip etmemesi için uyarıyordu. Kurbanın korku dolu çığlıklarının hiç dinmeyen yankıları, Emily'nin cesaretini tüketen, kararlılığını paramparça yapan ses patlamaları şeklinde kafatasının içini dövüp duruyordu.

Sağ elinde sımsıkı tuttuğu terden kayganlaşmış Glock 17'si o kadar şiddetli titriyordu ki artık neredeyse yere degecekti. Silahını daha da sıkı tutarak titremesini engelledi. Şu anda çift el tutuş daha iyi olurdu ama merkezle bağlantıda kalabilmek için cep telefonunu kapatmamış, sol elinde tutuyordu.

Tanrım bana yardım et, ne yapacağımı bilmiyorum.

Zaten hiçbir zaman bilmezdi. Sorun da buydu ya zaten. Üniformalı bir polis olarak görev yaptığı kısa süre boyunca meslektaşlarının çoğunu, amirini —ve de ailesini— diğer polisler kadar nitelikli ve becerikli olduğuna inandırmıştı. Çoğu zaman 'öyleydi de. Ama herhangi bir aile içi şiddet vakasında ya da beklenmedik bir olayın patlak verdiği —silah çeken bir sürücü gibi

örneğin— bir trafik çevirmesinde donup kalıyordu.

O zamanki ortağı, şimdiki dedektif arkadaşı Tuck, son derece acımasız bir dürüstlikle, baskı altında çok yavaş reaksiyon zamanlaması, berbat içgüdüleri ve kötü bir karar mekanizması olduğunu söylemişti. Ancak bu fikirlerini başka kimseyle paylaşmamıştı. Bunun yerine onun hep arkasını kollamış, birlikte dedektiflik sınavına çalışırken yardım etmişti ve bunu da, halkı güvende tutmak amacıyla onu sokaklardan uzak tutmak istediği için yaptığını söyleyerek dalga geçmişti.

Planı işe yaramıştı da. Altı ay önce ikisi de sınavdan en yüksek puanları alıp dedektifliğe terfi etmişti. O zamandan beri Emily, Georgia'daki dedektiflerden iki kat daha fazla olayı çözmüştü. Yirmi altı yıllık hayatında ilk defa bir konuda ustalaşmıştı. Nihayet kendini en çok yakıştırdığı yerdeydi. Fakat şimdi burada bir kez daha hiç de iyi olmadığı bir şeyi —yani baskı altında ölüm kalım kararı vermek gibi zor bir şeyi— yapmak zorunda kalıyordu.

Şüpheli, Savannah-Chatham Merkez Polis Karakolu'ndaki onca nitelikli üniformalı polisin yanından geçip gitmiş ama Emily'nin gözünden kaçmamıştı. İşten eve dönerken beyaz bir kamyonetin yolcu koltuğunda oturan, korkudan bembeyaz olmuş kadının dört gündür kayıp olan iki çocuk annesi genç kadın olduğunu fark eden Emily'ydi.

İroniden kaçılmıyordu bazen.

Sonuçta Emily neredeyse terk edilmiş denebilecek iki şeritli taşra otobanının ortasında geri dönüp şüpheliyi, etrafında İspanyol yosunuyla kaplı meşe ağaçları ve soya fasulyesi tarlalarından başka bir şey olmayan bu köhne, sarmaşığa boğulmuş eve kadar takip etmişti.

“Destek nerede?” diye fısıldadı telefona.

“En yakında Dedektif Tuck ve Jones var, on sekiz dakika

kadar uzaktalar, birkaç dakika uzakta da devriye ekibi var. Hepsi yoldalar.”

Ne? On sekiz dakika mı? Kapının arkasında Virginia Hawley vardı ve köşeye sıkışmış, muhtemelen umutsuz durumdaki bir adamın elindeydi. Hawley’nin on sekiz dakikası yoktu.

Hatta belki de *bir* dakikası bile.

Emily, o sağlam, kilitli dış kapıyı bir şekilde geçse bile içeri daldığı anda Hawley’nin yaralanma ya da ölme olasılığı yüksekti. Silahlı baskın olaylarının son çare olmasının ana nedeni bu olaylardaki yüksek ölüm oranı istatistikleriydi. Ancak orada, kulağında telefonla dikilip durmak da Hawley’nin yaşama şansını yükseltmiyordu. Ya da en azından Emily’ye göre öyleydi.

Pazarlığa başla. Şüpheliyi konuşturmalı, dikkatini kurbanından başka yere çekmeliydi. Emily şimdi, rehine pazarlığı üzerine üç yıl önce Polis Akademisi’nde aldığı derste öğrendiklerini hatırlayabilmeyi ne çok isterdi.

Yumruğuyla kapıya vurdu.

“Polis. Kapıyı aç. Bayan Hawley’yi bırak, biz de zorla içeri girmeyelim. Kimsenin canı yanmasın.”

Tamam, maalesef “biz” blöfü kulağa oldukça zavalıca gelmişti, hatta kendisine bile. Özellikle de şüpheli onu, kendisini bodrum girişine kadar desteği olmadan tek başına kovaladığını gördüğü için son derece acıklı bir blöf olmuştu bu. Doğal olarak şüpheli Emily’nin blöfüne cevap vermedi.

Emily bir kere daha kapıya vurup talebini tekrarladı. Yine cevap gelmedi. Cep telefonunun ekranına baktı. Son derece kıymetli bir dakika geçmişti. Destek gelene kadar on yedi dakika vardı. Bu altmış saniyede adam kurbanına neler yapmıştı acaba? *Bir sonraki* altmış saniyede neler yapacaktı?

İçeriden tiz bir çığlık duyuldu. Emily’nin midesi sıkıştı.

“Nerede bu Tuck ve Jones?” diye fısıldadı telefona yeniden.

“Şehrin epeyce dışındasm O’Malley. Dayan biraz. Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde varacaklar oraya.”

Santral görevlisinin bilmiş konuşmasını duyunca dişlerini gıcırdattı. Şu çığlık, korku dolu, yürek sızlatan cinsten bir çığlıktı. Telefonu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırarak sağ elindeki silahı sımsıkı kavradı ve diğer eliyle kapının kolunu tuttu. Muhtemelen bir zaman kaybı. İlk geldiğinde denediği için kapının kilitli olduğunu biliyordu. İş yapıyor gibi görünmek pahasına bir şeyler yapmalıydı.

Kol döndü ve kapı birkaç santim açılıverdi. Heyecandan bir anda nefesi kesilen Emily elini çekerek birkaç metre geri gitti. İki eliyle silahını sımsıkı kavrayarak karanlık, korkutucu kapı aralığına doğrulttu.

“Dedektif?” dedi karakolun santralindeki memur, “Ne oluyor orada?”

Bir tuzak. Bu bir tuzak olmalı.

Bu kapı başta kilitliydi. Yoksa değil miydi? Belki de o kadar gergindi ki kolu yeterince sert çevirmeden kilitli olduğunu düşünmüştü. Hayır, hayır. Kilitli bir kapı ile kilitli olmayan bir kapı arasındaki farkı anlamayacak kadar zavallı bir durumda değildi. Bu işte bir tuhafılık vardı. Yardımın gelmesini *beklemeliydi*.

“Dedektif?”

“Ben iyiyim.” diye fısıldadı Emily. “Ben—”

Bodrumdan acı dolu bir çığlık daha yükseldi. Kan kırmızı renkteki kapının arkasında bir yerlerden sağır edici bir silah sesi duyuldu, sonra bir tane daha.

Buraya kadardı. Emily daha fazla bekleyemezdi. “Silah sesi. Tekrarlıyorum, silah sesi. İçeri giriyorum. Jones ve Tuck’a söyle kışlarını kaldırıp yetişsinler ve beni kurtarsınlar.”

Aramayı sonlandırıp santral tekrar ararsa şüpheli duymasın diye telefonu sessize aldı. Telefonu pantolonunun cebine soktuktan sonra derin bir nefes aldı ve kapıyı ardına kadar hızla açıp elindeki silahı önünde, sağa sola çevirerek içeri daldı.

Çılgın gibi gözlerini kırptırıyor, hedef küçültmek için eğilerek yürüyordu. Gözlerinin karanlığa alışması için gerilim dolu bir on saniye bekledi. Bir merminin gelip göğsüne saplanacağını bekliyordu ama bu olmayınca biraz şaşırdı. Hâlâ üniformalı olsaydı şimdi şüphelinin mermilerinden korunmak için kurşungeçirmez bir yelek giyiyor olurdu. Ama dedektif olarak nadiren yelek gerektiren durumlarla karşılaştığı için yeleği şu anda ofisinde toz topluyordu. Tamamen savunmasızdı yani.

Biraz sonra görüşü açıldıysa da pek bir işe yaramadı. Kapıdan sızan güneş ışığından başka bir ışık yoktu, bodrumun geri kalanı zifiri karanlıktı. Tam önünde ve sağında beton duvarlar vardı. Gidilecek tek yön sol tarafıydı.

Birkaç kısa adımdan sonra duvarı takip ederek tekrar dönmek zorunda kaldı, kendini labirentteki bir fare gibi hissediyordu.

Ya da can vermeye giden bir polis memuru gibi.

Korku, o çirkin yüzünü gösterdiği an Emily geriye, kapıya doğru hareket ettiğini fark etti. *Hayır. Hemen durdu. Bir kerecik olsun, korkuya diren. En azından denemezsen Hawley'nin bir şansı olmayacak. En başta bu yüzden polis olmuştun, insanlara yardım etmek için. O hâlde gerekeni yap!*

Ayaklarını sürüye sürüye ilerlemeye başladı. İçindeki korku bir yere gitmemişti henüz, onu ağırlaştırıyor, uyuşuk bir hâl sokuyordu. Ama tek bildiği şekilde —yavaş adımlarla— yürümeye devam etti.

Mutlak bir karanlık vardı. Şüphelinin yerini ortaya çıkaracak sesleri dinleyerek parmaklarını duvar boyunca gezdirdi.

Fakat duyduğu tek ses, kesik ve kısa kısa aldığı nefeslerdi. Müm-kün olduğuunca az ses çıkarmak adına daha derin, daha düzenli nefes almaya odaklanmaya çalıştı.

Yedi metre kadar ileride tavana doğru bir yerden loş bir ışık sızdığını gördü. Bütün kasları, bütün vücudu gerilip kasılmıştı; ölüm korkusu, ilerleyişini yavaşlatmaya çalışıyordu. Ama o son çığlık ve silah sesleri, Hawley'nin bir yerlerde kanlar içinde yatmış, yardım istediği düşüncesi Emily'yi harekete geçirdi. Kız kardeşlerinden biri ya da annesi burada olsaydı Emily birinin onlara yardım etmesi için dua ederdi. Ve şimdi Virginia Hawley için de aynı şeyi yapmalıydı.

Işığın, duvarın üst kısmındaki küçük, pis bir pencereden geldiğini fark etti. Aşağıyı aydınlatmaya yetecek kadar bir ışık girmiyordu içeri. Ama o pencere olmadan bile bodrumun bu kısmı geri kalan kısmından daha aydınlıktı, her şeyi yutan mürekkep karasından ziyade gri bir tondaydı bu bölüm. İleride bir tane daha ışık kaynağı olmalıydı ya da başka bir bodrum penceresi, belki köşeyi dönünce görünür diye düşündü.

Duvardaki bombelere dokunup loş ışığı takip ederek ileri doğru yürüdü eğilerek. Duvar ansızın bitince Emily kendini büyük bir açıklıkta buldu. Saklanacak yeri yoktu, savunmasız bir şekilde ortalık yerde kalakalmıştı. Üniformalıyken nefret ederek taktığı ağır teçhizat kemerinin belinde olması için neler vermezdi şimdi. Kemerinde sürekli bulunan feneri hayat kurtarabilirdi şu anda. Fakat elindeki tek şey silahı ve cep telefonuydu.

Telefonundaki fener uygulamasını kullanmalı mıydı acaba? Minik LED ışığı en fazla bir metreyi aydınlatırdı. Bu da onu üzerinde "beni vurun" yazan neon ışıklı bir hedefe dönüştürmekten başka bir işe yaramazdı. İstemeye istemeye telefonu cebine bırakıp ilerideki ışığa doğru santim santim ilerlemeye başladı.

Odayı bir baştan diğerine geçerken başka bir çılgılık gelmedi. Burası daha havasız, daha küflüydü. Ölü gömülen bir kilise mahzeni gibi daha bir çürümüş kokuyordu. Ürpererek burasının *kendi* mezarı olmaması için dua etti.

Şüpheli neredeydi? Eğer bu bir tuzaksa neden kapıda karşılamamıştı onu? Şu anda muhtemelen onu gözetliyor, takip ediyor, gizli bir noktadan silahını ona doğrultmuş bekliyordu. Bir ölüm oyunu mu oynuyordu acaba? Korktuğunu görmek hoşuna mı gidiyordu yoksa?

Sağ tarafından bir hışırtı geldi.

Sese doğru döndü bir anda, elleri silahını o kadar sıkıyordu ki parmakları acımaya başlamıştı. Neydi o? Fare mi? Dışarıdaki öğlen sıcağından kaçan bir yılan mı? Yoksa çok daha kötü bir şey mi?

Nefesini tutarak karanlığa doğru gözlerini kırıştırdı. Hareket eden bir gölge ya da beton zeminde yankılanan bir ayak sesi falan da yoktu. Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. Ciğerleri oksijen diye yanıp tutuşuyordu. Tek seferde ciğerlerini havayla doldurmamak için kendini zor tutarak küçük küçük nefesler almaya başladı. Üşümemesine rağmen dişleri takırdıyordu.

Paniğe kapılma. Aldığın eğitimleri düşün. Bu sefer arkanı yaslayabileceğin bir ortağın yok. Bunu yapmak zorundasın.

Öne doğru küçük bir adım atmasıyla birlikte bir duvara tosladı ve alnını beton bloğa çarptı. Alçak sesle bir lanet okuduktan sonra gergin bir şekilde etrafı dinlemeye koyuldu, bir taraftan da şüphelinin kendisini duymamış olması için dua ediyordu.

Nabızı öylesine hızlı atıyordu ki kalbinin her atışını kulaklarında hissediyordu. Kimsenin karanlığın içinden üstüne atılmadığını görünce sağa dönüp bir köşeyi dönene kadar duvarı takip etti. Karanlık sonunda yerini kutsal ışığa bıraktığında duvarın üstünde bir dizi dikdörtgen pencerenin uzun, dar bir kori-

doru aydınlattığını gördü.

Arkasında kalan karanlıkta gizlenen şeye olan korkusu ileride onu bekleyen şeye olan korkusundan daha baskındı. İleri doğru atıldı. Sağ tarafındaki duvarda düzenli aralıklarla gömülmüş yarım düzine kadar kapı vardı. Üst taraflarındaki küçük pencereler haricinde kapılar sağlam görünüyordu. Silahını kavrayarak iki kapının ortasındaki duvara sırtını verdi.

En yakın kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Dönüp ayak uçlarında kalktı, küçük pencerenin alt tarafına zor yetişiyordu. İçeri bakmak karanlık bir kuyuya bakmak kadar yararsız görünüyordu. Her bir kapının kolunu tek tek yokladı. Sonuncusuna dek hepsi kilitli çıktı. Bu kol kolayca dönüverdi. Kendine düşünmesi için —dolayısıyla da donup kalmaması için— zaman vermemeye kararlı bir tavırla eğilip kapıyı sert bir şekilde açtı ve silahını sağa sola sallamaya başladı.

Koridordan içeri yansıyan zayıf ışığa gözleri alışınca odayı incelemeye başladı. Aşağı yukarı on metrekare kadar karşı duvardaki ranzadan başka hiçbir şeyin olmadığı boş bir odaydı bu. Ve o ranzada üzerine bir battaniye atılmış, büzüşüp kalmış bir kadın yatıyordu. Sırtı Emily'ye dönüktü, uzun kahverengi saçları omuzlarını örtüyordu.

Virginia Hawley.

Emily hızla arkasını kolladıktan sonra yürüyüp yatağa doğru eğildi.

“Bayan Hawley” diye fısıldadı. “Ben Dedektif O'Malley. Size yardım etmeye geldim.”

Kadından bir tepki gelmedi.

Usulca kadının omzuna dokunduğunda sıcak bir ten beklerken yumuşak, soğuk ve kıpırtısız bir şeyle karşılaştı. Kaşlarını çatıp battaniyeyi çektiği anda nefesi kesildi. Dokunduğu

şey bir omuz değildi. Battaniyenin altında bir yastık vardı. Fakat hepsi bu değildi.

Battaniyeden ve yataktan gelen küflü ve ekşi kokuyu duyunca Emily'nin boğazına bir yumruk gelip oturdu. O yastığın yanında yatıp duran bir yığın kemikten başka bir şey değildi. Bir zamanlar et ve kaslarla birbirine bağlı olan bu şeyler ayrılmışlardı, bu insanın bir zamanlar genç mi yoksa yaşlı mı erkek mi yoksa kadın mı olduğunu gösteren hiçbir şeyi kalmamıştı.

Uzun, koyu renk saçlardan başka.

Emily, mide bulantısıyla başa çıkmaya çalışarak ayağa kalktı ve eğilerek kadının yüzüne baktı. Cesedin geri kalanından anlamış olduğu gibi sırttan bir kafatasından başka görülecek bir şey yoktu. Yastığı kaplayan saçlar insan saçına benziyordu ama kafatasına bir tür kordonla bağlanmışlardı. Bu zavallı kadın çok uzun zaman önce çürümüştü. Virginia Hawley değildi.

Emily tesadüf eseri bulduğu şeyin farkına varınca kasırgaya tutulmuş gibi sarsıldı ve baştan beri elden bırakmadığı tüm tedbir ve cesareti uçtu gitti. Bu kapılar. Havayı dolduran rutubetli çürük koku. Önündeki yatağın üstünde duran iskelet. Bu bir bodrum değildi. Bu bir hapishaneydi. Burada başka kaç kurban vardı acaba? Diğer odalarda, diğer hücrelerde kaç kişi vardı? Ve Bayan Hawley neredeydi?

Buraya destek olamadan girmek bir hataydı, hem de ölümcül bir hata. Derhâl dışarı çıkmalıydı. Hemen. Bir anda ayağa kalktı. Arkasından belli belirsiz bir hışırtı duyuldu. Hızla arkasını döndüğü anda kapı gürültüyle üstüne kapandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Duyduğu korku, Emily'ye hücreye kapatıldığından beri saatler geçmiş gibi hissettiriyordu. Ama telefonundaki ekran yalnızca on beş dakika olduğunu söylüyordu. Kalın duvarlardan oluşan labirent, telefonun sinyal almasını önlüyordu. Bu yüzden telefonu, ışığı haricinde işe yaramaz durumdaydı. Bunu cesedi incelemek için kullanmış, kemiklerin arasında bir sürü takı bulmuştu. Altın bir alyans. Etrafında beş burç taşı, ortasında elmas olan bir anne yüzüğü. Bunun yanında üstünde beş çocuğun her biri için küçük yuvarlak bir nazar boncuğu olan gümüş bir bilezik.

Telefon ışığının şüphelinin dikkatini çekeceğinden korkan Emily bunu çok kısa bir süre kullanmıştı. Şimdi orayı aydınlatan tek ışık kapının üstündeki kare camdan giren ışıktı, o da camın pisliğinden sızabildiği kadarıyla.

Destegin gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Silahını çekmiş, kapının yanında duvara yaslanmış duruyordu. Kapının kilidine ateş etme riskine girmeli miydi? Kilidi kırar mı yoksa iyice sıkıştırır mıydı acaba?

Tuhaf bir tak sesi hücrede yankılanınca bir anda gerildi. Biri kapıyı tıkırdatıyordu sanki. Tuck mı? Yoksa Jones muydu bu?

Bakmak için duvardan uzaklaştı.

Biri camdan içeri bakıyordu. Adamın onu karanlıkta görebileceğini sanmasa da geri kaçtı. Ona dair görebildiği tek şey adamın uzun boylu ve şüphelininkiler gibi kısa kesilmiş simsiyah saçları olduğuydu. Bu kesinlikle sarışın Tuck ya da kısa boylu Jones değildi. Bu Hawley'yi kaçırın adam olmalıydı.

Hawley onun yanında mıydı? Emily öyle olmaması için dua ediyordu. Ateş etmek zorunda kalırsa adamın kurbanı kendine siper etmesi hiç işine gelmezdi. Sessizlik içinde dakikalar geçti. Gitmiş miydi? Yoksa hâlâ orada bekleyip onunla oyun mu oynuyordu? Dişlerinin tıkırdamasını önlemek için alt dudağını ısırıp ve silahını daha sıkı tuttu.

Tık. Metalik bir ses geldi kapıdan. *Tık.* Tetik parmağı seyrirdi, neredeyse silahı ateş alacaktı. Üzerindeki baskıyı unutup sese odaklanmaya zorladı kendini. *Tık.* Adam orada ne yapıyordu acaba?

Arkasındaki duvarda derin bir güm sesi titreşti ve kapı büyük bir gürültüyle koridora düştü. Pencereden gördüğü adam hücreye girdi, onu arar gibi etrafına bakındı bir an. Emily, Glock marka tabancasını ona doğrulttu. Adamın elinde silah olmadığını anladığı an çoktan tetiğe basmıştı bile. Tam o anda adam ona doğru atılıp silahı tutan elini yukarı kaldırdı. Mermi adamın hemen yanından geçip duvara saplandı.

İkisi birden yere düştüler, kollar bacaklar birbirine girmişti şimdi. Düşerlerken adam havada dönüp sırtını zemine vererek düşüşün darbesini üstlendi. Sert bir *bam* sesi eşliğinde yere çarparken boğazından kısık bir küfür duyuldu. Emily onun üstüne düştüğü anda çenesini adamın sert göğsüne çarptı.

Bir an ikisi de ne hareket edebildi ne de konuşabildi. Adam sanki hem sırtını hem de kafasını beton zemine vurmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Emily'nin gözleri, açık kapıdan giren

ışıkla gri renkte aydınlanmış odayı taradı. Silahı neredeydi? İşte orada bir metre ötedeydi. Almak için atıldı ama adam lanet okuyarak Emily'yi yakaladı ve çevirip altına aldı. Şimdi sırtı yerde olan Emily'ydi ve adam da tam üstündeydi. Kurtulmak için umutsuzca çabaladı.

Adam, Emily'nin bileklerini sıkı sıkı tutuyordu. "Benimle kavga etmeyi bırak, canını acıtacaksın." Adamın derin sesi göğsünde gümbürderken Emily'nin de göğsünde titreşti. "Sana yardım etmeye geldim."

"Ben bir polis memuruyum, Dedektif O'Malley." dedi Emily ellerini kurtarmaya çalışırken dişlerini gıcırdatarak. "Bırak beni." Cevabını beklemeden dizini adamın kasıklarına gömdü.

Adam bükülerek Emily'nin saldırısını kolayca engelledi ve vücut ağırlığını kullanarak onu kıpırdayamayacağı şekilde yere bastırdı. Sanki adamın vücudundaki her kas Emily'nin yumuşak kıvrımlarına bantla yapıştırılmış gibiydi. Emily kısa bir süreliğine de olsa bu manasız mücadeleden vazgeçti ve gözlerini kırpıştırarak karanlıkta adamın yüzünü seçmeye çalıştı. Hawley'yi kaçırان adamın bu adam olup olmadığını doğrulamaya çalışıyordu.

Birbirlerine çok yakın oldukları için arkasındaki açık kapıdan giren ıışıkta adamın yalnızca yüzünün ve gözlerinin etrafındaki çizgileri görebiliyordu. Fakat sesi, ona yardım etmeye geldiğini söylerken öfkeli hatta endişeli çıkmıştı. Kesinlikle bir psikopattan beklenmeyecek bir ses tonuydu bu. Gerçi şu durumda bir psikopattan ne beklenirdi ki?

Her şeyden önce muhtemelen bir silahı olurdu. Ayrıca onu bu hücreye kilitleyen o olsa kapıyı kırmak yerine anahtarla açmaz mıydı? Evet açardı. Ki bunun da tek bir anlamı vardı. Emily'nin bodruma kadar kovaladığı adam bu değildi.

Emily sert bir tonda "Sen de kimsin?" diye sordu.

Adamın gözleri Emily'nin göğüslerinin kendi göğsünün üzerinde sıkıştığı yere döndü ve boğazını temizledi. "Benim adım Devlin." Beyaz dişleri alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Ancak içinde bulunduğumuz bu çıkmaza bakarak bana Devil¹ diyebilirsin."

Adamın "çıkamaz" kelimesiyle ne demek istediğini anladığı anda Emily'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Birbirlerine bu kadar yakın olmalarından dolayı Emily kasıklarının üstünde bir sertleşme hissetmeye başlamıştı. Tamamen uygunsuz bir karıncalanma hissiyle birlikte dişlerini gıcırdattı.

Ellerini ve kendini bu imkânsız ve utanç verici durumdan kurtarmak için tekrar kıvrandı. "Eğer buraya beni kurtarmaya geldiysen beni bırakarak ve üstümden kalkarak bunu kanıtla. *Derhâl*."

Devlin abartılı bir nefes verdi. "Beni tekrar hadım etmeye kalkmayacağına söz verersen olur." diye dalga geçti kalçalarını kıpırdatarak aralarına bir mesafe koyarken.

Devlin'in bu utanmaz yorumunu duyunca Emily'nin ona ateş edesi geldi. Bir kere daha.

"Tamam, bir daha dizimi geçirmeyeceğim. Söz." Ama sözünü tutmaya niyeti yoktu tabii. Kaçmasına yardım edecek her türlü pis numarayı çekmeye hazırды.

Devlin, Emily'nin ayak uçlarına kadar uzanıp tatlı bir titreme yaratan derin boğuk bir kahkaha patlattı. Hey Tanrım, ne oluyor bana böyle diye geçirdi içinden Emily.

"Yalancı." dedi Devlin. "Ama yine de şansımı deneyip seni bırakacağım."

Devlin, Emily'nin üstünden kalkarken kapıdan giren ışık yüzlerine vurdu ve birbirlerinin yüzlerini ilk defa o an gördüler. Devlin hızla nefes aldı ve donakaldı, aslında Emily'yi korkutması

¹ Devil, İngilizce şeytan anlamına gelir.

gereken bir dikkatle birden onu incelemeye başladı. Ama Emily nedense korkmamıştı. Muhtemelen aynı anda o da Devlin'i inceleyiyor olduğu içindi bu sakinliği.

Devlin'in burnu hafif kemerliydi. Ama bu, yüzünün haşin ve erkeksi güzelliğini bozmaya yetmiyordu. Kıskanılacak kadar kalın kirpikleri, Emily'yi heyecanlandıran, ona açıktan açığa hayran hayran bakan aç gözlerini çevreliyordu. Günlerdir tıraş olmamış görüntüsü veren, koyu renk kirli sakalıyla çevrelenmiş, tamamen keskin çizgilere sahip mükemmel bir simetriye sahipti.

Kimya. Emily'nin, parmaklarını avuç içlerine kıvrmasına neden olan bu katıksız fiziksel çekimi başka türlü açıklamasına imkân yoktu. Bu yabancıya olan yakışıksız hayranlığından ötürü kendinden tiksinişini önleyen tek şey adamın bir yabancı *olmasıydı*. Birkaç santim ötesindeki bu yüz yakışıklı ve çekiciydi, evet. Ancak aynı zamanda da bir o kadar yabancıydı. Ki bu da onun, Emily'nin peşine düştüğü şüpheli olmadığını gösteriyordu.

Koridordan gelen hışırtıyla ikisi de uykudan uyanır gibi kafalarını kaldırıp kapıya baktılar. Elllerinde silahlarıyla iki adam hücrenin kapısına doğru koştu. Devlin bir anda cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklik ve kesintisiz tek bir hareketle kalkıp *Emily'yi korumaya çalışırmış gibi kendini onun önüne siper etti*.

“Polis!” diye bağırdı adamlardan biri. “Kıpırdama.”

Devlin polisi korkutmamaya çalışırmış gibi yavaşça kalkıp ellerini havaya kaldırdı. Emily adamın, bugün üstüne bir sefer ateş açıldıktan sonra böyle bir endişe taşımasına şaşırmadı.

Birkaç adım geri çekildi. İçeri tutulan el fenerlerinden dolayı hücre şimdi fazlasıyla aydınlıktı. “Polis” diye bağırان Jones'tu ve silahını Devlin'e doğrultmuştu. Yanındaki de Tuck'tı. Hücrenin hemen dışında silahları ve el fenerleri Virginia Hawley'yi kaçıran adama çevrilmiş üç üniformalı polis duruyordu.

Fakat bu adam Hawley'yi kaçıran kişi *değildi*.

Olay başladığında Emily şüpheliyi bodruma kadar kovalarken şüpheli kapıyı kapamadan önce dönüp Emily'ye bakmıştı. Aralarında birkaç metre vardı ve parlak güneş ışığı adamın tam yüzüne vuruyordu. Yani Emily adamın tipini çok iyi biliyordu.

Bu Devlin denen adam, şüpheli gibi uzun boylu ve koyu siyah saçlara sahipti ama benzerlikleri o kadardı. Devlin diğer adamdan çok daha... Çekiciydi, doğru kelime buysa eğer. Ayrıca Hawley'yi kaçıran adam tıraşlıydı, Devlin'in yüzündeki seksi kirli sakal onda yoktu.

"İyi misin?" Jones onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Alnında kızarıklık var. Bu herif mi vurdu sana yoksa?" İşaret parmağını Devlin'e doğrulttu.

Tuck'ın, Devlin'in ellerini arkadan kelepçelediğini görünce Emily'nin içi hop etti.

"Bırakın onu." dedi. "Şüpheli o değil."

"Ama sana vurmuş." diye ısrar etti Tuck.

"Hayır hayır, vurmadı. Karanlıkta bir duvara tosladım. Kimse vurmadı bana. Ben iyiyim. Lütfen, Tuck bırak onu. O bir şahit. Hawley'yi kaçıran kişi o değil."

Tuck kaşlarını kaldırdı ama Emily'nin ricasını da yerine getirdi. Devlin'in kelepçelerini çıkarıp onları ödünç aldığı üniformalı polise geri verdi.

Devlin bileklerini ovuşturup başıyla Emily'ye teşekkür etti.

"Herkes silahlarını kılıfına koysun." Polisler huzursuz bir şekilde bakiştılar ama Emily'nin dediğini de yaptılar. Tuck uyarırmış gibi göstere göstere elini kılıfının altına yerleştirdi.

Emily ne zamandır tuttuğunun bile farkında olmadığı uzun bir nefes verdi ve aceleyle açıklamaya başladı. "Şüpheliyi ve kurbanı bodruma kadar kovaladım. Ama ikisi de gözden kaybol-

du.” Karşı duvardaki yatağı gösterdi. “Buraya girdim, o yataktaki cesedi görüp Hawley zannettim. Ama ben içeri koştuğum anda biri arkamdan kapıyı kapayıp kilitledi. Devlin isimli bu şahıs beni çıkarmak için kapıyı kırdı.” Bir Jones’a bir Tuck’a bakıyordu. “Lütfen Hawley’yi bulduğunuzu ve iyi olduğunu söyleyin bana.”

Tuck yavaşça başını iki yana salladı. “Buraya geldiğimizden beri sizden başka kimseyi görmedik.”

Emily’nin omuzları düştü.

Elinde fenerle üniformalı bir polis daha kapı ağzına koşturdu. “Diğer iki kapının pencerelerinden bakınca içeride iskeletler görünüyor.”

Allah kahretsin. “Peki ya Bayan Hawley?” diye seslendi Emily.

“Şu ana kadar ondan eser yok.” O ve diğer memurlar bir üniformalıyı Tuck ve Jones’un yanında bırakarak öteki hücrelere yöneldiler.

Emily tabancasını boğuşma esnasında düştüğü yerden alıp kılıfına soktu.

“Buraya kadar takip ettiğim beyaz kamyonete ne olmuş peki?” diye sordu Emily ortaya.

Diğer üniformalı polis el feneriyle hücrenin içini tarıyordu.

“Dışarıda park etmiş beyaz bir kamyonet var. Bir Ford F150.” dedi Tuck.

“Şüphelinin sürdüğü araba Ford marka değildi. Bir Chevy kullanıyordu.” dedi Emily.

“Ford bana ait.” Devlin’in derin ses tonu herkesin dikkatini üzerine çeviren bir otoriteyle içerideki kasveti ikiye böldü. “Aradığınızı zannettiğim adam ben geldiğimde kamyonetiyle basıp gitti.”

Emily, Devlin’in gözlerinin içine bakabilmek için aralarındaki mesafeyi kapayarak boynunu geriye doğru uzattı. Amma da uzun bir adamdı, bir doksanın üstündeydi herhâlde. Bodruma

kadar kovaladığı adamın bir seksen civarı olduğunu ve Devlin'in etkileyici fiziğini oluşturan kaslara sahip olmadığını düşününce adamın Devlin'e benzediğini nasıl düşünebilmişti acaba?

"Ben Dedektif Emily O'Malley." diye hatırlattı aralarında bir resmiyet oluşturmak ve az önceki yakınlığı unutturabilmek için. "Siz kimsiniz? Bu sefer tam isminizi söyleyin."

Devlin cevap verip vermeme konusunda kararsızmış gibi bir an tereddüt etti. Sonunda "Buchanan. Devlin Buchanan." dedi.

Buchanan. Bu isim neden tanıdık geliyor acaba? "Şüphelimizi gördüğünüzü söylediniz. Tarif edebilir misiniz?"

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilmek için Devlin'i deniyordu. Gözlerindeki temkinli bakışlardan sakladığı bir şeyler olabileceğini düşünüyordu. Onu dikkatle inceledi. İnsanların vücut dilini okumak, ses tonlarında oluşan belli belirsiz ani değişiklikleri yorumlamak ve dediği şeylerle alakasını kurmak onun alanıydı. Sırf bu yüzden üzerinde çalışmadığı davalarda bile amiri ve çalışma arkadaşları bazen onun şüphelileri sorguya çekmesini istiyordu.

"Biraz bana benziyordu." diye itiraf etti. "Beyaz, kısa siyah saçlar, uzun boy, muhtemelen otuzlarının ortalarında. Bir sonraki sorunuzun cevabı ise hayır, kamyonetin yolcu koltuğunda kimseyi görmedim. Ama bu, orada biri olmadığını göstermez. Ben girdiğim anda adam basıp gitti. Tarlanın ortasından geçip yola çıktı, doğru dürüst bakamadım."

Tarifi birebir uyuyordu. Vücut dili doğru söylediğini gösteriyordu. "Hangi tarafa gitti?"

"Batıya."

"Jones" dedi Emily. "Kamyoneti takip ederken merkeze plaka numarasını ve tarifini verdim. Bir arama emri—"

"Çıkıyorum. Hemen. Yüz elli kilometre çevredeki bü-

tün kolluk kuvvetleri bu kamyonu arayacak. Onu bulacağız.” Jones hemen telefonunu çıkardı.

“Arama yapmak için dışarı çıkman gerekecek. Burada telefon çekmiyor.” dedi Emily.

Jones, Tuck’ı ve feneri Buchanan’ın üzerine tutan polisi Emily’nin yanında bırakarak hızla hücreden çıkıp koridora doğru koştu.

“Konuşmaya başlayın.” dedi Emily. “Neden buradasınız? Bana yardım etmeye çalıştığınızı söylediniz, her şeyden önce yardıma ihtiyacım olduğunu nereden biliyordunuz? Böylesine bir kırsalda benimle aynı yolda gidiyor olmanız ve ben hücreye kapatıldıktan hemen sonra buraya gelmeniz biraz fazla tesadüfi değil mi sizce de?”

Eğer doğruyu söylüyorsa bir yabancı için hayatını riske atmış demektir. Fakat mükâfat ya da teşekkür beklemek bir yana kendine dikkat çekmek bile istemiyormuş gibi bir hâli vardı ki bu da Emily’nin daha da şüphelenmesine neden oluyordu. Bir şeyler dönüyordu. Bu adam ne saklıyordu acaba?

Normalde Tuck’la birlikte tanıkları sorgularken sırayla soru sorup ipucu çıkarırlardı. Ama henüz ona neler olup bittiğini anlatmadığı için Tuck, Emily’nin doğru soruları soracağına inanarak yanı başında sessizce dikiliyordu.

“Hücrede olduğumu nereden biliyordunuz?” diye sordu Emily.

Buchanan ona sanki vaktini harcıyormuş gibi bir bakış attı. “Bilmiyordum. Ama sizi bodrumda bulamayınca o kapılardan birinin ardındasınız diye düşündüm. Hepsini denedim, hepsi kilitliydi, o yüzden ben de sizi aramak için her birini tek tek kırmaya karar verdim.”

“Diğer kapıları kırdığınızı duymadım. İçeride benim ol-

duğumu bilmeden ilk benim bulunduğum hücreyi açmaya karar verdiğinizde inanmamı mı bekliyorsunuz?”

Devlin, sanki Emily'nin inanıp inanmaması umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti.

“Madem Dedektif O'Malley'ye yardım etmeye çalışıyordunuz” dedi Tuck, “Neden geldiğimizde onun üstündeydiniz?”

Harika, Tuck sorabileceği onca sorunun içinde bula bula *bunu* mu bulmuştu?

Devlin'in dudakları seğirmeye başladı, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibiydi. Alev gibi bakışları Emily'ninkilerle buluştuğunda onun üzerindeyken hissettiklerini ve Emily'nin talihsiz kıpırdanışlarının ikisinin de beklemediği bir tepkiyi gösterdiğini hatırladığını anlatıyordu. Tek kaşını kaldırıp Tuck'ın bu kötü kurulmuş soru cümlesine Emily'nin cevap vermesinden memnun bir ifade sergiledi.

Kendini daha da küçük düşürmek istemediğinden yanındakilerden kurtulmanın zamanı geldiğine karar verdi Emily. Feneri tutan polise başıyla işaret etti. “Bay Buchanan'ı buradan çıkarın. Karakolda görüşeceğim kendisiyle.”

Onu böyle sıradan bir şekilde dışarı çıkarınca Devlin bozuldu. Ancak protesto da etmedi ve Emily'yi Tuck ile birlikte hücrede bırakarak polisin kendisine dışarıya kadar eşlik etmesine izin verdi. Emily rahat bir nefes aldı ve onlar çıktıkları anda titreyen elleriyle omuzlarına inen saçlarını düzeltti.

“Neler oluyor?” diye sordu Tuck. “Buraya geldiğimden *nerdeydiniz?*”

“Buchanan'ı vurmaya kalkmış olabilirim, onun da kendini korumak için beni yere indirmesi gerekti.”

Tuck gözlerini kırptı. “Onu vurmaya mı *kalktın?* Ateş ettin yani.”

Emily ellerini beline koydu. “Paldır küldür girdi içeri. Karanlıktı. Bir an silahı olabilir diye düşündüm.”

“Silahı *olabilir* diye mi *düşündün*?” Tuck hücrede etrafına bakındı. “Yok muydu?”

Emily uzun bir nefes verdi. “Hayır. Yoktu.”

Tuck başını yavaşça iki yana salladı. “Emily—”

“Biliyorum, biliyorum. Baskı altında çok kötüyüm. Hatırlatmana gerek yok.”

“Teğmen Drier çok kızacak.”

Emily’nin tırnakları avuçlarına geçti. “Haklı da. Çuvalladım. Hem de fena hâlde.”

Emily’nin yaptığı hatayı bir sivil yapsa kolaylıkla affedilirdi. Ancak eğitimli bir polis memuru çok daha dikkatli davranmalıydı. Silahsız birine ateş etmemeliydi. Durumu kontrol altında tutmalıydı. Hücrenin kapısından uzakta durup polis memuru olduğunu duyurmalı ve şahsa teslim olmak için bir şans vermemeliydi. Bunları yapacağına adamı, vurulmamak için ona saldırmak *zorunda* bırakmıştı.

Şansı varsa bugün yaptığı hatalar karakolda yalnızca bir dedikodu malzemesi olur ve onunla biraz dalga geçerlerdi. Şansı yoksa dedektifliğinin ilk altı ayı aynı zamanda son altı ayı olurdu. Nashville, Tennessee’ye dönüp her konuda başarılı olan ailesine tam da bekledikleri gibi başarısız olduğunu itiraf ederdi.

“Destegin gelmesini beklemeliydin.” Tuck teselli eder bir şekilde elini onun omzuna koydu. Emily, amiri bunu öğrendiği an bu sözlerin onun ağzından çıkacağını düşünüyordu ama bağırarak tabii. Üstelik bunları söylerken kesinlikle bir dayanışma ruhuyla elini omzuna koymayacaktı.

“Haklısın.” dedi Emily.

“Tam olarak ne oldu?”

Ellerini birleştirip bükmemek için cebine koydu. “Dedim ya, bodrumun dışındaydım, çığlıklar ve silah sesleri duydum. Biri de beni bu hücreye kilitledi.”

“Birisi. Buchanan değil yani.”

“Kimin kapıyı kapattığını görmediğim için yemin edemem. Ama o olduğunu sanmıyorum. İçeriye girdikten sonra ne şüpheliyi gördüm ne de Hawley’yi. Buraya geldiğinizde başka çıkışlara rastladınız mı?”

“Hayır. İçeri girmeden önce tüm binayı dolandık. Bu bodruma yalnızca tek giriş çıkış var. Ve zemin kattaki bütün kapı ve pencereler tahtayla kapatılmış.”

“Demek silah sesleri ve çığlıkları kullanarak beni yanıltıp içeri çekmeye çalıştı. Ben kurbanı kurtaracağımı zannederken şüpheli bu labirentin etrafından dolaşıp kadını kaçırmış olmalı.” Tiksintiyle başını salladı. “Destegi beklemeden içeri girmeye karar vermem sayesinde zavallı kadın hâlâ tutsak. Ve nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu yok elimizde.”

Tuck sessiz kaldı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Emily’ye acıyarak bakan gözleri zaten onun da aynı sonuca vardığını gösteriyordu.

Emily yer yarılrsa da yerin dibine girsem diye düşünüyordu. Ama bunun kurbanı faydası yoktu. Virginia Hawley’ye, sahip olduğu yetenekleri —bulmaca çözme becerisi gibi— kullanarak neler döndüğünü ve bunun arkasında kimlerin olduğunu ortaya çıkarmayı borçluydu. Bu bilgiye sahip olduğu anda şüphelinin, kurbanını nereye götürdüğünü bulabilirdi. Bunu yapabilmek için de her şeyden önce Buchanan’m bu işe karışıp karışmadığını kesin olarak öğrenmeliydi. İçgüdülerine güvenerek bir yere varamazdı, kesin bilgilere ihtiyacı vardı.

Herhangi bir ipucu bulmak umuduyla hücrede etrafına

bakındı tekrar. Giriş dikkatini çekti o an. Kapı, koridordaki duvara dayalıydı. Polislerden biri yolu açmak için kaldırıp oraya dayamış olmalıydı. Kilit mekanizması sapasağlam duruyordu. Kapının kasası da. Benekli sıradan pirinç menteşeler kırılmamıştı.

“Menteşelerin pimleri nerede?” Emily koridora doğru koşturdu.

Tuck da arkasından geldi. “Neden bahsediyorsun?”

“Menteşelerin kapıyı tutmalarını sağlayan pimler. Gitmiş.” Bulması uzun sürmedi. Duvara dayalı kapının yanında bir levye demiriyle birlikte yerde duruyordu. Muhtemelen o tarafa doğru düşmüşlerdi.

“Demek böyle yapmış.” dedi Emily.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Tuck yine. “Paylaş şu düşüncelerini.”

Emily eliyle kapıyı ve pimleri gösterdi. “Şimdi anlaşılıyor her şey, hücrenin içindeyken duyduğum sesler falan. Buchanan pencereye tıklatmıştı. Kamyonetine gidip levveyi alıp getirmiş ve pimleri çıkartıp kapıyı menteşelerden ayırmış demek.”

Tuck’ın ağzı büzüştü, Emily’nin dediklerini düşünüyor gibiydi. “Anahtarı olsa bu kadar uğraşmazdı.”

“Aynen. Anahtarı yokmuş. Doğruyu söylüyor bence. Bu işte parmağı yok. Gerçekten de bana yardım etmeye çalışıyormuş.”

“Ama buraya geldiğimizde elleri senin bileklerinde seni yere yatırmış durumdaydı.”

“Sırf ben onu vurmaya kalktığım için. Beni ayağa kaldırmak üzereydi. Nefsi müdafaa yapıyordu yani. Buchanan...” Sesi kaydı gitti.

“Ne oldu?” diye sordu Tuck. “Bir şey mi geldi aklına?”

Ses tonundaki umut Emily’yi şaşırtmamıştı. Akademiden beri birlikte çalışıyorlardı. Tuck onun, kimsenin becereme-

diği durumlarda olay yerindeki ayrıntıları ince eleyip sık dokuyarak nasıl ipucu bulduğunu biliyordu. Birden kafasında bir ampul yanması, çok sıradan görünen bir teorinin sonradan tam on ikiden vuran bir tespit olduğunun ortaya çıkması çok sıradan durumlardı Emily için. Şu anda uyandığı bir şey yoktu tabii. Önemli bir şeyi unuttuğuna inanıyor, titizleniyordu.

“Devlin Buchanan, Devlin Buchanan...” diye mırıldandı. “Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor bana?”

“Alex Buchanan yıllarca şehrin en tanınmış savunma avukatlarından biriydi.” dedi Tuck. “Sanırım arkadaşlarına iyilik olsun diye bazen hâlâ davalara baktığı oluyor. Aklını kurcalayan bu olabilir mi?”

“Belki.” Gözlerini kapatıp kafasını kurcalayan düşünceye odaklanmaya çalıştı. “Hayır. Başka bir şey var.” Birden bir şey hatırladı. Ani bir nefes alıp gözlerini açtı. Hücreye koşup yatağın yanında dizlerinin üstüne çöktü.

“Ne yapıyorsun?” Tuck hemen yanına çömeldi. “Adli tıp görevlisi gelene kadar cesede dokunma.”

“İskelet demek istedin herhâlde. Ceset denemez artık buna.” Cep telefonunu çıkardı. “İşte, şuna bak.” Telefonunun ışığını kadının bilek kemiğinin üzerindeki bileziğe tuttu. “Zincirin üzerine işlenmiş en büyük nazar boncuğunu görüyor musun?”

Okuyunca Tuck’ın gözleri büyüdü.

“Bir de bunlara bak.” Emily bileziğin zincirine tutturulmuş diğer beş küçük boncuğa tuttu ışığı. Tırnağının ucuyla üçüncü boncuğu çevirip Tuck’a arkasındaki ismi okuttu.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Tuck.

“Aynen.” Emily telefonu indirdi. “Kim gidip Devlin Buchanan’a bu iskeletin annesinden geriye kalanlar olduğunu söyleyecek?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Küçük dehşet evine her beş dakikada bir acil durum aracı gelip ön bahçedeki uzun otların içine park ediyordu. Devlin uzun, çakıllı garaj girişinin üst tarafında kamyonetine dayanmış kollarını kavuşturmuş bir hâlde etrafındaki koşuşturmayı izliyordu. Polis memurları bazen bir araya toplanıyor, bazen de bodrumla bahçe arasında mekik dokuyorlardı. Ancak onca koşuşturmaya rağmen kayda değer hiçbir iş yapılmıyor gibi bir görüntü vardı.

Etrafında dönüp duran verimsizliği gördükçe Devlin'in hepsine emirler yağdırması geliyordu. Fakat bu onun operasyonlarından biri değildi ve herhangi bir tavsiyede bulunmak cevaplamaya hazır olmadığı birtakım sorulara neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Zaten polis telsizinde Dedektif O'Malley'nin yardım çağrısını duyup kahramanlık yapmaya kalkarak yeterince soru işareti yaratmıştı insanların beyninde.

Genelde polis telsizini, yaptığı iş gereği polislerin nerede olduklarını tespit edip onlardan kaçınmak için kullanıyordu. Fakat o adrenalin ve korku dolu kadın sesini duyunca dedektifin başının dertte olduğunu anlamıştı. Aptal gibi kamyonetini çevirip dedektifin bulunduğu yere yönelmişti. İçerde bir polis

olduğunu bildiğinden ruhsatsız silahını kamyonetin kapısının cebinde bırakmış ve bodruma öyle girmişti. Dedektifin içerideki kapılardan birinin arkasında kilitli kaldığını fark edince levveyi almak için kamyonete dönmüştü.

Tam arkasından destek ekibi geldiğinden küçük cadının pek de öyle yardıma ihtiyacı olmadığı ortaya çıkmıştı. Şimdi ise bu karmaşanın orta yerinde kalarak bir sonraki görevinden önce ailesiyle geçirmesi gereken değerli zamanı harcıyordu.

Dedektif Jones, Devlin'i bodrumdan dışarı çıkardıktan sonra karakolda ifadesinin alınması için onu bir devriye arabasına götürmüştü. Devlin, Jones'a bu teklifi hakkında *ne düşündüğünü* söyleyip hemen kamyonetine yönelmişti. Tam o sırada Jones'un amiri Teğmen Drier olay yerine varmış, olup biteni anlamak için Jones ve evdeki memurlarla konuştuktan sonra derhâl durum değerlendirmesi yapıp Devlin'e beklemesini ve birkaç soruya cevap vermesini rica etmişti.

Oralarda beklemek Devlin'in istediği son şeydi. Ancak gönülsüzce de olsa kabul etmişti. Babası ve dört kardeşi burada Savannah'da yaşadığı için bölge polisine, ailesini bu işe karıştırmaları ya da dikkatle inşa ettiği ve de çoğunlukla sahte olan geçmişini araştırmaya başlamaları için bir sebep vermek istemiyordu. Bunun yerine yapması gereken şey onlara yararlı hiçbir bilgi *vermeden* polisleri yatıştırmaktı. Sonra yoluna gidip ailesiyle zaman geçirebilirdi. Zaten ondan sonra da yine harekete geçmek zorunda kalacaktı. Fazla bir şey söylemeyi planlamıyordu. Polisler onunla ilgili ne kadar az şey bilirse o kadar güvende *olurlardı*.

İşte şimdi bu yüzden Dedektif Jones devriye arabalarından birine dayanmış evdeki faaliyetleri izlermiş gibi görünse de besbelli gözü Devlin'in üstündeydi ve Devlin oracıkta bekliyordu.

Üç erkek ve kahverengi saçları omzuna gelen kısa boylu

bir kadından oluşan bir grup, evin arka köşesindeki daha büyük bir gruptan ayrılarak Devlin'e yöneldi. Devlin doğruldu. O'Malley adlı kadın yüzünü göremeyeceği kadar uzaktaydı ama güzelliğinin çekici ayrıntıları hafızasına bir bir kazınmıştı.

Resmen beni öp diyen kalın bir alt dudak. Yirmi beş yirmi altı yaşlarında birisine göre fazlaca ciddi bakan siyah, etkiyici gözler. Hafifçe yukarı kalkmış şuh bir burnun kemerine dağılmış çilleri ve dolgun denebilecek kıvrımları bazı erkeklere göre kusur sayılabilirdi. Ancak Devlin, onu şımarık gösteren bu burnun ve çillerin onu daha da ilginç kıldığını düşünüyordu. Ve klasik güzellik tanımına uyan birçok kadınla birlikte olmasına rağmen böyle kıvrımları olan bir kadın görünce hep salaklaşırdı. Toplumun sahte, kusursuz vücut standardına uymak adına kendini açlığa mahkûm etmeyen gerçek bir kadın.

Ayrıntıların geri kalanı için uğraşması gerekmedi. Dolgun, yumuşak göğüslerinin, göğsünde bıraktığı haz pek öyle unutabileceği bir anı değildi. Fakat müthiş çekici bir hatun olmasına rağmen bodrumda onu çarpan şey Emily'nin görünüşü değildi. Ona bakışıydı. Sanki Devlin'in insan içine çıkarken taktığı maskenin arkasını görmek ister gibi, ruhuna bakar gibiydi. Birkaç nefes boyunca Devlin benliğinin çırılçıplak kaldığını hissetmişti, sanki Emily onun üstündeki katmanları sıırmış ve gerçek kimliğini görmüştü. Devlin'in yaptığı her şey o katmanları saklamak adına olduğundan böylesine dikkatli bir incelemeden rahatsız olması gerekirdi. Fakat o tam tersine çok uzun zamandır hissetmediği bir bağ, bir yakınlık hissetmişti. Tam on üç yıldır hissetmediği bir yakınlık.

Bir polis memuru olması ne kötüydü.

Yanında yürüyen kişi bodrumdaki hücrede Devlin'in ellerini kelepçeleleyen dedektifti —Eddie Tucker, arkadaşları ona

Tuck diyordu. Jones, Teğmen Drier ilk geldiğinde ona brifing verirken Devlin kulak misafiri olmuş, bu detayı o zaman öğrenmişti. Tuck'ın tam yanında teğmen, onun da yanında adli tıp görevlisi Kennerly yürüyordu. Minibüsüyle geldiğinde, Devlin bu ismi adamın beyaz laboratuvar önlüğünde görmüştü.

Devlin'in dikkat ettiği şeyler bu kadarla bitmiyordu. Olay yerinde tam olarak kaç tane polis olduğunu, şu anda kaçının bodrumda olduğunu, ön bahçede ve yol kenarında park etmiş kaç polis arabası olduğunu biliyordu. Ayrıca bir devriye arabasına takılmadan ya da bir çukura düşmeden kamyonetini süratle oradan çıkarabilecek üç tane kaçış rotası çizmişti bile aklında. Gerçi bu bilgilere ihtiyacı olacağını zannetmiyordu ama bunu yapmak onun için nefes almak kadar doğal bir şeydi. Özellikle de etrafta polisler varken.

“Bay Buchanan, beklediğiniz için teşekkürler.” Drier sahte bir gülümsemeyle söze girdi.

Devlin istemeye istemeye sorun değil der gibi başını iki yana salladı.

“Savannah-Chatham Polis Merkezi adına bu talihsiz olay için özür dilerim.” dedi Drier. “Yardıma ihtiyacı olan bir memura yardım etmeye çalışmanızı takdir ediyoruz ve böylesi heyecan ve adrenalin dolu durumlarda pek ideal olmayan kararlar verilebildiğini anlayacağınızı umuyoruz.”

Jones ve Tuck'ın çenelerini kilitlemiş bir biçimde Devlin'e bakışlarından “biz” öznesinin onları ilgilendirmedeği belli oluyordu. O'Malley de en az onlar kadar mutsuz görünüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve Devlin'e bakamıyordu. Birden Devlin'in gülesi geldi. Drier'ın bahsettiği “talihsiz olay” silahsız olduğu hâlde O'Malley'nin ona ateş etmesi olmalıydı. Demek en baştaki yapmacık gülümsemenin sebebi buydu. Teğmenin derdi Devlin'in

dava açma ihtimaliydi.

Devlin, Drier'in özür dileme işini O'Malley'ye bırakmasına şaşırmişti. Belki de sandığından daha cesurdu ve amirinin emrine karşı gelmişti. Aferin ona. Emily'nin kendisine bir özür borçlu olduğunu düşünmüyordu. Kendisi de olsa aynı şeyi yapardı. Yemişim adil dövüşü, dedi kendi kendine. Eğer biri onun üstüne atlamaya kalksa adamın elinde silah var mı yok mu diye bakacak değildi. Neye mal olursa olsun tehdidi etkisiz hâle getirirdi. O'Malley'ye olan hayranlığından dolayı Drier'ı biraz küçük düşürmeye karar verdi.

"Sanırım Dedektif O'Malley'nin bana silah çekmesinden bahsediyorsunuz. Benim anladığım kadarıyla hayatının tehlikede olduğunu hissedip tam olarak her memurun yapacağı hatta yapması gerekeni yaptı. Söylemeye çalıştığınız *bu*, değil mi teğmen? Yani endişelenmemeliyim... Çünkü bodrumda siz olsaydınız siz de aynı şeyi yapardınız. Doğru değil mi?"

Teğmenin yüzünde komik bir görüntü peydah oldu. Belli ki O'Malley'nin haklı olduğunu söylemek istemiyordu. Ama eğer söylemezse Devlin'in bütün polis teşkilatına dava açacağından endişeleniyordu. Sonunda boğazını temizleyip sanki gitgide sıkıyormuş gibi kravatını düzeltti.

"Tabii, tabii. Dedektif O'Malley doğru davranmış."

O'Malley'nin gözleri kocaman açıldı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Görev tamamlanmıştı.

"Güzel, pek fazla vaktim yok." dedi Devlin. "Zaten epeydir bekliyorum burada. Sorularınız için beş dakika ayırabilirim."

Drier gözlerini kırptı, yüzü kızarmıştı. Muhtemelen Devlin'e vermek istediği ama veremediği ters cevaptan dolayı boğulacakmış gibiydi. Dudakları inceldi ve biraz çabadan sonra

tekrar o sahte, siyasetçi gülümsemesini takınmayı başardı.

“Polis merkezine gitmek istemediğinizi biliyorum.” dedi Drier. “Ancak gelerseniz siz dâhil herkes için daha kolay olur. Kamyonetinizde size eşlik etmesi için bir memur verebilirim, görüşmeden sonra da hemen gidebilirsiniz. Uzun sürmez.”

“Hayır, teşekkürler.”

Drier’in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Hayır denmesine alışık değildi belli ki.

“En azından konuşurken kliması olan bir devriye arabasında oturabilir misiniz? Bu sıcak insanı mahvediyor.” Söylemek istediği şeyi vurgulamak ister gibi alnından bir ter damlasını silip attı.

Devlin de sıcaktan etkilenmiyor değildi. Köprücük kemiklerinin arası terden ıslanmış siyah tişörtünden belli oluyordu. Ancak bir devriye arabasına oturmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de Drier’in onu kilitleyebileceği bir arka koltuğa. Boğucu temmuz sıcaklığını tercih ederdi.

“Ben böyle iyiyim.”

Teğmen sahte gülümsemesini bir kenara atarak kaşlarını çattı. “Pekâlâ, o zaman açık konuşacağım bağışlayın, çünkü bana başka bir seçim şansı bırakmadınız. Size kötü bir haberimiz var. Tabii ki emin olmak için bazı testler yapacağız ama telefonda kontrol edebildiğimiz kadarıyla bodrumda bulduğumuz kurbanlardan birini tanıdığınıza eminiz.”

Devlin birkaç saat önce babasıyla konuştuğu için ailesinin, geleneksel cuma akşamı yemeği için babasının evinde toplandığını biliyordu. O’Malley’nin titreyen sesindeki korkuyu duyup yolundan sapmamış olsa şimdi o da orada olacaktı. Devlin daha şimdiden babasının arka balkonunda ızgaraya atacağı ağız sulandıran biftekleri düşünmeye başlamıştı.

Eğer Drier, Devlin’in kurbanlardan birini tanıdığına ina-

nıyorsa, Devlin kimse için gözyaşı falan dökcek değildi. Ailesi dışında tanıdığı kim varsa hiç düşünmeden Devlin'in ağzına bir mermi sıkabilirdi.

Mesleğindeki bir sürü tehlikeden yalnızca biriydi bu.

Ve eğer kurban Devlin'in arkadaşım dediği birkaç kişiden biriye, Drier'in bunu bilmesinin tek yolu Devlin'in gerçek mesleğini bilmesi olurdu. Ki durum bu olsaydı şu anda bu konuşmayı bir hapisane hücrelerinde yapıyor olurlardı.

"Tanıdığımı düşündüğünüz bu şahıs kimmiş peki?"

Drier adli tıp görevlisinin öne doğru çıkmasını işaret etti.

"Dr. Kennerly kurbanın üzerinden birkaç eşya aldı."

Doktor hiçbir şey söylemeden Devlin'e büyük, şeffaf bir plastik poşet uzattı.

Devlin poşeti kaldırdı, içindeki yüzükleri ve bileziği görünce donakaldı.

"Kurbanın" diye devam etti Drier, "Carolyn Buchanan olduğuna inanıyoruz. Adliyeden bir memur Carolyn'in yıllar önce boşanana kadar babanızın eşi olduğunu doğruladı. Bilezikteki isim de bu. Babanız avukat olduğu için Buchanan ismi memura yabancı gelmedi ve nazarlıktaki isimlerin Carolyn'in oğullarının isimleri olduğunu doğruladı. Motorlu Taşıtlar Dairesi annenizin ehliyet bilgilerine bakarak saç rengi ve boyuyla ilgili bilgileri verdi. Kurbanın tahmini boyu ve saçı..."

Devlin etrafındaki her şeye kapadı kendini bir süre. Bu takılara dair net bir anısı yoktu. Çocukken dikkat edeceği bir şey değildi. Fakat o bileziği o kadar çok aile fotoğrafında görmüştü ki yanılıyor olamazdı. Babasının aldığı bir hediyeydi bu. Kesinlikle Carolyn'in bileziği idi bu. Yani o ceset Carolyn'e aitti. Alex ile Carolyn boşandığında Devlin on üç yaşındaydı ve babasını boşayalı yirmi yıldan fazla bir zaman olduğu hâlde onun öldürüldüğünü

duyduğunda Alex kesinlikle yıkılacaktı. Devlin bundan emindi.

Alex, Carolyn'i deli gibi sevmiş, bir daha da asla evlenmemişti ve bugün bile hâlâ —kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda— sekiz yıllık evliliklerini geçirdikleri evin duvarlarında asılı duran fotoğraflarına hüzünlü hüzünlü bakarken yakalandığı oluyordu.

Devlin'in etrafındaki sessizlik düşüncelerini bozdu. Kafasını kaldırıp direkt O'Malley'nin kahverengi gözlerine baktı. Derin bir üzüntü vardı bakışlarında —tamamen yanlış bir hedefe yönelmiş bir sempati. Sempatiyi hak eden kişi Devlin'in babasıydı. Carolyn'in, Devlin'in hayatında pek bir anlamı yoktu. Onun biyolojik annesi olmadığı gibi hiçbir zaman da ona kendi oğluymuş gibi davranmamıştı. O bileziği de anaç bir tavırla değil sırf kocasını memnun etmek için takmıştı. Ve boşandıktan sonra babasıyla, kardeşleriyle ya da Devlin'le görüşmek için hiçbir çaba göstermemişti.

"Başınız sağ olsun." Amirinin aksine Emily'nin sesi samimi geliyordu.

Devlin başıyla teşekkür edip poşeti adli tıpçı doktora geri verdi. "Nasıl ölmüş?"

"Henüz emin değiliz." dedi Kennerly. "Travmaya işaret eden bir şey yok. Ancak ceset, yani Bayan Buchanan o bodrumda uzun süre kalmış. Ölüm sebebini tam olarak belirlemek zor. Otopsi ve birkaç başka test yapmadan daha fazlasını bilemeyiz."

Devlin'in aklında düzinelerce soru dönüp duruyordu ama cevaplar için beklemesi gerekecekti. Şu anda yapabileceği en önemli şey babasının alacağı darbeyi hafifletmekti. Bu haberi sahte endişeleriyle Drier'in ya da bu duyarsız doktorun vermesini istemiyordu. Bundan nefret etse de sorumluluk ona aitti. Alex'e, sevdiği kadının cinayete kurban gittiğini söylemesi gereken kişi

kendisiydi.

Hızla kamyonetinin kapısını açtı.

“Bir dakika!” Drier panik hâlindeydi. “Bay Buchanan, ne yapıyorsunuz? Hâlâ size sormamız gereken sorular var.”

O’Malley ayak uçlarına kalkıp amirinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Devlin onların tartıştıkları şeyin ne olduğunu öğrenmek için beklemedi. Kamyonetine atlayıp motoru çalıştırdı. Camını indirdiğinde O’Malley’yi etrafta göremedi. O da Teğmene dönerek, “Sorularınız bir süre bekleyebilir. Babama hayatının aşkının öldüğünü söylemem gerekiyor.” dedi.

Tam vitesi bire taktığı anda yan kapı açıldı. Frene bastığında O’Malley arabaya binmişti bile. Sanki Devlin’le eski arkadaşlarmış ve köşedeki mağazaya gitmek üzerelermiş gibi sakin bir şekilde kapıyı kapatıp emniyet kemerini taktı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Devlin sert bir şekilde.

“Sizinle geliyorum.”

“Hayır. Gelmiyorsunuz. Çıkın dışarı.”

Emily’nin parmakları krem renkli deri koltuğu sımsıkı kavradı. “Bay Buchanan, bugün o eve destek almadan girerek, şüpheli kurbanla birlikte kaçarken kendimi orada kapana kısıtırak ve silahsız bir sivile ateş ederek emirlere karşı geldim ve inanılmaz bir şekilde kariyerimin içine ettim.” Tereddütle gülümsedi. “Teşekkür ederim bu arada. İkimiz de biliyoruz ki silahımı ateşlememem gerekirdi, buna rağmen yaptığım şeyin haklı olduğunu söylediniz.” Eliyle neyse der gibi bir işaret yaptı. “Bunun dışında, az önce amirime yalan söyledim. Sizinle, onlar gelmeden önce uyum içinde çalıştığımızı ve sorularına cevap vermenizi sağlayabileceğimi söyledim. O yüzden tam olarak yapacağım şey bu. Size soru sormak.”

Devlin'in direksiyonu tutan elleri gerildi. Belli ki O'Malley'de kibar bir insan olduğu ve ona yardım etmeye devam etmek istediği izlenimi bırakmıştı. Fakat "kibar insan" özelliğini yıllar önce çöpe atmıştı o. O'Malley'ye yardım etmenin en güzel yolu ondan mümkün olduğunca uzağa, mümkün olduğunca çabuk kaçmaktı. Ki bu da demekti ki ne kadar "çirkinleşebileceğini" gösterme zamanı gelmişti.

Terbiyesiz bir edayla bakışlarını Emily'nin vücudunda gezdirdikten sonra kahkahayı bastı. "Uyum mu? Bir kadının bir erkeğin altında o tatlı kıcını oynatarak onu azdırmasına ne zamandır uyum deniyor?"

Bu kaba tavrına içten içe kendi bile iğrenen Devlin, son derece düzgün bir insan olan babasının orada olup oğlunun bu terbiyesiz yorumunu duymadığına sevindi. Alex Buchanan oğullarından hiçbirinin kabalığını hoş görmezdi, hele ki bir kadına karşı asla. Devlin beklemeye başladı, O'Malley'nin her an kamyonetten fırlayıp güvenli "kibar" dünyasına dönmesini umuyordu.

Fakat tam tersi oldu, Emily'nin ağızı gerildi ve kaşları öfkeli bir ifadeyle aşağı indi. "Salak salak konuşarak beni korkutabileceğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün derim. İki tane ağabeyim var benim ve şu ana kadar duymadığım bir şeyi söyleyip de kulaklarımı tırmalayabileceğinizi hiç sanmam. Ama daha da önemlisi burada oturarak çok kıymetli olan zamanımızı boşa harcıyoruz. Bu meselenin sizinle ya da benimle alakası yok. Me-sele, sırf ben çuvalladığım için oralarda bir yerlerde korkudan dehşete düşmüş genç bir kadından ibaret. Hayatı tehlikede. Eğer söyleyebileceğiniz en ufak bir şey bile onun nerede olduğuna ve kimin kaçırdığına dair bir ipucu verecekse bu kamyonetten inmem mümkün değil. Gereken cevapları almadan asla inmem."

Devlin bu küçük seksi cadıyı tek elle kolayca koltuktan

kaldırıp dışarıya atabilirdi. Ancak böylesine minik ve savunmasız görünen bir kadından gelen böylesine güçlü cesaret ve kararlılığı görünce o kadar etkilenmişti ki öfkesinin dinmesine engel olamadı. Ona karşı gelen kadın hatta erkek olmamıştı pek fazla. Emily'ye olan saygısı bir kat daha artmıştı böylece.

Ayrıca dediği gibi bu iş Emily'nin de üstündeydi. İkisinden de büyüktü. Kendisine soracağı birkaç sorunun kayıp kadını bulmasına yardım edeceğine inanıyorsa öyle olsundu bakalım. Beraber gidebilirlerdi. Alex'in evine giderken Emily'nin o tatlı kıvrımlara sahip vücudunun kamyonetini şereflelendirmesi o kadar da kötü bir şey değildi.

Devlin vitesi bire takarak gaza abandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devlin'in kamyoneti virajı dönerken Emily kaymamak için koltuğun kenarına sımsıkı yapıştı. Araba düze çıkınca emniyet kemerini daha sıkı bir ayara getirdi.

"Hep bu kadar hızlı mı sürersiniz?" diye homurdandı.

Devlin cevap vermedi. Birkaç dakika sonra bu sefer o sordu, "Şu polis neden bizi takip ediyor?"

Kahretsin. Tuck'ın takip ettiğini fark etmiş. Emily koltuğunda hafifçe dönüp omzunun üstünden geriye doğru bakarak şaşırılmış gibi yaptı. Ufukta bir nokta, aralarına mesafe koymuş ya da koymaya çalışmış onları takip ediyordu. Emily, Devlin'in bunu fark etmesine şaşırdı. Tuck izleme konusunda bölümün en iyisiydi.

"Bu bir devriye arabası değil." dedi Emily. "Yani bence öyle en azından. Polis arabası olduğunu da nereden çıkardınız?"

"Yola çıktığımızdan beri arkamızda. Adamın, Savannah Polisi'nin en iyilerinden biri olduğunu anlamak için dâhi olmak gerekmez."

Devlin'in *Savannah Polisi'nin en iyilerinden* derkenki alaycılığını duyunca Emily onu daha dikkatli incelemeye başladı. "Kolluk kuvvetleriyle bir derdiniz mi var?"

“Babam avukattır. Kardeşlerimden biri ve diğer kardeşimin de eşi FBI ajanıdır. Diğer kardeşim çözölemeyen davalarda polise ve FBI’a yardım eden bir özel dedektiftir. Polisle sorunu olan birine benziyor muyum sizce?”

Hayır. Fakat polisle arasında bir sorunu olduğu kesindi. Bu eğilimi bütün polis teşkilatına karşı mı yoksa bugün olanlardan dolayı yalnızca kendisine ve ekibine karşı mıydı acaba?

Devlin yavaşlayıp aniden sağa döndü ve ormanın içine doğru giren toprak bir yolda sarsılarak ilerlemeye başladılar.

Emily gergin bir şekilde yan aynaya baktı. Tuck’ın döndüklerini gördüğünü ya da bu hızda arkada bıraktıkları toz ve lastik izlerini fark ettiğini umuyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Babamın evine.”

“Bu yolun ilerisinde mi oturuyor?”

“Hayır. Bu kestirme. Neden? Tuck’ın bizi kaybedeceğinden mi korkuyorsunuz?”

Emily yutkundu. “Arkamızdan gelenin Tuck olduğunu nereden bildiniz?”

“Bir önseziydi sadece, siz de şu anda doğrulamış oldunuz. Sizi benden mi koruyacak?”

Emily soğukkanlı, kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı. Devlin’den korkmak için bir sebebi olduğunu düşünmüyordu. Ancak adamın boyutları kesinlikle korkutucuydu. Tuck’ın onları takip etmesi mantıklı gibi görünmüştü. Ne olur ne olmaz.

“Gerekirse kendimi koruyabilirim.” Belindeki silaha tıklattı eliyle. “Babanızla görüştüktan sonra beni şehre götürmesi için Tuck’m bizi izlemesini ben söyledim teğmene.”

Devlin’in çenesinin etrafı bembeyaz oldu. “Kimse Alex’le görüşme yapmayacak. Bugün olmaz. *Bana* soracak sorularınız

olduğunu söylediniz. Sorun bakalım. Çünkü Alex'in evine vardığımızda hiçbir şey söylemeyeceksiniz. İçeri bile girmeyeceksiniz."

Kendisi Carolyn'in ölüm haberini verirken bu kadın ön verandada oturup bekleyeceğini düşünüyorsa Disney dünyasında yaşıyor demekti. Ama şu anda bunu ona söylemeye gerek yoktu.

"İlk soru. Babanızdan neden Alex diye bahsediyorsunuz?"

"Bunun Carolyn'in öldürülmesiyle ne ilgisi var?"

"İkinci soru. Neden annenizden Carolyn diye bahsediyorsunuz?"

Devlin güldü ama sesi pek eğleniyormuş gibi gelmiyordu.

"Tamam, teslim."

Kamyoneti yoldaki bir tekerlek girintisinin etrafından döndürerek Emily'nin tekrar koltuğun kenarına yapışmasına sebep oldu. "Bunlar ciddi sorular. Kurbanın, yani annenizin geçmişine dair bilgiye ihtiyacım var." Devlin cevap vermeye yeltenmeyince öne doğru eğilerek onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Bay Buchanan, annenize ve babanıza neden isimleriyle hitap ediyorsunuz? Evlatlık mısınız yoksa?"

Devlin daha önce hücredeyken yaptığı gibi cevap vermenin iyi mi kötü mü olacağına karar veriyormuş gibi soruyu tartmaya başladı. "Onlara isimleriyle hitap ediyorum çünkü ağabeylerim hep öyle yaptılar, ben de bunu görerek büyüdüm. Evlatlık mı olduğuma gelince, bu biraz karışık."

"Ya evlatlıksınızdır ya da değil. Bunun neresi karışık?" Cep telefonunu cebinden çıkardı. Not defteri ve kalemmini kullanmak isterdi ama olay yerinde, arabasının içindeki çantada kalmışlardı. Bir not uygulaması açarak Devlin'in cevabını beklemeğe koyuldu.

"Teknik olarak iki ağabeyim ve ben evlatlıgız. Ama miras

kaldık desek daha doğru olur. Alex ve Carolyn'in ikizleri olmuştu, Matt ve Austin. Geri kalanımız Alex'e, Carolyn'in önceki evliliklerinden kalmıştık."

Emily gözlerini kırptırdı. "Miras mı? Kalmak mı?"

Devlin dışarıya bıkkın bir nefes verdi. "Bütün bunlar şu kayıp kadını bulmanıza nasıl yardım edecek acaba?"

"En küçük bir ayrıntı bile annenizin katilin dikkatini nasıl çektiğini anlamamızda işe yarayabilir. Annenizin attığı son adımları geriye doğru izlemem gerek."

"*Carolyn*, Alex'i yirmi bir yıl önce terk etti, ben on üç yaşındayken boşadı onu. Eğer son yirmi yıldır o bodrumda değildi ise bu bilgilerin nasıl faydalı olacağını merak ediyorum."

Emily, Devlin'in söylediklerini duyunca oturduğu koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıp telefonuna yazdığı notlara inanmaz gözlerle bakmaya başladı.

İçerdeki sessizlik bir süre devam ettikten sonra Emily göz ucuyla Devlin'e baktı.

Devlin de gözlerini kısmış ona bakıyordu, Emily'nin ifadesinde bir şeyler arıyor gibiydi. Emily, daha önceden Devlin'in koyu kahve sandığı gözlerinin aslında koyu gri olduğunu fark etti. Önemli olduğundan değildi tabii. Bu tür detayları fark etmek onun işiydi. Daha sonra tarif etmesi gerekirse diye.

Devlin'in bakışları bir yola bir ona dönüyordu. Sonunda bir karar vermiş gibi çenesi kilitlendi. Frenlere asılarak kamyoneti aniden durdurdu ve yine yolu toz içinde bıraktı.

Emniyet kemeri göğsünde kilitlenince Emily'nin nefesi kesildi. Parmaklarını, gömüldüğü koltuğun kenarından zor ayırdı. Muhtemelen tırnak izleri deri koltukta uzun süre kalacaktı ama Emily bu konuda hiç suçlu hissetmiyordu kendini. Manyak gibi araba kullanan o değildi sonuçta.

Söz konusu manyak, emniyet kemerini fırlatıp ona döndü. “Ne var biliyor musunuz” diye başladı söze sert bir şekilde. “Adli tıp görevlisi ne dedi size?”

Emily de emniyet kemerini çözdü ve yüzünü ona döndü. O an çaktırmadan omzunun üstünden geriye baktı.

“Kilometrelerce ilerisindeyiz Tuck’ın.” Kelimeleri kesik kesik ve sabırsızca çıkıyordu. “Tuck *benim* sorularıma cevap vermenizi önleyemeyecek. Şimdi dökülün bakalım.”

Bir doksanlık kaslı ve öfkeli bir erkek Emily’yi köşeye sıkıştırmıştı.

Birden eliyle Emily’nin sağ bileğini kavrayıp ona doğru eğildi, yüzü onun yüzüne birkaç santimetre kala durdu, gözleri yıldırım yüklü bir bulut kadar siyahtı. “Beni tekrar vurmaya mı kalkacaktınız yoksa?”

“Ne?” Kendi elindeki silahı görünce şaşkınlıktan nefesi kesildi. Silahına uzandığını hatırlamıyordu bile.

Devlin bir anda silahı alıp şarjörünü çıkardı ve Emily’ye geri verdi. Bunu o kadar hızlı ve akıcı bir şekilde yapmıştı ki Emily’nin onu durdurmak bir yana gözünü bile kırpmaya fırsatı olmamıştı. Devlin şarjörü yere atıp elleriyle Emily’nin ellerini tutarak tatlı tatlı sarstı. “Gerçekten sizi inciteceğimi düşünüyor musunuz?”

Emily almak istermiş gibi yerde duran mermi dolu şarjöre baktı.

Devlin lanet okuyup sımsıkı tuttuğu ellerini gevşetti ve Emily’yi bıraktı. Bir süre yüzüne baktıktan sonra yerdeki şarjörü alıp Emily’nin kucağına attı. Onu bir kez daha şaşırtmıştı ama bu sefer Emily tereddüt etmedi. Şarjörü silahına takıp ona doğrulttu.

Belli ki Emily’yi bir tehdit olarak görmediğinden ya da umursamadığından Devlin dönüp bakmaya tenezzül etmedi.

Onun yerine ön camdan dışarı bakmaya başladı. “Buna inanmayabilirsiniz.” dedi. “Ama size zarar vermem. En azından kasten vermem.” Dudaklarında alaycı bir sırıtmayla, “Bodrumdan çıktığımdan beri sizi tekrar yatay hâle getirmek istiyorum.” dedi. “Ve eğer bunu yaparsam yemin ederim bu sefer hissedeceğiniz tek acı aşırı zevkten olur.”

Bu cümledeki cinsel vaat Emily’nin bedenini özlemle titretti. Bütün vücudunu ateş bastı. Ona bu şekilde konuşmaması gerektiğini söylemeliydi ama o zaman da ikiyüzlü hissedekti kendisini. Devlin ona dokunduğundan beri, kaslı vücudunu onun vücuduna bastırıldığından beri bir yatakta gün boyu hatta koca bir hafta sonu boyunca onunla birlikte yuvarlanmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeden duramıyordu. O kısa dalgalı saçlarına parmaklarını gömmeyi ne çok isterdi. Ya da tişörtünün kolundan ucu görünen dövmelelerine doğru dürüst bakmayı. Ama hiç tanımadığı birine karşı bu kadar takıntılı olmak delilikten başka bir şey değildi. Ayrıca tamamen yabancı biri olmasının yanı sıra Bayan Hawley’yi bulmasına yardımcı olabilecek tek ipucu oydu. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, bu dikkat dağınıklığı ne kadar seksi olursa olsun.

Devlin’in şu anda kesinlikle dikkati dağılmıştı. Ama tabii ki Emily’yi düşünmekten değil. Ön camdan dışarı bakarken aklı milyonlarca mil ötede gibi görünüyordu. Öfkeli yabancı, seksi serseri gitmiş, onun yerine içine dönük, yorgun hatta biraz savunmasız bir adam gelmişti.

Emily hâlâ elinde tuttuğu silaha baktı. Bir kez daha durumu tamamen yanlış bir şekilde kontrol altına almaya çalışmıştı. Silahını kılıfına koydu.

“Bay Buchanan... Devlin?”

Devlin ne var der gibi tek kaşını kaldırdı ve ona baktı.

“Kamyoneti durdurdun çünkü sana söylemediğim bir şey olduğunu düşünüyordun. Haklısın.”

Devlin’in bakışları keskinleşti ama Emily’nin lafını kesmeden bekledi.

Boğazını temizledi. “Adli tıp uzmanı sadece Carolyn Buchanan’ın ve o bodrumdaki diğerlerinin ölüm sebebini belirlemek için değil aynı zamanda ölüm zamanını belirlemek için de testler yapmak zorunda.”

Devlin gözlerin kırptı. “Ölüm *zamanı* mı? Neden bahsediyoruz, günler, haftalar mı?”

“Aylar belki de. Belki... Çok daha uzun bir zaman.”

Devlin yaratıcı bir şekilde arka arkaya lanet okuyarak Emily’yi şaşırttı.

“Bu şerefsiz herif ne yapmış? Onca zaman o kadınları tutsak mı etmiş? İşkence mi yapmış?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Peki adli tıpçı? Otopsi yapmadan da Carolyn’e dair birkaç fikir beyan etmiştir herhâlde.”

Etmişti de. Carolyn’in kemiklerinde birçok eski kırık izine rastlamıştı, olması gerekenden çok daha fazla. Adli tıp uzmanı Carolyn’in bir süre, hatta muhtemelen yıllarca işkence gördüğüne inanıyordu. Emily, böylesine yıkıcı bir bilgiyi paylaşmaya gönülsüz bir şekilde dudağını ısırıldı.

Gerçek, yüzünden okunuyor olmalıydı. Devlin küfürü basarak kamyoneti vitesine taktı. Ama ayağını frenden kaldırmadan önce Emily’ye döndü.

“Kemerini bağla.”

Emily, Devlin’in öğrendiği şeylerden sonra bile kendi güvenliğini düşündüğüne şaşırdı ve minnettar bir hâlde kemerini bağladı. O kemerini bağlar bağlamaz da Devlin gaza basarak yola

devam etti.

Bir süre sonra tekrar frene bastı ve direksiyonu aniden sağa kırdı. Emily elleriyle sıkı sıkıya ön konsola yapıştı. Kamyonet yanladı, tekerlekler yola tutunduğunda yan yola girmişlerdi. Emily tam yavaş gitmesini isteyecekti ki Devlin'in neden bu yola girdiğini anladı. İlerideki beyaz parlaklığı Emily'den önce görmüş olmalıydı.

“Bu şüphelinin kamyoneti!” dedi Emily. “Bu nasıl olabilir?”

“Benim de aklım almıyor. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Ben olsam kesinlikle gitmiştim.”

Son cümle bıyık altından belli belirsiz çıkmıştı. Emily ona bakakaldı, birden acaba onu tamamen yanlış değerlendirmiş olabilir miyim diye düşündü. Bu kaçırma işine onun da karışmış olması mümkün müydü? Onunla gitme konusunda ısrar ederek korkunç bir hata mı yapmıştı yoksa?

“Arabada iki kişi var.” dedi Devlin.

Emily dikkatini takip ettikleri kamyonete çevirdi. Doğruydu, yan koltukta bir kadın oturuyordu, uzun kahverengi saçlı bir kadın. Hawley miydi o?

“Daha hızlı gidemez misin?” Cep telefonunu çıkardı.

“Bu şeye takla attırmadan gidemem. Bir Maserati değil sonuçta.”

“Ben anlamam. Daha önce bir Maserati kullandın mı ki?”

Devlin cevap vermedi ama Emily, onun çenesinin gerilmesinden kullandığını ve bunu fark ettirdiğine pişman olduğunu anladı.

Kamyonet bir tümseğe çarpınca kaymaya başladı. Devlin bütün gücüyle direksiyonla boğuşmaya başladı. Sonunda gaza basarak yanlayan kamyoneti düzeltti.

Emily'nin midesi bir hız trenindeymiş gibi gitti geldi,

sanki kalbi birkaç saniye atmayı unutmuştu. Zorla yutkunarak camından hızla geçen ağaçların baş döndürücü görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştı. Az önce gerçekten hızlı gitmesini mi istemişti?

“Tuck!” diye bağırdı telefonuna. “Şüpheliyi takip ediyoruz. Yanında Bayan Hawley var gibi görünüyor. Hemen destek iste.” Devlin gittikleri yolun adını söyledi, o da ortağına aktardı.

Bir sürü keskin virajın ardından kamyonetin izini kaybettiler. Devlin bir virajı daha döndüğü anda şüphelinin kamyoneti tekrar göründü —kenara çekiyordu.

Devlin direksiyonu çevirerek sarsıcı bir hareketle kamyonetini diğer kamyonetin arkasına getirdi. Emily parmaklarını gömdüğü koltuktan söküp kemerini çıkarmaya fırsat bulamadan Devlin dışarı çıkmış kaçan sürücünün peşinden koşmaya başlamıştı bile.

Emily daha önce Devlin’in ettiği küfürleri gölgede bırakacak seçkin birkaç küfür ettikten sonra silahını çekip diğer araca doğrulttu, bu sefer prosedürlere uyacak, önce arabayı kontrol edip ikinci bir şüpheli var mı ondan emin olacaktı.

Eğilerek kamyonetin kasasına yaklaştı. Doğrulup silahını kenardan içeri doğrulttu. Temizdi. Arkada saklanan yoktu. Tekrar eğilerek bu sefer şoför mahalline doğru yürüdü. Yine ayağa kalkıp silahı içeri doğrulttu. İçerdeki tek kişi, dehşet dolu gözlerle ona bakan dört gündür kayıp olan genç kadındı.

Emily’nin dizleri gevşedi, rahatlamıştı. *Tanrı’ya şükür.* Bodrumdaki çuvallaması bu kadının hayatına mal olmamıştı.

Silahını kılıfına soktu ve ellerini uzattı. “Bayan Hawley, Ben Dedektif O’Malley. İyi misiniz? Yaralı mısınız?”

Aptalca sorular. Bunları sorduğu anda pişman olmuştu bile. Kadının yüzü ve kolları yara bere içindeydi. Tabii ki iyi de-

ğıldı. Hawley gözyaşlarına boğuldu.

“Geçti hanımefendi. Her şey geçti.” Bir kez daha söylediği şeylerdeki yetersizlik Emily’nin içini burktu ama başka ne diyebilirdi ki?

Bir motor gürültüsüne döndü. Tuck’ın arabası virajı dönüyordu. O da arabayı kaydırıldı ama hemen toparlayıp Buchanan’ın kamyonetinin arkasına çekti. Emily onun oturduğu tarafa koştu.

“Bayan Hawley ilk araçta.” diye bağırdı Tuck camını indirirken. “Bir ambulans çağır. Onunla kal. Buchanan şüphelinin peşinde.”

Tuck’ın beklemesini söyleyen bağırışlarına aldırmadan yolun kenarındaki çam ağaçlarına doğru koşturdu. Silahsız bir sivil muhtemelen *silahlı* olan bir katili kovalıyordu. Bu sefer beklemek gibi bir şansı yoktu. Buchanan’ın hayatı tehlikedeydi.

Ormanda adam aramak Emily’nin sahip olduğu becerilerden biri değildi ama Buchanan ve şüphelinin arkalarında bıraktığı izleri takip etmek için uzman olmaya da gerek yoktu. Patika boyunca otlar yatmış, dallar kırılmıştı.

Bir anda ağaçlıktan bir açıklığa çıktı ve kayarak durdu. Yedi metre kadar önünde Devlin ve şüpheli boğuşuyorlardı. Silahını onlara doğrulttu.

“Polis, kıpırdamayın, ikiniz de!”

Devlin adamın kafasını ve çenesini kavrayıp bir anda çevirdi. Bir anda mide bulandırıcı bir çatırtı ormanda yankılandı. Şüpheli kıpırtısız, boynu imkânsız bir açıyla dönmüş bir şekilde öylece ormanın zeminine düştü kaldı. Devlin yavaşça ayağa kalktı. Açıklığa yürüyüp Emily’ye bakmadan yanından geçti gitti. Çenesini sıkmış, bütün vücudu her an boşalacak bir yay gibi gerilmiş bir şekilde ağaçlığın içinde gözden kaybolup yola çıktı.

Emily, yardım edemeyeceğini bildiği hâlde nabzını kon-

trol etmek için şüphelinin yanına koştu. Tahmin ettiği gibi ölmüştü. Silahı titremeye başladı. Silahını kılıfına sokup şüpheliye ya da kurbanı ya da böyle bir durumda ne denirse ona bakabilmek için yana doğru eğildi. Bu, birkaç saat önce yolda gördüğü, bodrumun kapısını yüzüne kapayan adamın ta kendisiydi. En azından bu sefer doğru adamı yakalamışlardı.

Ceplerini kontrol etti. Cüzdanı yoktu. Kimliğini belirleyebileceği hiçbir şey yoktu. Yüzünün bir fotoğrafını çekti. Parmak izi taramasından bir şey çıkmazsa belki FBI'ın bölge ofisinin havali yüz tanıma sisteminde yüzünü taratabilirdi.

Emily ormandan çıkıp yola vardığında Tuck ve Bayan Hawley, Tuck'ın arabasının kaputunda oturuyorlardı. Tuck rahatlatıcı bir ses tonuyla Bayan Hawley ile konuşuyordu. Hawley şimdi çok daha sakin görünüyordu. Gerçi zaten Tuck, Emily'nin yaptığı gibi ona silah doğrultmamıştı.

Birkaç metre ileride Devlin kamyonetinin arkasına dayanmış ölümcül ve tehlikeli bir görüntü sergiliyordu. Görüntü kesin olarak buydu. Gerçekten tehlikeli biriydi. Ölümcül. Devlin'in bakışları kadına dönmeden önce kısa bir an Emily'ninkilerle buluştu.

Emily arabanın yanında durdu. "Bayan Hawley, şüpheli öldü. Her şey bitti."

Tuck ona sorgular gibi baktı. Emily başını iki yana salladı. Kurban gittikten sonra ayrıntıları anlatacaktı.

Genç kadının kaşları düştü. Belki de hâlâ şoktaydı. Hiç rahat bir nefes almış gibi görünmüyordu. Tam tersine kafası karışmış ve korkmuş gibi bir hâli vardı.

"Nasıl bitti yani? Onu buldunuz mu?"

"Kamyoneti süren adamı mı? Evet, onu bulduk. Öldü."

Hawley, Emily'nin söylediklerinin konuyla alakası yokmuş gibi elini salladı.

“Evet, evet sizi duydum. Peki ya diğeri?”

Devlin doğruldu, birden tedirgin olmuştu. “*Diğeri* mi?”

Hawley ondan uzaklaştı. Devlin bir iç çekip tekrar kamyonetine dayandı, sanki bu tür bir tepkiye alışıkmiş gibi bir hâli vardı.

“Anlamıyorum.” dedi Emily. “Kamyonette sizinle birlikte bir adam daha mı vardı?”

“Hayır, hayır. Beni kaçırıp farklı yerlere götürüp getiren kişi kamyoneti süren adamdı.”

“Farklı yerler mi?” dedi Emily şaşırarak.

“Beni gördüğünüz o evden o kulübeye, oraya. Ama sürücü, benim...” Gözlerini sımsıkı kapadı. “Benim canımı yakan kişi o değil.” diye fısıldadı üzüntüyle. “O hizmetliydi, *asistanıydı*.” dedi titreyerek.

Emily dehşet içinde ona bakıyordu. Tuck’ın da ondan kalır bir yanı yoktu. Devlin ise tetikte görünüyordu, avını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi.

“Kulübe mi? Diğer yer mi? Neler söylüyorsunuz?” diye sordu Emily. “Sizin canınızı yakmak için başka yerlere mi götürdü?”

Hawley gözyaşlarını sildi. “Anlamıyorsunuz.” Yüzü öfke ve üzüntüyle kaplıydı. “Bunlar bir ekip, *iki* kişilerdi. Biri bizi bir oraya bir öbür tarafa götürüyordu. Diğeri de bizi...” Gözlerini kapatıp kollarını beline doladı.

Tuck ve Emily şok içinde birbirlerine baktılar.

Emily elini kadının omzuna koydu. “Bayan Hawley, lütfen. *Biz* derken neyi kastettiniz?”

Hawley gözlerini açtığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Tutsak ettikleri tek kadın ben değilim. Üç kadın daha var ellerinde.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Devriye arabalarının ve adli tıp görevlisinin oluşturduğu bir labirent Devlin'in kamyonetini sıkıştırmış durumdaydı. O'Malley, amiri ve iki yardımcısı —Tuck ve Jones— on metre ötede toplanmış konuşuyorlar, muhtemelen Devlin'e ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı.

Devlin, o kadınları kaçırıp işkence eden pisliklerden birini öldürdüğüne pişman olmasa da bir şahitin önünde öldürdüğüne pişmandı —özellikle de o şahit bir polis memuru olduğu için. Bir dedektif onun bu seri, şaşmaz ve etkin hareketlerini mutlaka fark eder ve o hareketleri yaparken neden o kadar rahat görüldüğünü merak ederdi. *Neden* bir polisin aklındaki en tehlikeli soruydu.

İki üniformalı polis Devlin'in kapısının yanından geçip olay yeri inceleme ekibinin kanıt toplamakta olduğu ağaçlığa yöneldiler. Devlin parmaklarını direksiyonun etrafında kenetledi. Ama aslında yapmak istediği şey o parmakları kapı panelinin içinde saklı duran silahının etrafında kenetlemektir. Polisler onu müthiş derecede geriordu ama şu an öfkelenmesinin tek nedeni bu değildi.

Kırk sekiz saatten az bir sürede, çalıştığı Extreme International Tours² şirketine rapor vermesi gerekiyordu. EXIT'ten kimsenin şu anda onu izliyor olması ya da aptal bir şekilde kalkıp bir polisiye olaya karıştığını bilmesi için bir sebep yoktu. Ancak herkesten çok o biliyordu ki EXIT'in bir sebebe ihtiyacı yoktu. Yıllarca kendi payına düşen izleme işlerini yapmış, haberleri olmadan kendi adamlarını gözetlemiş, hâlâ sadık olup olmadıklarını, talimatlara uyup uymadıklarını ve şirketin asıl görevini tehlikeye sokacak bir şey yapıp yapmadıklarını kontrol etmişti. Eğer şu anda meslektaşlarından biri onu izleyip bugün olanları amirine bildirdiyse Cyprian ne düşünürdü?

Kahretsin, bu tür komplikasyonlara ihtiyacı yoktu şu anda. Evin orada O'Malley'yi kamyonetinden indirip Alex'e kendi başına gitmeliydi. Böylece şu anda vücudundaki bütün kaslar gerilmiş bir hâlde ormandaki gölgeleri izliyor olmazdı. Buradan çıkıp bir şey duyup duymadığını anlamak için amirini araması gerekiyordu.

Cyprian mantıklı bir amirdi ve Devlin geçmişte onun kendisinden şüphe etmesini gerektirecek bir şey yapmamıştı. Ancak bu durum herhangi bir şekilde EXIT'i açığa çıkaracak olursa, eğer polisler şirketin paravan olarak kullandığı tur işinin derinine inmeye kalkarlarsa ve EXIT'in hassas operasyonlarının durmasına yol açarlarsa işler çığrından çıkabilirdi. Ve eğer Cyprian, Devlin'in polise gizli bilgileri verdiğine inanırsa bu, seksi dedektif

Tabii O'Malley'nin sorularına cevap *vermemek* de en az vermek kadar tehlikeliydi. Günlerini, zengin ve eksantrik insanlara dünyanın dört bir yanındaki tehlikeli gezilerde eşlik ederek geçiren bir "rehber"nin sorulardan kaçmak için bir sebebi yoktu —saklayacak bir şeyi yoksa tabii. Devlin'in ise kesinlikle saklaya-

2 EXIT – Ekstrem Uluslararası Turları

cak bir şeyi vardı, o yüzden O'Malley'nin merakını gidermekle —ki böylece EXIT'i fazla kurcalamasın— iştahını fazla beslemek arasında ince bir çizgide yürümesi gerekiyordu.

Yanındaki koltuğu yumruklayıp ormanı incelemeye devam etti. Cyprian'ın radarına girdiyse oralarda bir yerlerde bir gölge olurdu mutlaka. İnşallah O'Malley, amiri ve arkadaşlarıyla görüştükten sonra Devlin'in soruşturmaya bir katkıda bulunamayacağına karar verip —ki bulunamazdı da zaten— başka ipuçlarını takip ederdi. Böylece o da Alex'in evine gidip kibarca Carolyn ile ilgili haberi verebilirdi. Ondan sonra da Devlin bir sonraki görevine gitmeden önce ailesiyle birkaç saat geçirebilirdi.

Başını çevirdiğinde çok geçti. O'Malley onu izliyordu. Emily bakışlarını ormana çevirdi. Devlin tekrar lanet okudu. Ormanı izleyerek onu daha da meraklandırmıştı.

Dikkatsiz, dikkatsiz, aptal herif.

Emily elini silahına indirdi. Amirinin dediği bir şeyi başıyla onayladı. Sonra üniformalı bir polise başıyla işaret edip ondan bir kelepçe aldı.

Kahretsin.

Gümüş renkli metal yuvarlaklar sol elinde, her daim hazır arkadaşları Tuck ve Jones iki yanında, Devlin'e doğru yürümeye başladı.

Devlin derin bir nefes aldı. Anlaşılan Emily'nin sorularına merkezde cevap vermek zorunda kalacaktı. Yine de onu sorgulayacak olan Emily olduğu sürece her şey daha kolay olur diye düşündü. Daha önce evde ikisini de etkisi altına alan o bir anlık çekim Devlin'e bir avantaj sunuyordu. İyi zamanlanmış birkaç gülümseme ve üstü kapalı birkaç seksi ima, Emily'nin ayağını yerden keser ve Devlin'in soruşturmasına bir katkısı olmayacak flörtöz bir adamdan başka bir şey olmadığına ikna ederdi.

Fakat Devlin polis merkezine giderken Alex'e ne olacaktı? Yapmacık Drier gidip duygusuzca Carolyn'ın ölüm haberini verir miydi? Alex bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Haberi verenin Devlin olmasını sağlamanın tek bir yolu vardı.

Avukat tutması gerekiyordu.

Alex'i arayarak, avukat olan babasının kendisiyle konuşmadan önce hiçbir polisle konuşmamasını isteyebilirdi. Alex polis merkezine gelene kadar da Devlin, O'Malley'yi bütün sorularının anlamsız olduğuna ikna etmiş, o da çoktan Devlin'i serbest bırakmaya karar vermiş olurdu. Sonra da Devlin, Alex'i kenara çekip konuşur ve alıp eve götürürdü. Çok basit.

Cep telefonunu kaptı ve malum numarayı tuşladı.

O'Malley kamyonete ulaşip kapıyı açmaya kalktı. Kilitliydi. Kaşlarını çatıp Devlin'e kapıyı açmasını işaret etti.

Devlin telefona işaret edip anlamamazlığa geldi.

"Alo?" Alex'in kibar ve resmî ses tonundan numarayı tanımadığı anlaşıyordu. Devlin onu bu numaradan aramamıştı hiç.

Devlin'in birlikte çalıştığı herkes görevdeyken tek kullanımlık telefonlar kullanıyordu —izlenemeyecek, sözleşmeyle alınmayan kullan-at telefonlardı bunlar. Fakat Devlin görev dışında bile böyle bir telefon kullanıyordu ki bu da EXIT'ten, Gage ve Kelly gibilerinin onunla dalga geçmesine yol açıyordu. Ama Devlin aşırı hazırlıklı ve aşırı tedbirli olmayı tercih ediyordu. Önceden satın aldığı kullan-at telefonları izlemeye almak çok zordu ki tam olarak istediği şey de buydu.

"Benim Devlin." dedi. "Benimle polis merkezinde buluşman gerekiyor. Ve benimle konuşmadan *önce* bugün olanlarla ilgili hiçbir detayı hiçbir polisle konuşmayacağına söz vermelisin."

O'Malley başıyla tekrar kapıyı açmasını işaret etti.

Devlin onu etkilemek ve dikkatini dağıtmak için gülüm-

sedi ve eliyle bir dakika der gibi bir işaret yaptı.

Gülümsemesi beyhude bir çabaydı. O'Malley bir adım geri atarak silahını çekti. Bugün silahını ilk çektiğinde tereddütlü ve tuhaf hissetmişti kendini. Ama bu gitgide daha pürüzsüz daha hızlı tatbik ettiği bir alışkanlığa dönüşmeye başlamıştı. Ne kadar yazık, diye düşündü Devlin.

"Kapıyı aç ve araçtan in." diye bağırdı O'Malley camın diğer tarafından.

Telefon cazırdadı. "Neden merkeze gelmemi istiyorsun oğlum? Neler oluyor?"

Tuck ve Jones da koca kafalı iki bez bebek gibi Emily'nin iki yanında silahlarına sarıldılar.

Devlin dişlerini gıcırdattı. "Tutuklanmak üzereyim."

Emily, sorgu odasındaki masanın diğer tarafından inatla Devlin'in öfkeli bakışlarına karşılık veriyordu. Sorgunun ilk on-on beş dakikasında Devlin sürekli gülümsemiş, onunla flört etmiş ve uygunsuz yorumlarda bulunmuştu. Başta ergen bir kız gibi kıpkırmızı olan Emily sonradan Devlin'in onu manipüle ettiğini, cazibesini kendisine karşı kullandığını anlamıştı. Bu da onun tamamen farklı bir şekilde kızarmasına neden olmuştu.

Şu ana kadar verdiği sabun köpüğü kıvamındaki bilgilerden daha fazlasını almak için gerekirse akşama kadar orada kalmaya niyetliydi Emily. Ancak ne yazık ki Devlin'e cazibesinden etkilenmediğini gösterdiği anda Devlin belli ki artık onu yönlendiremeyeceğini fark etmiş, gülümsemeyi bırakmış, ciddi bir tavra bürünmüştü.

En azından konuşuyordu, kendini Emily'nin sorularına

cevap vermek zorunda hissediyormuş gibiydi sanki. Ama verdiği pek bir şey de yoktu. Ve zaman geçtikçe öfkelenmeye başladığı her hâlimden belli oluyordu.

Şu ana kadar görüşmenin en iyi tarafı Teğmen Drier'in, Devlin'i kelepçeli tutmakta ısrar etmiş olmasıydı. Kelepçelerin arasındaki zincir masanın ortasındaki bir kancadan geçirilmiş, masa da yere sıkı sıkıya vidalanmıştı. Bu zincirler olmasa Emily, onun bu gitgide kararan tavrından rahatsız olup işini yapmaya devam edemezdi.

Devlin kelepçelerden kurtulmak için bir kez daha rica ettiyse de Emily, "Üzgünüm, teğmenin emirleri." dedi.

Devlin kelepçeler izin verdiğince öne doğru eğildi. "Bugün senin postunu kurtardım, seni zindana atan adamı öldürdüm. Beni taciz edeceğine şu kayıp kadınları arasan nasıl olur acaba?"

Emily gerildi. Yapmak istediği tam da buydu zaten. Bölümün yarısı, kadınların bulunduğu yerin etrafındaki orman ve tarım arazilerini araştırıyordu. Drier basınla ilişkileri hallediyor, zararı en aza indirmeye çalışıyordu. Ve Emily burada, karakolda sıkışıp kalmıştı. Amirinin Emily'yi burada turmak için resmî gerekçesi onun insanları okuma ve sorgu sırasında şüpheliyi nasıl konuşturacağını bilmesiydi. Fakat Emily bodrumda yaptığı hatalar yüzünden cezalandırdığına inanıyordu.

"Görünen o ki sen ortaya çıkmasan ben gayet iyi durumda olacaktım." dedi Emily, Devlin'in damarına bastığını fark ettirmemeye çalışarak.

Devlin tek kaşını kaldırdı. "Peki ya Hawley? Ben şüphelinin kamyonetini görüp arkasından koşmasaydım o da iyi durumda olur muydu?"

Emily kızardı. Haklıydı. Hawley, onu kaçırın adamın elinde Tanrı bilir nasıl bir işkence görüyor olurdu. Ama bu da

yine cevabını bilmediği bir sürü soruyu aklına getirdi.

“Sence şüpheli neden hâlâ o bölgedeydi?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ama bunun biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorsun, değil mi? Şüpheli biz onu görmeden çoktan basıp gitmiş olmalıydı oralardan.”

Devlin önce teredüt etti, sonra omuz silkerek, “Belki öyle. Belki değil. Fail arka yollarda kaybolmuş olabilir. Siz arama emri çıkartınca görünmeden o bölgeden nasıl çıkacağını bilememiş olabilir.”

Emily onu dikkatle inceledi. “Arama emri. Fail. Polis gibi konuşuyorsun.”

Devlin muzırca dudağını büktü. “Televizyonda çok polisiye dizisi izlerim.”

Bu küstah tavrı duyunca Emily kucağındaki sol elini yumruk yaptı.

“Kamyonetinde neden bir polis telsizi var?”

“Eğlence.”

Emily kalemini not defterinin üzerine attı. “Alaycı tavırlar buradan çıkmanı sağlamayacak. Şüpheliyi o kadar kolay öldürmeyi nasıl başardın?” Devlin cevap vermeyince kalemini tekrar aldı. “Başka bir bölgeden gelen gizli görevde bir polis memurusun ve sorularıma cevap verirsen kimliğin açığa çıkacak diye korkuyorsun, değil mi?”

Devlin güldü. “Alakası yok.”

“Şüpheliyi neden öldürdün?”

Devlin bir kaşını kaldırdı. “Nefsi müdafa. Ben onun kaçmasını engellemeye çalıştım, o da bana saldırdı.”

Emily kavganın başlangıcını görmediğinden şüphelinin ona saldırıp saldırmadığını ya da ilk vuranın Devlin olup olma-

dığını bilmiyordu. Ve hâlâ şüphelinin, boynunun kırılmasını hak edip etmediğinden emin değildi.

“Ne iş yapıyorsun?”

Devlin arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmak istedi ama zincir buna engel oldu. Çenesi gerildi ve ellerini masaya indirdi. “Dediğim gibi, macera gezileri düzenleyen bir turizm şirketi için rehberlik yapıyorum.”

“Ah evet, tabii. Bir rehber.” Not defterine aldığı notlara baktı. “Extreme International Tours—EXIT kısaca. Merkezi Colorado’da. İsmi duduğumu sanmıyorum.” Bir süre bekledi ama Devlin’den ses çıkmayınca doğruyu söylediğini anladı. Yalan söyleyen çoğu insan hatasını kapatmak için telaşa kapılır mazeret üretmeye çalışırdı. Daha sonra EXIT adında bir şirketi internete araştırmak için kendine bir not aldı.

“Rehber olarak ne yapıyorsun? Turistler martıların ve deniz bisikletlerinin fotoğraflarını çekerken sen de onları Savannah Nehri’nde bir o tarafa bir bu tarafa mı gezdiriyorsun?”

Emily’nin dedikleri çok komik gelmiş gibi Devlin’in dudakları muzipçe kıvrıldı. “Pek sayılmaz.”

Şimdi düşüncelerini ele vermesin diye yüzündeki bütün ifadeyi kasten silmiş gibi bir tavırla ifadesiz ve dimdik duruyordu. Kolunda, tişörtünün altından görünen birkaç dövmenin dışında Emily’nin görebildiği tek şey dışarıda çok vakit geçiren birinin vücuduna yakışır olan altın renkli teniydi. Ayrıca siyah tişörtünün vücudunu sarısına ve bodrumda üzerine düştüğünde Emily’nin hissettiklerine bakılırsa vücudu sırf kastı. Bu da yine “rehberlik” mesleği iddiasını destekliyordu. Ancak şu ana kadar polisleri kurtarmada ve kötü adamların boyunlarını kırmada bu kadar uzman bir tur rehberine rastlamamıştı.

Televizyondaki insanların boyunlarını ani ve tek bir ha-

rekette kıran kötü adamların gösterildiği heyecanlı polisiye dizilerin tersine gerçek çok faklıydı. Böyle durumlarda “kurban”ın boynu kırılmaz daha ziyade boyun ağrısı çekerdi. İşi bitirmek için doğru açı, hız ve güç kullanarak boynu bükme müthiş bir kuvvet ve beceri gerektiriyordu.

“Bu öğleden sonra neden o evin önünden geçiyordun?”

“Söylediğim gibi. Akşam yemeği için babama gidiyordum.”

“Nereden geliyordun?”

Devlin yine bir kaşını kaldırdı. “*Evimden.*”

“Peki onun öncesinde?” Emily baskı yapmaya başladı.

“Carolyn’in öldürüldüğü zamana dair nerede olduğumun ispatını istiyorsan ne zaman öldürüldüğünü tam olarak bilmen gerekiyor.”

“O bodrumda birden fazla ceset vardı.”

Devlin birini bekliyormuş gibi Emily’nin arkasındaki kalın cam kapıya baktı. “O kadınların ne zaman öldürüldüğünü bilmezsem nerede olduğumu ispatlamam benim için zor olur.”

“Geçtiğimiz haftayla başlayalım.”

“Montana.”

Emily gözlerini kırptı. “Montana mı?”

“Geçtiğimiz dört ay boyunca. Avrupalı zengin bir çift Montana’da eşlik ediyordum. Bu sabah Hilton Head Uluslararası Havalimanı’na indim ve direkt eve gittim. Adresim var zaten sizde. Ondan sonra da arabaya atlayıp babama doğru yola çıktım. Sen telsizden yardım istediğinde oraya doğru gidiyordum yani. İspat sorusunu karşılar mı bu kadarı?”

“Adli tıp otopsileri bitirip kurbanların ne zaman öldürüldüklerini kesin olarak bildirene ve o çiftle konuşana kadar emin olamam. Herhâlde isimleri ve iletişim bilgileri elinde değildir.”

“Stacy ve Everest Rand. Patronumun, telefon ve adresleri

ve gereken diğer belgeleri temin edeceğine eminim.”

Emily, Devlin’in böyle süratle cevap vermesinden söylediklerini ispat edebileceğini anlamıştı ama yine de isimleri defterine yazdı.

Emily onun tavrını ve üslubunu, vücut dilini düşündü bir süre. Sorularla yüklenildikçe çoğu insan gibi ürkmüyordu. Tam tersine, ölü gibi sessiz ve sakin öylece oturuyordu. Hâlâ burada olduğu için kızgın olduğu belliydi ama kelepçeyle ilgili rahatsızlığını dile getirmekten başka kontrolünü kaybetmemişti. Emily nasıl onun her hareketinin farkındaysa o da Emily’nin her hareketini izliyor, bekliyordu. Hatta direkt olarak Emily’ye bakmazken bile onu takip ediyordu.

“Asker falan mısın ya da eski bir asker?” diye sordu Emily. “Özel Kuvvetler?” Bu, dövüş becerilerini ve öyle basit bir şekilde adam öldürme kabiliyetini açıklardı.

Devlin artık sıkılmış gibiydi ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

Teğmen, Devlin’in kaçırma ve işkence olaylarında parmağı olduğu ve Virginia Hawley’nin tam ifadesini vermeden önce anlattığı gibi iki kişilik bir ekipten ziyade bir katil grubuyla karşı karşıya olabilecekleri fikrini ortaya atmıştı. Bu teori doğruysa Devlin’in şüpheliyi neden o kadar hızlı bir şekilde öldürdüğünü açıklardı. Adamın polisler Devlin’in de işin içinde olduğunu söylemesini önlemeye çalışmış olabilirdi. Bu, Devlin’in Emily’yi başka bir yere götürmek yerine şüphelinin aracını kovalama nedenini bile açıklardı. Belki de Devlin şüphelinin kaçıp sonra da bir yerlerde, çıkarılan arama emri ağına takılmasını istememişti. Çünkü yine bu, şüphelinin polisle konuşup Devlin’in kaçırma ve cinayet vakalarındaki rolünü anlatmasına sebep olurdu. Fakat eğer gerçekten parmağı varsa Hawley onu neden tanımamıştı?

Sadece bu durum bile bu teorinin çökmesini sağlıyordu sanki.

Emily, Devlin'in, Hawley'nin kaçırılmasına karışmadığını, yalnızca diğer kaçırılmalara karıştığını varsaysa bile bu teori aklına yatmıyordu. Devlin'in, kimliğini hâlâ aydınlatamadıkları adamı öldürdüğünde yüzündeki öfke ve tiksintiyi görmüştü. Adamın işlediği suçlar Emily'ye ne kadar iğrenç geliyorsa Devlin'e de o kadar iğrenç geliyordu. Ki bu da, onun bu işte bir parmağı olmadığı ihtimalini güçlendiriyordu.

Peki Devlin'in gerçekte kim olduğu ya da "ne iş" yaptığına dair başka nasıl bir sonuca varabilirdi? Tavırlarında ölçülü, hesaplı, akıllı, neredeyse *profesyonel* bir hâl vardı.

Öldürme biçiminde de tabii.

Emily kıpırtısız, ona bakıyordu. Polis değildi. Ama telsizden duyup ona yardıma gelmiş, şüphelinin aracını gördüğü zaman hiç tereddütsüz son hız bir kovalamacaya başlamıştı. Şüpheliyi takip etmiş, yalnızca polislerin, itfaiyecilerin ya da güvenlik eğitimi almış diğerleri gibi tehlikeye *doğru* atılmıştı.

"FBI için mi çalışıyorsun yoksa?" diye çıkarıverdi ağzındaki baklayı.

Devlin, sanki gri boya birden ona çok ilginç gelmiş gibi karşı duvarı inceleyip duruyordu. Fakat Emily'nin bu sorusu havada asılı kalınca bakışları tekrar ona çevrildi.

"Hayır dedektif. FBI'dan değilim."

Altın rengi teni kızarmadı, rengi de atmadı. Gözlerini kırpmadı. Bu doğru söylediğini mi gösteriyordu acaba? Yoksa gerçekten iyi bir yalancı olduğunu mu?

"İç Güvenlik mi?"

"Hayır."

"CIA?"

"Yine hayır."

“Ulusal Güvenlik Teşkilatı? Federal Güvenlik? Göçmen Bürosu Güvenlik Teşkilatı mı?”

“Hayır, hayır, Allah kahretsin, hayır. Az önce anlattım ya, *rehberim* ben.”

Korkmuştu. Emily bunu onun gözlerinin kenarındaki incecik çizgilerin kasılmasından anladı. Ki bu da gerçeğe yaklaştığını gösteriyordu. Eğer güvenlikçi değilse elindeki gerçeklere uyan tek bir şey kalmıştı. Başta bu düşünce komik geldi. Ama düşündükçe, olaya birkaç açıdan baktıkça parçalar yerine oturdu. Oldukça mantıklı görünüyordu. Yine de şu TV işi kavramlardan, gerçekte komik olabilecek ancak dizilerde kabul gören şeylerden biriydi. Ama bu etiketi Devlin’e yapıştırdığında hiç de komik görünmüyordu. Gayet güzel uyuyordu.

Devlin’in zincirli tutulmasında ısrar ettiği için amirine sessizce teşekkür ederek ve Devlin’in ona gülmesini bekleyerek sıradaki sorusunu sordu. “Bir tür profesyonel kiralık katilsin belki de, eğitilmiş bir suikastçı?”

Devlin gülmedi. Gözünü kırpmadı. Hareket de etmedi. Emily’yi duyduğuna işaret eden tek şey bakışlarının şimdi daha soğuk bir hâl almasıydı. O kadar yoğunlaşmışlardı ki Emily’nin ensesinden kuyruk sokumuna kadar bir ürperti belirdi.

Gerçeğin tam üstüne basmıştı. İliklerine kadar biliyordu bunu.

İçgüdüleri oradan çıkıp mümkün olduğunca hızlı, mümkün olduğunca uzağa kaçmasını söylese de o bakışlarını, gözünü bile kırpmadan Devlin’in buz kesmiş bakışlarına sabitledi. Bunun hayatının önemli bir anıymış gibi, sanki artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi bir his vardı içinde ve bu hisse engel olamıyordu.

Ve bundan ölesiye korkuyordu.

Bir tıklama sesi üstlerine çökmüş olan sessizliği bozdu. İkisi de başlarını indirdiler ve Emily bu tıkırtıyı kendisinin yaptığı fark etti. Kalemmini not defterine tıklatıyordu.

Kalemi masaya fırlattı, Devlin'in onu korkuttuğunu açıkça belli etmişti, utandı.

"Şimdi şöyle..." dedi, içten içe korkudan titremesine rağmen sesindeki güçten ve özgüvenden gurur duyarak. "Eğer bir kiralık katilsen, biri için çalışıyor olmalısın. Buna rağmen yoğun tempondan zaman ayırarak bir polisin yardımına koşun. Bunu neden yapasın ki?"

Sonra da hiçbir şey söylemeden, hiçbir harekette bulunmadan bekledi.

"Söylesene Devlin!" diye devam etti. Ondan bir tepki almak, onu tekrar konuşturabilmek için damarına basmaya gayret ediyordu. "Daha önce hiç, bir kiralık katille karşılaşmadım, o yüzden merak ediyorum. Genelde arkada bıraktıklarının, sevdiklerinin acılarına ve kayıplarına aldırmadan insanların canını alırken neden beni kurtarmakla uğraşasın ki?"

Bir anda Devlin'in gözlerinde güçlü bir duygu belirtisi oldu ama hemen kayboldu ve yüzü yine eskisi gibi ifadesiz ve boş bakışlarına geri döndü. Emily ne görmüştü orada? Acı mı? Pişmanlık mı? O bakışlar Emily'ye ne anlatıyordu? Profesyonel bir katilin, yaptıkları için *pişmanlık* duyduğunu mu?

Belki de deli olan kendisiydi. Suikast teorisine dair bir kanıtı yoktu. Ayrıca sorularının hiçbirini onu kayıp kadınlara yaklaştırmaya yetmemişti. Sorgu sırasında bir noktada yoldan sapmıştı. Sorgulamayı, bu öğleden sonraki olaylara geri çevirip Devlin'in kaçırma olaylarında diğer iki adamla birlikte çalışıp çalışmadığını düşündürecek ciddi bir sebep var mı ona bakmalıydı. Üç kadının hayatı tehlikedeydi.

“En baştan başlayalım.” dedi. “Polis telsizinde yardım istediğimi duyduğunda nereye gidiyordun? Nereden geliyordun?”

Devlin’in bakışları Emily’nin omzunun üstüne çevrildi, zoraki bir şekilde gülümseyerek, “Görüşme sona erdi. Avukatım geldi.” dedi.

Emily kaşlarını çattı. “Avukatın mı? Telefon hakkını bile vermedim daha.”

“Sen cömert bir şekilde beni polis merkezine getirmeden önce ben kamyonetimden aramıştım.”

Kapı çalındı. Emily sandalyesinde döndü. Camın arkasında Tuck ile birlikte elinde bir çantayla uzun boylu, esmer, siyah saçlı bir adam duruyordu.

“Dedektif O’Malley, Bay Buchanan’ın avukatı geldi —babası Alex.”

Alex herhangi bir şeye dokunmaya korkuyormuş gibi etrafına bakındı, sonra dikkatle duvara dayandı. “Bu ne be oğlum? Erkekler tuvaletinden başka bir yer bulamadın mı? Sorgu odasının suyu mu çıktı?”

Devlin babasının önünde durduğu lavabonun yanına gelmeden önce bütün tuvalet kabinlerini kontrol edip kimse olmadığını emin oldu. “Polisin kamera ya da kayıt cihazı koymayacağından emin olabildiğim tek yer burası.” Polisleri kelepçelerini çıkartmaya ikna ettiği için babasına minnettarlık duyarak bileklerini ovuşturdu.

Alex, alnı endişeyle kırıışmış bir vaziyette elini Devlin’in omzuna koydu. “Seninle konuşmadan önce hiçbir polisle konuşmayacağıma dair söz verdirdiğin için dezavantajlı durumdayım.

Tek bildiğim Teğmen Drier senin bir suça karışmış olabileceğini düşündüğü için kırk sekiz saatlik bir gözaltında olduğun. Ayrıntı istemediğimi söylediğimde deli olduğumu düşündü. Nasıl bir belaya bulaştın?”

Devlin, onun kolunu kibarca aşağı indirip elini sımsıkı tuttu. “Onu konuşuruz. Sana anlatmam gereken bir şey var, baba.”

Alex el ele tutuşmalarına baktı, Devlin’in bu hiç alışık olmadığı sevgi gösterisi kafasını karıştırmıştı belli ki. “Bana hiç baba demeysin sen. Ciddi bir şey anlaşılan.”

“Evet, öyle.”

“Bir bakalım, bütün ailemiz evde olduğuna göre, herkesin iyi olduğunu biliyorum. O yüzden vereceğin haber ne ise, o kadar da kötü olamaz. Hadi anlat bakalım, şu işi bitirelim de bu pis tuvaletten çıkıp başına sardığın bela her ne ise seni ondan kurtaralım.”

Alex’in ses tonundaki alaycılığa rağmen Devlin onun gözlerindeki endişeyi görüyordu. Alex korkunç bir şeylerin döndüğünü biliyordu ama ne olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Devlin, O’Malley’nin telsizden duyduğu yardım çağrısından başlayıp yavaş yavaş anlatmaya koyuldu.

Devlin’in konuşması boyunca Alex dikkatle dinledi. Sanki içgüdüsel olarak geleceğini bildiği o tek bir kötü haberi bekler gibi Devlin’in her bir kelimesini tartıp dikkatle inceliyordu.

Sonra, adli tıp görevlisinin güneşte uyarı ışığı gibi parlayan gümüş nazarlıklı yüzükleri ve bileziği havaya kaldırdığı andan beri korktuğu o cümleyi söyledi.

“Kesin olarak emin olmak için bazı testler yapıyorlar ama o hücrede buldukları kadının kimliğinden oldukça emin görünüyorlar. Baba, bu kadın Carolyn.”

Devlin’in *hangi* Carolyn olduğunu söylemesine gerek

yoktu. Bu bilgi Alex'in gözlerindeydi, kenarlarındaki seğirmede, göz bebeklerindeki büyümede, nefesinin kesilmesindeydi. Eli Devlin'in elinden sıyrıldı ve artık dokunulmaya dayanamıyormuş gibi, kendini fiziksel ve zihinsel olarak etrafındaki her şeyden ve herkesten uzaklaştırsa sanki duyduğu şeyi inkâr edebilecekmış gibi geriye doğru bir adım attı.

Yüzündeki kan çekildi ve duvardaki mavi-yeşil fayansların oluşturduğu fonun önünde bembeyaz kalıverdi. Parmaklarını saçlarının arasına sokup kusursuzca taranmış saçlarını bozdu. Geniş omuzları düştü ve titiz bir terzinin elinden çıkmış takım elbisesi sarkıp pot yaptı. Az önce oğullarından birini daha dünyanın üstüne attığı pislikten kurtarmak için bir savaşa daha hazırlanan o güçlü, yiğit ve gururlu adam gitmiş, onun yerine önceki hâlinin bir gölgesi olan, yenilmiş, donuk gözlü bir zavallı gelmişti. Öylesine kaybolmuş görünüyordu ki Devlin'in yüreği yandı.

Alex'e doğru bir adım attı ama o kafasını iki yana sallayarak zoraki bir gülümsemeyle, "Bir dakika izin ver oğlum, yalnız kalmalıyım." diye fısıldadı kesik kesik.

"Emin misin?"

Alex, kırık kalbiyle gülümseyerek oğlunu temin etmek için başıyla onayladı. Devlin babasına uzanmamak için ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Dışarıda olacağım."

Alex başını salladı, hâlâ dudaklarında o yarım yamalak gülümseme vardı.

Devlin koridora çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Polis eskortu karşıdaki duvara dayanmış bekliyordu. Doğrular tuvalet kapısına bakarak sorgular gibi kaşlarını kaldırdı.

"Avukatım birazdan çıkacak."

Polis memuru omuzlarını silkti ve kollarını kavuşturarak sıkılmış ifadesine geri döndü.

Devlin kapının yanında duvara dayanıp beklemeye başladı. Babasına bu haberi vermek de Emily tarafından sorgulanmak da sandığından daha zor olmuştu. Zor bir sorgu muydu? Hayır, daha çok imkânsız, felaket ve her ikisi için de potansiyel olarak tehlikeli bir sorgu olmuştu. Onun zekâsını, sezgilerinin gücünü ve doymak bilmez merakını fena hâlde hafife almıştı. Daha da kötüsü *üzerindeki* etkisini hafife almıştı.

Bodrumda silahını çektiği andan beri kafasını kurcalıyordu. Tehlike karşısındaki cesareti, ruhu ve kararlılığı onu hem eğlendirmiş hem büyülemişti. Ve o seksi çilleri, ukala kalkık burnu ve yuvarlak hatları ne zaman etrafında olsa kanını kaynatıyordu. Ki bu da sorularına odaklanması gerekirken üstüne yattığında göğüslerinin verdiği hissi hatırlamasına ve üzerinde yatmaktan daha fazlasını yaptığını hayal etmesine sebep oluyordu. Görüşme uzadıkça dikkatini daha fazla kaybedecek ve daha da öfkelenecekti kendine. Birkaç saat içerisinde Emily onun kriptoniti³ hâline gelmişti. Her ikisinin de iyiliği için mümkün olduğunca uzağa, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçması gerekiyordu. Ki zaten buradan çıkar çıkmaz yapmak istediği şey de buydu.

Öfkeyle başını salladı. Karşısında değilken bile dikkatini dağıtıyordu. Şu anda onu düşünmemeliydi. Babasını düşünmeliydi.

Devlin tuvalet kapısına doğru bir adım attı. Alex'in özeline müdahale etmek istemiyordu ama az önce babasının ne kadar solduğunu hatırlayınca yerinde duramadı. Onu kontrol etmek istedi. Dikkatle kapıyı çekip içeri baktı.

Alex hâlâ Devlin'in bıraktığı noktadaydı ancak artık ayakta değildi. Devlin'in her zaman jilet gibi görünen babası tuvalet zeminine çökmüş ileri geri sallanıyor, gözyaşları yanaklarından

3 Süpermen'in güçten düşmesine neden olan bir element.

aşığı süzölüyordu. Önünde, ellerinin arasında yirmi yıldır cüz-
danda taşınmaktan bir köşesi yırtılmış, solmuş ve kırıışmış, haya-
tında sevdiği tek kadının —Carolyn Buchanan'ın fotoğrafı duru-
yordu.

ALTINCI BÖLÜM

Emily, Alex ve Devlin'in imzalarının altına kendi imzasını attıktan sonra formu tezgâhın üstünden emanet memuruna uzattı. Memur, belgeleri dosyaladıktan sonra Emily'ye kalın bir zarf verince Emily kaşlarını çatarak zarfa baktı. Devlin'in özel eşyalarını emanetten geri almak, amirinin Alex Buchanan'ın, oğlunun serbest bırakılması ricasını yerine getirmesinden daha uzun sürmüştü.

Zarfı Devlin'in eline tutuşturdu. Devlin'in gözlerinin açılmasına bakılırsa muhtemelen gereğinden fazla sert bir hareket yapmıştı. Umurunda olduğundan da değildi gerçi. Amirinin omurgasızlığına ve Devlin'i daha fazla sorgulama şansını kaybetmesine olan öfkesi kibarlığı unutturmuştu bile.

"İşte hepsi burada." dedi. "Cüzdanın, telefonun, anahtarların. Her şey içinde. Kamyonetin binanın kuzeyindeki polis parkında." Devlin'in cevabını beklemeden babasına döndü. "Bay Buchanan, güçlü bir avukat olarak şöhretiniz ve güçlü dostlarınız kendini kanıtlamış oldu. Amirim adınızı verdiği anda bölge savcısı oğlunuzun salıverilmesini talep etti."

Alex kibarca gülümseyerek onun nezaketsizliğinden ra-

hatsız olduğunu belli etmedi. “Pek o kadar da hızlı değildi. Önce davanın ayrıntılarını öğrenmem gerekti.” Onunla ve amiriyle yaptığı toplantıyı ve Drier’ı, ona vermesi için manipüle ettiği dava belgelerini hatırlatmak ister gibi elinde tuttuğu çantayı tıklattı. Olay yerinde Hawley’den alman kısa ifadeyi okuduktan sonra derhâl bölge savcısını aramıştı. “Eminim bölge savcısı Devlin’i içerde tutacak birinci dereceden bir neden olmadığı için serbest bırakılmasını istemiştir.”

“Bence bu kişiden kişiye göre değişir.” Emily kollarını kavuşturdu.

Devlin cüzdanını arka cebine koydu ve örnek bir vatandaş gibi büyük zarfı asansörün yanındaki çöp kutusuna attı.

“Ona hâlâ soracak sorularınız varsa lütfen yazılı olarak bildirin, ben bir görüşme ayarlarım. Tabii benim de bulunmam şartıyla.”

“Tabii tabii...” dedi Emily alaycı bir tavırla.

Sesindeki alaycılık Devlin’i gerdi, babası hemen uyarıcı gibi baktı ona. Emily’nin omuzları düştü. Kendi tavrına kendisi bile şaşırmıştı. Öfkesini —soy ağacını doğru hatırlıyorsa eğer— en az iki çocuğunun annesi olan bir kadının ölüm haberini az önce almış bir adamdan çıkarması doğru değildi.

“Özür dilerim, Bay Buchanan. Bunu hak etmiyordunuz. Yalnızca işinizi yaptığınızı ve oğlunuzun iyiliğini düşündüğünüzü biliyorum. Eski eşinizi kaybettiğiniz için tekrar başınız sağ olsun.”

Alex, tıpkı görgü kurallarının bugünkünden çok daha fazla dikkat edildiği dönemlerde gerçek centilmenlerin yaptığı gibi onun elini eline alıp kibarca sıktı.

“Özür dilemeye gerek yok dedektif.”

Yüzündeki ifade Emily’ye, ne hissettiğine dair hiçbir şey söylemiyordu. Hafif solmuş hâli olmasa Emily bu adamın daha

az evvel trajik bir travma yaşadığından asla şüphelenmezdi. Ancak babasını izlerken Devlin'in yüzünde oluşan endişeye bakarak Alex'in dayanma noktasının eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Artık Devlin de serbest kaldığına göre" dedi Alex, "Sıradaki iş Carolyn'in... Bedeninin kesin olarak tanımlanıp defin için alınmasına geldi. Anladığım kadarıyla o olduğuna eminmişsiniz, testler yalnızca formaliteymiş. Ancak sanırım diş kayıtları gerekecek. Bugün artık geç oldu, yarın ilk iş dişçisini ziyarete giderim."

"Çok iyi olur, teşekkür ederim." dedi Emily. "Ama hâlâ ellerinde diş kayıtlarını bulundurmaları pek ihtimal dâhilinde olmadığından belki oğullarından birinin DNA örneğiyle karşılaştırma yapabiliriz."

"Elbette, evet ben —ararım."

"Ben hallederim." dedi Devlin. "Eve git. Sen bana yardım ettin. Şimdi yardım etme sırası bende. Bu akşam haber veririm sana."

"Emin misin? Ayarlamaları—"

"Herkes evde seni bekliyor. Bırak ayrıntılarla ben ilgileneyim."

Babası başını olur der gibi salladı, rahatlamıştı. "Sağ ol oğlum." Koca bir adam değil de sanki bir çocukmuş gibi Devlin'in omzuna vurdu. "Dedektif O'Malley, diş kayıtları ile ilgili yarın sizi ararım."

"Elbette, teşekkürler. O zaman görüşürüz."

Alex bindikten sonra asansör kapıları kapandı.

"Bütün kardeşlerinin adlarını ya da kimin kiminle kan bağı olduğunu hatırlayamayabilirim." dedi Emily. "Ama senin annen olmadığını gayet açık söyledin. Bu durumda DNA örneği için elimizde kim var? Küçük ikiz kardeşlerin, Matt ve Austin mi? Onlar Carolyn'in biyolojik çocukları, öyle değil mi?"

Devlin telefonuna bir mesaj yazıyordu. "Evet, Pierce da öyle. Ağabeylerimden biri, şu FBI ajanı olan." Mesajını bitirip telefonu-

nu cebine attı. “Austin şehre geliyormuş zaten, Alex’i merak etmiş. Birazdan burada olur. DNA örneğini verir. Sanırım DNA kitlerini morgda tutuyorsunuzdur. Almaya gideceksen seninle gelebilirim.”

Devlin’in bu yardımseverliği Emily’yi şüphelendirdi.

“Evet ama hiç sanmıyorum.” dedi. “Bölge savcısı seni bırakmamızı söylemiş olabilir ama bu senin, araştırmada hâlâ birinci dereceden şüpheli olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Adli tıbbı girmene ve böylece kurbanla ilgili sorular sormana izin veremem.”

Devlin kollarını kavuşturdu. “Amacın ne senin? Gerçekten kaçırma ve cinayetlerde parmağım olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Var mı?”

“Daha önce de dediğim gibi, kaç tane kurban olduğunu ve her birinin *ne zaman* öldürüldüğünü söylersen o tarihlerde nerede olduğumu memnuniyetle ispatlarım.”

“Kurban sayısını söyleyemem. *Ne zaman* olduğuna gelince bu bilgi henüz bende de yok.”

“O zaman adli tıp uzmanıyla konuşup öğrenelim.”

Emily kollarını kavuşturup onun pozunu taklit etti. “İyi denemeydi.”

Devlin uzun bir nefes verdi. “Bayan Hawley her iki faili de görmüş. Biri öldü. Olay yerinde beni faillerden biri olarak tanımlamadı. Bu, benim bu işe karışmadığıma dair oldukça sağlam bir gösterge değil mi sence de? Bir aile bireyinin adli tıp uzmanına birkaç soru sormasından ne çıkar?”

“Hah işte. Adli tıpçıyla konuşmak istediğini itiraf ediyorsun.”

“Tabii ki.”

Bu çok kolay olmuştu. Emily gözlerini kıstı, Devlin’in oynadığı oyunu anlamaya çalışıyordu. “Fail. Olay yerinde beni tanımlamadı. Hâlâ bir polis gibi konuştuğunu belirteyim.”

“Ben polis değilim.”

“Doğru. Sen bir turist rehberisin.” Elleriyle havada tırnak işareti yaptı.

Devlin’in göz kapakları yarıya indi. “Bayan Hawley’ye robot resmi çizdirdiniz mi?”

“Neden?”

“Çizime bakın bakalım bana benziyor mu? Hani kadın olay yerinde çok heyecanlı idiyse benim ona işkence eden adam olduğumu fark edememiştir belki.”

Emily gözlerini devirdi. “Eminim robot resmi sana göstermemi çok isterdin. Böylece şüphelinin kimliğini bulup peşine düşerdin. Anneni öldüren adama suikast düzenleyerek intikamını alırdın. EXIT şirketi için bu işleri yapıyorsun öyle değil mi? İnsanları öldürüyorsun.”

Devlin kahkahayı bastı. “Şu aptal teorini unutmayacaksın, değil mi?”

Devlin’in bu şen kahkahası Emily’yi şaşırttı. Sorgu odasında suikast teorisinden ilk bahsettiğinde yaptığı gibi yine öyle soğuk bir ifadeyle bakacağını düşünüyordu. Ne yapacağını görmek için yangına körükle gitmeye karar verdi.

“Parmak izlerini AFIS’de tarattım. Seyrettiğin polisiye dizilerden bu küçücük ayrıntıyı hatırlayamadıysan diye söyleyeyim AFIS derken FBI’ın Otomatik Parmak izi Tanıma Sistemi’nden bahsediyorum. Sonuçlar geldiğinde ne bulacağımı çok merak ediyorum.”

Devlin’in çenesi gerildi. Neden? Bir parmak izi eşleşmesinden korktuğu için miydi yoksa sırf Emily’ye gıcık olduğu için mi?

“FBI veri tabanında benim parmak izimi mi araştırıyorsun?”

“Evet, öyle. Ayrıca EXIT’teki patronunu arayıp şu Montana gezisi ile ilgili de birkaç soru soracağım. Sorun olur mu?” Dev-

lin'i dikkatle inceledi ama yüzünde bir tepki ifadesine rastlamadı.

“Ne sorunu olacak canım. Fakat benimle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum.”

Devlin arkasındaki bankoya dayanarak tembel bir poz verip ağzına da o seksi gülüşünü yerleştirdi bir anda kendisini potansiyel bir suikastçıdan ağız sulandıran bir çapkına dönüştürüverdi. Emily gözlerinin önünde sergilenen bu bukalemun kabiliyetine bakakaldıktan sonra gözlerini kırıştırdı. Bu inanılmaz zıtlık ve şu anda karşısında duran bu inanılmaz çekicilik nefesini kesmişti.

Devlin onu gözleriyle soymaya başladı. “Benimle yemeğe çıkmak istiyorsan *Emily*, sorman yeter.”

Emily'nin adı Devlin'in dudaklarından uzun, ateşli bir okşayış gibi dökülüvermişti. Vücudu kasıldı. *Tanrım bu adam ölüm-cül*. Zaten, kendisi uslu kızlardan olduğu için oldu olası kötü çocuklardan hoşlanmıştı —hani şu zıtların birbirini çekmesi durumu.

Emily boğazını temizleyip tekrar dikkatinin dağılmasını engellemek için Devlin'in gözlerinin üzerinde bir noktaya odaklandı. “Seni temin ederim Devlin, sana olan ilgim tamamen mesleki. Başka bir şey değil.”

Yalancı, yalancı sana kesinlikle kimse inanmaz.

“Eğer öyleyse” diye mırıldandı Devlin eğilerek, “Neden yüzün kızardı?”

Devlin'in sıcak nefesini yanağında hissedince tatlı bir zevk dalgası ayak uçlarına kadar indi. O temiz, erkeksi koku Emily'yi ona biraz daha yaklaştırdı. Ne yaptığıнын farkına varır varmaz gerildi ve en başta yapması gerektiği gibi geriye doğru bir adım attı.

Emily'nin geri çekilişini izlerken Devlin'in gözleri resmen tütüyordu. Ama o gözlerde başka bir şey daha vardı, başka bir duygunun gölgesi. Kafa karışıklığı mı? Şaşkınlık mı? Aralarında birden oluşan çekim onun için de mi bu kadar beklenmedik

olmuştu yoksa?

Emily titrek bir nefes aldıktan sonra konuşmayı tekrar güvenli bir zemine çekmeye kararlı bir şekilde devam etti. “Parmak izlerini AFIS’e verdim çünkü sana güvenmiyorum. *Tur rehberleri* insanların boyunlarını kırıp sakın bir şekilde yürüyüp gitmezler.”

Devlin gülümsemeye devam etti. Hatta şimdi ağzı kulaklarına varmıştı, sanki Emily’nin çok komik olduğunu düşünüyor-muş gibi bir hâli vardı. Ya da belki yeni bir taktik, hain hormon-larının yanı sıra yeni bir silah kullanmaya karar vermişti.

“Öyle bir söylüyorsun ki sanki bir trolleybüs sürüp turist-leri eğlendirmek için hikâyeler anlatıyormuşum gibi geliyor kula-ğa.” dedi, kahkahasındaki tondan bunun komik bir fikir olduğunu düşündüğü belli oluyordu. “Ben *yeteneklerimi* böyle... Sıradan... Şeylerle harcamam. Ben, zengin ve eksantrik aptalları egzotik ve tehlikeli bölgelerde gezilere çıkarırım. Bu hatırı sayılır... *Becerile-rimi* de... Bu sırada ölüp gitmemeleri ve... *Eğlenceli*... Bir zaman geçirmelerini temin etmek için kullanırım.” Gözleri Emily’nin gö-ğüslerine gitti, oradan tekrar gözlerine döndü. “Basit bir tur reh-berine benzemediğimi düşünüyorsan haklı olabilirsin.”

Son iki kelimesi derin ve boğuk bir ses tonuyla çıkınca Emily tırnaklarını avuçlarına geçiriverdi. Görevine odaklanmaya ve Devlin’in cevabında gizlenmiş cinsel imaya tepki vermemeye kararlı bir şekilde tek kaşını kaldırdı, inanmamış gözüküyordu. “Daha önce, son görevinin Montana’da olduğunu söylemiştin. Montana egzotik, tehlikeli bir bölge mi oluyor yani?”

“Her yer egzotik olabilir. Kiminle birlikte olduğuna bağlı. Ve de ne yaptığına.”

Emily düzensiz bir nefesin ardından boğazını temizledi. “Becerilerini ve kabiliyetlerini anlatmak için epeyce konuştun. Sanki sorularımla tam damarına basmışım gibi hissettim bir an.

Sakladığın sırra yaklaşıyor muyum yoksa?”

“Yoo, yalnızca... Basit bir... *Tur rehberiyle* çıkmayacağını düşündüm de. Şu hatırı sayılır... Niteliklerim... Konusuna seni inandırmak istedim.”

Emily’nin kafasında erotik mesajlar çakmaya başladı, bir taraftan da bakışlarını aşağı çevirip şu hatırı sayılır niteliği kendi gözleriyle tartmamak için zor tutuyordu kendini.

Sol tarafından gelen sessiz bir öksürük sesini duyunca dehşetten gözleri büyüdü. Devlin’in sözlü ön sevişme saldırılarını püskürtmekle o kadar meşguldü ki nerede olduklarını unutmuştu—*ana odadaldı*. Yarım düzine dedektif masalarında oturmuş ilgiyle Devlin’le aralarında geçen konuşmayı izliyor ve dinliyorlardı.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Daha sonra, Devlin’in bu gayet açık kullandığı, nereye çeksen oraya gidecek laflarını tekrarlayıp bol bol dalga geçeceklerini hayal edebiliyordu.

“Geyik muhabbetini keselim.” dedi dişlerini gıcırdatacak. “Kaçırma ve cinayetlerle *direkt olarak* bağlantılı olduğuna inanmadığımı itiraf ediyorum. Ama dolaylı bir şekilde bu işin içindesin. Göz ardı edilemeyecek kadar tesadüf var. Ve bir şeyler sakladığına eminim. Yalnızca sakladığın şeyin bu davayla ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Henüz.”

Devlin’in kaşı kalktı ama gülümsemeye devam etti.

Emily daha önce kimseyi yumruklamamıştı ama şu anda benliğinin yarısı yumruğunu savurup Devlin’in dudaklarındaki o ukala sırıtışı yok etmek istiyordu. Ne yazık ki diğer yarısı da o dudaklarla ve bir doksanlık boyun tamamıyla çok daha yaramazca şeyler yapmak istiyordu. Onu dehşete düşüren de işte bu diğer yarısıydı.

Arkasındaki asansörlerden birinin zil sesi duyuldu ve ardından kapısı açıldı. Dizleri anında harekete geçti, rahat bir nefes

alarak kendini asansöre attı.

“Burada bekle!” diye emretti Devlin’in yakışıklı ve çıldırtan yüzüne bakmayı göze alamayarak. “DNA kitini alıp hemen döneceğim.”

Asansör kapısı O’Malley’nin arkasından kapanır kapanmaz Devlin sırtını bankoya dayadı. Sigara içmemesine rağmen birden canı fena hâlde sigara çekmişti. Şöyle uzun bir soğuk duş da olabilirdi ya da ikisi birden.

Birbirlerini cinsel içerikli sözlerle iğnelemeleri sertleşmesine ve kasıklarının ağrmasına sebep olmuştu, şimdi kendine sövüyordu. Aklı neredeydi ki? Sorun da buydu zaten. Bu akşamüstü Emily’nin cömert göğüslerini ve yumuşak vücudunu üstünde hissettiği andan beri her türlü beyin aktivitesi tamamen durmuştu.

Tekrar lanet okudu. *Odaklan. Buchanan. Odaklan.* Ona gereken şeyi —adli tıp uzmanının notlarını— alması için çok küçük bir fırsatı olacaktı. Carolyn’i kimin öldürdüğünü bulmak istiyorsa en iyi başlangıç noktası buydu. O’Malley haklıydı. İntikam peşindeydi ama annesi için değil —babası için intikam almak istiyordu. Alex bu davanın tamamen kapanmasını istiyordu. Bugünkü dehşet dolu olayları arkasında bırakması gerekiyordu. Devlin’in, babasının bunu yapmasına yardım edebilmesi için tek yol Carolyn’in ölümünden sorumlu olan adamı bulmaktı.

Tabii o notları istemesinin tek sebebi bu değildi.

Asansörün üstündeki göstereyi izledi. Durmadan bodruma inmişti. Dedektifler ilgilerini kaybedip işlerine dönene kadar o da bankoya yaslanıp ayaklarını önüne doğru uzatarak sıkılmış gibi yaptı. Herkes başını çevirdiği anda asansörün yanındaki merdivenlere gitti.

Bodruma kadar üç katı birden koşarak indi. Bodrum boyunca uzun ve iyi aydınlanmış bir koridor uzanıyordu. Merdivenlerin ve asansörün yanındaki birkaç kapıyı kontrol edip depo odası olduklarını gördükten sonra koridorun diğer ucundan gelen antiseptik kokusunu takip etti. Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi karşılaştığı insanlara gülerek ve selam vererek gerine gerine yürüyordu. Kimse üstünde durmadı. Göz önünde saklanmanın, sağa sola saklanarak şüphe çekmekten çok daha fazla işe yaradığını öğreneli çok olmuştu.

Morga ulaştığında kimsenin dış taraftaki ofiste olmadığından emin olmak için birkaç saniye bekleyip içeri süzüldü. İçerde bir sürü oda vardı ama yalnızca biri onu ilgilendiriyordu —otopsi odası, o da boş görünüyordu.

Çelik masaların üzerinde yatan, otopsi yapılmayı bekleyen üç iskeletin dışında tabii.

İskeletlerin bugünkü bodrumdan çıkarılmış olduklarını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bu da demekti ki bildikleri kadarıyla katil şu ana kadar yedi kadını kaçırmıştı —Hawley, bu iskeletler ve Hawley'nin dediği gibi onunla birlikte tutulan üç kadın daha. Ancak Devlin yalnızca bir kadınla ilgileniyordu —üvey annesiyle.

Diğer odalardan birinden belli belirsiz sesler geliyordu. O'Malley ve Dr.Kennerly. O'Malley onunla DNA kitiyle ilgili konuşuyordu. Devlin cep telefonunu çıkarıp duvarın yanındaki masaya koştı. Üstünde bir sürü kâğıt duruyordu. Üstünde "Buchanan" yazan sayfayı bulana kadar başparmağıyla karıştırdı, sonra da fotoğraflarını çekmeye başladı.

Ayak sesleri ve O'Malley'nin sesini duyup koşarak odadan çıkana kadar çekebildiği kadar fazla sayfanın fotoğrafını çekti. Tekrar merdivenlere dönüp bu sefer sadece bir kat yukarı çıktı. Kapıyı aralayıp kimsenin bakmadığından emin olduktan

sonra karakolun ana lobisine yürüdü.

Emily, Devlin'i —lobide— bulduğunda adamı çekip vurması gelmişti. Dedektiflerin çalıştığı ana odada hiç kimse onun gittiğini görmemişti, bu yüzden Emily her katı tek tek arayıp Devlin'in işi olmayan yerlere burnunu sokup sokmadığına bakmak zorunda kalmıştı. Lobiye bakmak aklına geldiğinde artık nefesi de sabrı da tükenmişti. Asansörden çıkıp onu, tekerlekli sandalyede oturan genç bir adamın yanına oturmuş gülüşürken görünce sinirden patlayacak gibi olmuştu.

Onlara yaklaşırken Devlin, Emily'yi gördüğüne sevinmiş gibi kafasını kaldırıp kocaman gülümsedi.

“Dedektif O'Malley, umarım benim için endişelenmediniz. Bir telefon geldi, meğer kardeşim karakola varmış, ben de koşa koşa indim. Bankoda çalışan memura nerede olacağımı söyleyecektim ama unutmuşum. Ne zamandır eve gelmemiştim de özlemişiz birbirimizi. Umarım sizi korkutmamışımdır.”

Devlin'in yüzündeki meleşimsi ifade Emily'nin öfkesini dindirip yerini suçluluk duygusuna bıraktı. Kardeşini gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi bir hâli vardı. Hikâyesi de mantıklı gelmişti. Belki de doğruyu söylüyordu.

“Sorun değil.” Elini tekerlekeli sandalyede oturan, neredeyse Devlin kadar yakışıklı olan siyah saçlı adama uzattı. Ama onun gözleri babasınıninkiler gibi maviydi. Ve Devlin'den epeyce gençti —yirmilerinin ortalarında olmalıydı. “Ben Dedektif O'Malley.” dedi elini sıkarak.

“Austin Buchanan.” Devlin'e dönerek ekledi. “Yalan söylemiyormuşsun Şeytan. Çok güzelmiş.”

“Bir insan Şeytan lakabını nasıl alır ki acaba?”

Devlin omuz silkti. “Kardeşlerimin bana neden öyle dediğini hiçbir zaman anlamadım. Mükemmel bir çocuktum hâlbuki.”

Austin gözlerini devirdi. “Ona böyle dememizin sebebi bugüne kadar hiç hoşuna gitmeyen bir günahla karşılaşmamış olması ya da hiçbir güzel kadını—”

Devlin kardeşinin omzunu sıktı. “Eminim Dedektif O’Malley’nin benim sefil geçmişimi dinlemekten daha önemli işleri vardır.”

“Her neyse.” Austin, Emily’nin elindeki küçük kutuya işaret etti. “İskeletin *yumurta donörüne* ait olduğunu kanıtlayacak DNA kiti buysa şu işi bitirelim. Evde beni bekleyen bir pirzola var. Ne yapmam gerekiyor? Bir kaba falan mı işeyeceğim?”

Austin’in cevabını duyunca Emily’nin ağzı açık kaldı.

Devlin acı acı güldü. “Austin biraz kabadır. Alışmak lazım. Kardeşim bunun nörolojik hastalığının yan etkisi olduğunu söylüyor. Çünkü her sabah uyanana kadar o günü tekerlekli sandalyede mi yoksa yürüyerek mi geçireceğini bilmiyormuş. Ama bence daha çok kişilik bozukluğu. Doğuştan salaktır biraz.”

Austin ağabeyine pis pis baktı.

Emily, kardeşinin davranışı için özür dilerken Devlin’in sesindeki endişeyi fark etti. Austin’i sevdiği çok belliydi ve onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu.

“Sorun değil. Ehm, hayır Austin, kabı doldurmana gerek yok. Ağzının içine bir çubuk sürteceğim o kadar. Yine de merak ettim. Annen öldürüldüğü için... Pek üzülmüş görünmüyorsun.”

“Neden üzüleyim ki? Ben dört yaşımdayken babamı terk etmiş. Onu hatırlamıyorum bile.” Gözlerini kıstı. “Şeytan size onu ve aramızdaki kan bağıını anlatmadı mı?”

“Dedektif O’Malley bizim aile—”

Emily, Devlin’in kolunu az önce onun Austin’e yaptığı

gibi sıkıldı.

Devlin onun bu hareketine o kadar şaşırmıştı ki dili dolaştı.

Emily, Austin'in yanına bir sandalye çekip oturdu. Sonunda kendine Buchananlar hakkında istediği bilgileri verecek bir müttefik bulmuştu.

“Bir şeyler anlattı ama çok değil. Ailen ve kan bağlarınız ile ilgili bana anlatacağın her şey araştırmamıza katkı sağlayabilir.” dedi. “İstersen kim kiminle bağlantılı oradan başlayabilirsin. Hâlâ tam anlayamadım çünkü. Herkesin mesleğini de söyle.”

“Pekâlâ” dedi Austin. “Ama çabuk olmamız lazım. DNA örneği alma işi dâhil tam on dakikanız var, sonra gideceğim.”

Bu Buchananların sorulara zaman sınırı koyma hastalığı da neydi böyle? Cep telefonunu çıkarıp not alma uygulamasını açtı. “Ben hazırım.”

Devlin kollarını kavuşturdu, olayların bu hâle gelmesine hiç memnun olmamıştı. Ama araya girmeye de çalışmadı.

Birkaç dakika sonra Austin sordu, “Hepsini anladınız mı? İstedığınız aile geçmişimizi?”

“Evet, evet. Sanırım anladım. Demek ki annen önceki evliliğinden bir oğlu olan çok daha yaşlı bir adamla evlenmiş. Bu oğlu şu anda en büyük ağabeyiniz olan Braedon oluyor yani —B&B inşaat şirketinin sahibi. Carolyn, kocası ölünce Braedon'ı yanına alıp tekrar evlenmiş, ondan da bir oğlu olmuş. Bu da ehm—”

“İkinci ağabeyim, Pierce. Burada Savannah'da FBI ajanı. Sonra da başka bir yaşlı adamla evlenmiş—”

Devlin onun koluna vurdu.

Austin de ona vurdu. “Yaşlı herifin tekiymiş işte. Önceki evliliğinden Devlin'in biyolojik babası. O da ölünce Carolyn bir salak daha aramaya başlamış.”

Devlin dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Belli ki ailesinin

özel ayrıntılarını Emily ile paylaşmak istemiyordu. Ya da Austin'in yorumlarından hoşlanmıyordu.

Austin, ağabeyinin rahatsızlığını zerre kadar umursamadan devam etti.

"Carolyn, Alex ile evlendiğinde Braedon'ı, Pierce'i ve Devlin'i yanında getirmiş, sonra da beni ve Matt'i doğurmuş."

"Tamam, anladım. Matt de şu özel dedektif olan."

"Aynen. Aynı zamanda ailenin girişimcisidir. Paso icat yani—"

"Austin!" diye uyardı Devlin.

Austin sırtarak Emily'ye göz kırptı. "Devlin yaşlı bir kadın gibidir, tıpkı babam. Sürekli tavırlarımı düzeltmeye çalışır." Başını dikleştirdi. "O kadar da yaşlı değil gerçi. Otuz dört yaşında daha. Ve bekâr. Esmerleri sevdiğini söylemiş miydim? Tabii genelde *bütün* kadınları beğenir ama yine de esmer—"

"Kapa çeneni!" diye gürledi Devlin.

Austin gene göz kırptı, ağabeyini kızdırmaya bayılıyordu.

Emily yine yüzünün kızardığını hissetti. İkisine de bakmadan notlarına odaklanmaya çalıştı. "Pekâlâ Austin; sen, Matt ve Pierce'in Carolyn ile kan bağınız var. Ama yalnızca sen ve Matt, Alex'in biyolojik çocuklarısınız. Ve Braedon ve Şeytan, yani Devlin'in ailedeki kimseyle kan bağı yok."

"Bingo."

"Annenin kocadan yana pek şansı yaver gitmemiş. Çoğu ölmüş demek. Oldukça talihsiz görünüyor."

"Şüpheli mi demek istiyorsunuz?"

Emily onun nezaketsizliğine güldü. "Evet, aslında öyle."

"Evet, bazılarımız yıllar içinde bunu düşündü. Pierce FBI ajanı olduğunda bunu araştırdı ve yalnızca kötü şans olduğu sonucuna vardı. Belki de ölürlere de evlerini bırakırlar diye özellikle

sağlık problemi olan ihtiyarları seçmiştir, en azından babamla tanışana kadar. Karadul falan olduğunu destekleyecek hiçbir şey yok. Kesinlikle hiç zengin olamamış mesela.”

Emily onu dikkatle inceliyordu. “Bütün bunlar çok normalmiş gibi konuşuyorsun. Annenin hepinizi bırakıp bir kocadan diğerine geçmesi seni hiç etkilememiş sanki.”

Austin tekerlekli sandalyesinde öne doğru eğildi. “Dedektif, bizi bıraktığı için Tanrı’ya her gün dua ediyorum. Alex’ten daha iyi bir baba olamaz dünyada. Ve bütün ağabeylerime minnetarım, ona bile.” Gözlerini deviren Devlin’e başparmağıyla işaret etti. “Eğer çekip gitmemiş olsaydı nasıl bir hayatımız olurdu hiç bilmiyorum. Gerçekten, bu olayın bir nihayete ermesine çok memnun oldum. Belki Alex, Carolyn’in öldüğünü bilirse nihayet hayatına devam edip başka birini bulur. Bunu hak ediyor. Şu çubuk işini yapabilir miyiz artık?”

Austin’in konuyu böyle aniden değiştirmesi Emily’yi şaşırttı. Telefonunun not uygulamasını kapatıp Dr. Kennerly’nin ona verdiği kutuyu aldı. “Evet, tabii. O işi halledeyim ben.”

Devlin ve Austin lobiden çıkar çıkmaz Emily DNA kitini eyalet laboratuvarına göndermek için masasına yöneldi. Asansörden çıkınca Tuck ona karşıdan başıyla işaret etti. Yanında iki dedektif daha vardı ve hepsi de Tuck’ın masasındaki bilgisayar ekranına bakıyorlardı. Emily yüzlerindeki heyecandan büyük bir şey olduğunu anlamıştı.

DNA kitini Tuck’m masasının yanındaki kendi masasının üzerine bırakıp diğerlerine katıldı.

“Eee neye bakıyoruz?” diye sordu.

Tuck diğer dedektiflerden birine işaret etti. “Bu dâhi çocuk, kayıp şahıs tutanakları veri tabanında —ki burada bir ekleme yapayım, bu tutanaklarda her kayıp şahsa ait dış kayıtları da

var— bir eşleşme çıkar mı diyerek Kennerly'nin ön otopsi notlarındaki cinsiyet, boy ve yaş bilgilerini kullandı. Şu diğer dâhi oğlana da Carolyn Buchanan'ın bilinen son adresini bulma görevi verildi." Sonra masadan bir klasör çıkarıp açtı, içinde genç bir kadının robot resmi vardı. "Bana da, Hawley robot resim çizdirirken yanında oturmak kaldı. Sen son bir saattir Devlin Buchanan'la flört ederken geri kalanımız da bir dünya iş bitirdik."

Diğer dedektifler kıs kıs gülmeye başladı. Emily gözlerini kısıp pis pis bakınca hemen toparlandılar. "Bana bak Tuck, bunu bir kez daha söylersen kış üstü oturturum seni yere."

Tuck teslim oluyorum der gibi elini kaldırdı. "Tamam, tamam. Söylemezsem çatlardım. Buyur." dedi ekranı göstererek, "Bulduğumuz şeye bak."

Emily, Tuck'ın omzunun üstünden eğilerek, o ekranı indirdikçe raporun ilgili yerlerini okudu. Tuck raporun sonuna indiğinde Emily gözlerini kırptı ve sonucunu tekrar okudu.

"Bir dakika, bundan emin misiniz?"

"Evet, Kennerly az önce buradaydı ve bunu resmî olarak onayladı. Senden hemen önce çıkmış olmalı." Tuck kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Söyle bakalım şimdi, takımın en hızlı ve akıllı dedektifi kimmiş?"

Emily arkasında duran adamlara işaret etti. "Bu çocuklar."

Dedektifler gülerek masalarına döndüler. Tuck ona kızgın kızgın baktı. "Kabul et. Bir sefer de olsa sen hiçbir yere çıkmayacak ipuçlarını kovalarken biz gerçek ipuçlarının peşine düştük."

Emily sandalyesine çöktü ve DNA kitine baktı. "Kabul ediyorum. İyi iş çıkarmışsınız. Gerçekten çok iyi bir iş. Hepiniz."

"Yani?"

"Yani sen müthiş derecede hızlı ve akıllı bir dedektifsin. Oldu mu? Mutlu musun?"

Tuck ellerini başının üstünde bağlayıp sandalyesine yaslandı. “Evet. Bu arada sen benim egomu okşadığın için ben de senin için bir şey yapacağım. Bir dahaki sefere o doktor ailen senin başarılarını küçük görmek için telefon etmeye kalkarsa telefonu alıp seni öyle bir öveceğim ki seçtiğin mesleği kabullenmekten başka bir seçenekleri kalmayacak.”

“Evet, *işte bu* asla olmaz. Ama yanlış anlama olmasın diye söylüyorum, eğer onlarla konuşursan unutma, yalnızca babam ve en büyük ağabeyim doktor. Annem bir hemşire. Diğerleri de ambulans görevlisi ve fizik terapisti.”

“Bir dakika.” Tuck parmağını kaldırdı. “Baban, annen ve yalnızca üç kardeş mi? Dört kardeşin var sanıyordum.”

“Var. En küçüğü ev hanımı.” Tuck’a bakmadan elini kaldırıp onu susturdu. “Sen söylemeden ben söyleyeyim, O da Nashville Yılın Gönüllüsü Ödülü’nü aldı.”

“Aman canım. O kadar da müthiş bir şey yapmamıştır herhâlde. Şans eseri almıştır ödülü eminim.”

“Üç yıl üst üste mi?”

“Yok artık.”

“Fark etmez. Onlarla yarışmıyorum.”

Tuck homurdandı.

Emily onu görmezden gelip DNA kitini aldı. “Sanırım artık buna ihtiyacımız kalmadı.” diyerek çöpün içine bıraktı.

“Peki Buchanan’a haberi kim verecek?” diye sordu Tuck ciddi bir tonda, artık dalga geçmiyordu.

“Ben veririm.” dedi Emily. “Önce bir telefon etmeliyim. Ne zamandır aklımda, iyice gecikmeden arayayım bugün.” Karanlık çöktükçe odanın diğer tarafındaki pencereler kararıyordu. “Belki de artık çok geç.” Telefonu kendine yaklaştırdı.

“Ne için geç?”

“EXIT şirketini aramak için. Colorado bizden üç saat geride değil mi?”

“İki. İyi de EXIT ne?”

“Sonra anlatırım. Ama şimdilik şunu söyleyebiliriz, Devlin Buchanan’ı sorgularken bir yere varmayacak bir ipucu kovalamadığıma inanmıyorum. O kadınları kaçırıp öldüren kişi o olmayabilir ama kesinlikle onu cinayetlere bağlayacak bir şeyler saklıyor. Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım.”

Austin minibüsünün yan camını indirip Devlin’e seslendiğinde o da kamyonetine binmek üzereydi. Devlin döndü. “Ne oldu?”

“Seni beklememi istemediğinden emin misin?” diye sordu Austin.

“Eminim. Eve gidip sızlanıp durduğun o bifteği ye. Montana’dayken bir telefon gelmişti, onu geri aramalıyım. Birkaç dakika gecikirim o kadar.”

“Çok geç kalma. Geldiğinde bifteğin bitmiş olabilir.” Austin sırtarak parktan çıktı.

Devlin kamyonetine atladı ve patronunun numarasını çevirmeden önce kardeşinin yola çıkmasını bekledi. Evden ayrıldığında Cyprian’ı aramayı ummadığından yanına EXIT’e kayıtlı kriptolu uydu telefonlarından birini almamıştı. Bu telefonlar konuşmalarının dinlenmesini önlüyordu. Bu telefonlardan birinden arama yapmadığından Cyprian numarayı tanıyamayacaktı. Devlin’in özel bir kod girerek kendini tanıtmaması gerekecekti. O zaman bile hat güvenli olmadığından dikkatli olmak zorundaydılar.

Hat düşünce kodunu girdi.

“Devlin” Cyprian’ın yumuşak, kültürlü sesi duyuldu.

“Tur bittiğinde birkaç gün izinli olacaktın bildiğim kadarıyla. Bu şerefi neye borçluyuz?”

Her şey iyi görünüyordu. Cyprian’ın sesi kızgın gelmiyordu. Belki de bu akşamki “olayın” haberi ona ulaşmamıştı.

“Burada beklenmedik birkaç şey oldu. Bir suça tanık oldum. Birkaç soruya cevap vermek zorunda kaldım. Ama artık bitti. Halloldu.”

Bir sessizlik oldu, sonra “Beklenmedik olaylar. Sinir bozucu şeyler. Ama sen halloldu diyorsan, endişelenmeme gerek yoktur. Doğru mu?”

“Doğru. Endişelenecek hiçbir şey yok efendim. Chatham Bölge Polisi’nden Dedektif O’Malley, Randlarla çıktığım Montana turuyla ilgili bilgilerin doğrulanması için EXIT’i arayabilir. Hepsi bu kadar.”

“Eminim insan kaynakları departmanımız aramayı cevaplar ya da halkla ilişkiler uzmanlarımızdan birine yönlendirir. Sorun olacağını sanmam. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

İşte işler burada sarpa sarabilirdi. Cyprian, Devlin’in, Carolyn cinayetini araştırmasını istemezdi. EXIT’ten hiç kimsenin bir polis soruşturmasının ortasında kalmasını istemezdi. Devlin bu konudaki endişeleri anlayabiliyordu. EXIT’i bütün şüphelerden uzak tutmak gerekiyordu. Ancak bu iş Devlin’in yüzünü çevireceği bir şey değildi. Babasının bu defteri artık kapatması gerekiyordu. Ve polisin, cinayeti çözmek için metodik bir şekilde A’dan Z’ye her türlü ayrıntının üzerinden geçmesini bekleyemezdi. O otopsi notlarına ihtiyacı vardı. Ona bir ipucu, Carolyn’in katilini bulmasına yardımcı olacak bir başlangıç noktası sağlayabilirdi.

“Hayır efendim, bilmeniz gereken başka bir şey yok. Bu kadar. Ha bu arada, bir şey daha var, bir rica aslında.” diye ekledi soğukkanlı bir üslupla. “Ailemle doğru dürüst bir zaman geçir-

meyeli uzun zaman oldu ve doğduğundan beri pek göremediğim küçük bir yeğenim var. Bir sonraki görevden önce bir hafta kadar izin alma şansım var mı?”

Bir duraksama daha. “Tabii, elbette. Bunu hak ettin. Ortabatıdan, ölmeden önce yapmak istedikleri şeyleri liste yapan çok tatlı bir çift var ve elimizdeki en iyi rehberi alma konusunda ısrarlılar. Doğal olarak ben de seni tavsiye ettim ama başkasına verebilirim. Sorun değil.”

Ortabatıdan bir çift. Daha ziyade aklında, ölmeden önce yapılacaklar listesinden çok daha farklı şeyler olan ortadoğu bağlantılarından biri vardı. “Çok iyi olur efendim. Teşekkür ederim.”

“Bir saniye. Asistanım diğer hatta.” Birkaç saniye sonra Cyprian hatta döndü. “Affedersin. Anlaşılan senin dedektif beni insan kaynaklarından çoktan bulmuş bile. Bunca departmandan geçip sekreterime beni direkt olarak bağlattığına göre tam bir buldok köpeği olmalı.”

Devlin’in yüzündeki kan çekiliverdi, bir anda buz kesti. “Onunla siz mi konuşacaksınız?”

“Kolluk kuvvetlerine yardımcı olmaktan her zaman zevk duymuşumdur. Şirketin genel müdürüyle konuşmak istiyormuş, o zaman konuşacak. Kendisi diğer hatta. Onu bekletmek istemiyorum. İyi tatiller.”

Hat kapandı. Devlin telefonu indirip karakolun tuğla duvarına bakakaldı. O’Malley patronuyla, örgütün hem halka açık tarafını hem gizli yanını yürüten adamla konuşuyordu. Bu Devlin’in beklediği bir şey değildi. Alt seviye asistanlardan birinin geyik muhabbetinde takılır kalır daha ileri gidemez diye umuyordu ama bir kez daha şaşırtmıştı onu.

Hem de çok kötü bir şekilde.

Cyprian’a ne diyecekti acaba? O çılgın suikastçı teorisin-

den bahsetmezdi herhâlde. Yoksa eder miydi? Eğer ederse Cyprian olayı olduğu gibi, yani elinde tahminlerinden başka bir şey olmayan bir dedektifin çılgınca bir önsezisi olarak görür müydü? Yoksa bu teorinin gerçeklere dayandığını ve Devlin'in sorgu sırasında çözülüp patronuna ve birlikte çalıştığı kişilere ihanet ettiğini mi düşünürdü?

Eğer Devlin konuşmuş olsaydı, “infazcı” terimini, yani gerçek meslek ünvanını kullanırdı. İnfazcı, CIA, FBI gibi alfabe organizasyonlarındaki “ajan” kelimesi ile eş anlamlıydı ama tabii onu bağlayıcı herhangi bir kanun veya siyasi prangalar yoktu. “Suikast” rolü, yaptığı işin yalnızca bir parçasıydı ve yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda başvurduğu bir şeydi. İş arkadaşlarının çoğu ona “infazcı” diyordu çünkü diğer infazcılardan yoldan çıkan —emirlere karşı gelen ya da ortadan kaybolan— olursa ve EXIT’e ve halka zarar verecek bir duruma gelirse çağırıp peşlerine saldıkları kişi Devlin oluyordu. O’Malley, patronuyla konuştuğunda Devlin’den bahsederken infazcı demeyi bilemeyeceğinden bu, Cyprian’a bir fikir vermez miydi, yani Emily’nin yalnızca tahmin ettiğine dair? Ya vermezse? Ya Cyprian ona inanırsa?

Bunun potansiyel sonuçları Devlin’in bildiği her dilde bütün küfürleri saydırmasına neden oldu.

Devlin şirketin prensiplerine, verdiği hizmete inanıyordu. Geliri inanılmazdı. Her yıl yedi haneli rakamlar yatıyordu hesabına. Bu işe başladığında onu çeken şeylerden birinin de kazanç meselesi olduğunu kabul etmeliydi. Ama yaptığı şeyin önemli bir şey olduğunu hissetmese bu işi yapamazdı. Gösterdiği çabalar sayesinde birçok insanın *hayatını* kurtarmıştı. Yalnızca geçen sene o ve diğer infazcı arkadaşları, yabancı ülkelerde boşa çıkardıkları saldırılar bir yana Amerika’nın en az altı şehrinde yüzlerce hatta binlerce insanı öldürecek düzinelerce terörist

saldırısını önlemişlerdi. Üstelik terörle mücadele EXIT'in yaptığı işlerin sadece küçük bir parçasıydı. O yüzden patronunun, Devlin'in infazcı arkadaşlarına ihanet edeceğini düşünmesi bile komikti. Yoksa değil miydi? Şu anda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Telefonunun fotoğraf uygulamasını açıp morgda çektiği fotoğrafları yakınlaştırdı. Kennerly, her hücreye ve içinde bulunan iskeletlerin durumuna dair aşırı ayrıntılı hatta klinik bir değerlendirme yapmıştı. Çoğu Devlin'in işine yaramayacak bilgilerle doluydu. Ama en azından şimdi bütün kurbanların otuz ve kırk yaş arası kadınlardan oluştuğunu biliyordu. Hawley çok daha genç —yirmili yaşların başında— olduğu için bu ona tuhaf geldi. Eğer bunlar aynı katilin kurbanları olsa aynı yaş aralığında olmazlar mıydı? Seri katillerle ilgili böyle bir şey duymuş gibiydi —eğer olay seri katil işiyse tabii. Kardeşi Pierce'a fikrini soraması ne kötüydü. Pierce şiddet suçlarına geçip her gece rüyalarına giren davaları çözmekten kafayı yemeden önce FBI'da seri katiller bölümünde çalışıyordu.

Devlin, ileride yardımı dokunacak bir ipucu olabilir diye Hawley ile ilgili bilgileri dosyaladı. Maalesef şu anda Kennerly'nin notlarını okuduktan sonra bile en başa dönmüştü —elinde işe yarayacak hiçbir ipucu yoktu— tabii O'Malley'nin, Cyprian'a ne söylediğine dair yeni endişeleri haricinde.

Birkaç dakika daha kamyonette oturup bir sonraki hamlesini düşündü. Ama daha fazla bilgi olmadan yapılacak mantıklı tek bir hamle kalıyordu. Rutine bağlı kalıp ondan bekleneni yaparak şüphe çekmemek. Bu da Alex'in evine gidip her şey normalmiş, endişelenecek bir şey yokmuş, mutluymuş gibi davranmak demekti. Yıllardır böyle davranıyordu zaten. Bir gece daha davransa ne fark ederdi ki?

YEDİNCİ BÖLÜM

Cuma geceleri, Buchananların ana üssü olan, Alex ve Austin'in yaşadığı tek katlı geniş evde genelde cümbüş, eğlence ve keyif olurdu. Hafta boyunca aile bireyleri ne yaparlarsa yap-sınlar cuma gecelerini babalarına ayırmaları gerektiğini bilirlerdi. Çok önemli bir mazeretleri yoksa bütün oğullarının Alex'in arka balkonundaki mangalda biftek yapmaya gelmeleri beklenirdi.

Ancak bu günlerde mazeretler üst üste gelmeye baş-lamıştı. İş yerindeki mecburiyetler ya da Pierce'in durumunda olduğu gibi dış çıkaran bir bebekten ötürü cuma gecesi yalnız-ca ailenin yarısı orada olacaktı. Fakat bu gece herkes oradaydı. Özellikle de on iki aylık Nikki misafir odalarından birinde por-tatif bebek yatağına yatırıldığından dolayı şöyle güzel bir yemek ve sohbet gecesi olması gerekiyordu. Ama terk edilmiş bir evin bodrumunda yapılan dehşet verici bir keşif bütün gecenin üstü-ne kâbus gibi çökmüştü.

Alex, Devlin ve Austin'in karakoldan geri gelmelerini beklemelerinin dışında her şeyin her zamanki gibi devam etme-sinde ısrar etti. Devlin internetteki hesabına girip tek kullanı-m-lık telefonunda çektiği otopsi odası fotoğraflarını oraya yükledi.

Kennerly'nin klinik notlarında ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama cesedin ve bodrumun durumlarının detaylı anlatımları ona, Carolyn'i kimin öldürdüğüne dair bir ipucu vermemişti.

Devlin yemek odasındaki uzun masada oturmuş bifteğini yerken masanın başındaki Alex'e baktı. Pierce'in eşi, Madison, Matt'in yeni eşi Tessa ile sıradan bir sohbet sürdürmeye çalışıyordu. Fakat Alex, onu bu sohbete çekmek için yapılan bütün teşebbüsleri geri çeviriyordu. Sessizdi, gözleri aşağıda, tabağına dokunmadan oturuyordu.

Devlin koca bir bira yudumuyla yarım yamalak çiğnediği lokmayı yuttu. Bugün biradan çok daha kuvvetli bir içkiye ihtiyaç vardı ama Alex duysa hemen kaşlarını çatardı. Solunda oturan en büyük ağabeyi Braedon'a doğru eğildi.

"Eve geldiğinden beri bu hâlde mi?" diye fısıldadı Devlin.

"Aşağı yukarı. Polis merkezinde neler olduğunu, bodrumda bulduğun o zavallı kadınları ve genç bir anneyi kaçırılmaktan kurtardığını anlattı." Sanki bir kahraman olduğu için ona teşekkür eder gibi Devlin'in omzunu hafifçe sıkıp sertçe başını salladı.

Devlin ona başıyla cevap verirken kendini ikiyüzlü gibi hissetti.

"Ondan sonra" diye devam etti Braedon, "Alex, sen ve Austin gelene kadar yemeğe başlamayacağımızı duyurdu. Ama ondan beri pek bir şey söylemedi."

Bifteğine dönmekle ilgili O'Malley'ye dokundurduğu söze rağmen Austin de babası gibi pek bir şey yememişti. Yemeğini yiyeceğine Alex'e bakıyor, dudakları gitgide gerilip duruyordu. Sonunda başını iki yana salladı ve yanında oturan Tessa'yı zıplatacak biçimde çatalını tabağına attı.

Alex bir anda kafasını kaldırdı ve ne oluyor der gibi en küçük oğluna baktı.

“Anlamıyorum” dedi Austin. “Neden bu kadar üzülürsün? Seni terk etti. Hepimizi terk etti. Tam yirmi bir yıl oldu be. Artık atlat şu olayı.”

Devlin sandalyesinden kalktı, tekerlekli sandalyede oturmasına aldırmadan kardeşini odadan çıkarıp pataklamaya hazırlanıyordu ki Alex ona sert bir bakış fırlattı. Devlin tereddüt etti ama babasına olan saygısından yerine oturmak zorunda kaldı.

“Haklısın.” Alex derin mavi gözlerini her birinin üzerinde gezdirdikten sonra Alex’e çevirdi. “Annemi çok seviyordum. Sekiz yıl boyunca bir hayat kurduk ve ona olan sevgim her geçen gün biraz daha arttı. Evliliğimizin sonuna doğru belki artık beni sevmiyordu ama bu *benim* ona olan duygularımı değiştirmede. Bu sana aptalca gelebilir ama hep kendi için doğru insanı, onun o huzursuz ruhunu dindirebilecek, onu mutlu edecek birini bulmasını umdum. Bunca sene mutlu olduğu hayalleriyle avundum. Ve şimdi böyle...” Boğazı düğümlendi, konuşamadı, yutkundu. “Üzülüyorum oğlum. Kendi kaybım ya da sizin kaybınız için değil. Carolyn’in çekmiş olabileceği acılar için üzülüyorum. Size, bana ne yapmış olursa olsun bir hayvan gibi hücreye tıkılıp işkence edilerek öldürülmeyi hak etmiyordu. İşte *bu* yüzden üzgünüm. Sevdiğim kadın katledildi. Ve ilk defa ‘ölüm bizi ayırana kadar’ yeminim yerini buldu.” Sandalyesini itip ayağa kalktı, gözleri ıslak ıslak parlıyordu. “Şimdi izin vererseniz gidip biraz uzanacağım, başım fena hâlde ağrıyor.”

Alex uzun koridorda gözden kaybolunca herkes dönüp suçlayarak pis pis Austin’e bakmaya başladı.

Austin gözlerini kırptı. “Ne var?”

“Bulaşıkları sen yıkayacaksın.” Matt, Austin’in solunda oturduğu sandalyeden kalktı. “Tek başına.”

Austin’in kaşları düştü ama herkes normalde yaptığı gibi

tabağım kaldırmaya bile zahmet etmeden yemek odasını terk edince tartışmaya kalkmadı.

Diğerleri oturma odasında toplanırken Devlin, küçük kardeşine acıyarak onun masayı toplayıp mutfağı temizlemesine yardım etmeye koyuldu. Devlin lavabodaki bulaşıkları durulayıp Austin'e veriyor, o da makineye koyuyordu. Böylece iki yakın arkadaş gibi birlikte çalışarak işi bitirdiler. İlk defa ev işinde birbirlerine yardım etmiyorlardı. Aralarındaki dokuz yaş farka rağmen ikisi hep yakın olmuşlardı. Diğerleriyle Austin ile oldukları gibi yakın değillerdi.

Devlin, bir Buchanan olmadan önceki hayatına dair çok az şey hatırlıyordu ama zaten anımsadığı birkaç parça şey de hiç hoş şeyler değildi. Üç yaşındayken annesi ölmüştü. Birkaç ay sonra da babası, Carolyn ile evlenmişti. Carolyn önceki evliliklerinden Braedon ve Pierce'i getirmişti ama onların da biri on üç, diğeri dokuz yaşındaydı. Dört yaşında bir çocukla oynamadıkları için onları suçlayamazdı. Ama hiç o kadar yalnız hissetmemişti kendini.

Bir yıl sonra babası da ölünce Carolyn, Alex ile evlenmişti. Yeni babası Alex, Devlin sevildiğini hissetsin diye elinden gelen her şeyi yapmış ama Devlin onun bütün çabalarına yıllarca karşı koymuştu. Nasılsa Alex de ölecekti, o da bırakacaktı onları bir gün diğer anne babası gibi. Bu şekilde kendini koruduğunu düşünüyordu. Carolyn'ın onu başka bir babaya devredeceğini ve yine en baştan başlamak zorunda kalacağını düşünüyordu belki de. Böyle olmayınca yavaş yavaş Alex'e ısınmaya başladı. Ailenin bir parçası gibi hissetmeye başlaması ve ağabeyleriyle arkadaş olması yıllar almıştı. Ancak yine de tam olarak gerçekten uyum sağlayamamıştı ve o his lise ve üniversite yılları boyunca peşini bırakmamıştı. EXIT ona reddedemeyeceği bir teklif sunduğunda çok iyi bir aday olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Daha sonra ikizler doğunca ve Austin hiçbir çocuğun başına gelmemesi gereken fiziksel bir engelle başa çıkmak zorunda kalınca dış dünyaya gösterdiği alaycı, savunmacı kabuğunu oluşturdu. Ama Devlin, kendi içindeki acının aynısını onun içinde de görebiliyordu. İkisi de kendini oraya ait hissetmiyordu ve bu yüzden hızla arkadaş olmuşlardı. Bugün bile Austin'in içini dökmek istediğinde ilk aradığı kişi Devlin oluyordu.

"Bu yumurta donörünü nasıl bu kadar sevmiş olabileceğini anlamıyorum." Austin'in sözleri Devlin'i düşüncelerinden koparıp o ana döndürdü. Austin çok sessiz konuştuğundan Devlin, onun sesli düşündüğünü varsayarak cevap vermedi.

Austin'in annesini aşağılayan bu lakabı, Devlin'i kandıramazdı. Bu kadar ciddi sağlık sorunlarıyla büyürken Austin'in oturup düşünecek, annesine en çok ihtiyaç duyduğunda yanında olmadığı için ona gücenecek çok zamanı olmuştu. Carolyn çekip gittiği için muhtemelen Alex kadar o da çok acı çekmişti.

Hayır, bu doğru değildi. Eğer Alex, Carolyn'i gerçekten sevdiyse kimse onun kadar acı çekmiş olamazdı. Devlin bunu iyi biliyordu çünkü o da uzun bir zaman önce birini böyle çok sevmişti. Ve Arianna'nın ölümünden sonra o da bir daha eskisi gibi olamamıştı.

Pierce ve Braedon, Devlin'in üniversitedeki ilk yılında onun yurttaki odasına önceden haber vermeden yaptıkları bir ziyaret sırasında öğrenmişlerdi Arianna'yı. Devlin ona daha yeni evlenme teklif etmiş, ağabeylerine bundan kimseye bahsetmemeleri için yemin ettirmiş, ailesiyle tanıştırma ve evleneceklerini duyurma işini dönem sonuna bırakmayı tercih etmişti. Üniversiteyi bitirmesine daha bir yıl olduğu için babasının, evlenmesine karşı çıkacağından korkuyordu. O yüzden sevgilisini Alex'le bizzat tanıştıranı kadar beklemek istemişti. Babasının da Arianna'yı kendisinin sevdiği kadar severse nişanlarını kabul edeceğini

düşünüyordu. Babasının, Arianna'nın onun hayatına müdahale etmediğini anlaması gerekiyordu. O, Devlin'in hayatıydı.

Bir ay sonra trajik bir şekilde ölene kadar.

Austin bir bulaşık havlusunu onun omzuna çarptı. "Neden keyifsizsin?"

Devlin eski nişanlısıyla ilgili düşüncelerini zihninin derinliklerine tekrar gömüp zoraki bir gülümsemeyle, "Kadınlar. Nasıl derler bilirsin. Ne onlarla, ne de onlarsız." dedi.

Austin homurdandı. "Sanki o konuda hiç sorunun olmuş gibi. Beni üniversitede ne zaman ziyarete gelsen uğraşa uğraşa *kendimi* fark ettirmeye çalıştığım kızların hepsi *senin onları* fark etmen için birbirlerini yiyorlardı. Her ziyaretine uyuz olurdum." Tiksintiyle başını salladı ama yüzündeki sırıtmadan Devlin'le dalga geçtiği anlaşılıyordu. Büyük ölçüde.

"Bu uzun zaman önceydi. Artık çok daha olgunum. Kadınlara saygı duymayı ve ağır olmayı öğrendim."

Austin ona tuhaf tuhaf baktı. "Daha üç yıl oldu. Ve sen hâlâ kadınların hasta olduğu tipsin. Ne zaman evine gelsem yatak odandan başka bir kadın çıkıyor."

Kadınların tipi. Bu şöhreti hak etmişti herhâlde. Arianna'nın ölümünden sonra içki şişesinin içinde yaşamaya başlamıştı. Fakat kısa sürede, hayatta kalmanın anahtarının, üzüntülerini viskide boğmak ya da güzel bir kadın olmadığını anlamıştı. Kendisini öylesine meşgul tutacaktı ki kaybettiği şeyi düşünmeye zamanı olmayacaktı.

Yine de kadınların tipi etiketi yapışmıştı üstüne. Bu, etrafa karşı taktığı maskeyi korumada çok yararlı oluyordu. Böylece Braedon ve Pierce, Arianna'nın ölümünden sonra onu tüketmeye başlayan karanlıktan dolayı endişe etmiyorlardı. Bu aynı zamanda ailesinin ondan çok fazla şey beklemesini de önlüyordu. Güya

zengin insanları egzotik yerlerde geziye götürüyor olması hayatı çok ciddiye almıyormuş gibi bir hava yaratıyordu. Bu onun için bir paravan görevi görüyordu. Ailesinin, cevap vermek istemediği sorularından uzak tutuyordu onu. Herkes onun sığ ve çocuk kafalı olduğunu düşünüyordu. Bazen bu durum can sıkıcı olsa da ailesini koruyabilmek için her şeyi gizlemekten başka çaresi yoktu, o yüzden arada bir aşağılanmaya değiyordu.

Sanki gizlice elinden geçen kadınları düşünüyormuş gibi kocaman sırttı. “Uyduruyorsun.” diye dalga geçti onunla. “En son ne zaman geldin ki sen benim evime?”

“Geçen yaz. Ve hâlâ o küçük tatlı pilici hatırlıyorum — esmer, uzun bacaklı, incecik beli, kocaman—”

“Kapa çeneni.” Bu sefer kardeşinin omzuna havluyu vuran Devlin oldu.

“Adı neydi? Shandra? Sharon? Sherry?”

Devlin güldü, kardeşinin bir infazcıyı aptal seksi bir kadın gibi anlatması komik gelmişti. Aslında Austin geldiğinde ikisi ortak bir operasyon planının ortasındaydılar. Devlin kardeşini güvenlik kameralarında görünce Shannon’a sevgilisi gibi davranmasını teklif etmiş böylece Austin’in fazla kalmayacağını ummuştu. Shannon hemen role girmiş, yatak odasından dışarı çıplak bir şekilde fırlayıp Austin’in orada olduğunu görünce utanmış gibi yapıp ikisini de şoke etmişti.

Taktik işe yaramıştı. Austin yüz­süz bir şekilde bakarken suratını ateş basmış ve hemen çıkıp gitmişti. Devlin onu suçlayamazdı tabii. Kendi de payına düşen göz ziyafetini yapmış ve ikisi, kardeşi gittikten sonra görev planından çok daha fazlasını paylaşmışlardı. Ama ikisi de bunun tek gecelik bir şey olduğunu biliyordu, bir bağlılık ya da vaad olamazdı. O günden sonra da bir daha görüşmemişlerdi zaten. En son duyduğuna göre bir örgüte

sızmak için oldukça gizli bir göreve gitmişti. Şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

“Adı Shannon Fisher’dı ve eminim ona küçük tatlı piliç dediğini duysa çok gücenir. Kendi işini yürüten zeki bir kadın o.” Geçen yaz uydurduğu sahte kimliği tekrarladı.

“Ama herhâlde artık onunla çıkmıyorsundur.” Austin tekerleklerini çevirerek ona döndü. “Ve çıktığın tüm diğer kadınlar gibi onu eve babamla tanıştırmaya getirmedi. Nesini beğenmedin? Bana kusursuz görünmüştü.”

Devlin tezgâhtan uzaklaştı. “Mutfağı tek başına temizletmeliydim sana.”

Austin mutfak çıkışına doğru izledi onu. Devlin yıllar içerisinde “götürdüğü” kadınlarla ilgili kardeşinin alaylarına bir yarım saat daha katlanamayacaktı.

Koridora çıkarken zil çaldı. Şaşırarak kardeşi Austin’e baktı. Alex’in evi Savannah’dan epeyce uzaktaydı ve etrafında tek bir komşuları bile yoktu. Kimse geçerken uğrayamazdı yani.

Zil tekrar çaldı.

“Zil Alex’i uyandırmadan biri şuna baksın.” Braedon oturma odasından seslendi.

“Ben bakıyorum.” Devlin kapının gözünden baktı ve küfürü bastı.

“Ne oldu? Kim gelmiş?” diye sordu Austin.

Devlin kapıyı bütün gücüyle sert bir şekilde açıp kolunu kapının kenarına dayadı. “O’Malley, bugün yeterince hasar vermedin mi acaba? Yarına kadar bekleyemez miydin?”

Emily göğsünde kalın bir klasörle kapıda dururken Devlin’in aklı yine uçkuruna gitti. Belki de onu yatağa atmaya çalışmalıydı, böylece onu sisteminden çıkarabilirdi. Ancak kesin olan bir şey vardı. Eve girmesini istemiyordu. Onunla bizzat uğraşmak

zorunda kalmadan, aklındayken bile yeterince dikkati dağılıyordu.

“Özür dilerim. Gerçekten.” dedi Emily. “Ama ailenin bunu başkasından duymasını göze alamazdım. Daha birkaç saat olmasına rağmen teğmen şimdiden baskı altında hissediyor kendini. Yarın sabah bir basın toplantısı düzenleyecek. O yüzden bu bekleyemez.”

“Ne bekleyemezmiş?” diye sordu Austin.

Devlin, içeri girmesi için önünden çekilmeyince O’Malley ona öfkeli bir bakış attı.

“İçeri girebilir miyim, lütfen?” diye sordu.

Devlin onu içeri almamaya çalıştı. Gerçekten uğraştı. Ama sonra bakışları düz beyaz düğmeli bluzun mütevazı bir şekilde sakladığı o kusursuz büyük göğüslere kayıverdi. Bir anlığına, o gizli göğüs dekoltesinin gölgesini bulmaya çalışarak gözleriyle yuvarlakları okşadı. Umudu kırıldığında çoktan sertleşmişti bile.

Kafasını kaldırıp pis pis baktı dedektife. “Elinde bir arama emri ya da son derece iyi bir neden olmadan bu eve adım atamazsın.”

Devlin’in uzun boyu ve kaslı vücuduyla ona tepeden bakmasından en ufak bir korku ya da saygı belirtisi göstermeyen Emily pis bakışları ona iade ediverdi. Cesur, inatçı ve tam bir baş belasıydı. Bu da onu daha çekici kılıyordu.

“Peki, şu neden nasıl?” diye tersledi Emily. “Morgda yatan kadın üvey annen *değilmiş*.”

Devlin onu diğerleriyle tanıştıırken, Emily dikkatini vermeye çalıştı. Ama tekerlekli sandalye engeli olmasına rağmen Austin dâhil dört uzun boylu ve çok yakışıklı kardeşle tanıştıktan sonra hangi isim kime aitti unutuverdi. Buchanan erkeklerle

rinden yalnız ikisi evliydi, bu da kadınların isimlerini hatırlamayı kolaylaştırıyordu. Emily ile aynı kanepede oturan kestane renkli saçları olan FBI ajanı Tessa'ydı. Aralarında oturan da Tessa'nın kocasıydı. Karşı kanepede oturan minik, siyah saçlı güzel kadının adı Madison'dı. Yanında oturan kocası da yine FBI ajanıydı. Onun yanında Devlin oturuyordu.

Austin'in tekerlekli sandalyesi Emily'den birkaç metre ötedeydi. Adının Braedon olduğunu sandığı son kardeş köşe oturma grubunun ortasında tek başına oturuyordu.

"Bay Buchanan nerede?" Bütün erkekler ona dönünce ne kadar aptalca bir soru sorduğunu anladı. "Babanız, Alex demek istedim. Evde mi?"

"Burada." dedi Devlin.

Emily bekledi ama Devlin'in daha fazla açıklama yapmaya pek bir niyeti yoktu. "Bu konuşmada onun da burada olması gerekiyor."

Devlin ailesini içine alacak gibi kollarını açtı. "Seni dinledikten sonra ona ne söyleyeceğimize *biz* karar veririz."

Bütün olan bitenden sonra Devlin'in bu ketumluğu anlaşılabilir bir şeydi. O yüzden rahatsızlığını bastırdı. Yine de Alex'in burada olması gerekiyordu. "Babanın bunları duyması—"

"Morgdaki kadının Carolyn olmadığını söylediniz." dedi Austin tekerlekli sandalyesini kanepenin yanına sürerek. "DNA testlerinin günler hatta haftalar aldığını sanıyordum. Fikriniz nasıl bu kadar hızlı değişti? İlk başta o olduğuna emindiniz."

Austin'in sesindeki öfke Emily'yi şaşırtmıştı, özellikle de karakolda annesinin cinayete kurban gittiğini öğrendiğinde gösterdiği duygusuzluğu düşününce daha da şaşırdı. Fakat şimdi yüzündeki öfkeyi ve Devlin'den yansıyan endişeyi fark edince Carolyn Buchanan'ın bu aileye çektiirdiği acıların tahmininden

çok daha büyük olduğunu anladı. Soğuk ve duygusuz değillerdi. Tam tersine hayatta kalanlar —Carolyn onları terk ettiğinde geride kalanlar— sımsıkı bir aile bağı kurmuş ve şu anda tek ortak duyguları birbirlerine ve babalarına olan sevgi ve ilgileriydi.

Ama Austin'in içindeki acı çok daha derindi. Bu gözlerindeki umut kıvılcımından belli oluyordu. Annesinin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Emily 'Ne yaptım ben?' diye düşündü. Geleli daha birkaç dakika olmasına rağmen her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bu insanları bir kere daha incitmeyi asla istememişti aslında.

"O'Malley." Devlin'in derin ses tonu düşüncelerini dağıttı.

Austin'in işkence çektiren bakışlarından başını çevirebildiğine sevindi. Devlin'in bakışlarında, kardeşinin gözlerindeki öfke, kınama hatta umuttan eser yoktu. Tam tersine onu cesaretlendirecek bir şekilde gülümsedi.

"Bize söylemen gereken neyse, söyle hadi."

Emily minnettar bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. "Teşekkür ederim. Bütün bölümüm adına en derin özürlerimizi ifade etmek isterim. Carolyn'in o bodrumda bulunan kurbanlardan biri olduğunu söyleyerek korkunç bir hata yapmışız. Şimdi öyle olmadığını biliyoruz. Ancak..." Kendini kötü haberin geri kalanını verirken Austin'e bakmaya ve cesur olmaya zorlayarak devam etti, "Bu hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmiyor. Bunu söylediğim için üzgünüm ama birkaç ay önce bir trafik kazasında ölmüş. Bu yüzden DNA testi yapmamıza gerek kalmadı."

Austin'in yüzü soldu, Emily haklıydı —annesinin hâlâ hayatta olduğu umudunu taşıyordu. "Bu sefer emin misiniz?" diye sordu suçlayıcı bir tavırla.

"Çok geç olmadan kayıp kadınları bulmak için departmanın yarısı bu dava üzerinde çalışıyor. Son birkaç saatte epeyce bir şey bulduk. Dedektiflerden birine Carolyn'in bilinen son

adresini bulma görevi verilmişti. Bir saat kadar uzakta küçük bir kasabada yaşıyormuş. Oraya gittiğinde hâlâ o evde oturan kişiyle — bize kazayı anlatan kocasıyla— konuşmuş. Bölge polisiyle görüştük, doğruymuş. Hatta son aldığı soyadıyla yazılan ölüm kâğıdını bile bulduk. Bugün daha önce yaptığımız aramanın sonuç vermemesi de bu yüzdenmiş. Soyadı değişmiş. Bu sefer her şeyi düzgün yaptık, ben buraya gelmeden bütün olup biteni tamamen öğrendik. O yüzden, evet Austin, Carolyn'ın öldüğünden eminim. Çok üzgünüm."

Austin ona uzun uzun baktı. Sonra umursamaz bir edayla omuz silkerek başını çevirdi. Ama Emily'yi kandıramamıştı. Odada bulunan diğerlerini de kandırabildiğini sanmıyordu.

"Peki ya takılar?" diye sordu Devlin, Emily'nin dikkatini kendi üstüne çekerek. "Kocasına bunu da sordunuz mu?"

"Evet. Bize, trafik kazasından birkaç ay önce çalındığını söyledi. Polise bildirmişler. Carolyn kendisi bildirmiş. Dedektifimiz bölge polisiyle konuşarak bunu da doğruladı."

"Takıları kimin çaldığına dair bir ipucu var mı?" diye sordu Devlin. "Belki de katil çalmıştır. Belki de basit bir hırsız çalıp bir rehincide paraya çevirdi, katilin de eline böyle geçti."

"Bütün bu teorileri biz de gözden geçiriyoruz. Hepsine ayrıntılı bir şekilde bakmaya zamanımız olmadı henüz."

Kanepede, Emily'nin yanında oturan Austin'in tek yumurta ikizi öne doğru eğildi. Duruşu, sakinliği ve dost canlısı görünümü onu Austin'den çok daha olgun gösteriyordu.

"Ben, Matt." diye hatırlattı. "Ben bir özel dedektifim. Birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Tabii, buyurun."

"O takılar bu aileye özel olduğundan Carolyn'ın onları dışarı çıkarken taktığını pek sanmıyorum. Takmaya kalksa o bileklik, dostlarında ve çalışma arkadaşlarında merak uyandırırdı."

“Haklısınız. Kocası, onları hiç takmadığını söylemiş.”

“Başka bir şey çalınmış mı?” Bu soru eşi Tessa’dan gelmişti.

Emily gülümsemeden edemedi. FBI ajanlarıyla ve özel dedektiflerle dolu bu ailenin onu soru yağmuruna tutmadan konuşuşturmayacakları açıktı.

“Yalnızca takılar —bildikleriniz ve yine bir avuç başka takı.”

“Pahalı bir şey var mıymış?” diye devam etti Tessa.

Emily omuz silkti. “Yeterince pahalıymış. Toplam değeri altı bin dolar kadarmış.”

Matt bütün bu bilgileri hafızasına kaydediyordu, başını yukarı aşağı salladıktan sonra, “Demek hırsız ya da hırsızlar mücevherlerden başka bir şey almamış.” dedi. “Evde başka değerli şeyler de vardı muhakkak.”

“Evet, siz sormadan ben söyleyeyim, bunun tipik bir hırsızlık olmadığı sonucuna vardık. Diğer mücevherler de çalınmamış olsaydı kimse sırf o takıları aramaya kalkmazdı. Yine de hırsız belli bir parçayı çaldığı belli olmasın diye diğerlerini de çalmış olabilir.” Bakışlarını Devlin’e çevirdi. “Bu arada bugünkü olay yerindeki bağlantıyı da göz ardı edemeyiz —Carolyn’in oğullarından birinin üvey annesinin takılarının bir cesede takılıp bırakıldığı evin önünden şans eseri geçmekte olduğunu yani.”

Devlin bir tepki vermeyince, kaşını kaldırdı. “Ama sen bunu zaten düşünmüşsündür.”

“Çok acayip bir tesadüf. Benim cinayetlerde ve kaçırma-
larda parmağım olduğu teorini de güçlendiriyor.”

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlayarak Emily’yi inkâr ve öfkeli suçlamalarla susturdu.

Devlin’in yanında oturan kardeşi elini kaldırdı. Şaşırtıcı biçimde herkes bir anda sustu.

“Ben Pierce, FBI’da özel ajanım.” diye hatırlattı Emily’ye.

Daha önce sakin ve çok hafif bir merakla otururken şimdi gözleri açılmış, ciddileşmişti.

“Dedektif O’Malley, kardeşim Devlin, Bayan Hawley’nin ifadesiyle temize çıkmıştır. Eğer onu bir şüpheli gibi gösterirseniz, bu konuşma uygunsuz bir hâle gelir ve burada değil şehirde avukatının yanında devam etmesi gerekir.”

Yine kızgın mırıldanmalar başladı.

Emily teslim oluyorum der gibi ellerini kaldırdı. “Dinleyin, millet. Lütfen. Soruşturma daha yeni başladı. Adil olmak gerekirse, soruları soranlar sizlersiniz, tersi değil. Buraya Devlin’i sorgulamaya gelmedim. Kurbanın kimliği ile ilgili yaptığımız hatayı düzeltmeye ve bir umutla annenizin, üvey annenizin kaçırılıp katledilmediğini bildirerek sizi iyi hissettirmeye geldim. Trajik bir şekilde ölmüş evet ama yine de o bodrumda bulunmuş olsaydı çok daha kötü şeyler yaşamış olacaktı.”

Tam Pierce cevap verecekti ki karısı, Madison ayağa fırlayıp ellerini beline koydu. “Bu ne biçim bir saçmalık. Devlin’i sorguladınız ve daha kurbanların kim olduğunu bile bilmiyorsunuz. Ne yüzle buraya geliyorsunuz?”

Pierce sıkıntılı bir şekilde Emily’ye baktı ve Madison’ı çekeerek yanına oturttu. Kulağına bir şeyler fısıldamasıyla Madison ona pis pis bakmaya başladı. Ama yine de kollarını kavuşturup sustu.

“Özür dilerim.” dedi Pierce. “Eşim zamanında Savannah Polisi’nin asılsız suçlamalarından çok çekti de. Öte yandan verdiğiniz bu yeni bilgiler için teşekkür ederiz. Babam, Carolyn’in ölümünün söylendiği kadar korkunç bir şekilde gerçekleşmediğine sevinecektir.”

Emily başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. Yine de Bayan Buchanan’m kurbanların kimliğini bilmediğimiz ile ilgili söylediği şeye dönmek istiyorum.”

Elindeki klasörden bir robot resim çıkarıp Matt’e uzat-

tı. Matt karısıyla birlikte resmi inceledikten sonra orta koltukta oturan Braedon'a uzattı.

“Bu, Bayan Hawley'nin dediğine göre kaçırıldığında orada tutulduğunu gördüğü kadınlardan biriymiş. Polis robot resmi. Gördüğünüz gibi kadının yanağındaki doğum lekesine kadar çok detaylı bir çizim. O yüzden yarın basına dağıttıktan sonra birinin kendisini tanıyacağından umutluyuz.”

“Bayan Hawley'ye işkence eden kişinin çizimi var mı?” diye sordu Devlin.

“Evet ama pek bir şeye benzemiyor maalesef. Kaçıran kişi maske takıyormuş ve çoğu zaman yüzünü saklıyormuş veya onun yanındayken ışıkları açmıyormuş. Tarif çok net değil. Emin olduğu şeyler yalnızca adamın beyaz, bir seksen boylarında olduğu ve dövme ya da belirgin başka bir iz taşımadığı.”

Hawley'nin tarifinin belirgin olmamasının Devlin'i rahatlatacağını umuyordu çünkü böylece tarif Devlin'e işaret edemeyecekti. Ancak tarifiin kötülüğü Devlin'i hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu.

Hawley'nin gördüğü kadının resmi odada elden ele dolaşırken Emily klasörden bir fotoğraf çıkardı. “Davaya bakan dedektiflerden birine adli tıp uzmanının otopsi raporundaki temel istatistiklerini —cinsiyet, boy, yaklaşık yaş falan— kayıp kişilerin raporlarıyla eşleştirme görevi verildi. Dedektif kriterlere uyan iki rapor buldu. Aileleri kayıp kişilerin dış kayıtlarını getirmeleri konusunda sürekli uyarırız. Bu şekilde adli tıp uzmanının kurbanların kayıtlarıyla kayıp kişilerin kayıtlarını karşılaştırmasını sağladı ve bir eşleşme bulduk.”

Fotoğrafı Matt'e uzattı. “Carolyn'in takıları üzerinde olan kadın Shannon Fisher'mış. Adı tanıdık değilse bile her birinizin kadının resmine bakıp daha önce onunla karşılaşp karşılaşmadığınızı söylemenizi istiyorum. Bu kadınla aileniz arasında mücev-

herlerle ilgili bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz.”

Matt fotoğrafı dikkatle inceledi. “Bulunduğunda iskelet hâlindeyse uzun zaman önce ölmüş olmalı. Ailesi kaybolduğunu ne zaman bildirmiş?”

“Dört ay önce, bu da adli tıp uzmanımızın belirlediği ölüm tarihiyle örtüşüyor.”

“Dört ay mı? Takılar da dört ay önce çalınmış. Katil, Bayan Fisher’ı kaçırmadan hemen önce mücevherleri çalıp ona takmış olmalı.”

“Bu da araştırdığımız teorilerden biri.” dedi Emily.

Fotoğrafı oturma grubunun ortasında oturan ağabeyine uzattı. Fotoğraf Devlin’e ulaşınca Austin ona yanaştı. Ama fotoğrafa bakacağına Devlin’e dikti gözlerini.

Emily bir ona bir diğerine baktı. “İçinizde kurbanı tanıyan oldu mu?”

Devlin fotoğrafı Emily’ye uzatmadan önce Austin’e baktı bir an.

Austin ona bir süre daha baktıktan sonra Emily’nin kanepesinin yanına döndü.

“Ya sen?” diye sordu. “Bir an onu tanıdığını sandım.”

Austin omuz silkti. “Güzel kadınmış. Gözümü alamadım.”

Fotoğrafa neredeyse hiç bakmamıştı hâlbuki. Bir şey mi saklıyordu acaba? Emily bir süre bekledi ama Austin suskunluğunu korudu.

“Bu kadınları tanıyan yok mu?” diye sordu Emily.

“Maalesef, yok.” Pierce onaylayıp onaylamadıklarını görmek için kardeşlerine baktı. “Keşke yardım edebilseydik.”

Emily, Devlin’e bakıyordu ama onun yüzünde hiçbir ifade yoktu. İç çektikten sonra çizimi ve fotoğrafı klasöre koydu. “Baktığınız için, zamanınız ve sabrınız için teşekkür ederim, özellikle bu-

gün bütün olanlardan sonra. Anneniz için taziyelerimi kabul edin. Şimdi izninizi isteyeceğim. Şehre dönmeliyim. Yarın çok işim var.”

“Dedektif” dedi Matt. “Birkaç dakikanızı daha ayırırsanız, gitmeden önce belirtmek istediğim birkaç şey var.”

“Elbette.”

Kollarını kasıklarına dayayarak ellerini önünde birleştirdi. “Duyduğuma göre, bu aileden kimsenin bu işe karıştığına dair bir kanıt yok. Doğru mu?”

“Sizi temin ederim, eğer böyle bir durum olmasaydı şu an burada sizinle konuşuyor olmazdım.”

Matt sıırttı. “Anlaşıldı. O zaman belli ki ailemiz bu katil tarafından hedef alınıyor ya da yem olarak kullanılıyor.”

Emily de onunla aynı fikirdeydi ve aynı şeyleri düşünüyordu. “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Matt elini kaldırdı, konuşurken bir taraftan da parmaklarıyla saymaya başladı. “Birincisi, belli ki hırsızın Carolyn’in evine girmekteki amacı o takıları çalmakmış.”

Emily omuz silkti, kendi çıkardığı sonuçları paylaşmaya niyeti yoktu pek.

“İkincisi, eğer amacı bir kadını öldürüp takıları üzerinde bırakmak olsa bunu —Carolyn’in yaşadığı şehir dâhil— herhangi bir yerde yapabilirdi. Neden kurbanları Savannah’da, hem de görevlilerin takıların üzerinde yazan isimlerle ailemizin arasındaki bağlantıyı anında bulacakları babamın evinden birkaç kilometre ileride öldürsün ki? Aklıma tek bir cevap geliyor. Katil, ailemizin takılar ve cinayetler hakkında bilgi sahibi olmasını istiyordu.”

“Muhtemelen.” diye onayladı Emily.

“Sizin onu görmeniz, Devlin’in o anda oradan geçiyor olması ve sizi polis telsizinde duyup yardım etmeye karar vermesi ayarlanamayacağına göre şöyle bir mantık yürütebiliriz; katil

özellikle Devlin'in —ya da herhangi birimizin— cesedi ve takıları bulmasını beklemiyordu. Ama bence önünde sonunda eğer kimse bulmasaydı da bir şekilde bu cesetleri birine bulduracaktı. O mücevherlerin bulunmasını istiyordu. Onların izi sürüldüğünde sonunda ailemize kadar gelinecekti ve bize haber verilecekti."

Bunların hiçbirisi Emily'yi şaşırtmamıştı, zaten hepsini o da düşünmüştü bile. Ancak katilin cinayetleri işleme sebebine dair bir sonuç çıkaramamıştı.

"Sizce katil neden böyle bir şey yapmış olabilir?" diye sordu.

"Belki Alex'e işkence etmek istiyordu." diye araya girdi Devlin. "Gayet açık, polis ölen kadının Carolyn olduğunu sandığına göre Shannon onun yaşı, boyu cinsiyeti ve hatta saç rengi bakımından son derece uygun bir tipmiş. Katil, polisin kadının Carolyn olduğu sonucuna varacağını biliyordu. Belki de aslında Carolyn'i öldürmek istiyordu ama trafik kazası bu fırsatı elinden almıştı. Bu durumda elinde kalan tek şans ona çok benzeyen birini öldürmekti, böylece bu dünyada onu seven tek insan, Carolyn'in işkence edilerek öldürüldüğüne inanacaktı. Oyun oynuyor, hastalıklı, ölümcül bir oyun. Kadınlara işkence edip öldürmeye bayılıyor ama aslında onlar katilin gerçek amacına giden yolda birer piyondan başka bir şey değil."

"Peki neymiş bu amaç?" diye sordu Emily.

"Bence Alex'in canını yakmak istiyor —ona acı çektirmek. Muhtemelen Alex'in geçmişinden biri, belki onu mahkemede doğru dürüst savunmadığı için hapse giren ve bu yüzden Alex'i suçlayan eski bir müvekkilidir. Şimdi hapisten çıkmış ve intikam peşindedir. Kendisi gibi Alex'in de acı çekmesini istiyor ve sonra da kendi kafasına göre Alex'in günahlarından dolayı onu cezalandırmak istiyordur —canını alarak."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin arkadaki verandanın demirlerine dayandı. Ne evin önünde uzanan uçsuz bucaksız alanla ne de kamış ve nilüfer yapraklarıyla dolmuş göletle ilgileniyordu hatta onun ötesindeki sık ağaçlık bile ilgisini çekmiyordu. Onun ruhunu besleyen, seçtiği hayatın yalnızlığını, endişelerini, korkularını dindiren şey binlerce yıldızı gizleyen şehrin kirliliğinin olmadığı bu kırsaldaki gökyüzünün güzelliği ve ihtişamıydı.

Ne zaman göreve çıksa yatmadan önce kafasını kaldırıp göğe bakar, babasının evinden görünen bu aynı manzarayı anımsardı. Ailesini düşünür, onların da evde aynı zifiri karanlığa bakıp, aynı parlak yıldızları ve aynı ayı seyrettiğini hayal ederdi. Böylece onlarla olan bağının kopmadığını hissedirdi.

Ama bu gece durum farklıydı.

Bu gece ailesi on metre uzağında olmasına rağmen aralarındaki mesafe hiç bu kadar büyük görünmemişti gözüne.

O'Malley gittikten sonra içeride kalıp Alex'i nasıl koruyacaklarına dair kardeşleriyle yengeleri arasında geçen endişe dolu konuşmalarla ve suçluluk duygusuyla yüzleşmek zor gelmişti —özellikle de kendisi, hedefin Alex olduğuna inanmadığı

için. Hayır, sezgileri ona katilin tamamen başka bir amacı olduğunu söylüyordu. Ve Shannon'ın resmi elden ele dolaştığından beri Austin'in ona suçlayıcı bakışlarından anladığı kadarıyla o da kendisiyle aynı fikirdeydi.

Katilin hedefi Devlin'di.

Arkasındaki sürgülü cam kapı açıldı. Ahşap zeminde dönen tekerleklerin sesinden, huzurunu bozmaya gelenin Austin olduğunu anladı, demirleri kavrayan elleri gerildi. Yüzleşme kaçınılmazdı. Ancak Devlin ailesine bir kere daha yalan söylemek zorunda kalmadan önce en azından birkaç dakika yalnız kalabilmeyi umuyordu. Uzunca bir öfledikten sonra tam arkasını dönmeye hazırlanıyordu ki kalçasına inen bir yumrukla demirlere yapıştı.

Bir tane daha indirmeye hazırlanır gibi yumruğunu sıkmış olan kardeşine bakarak kaşlarını çatı.

“Ne oluyor be?”

“Sanki bilmiyor. Bir polise yalan söyledin. Aklından neler geçiyordu acaba Şeytan? Önünde sonunda senin Shannon'ı tanıdığını öğrenecek, biliyorsun.”

Devlin kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti. “Bunu söylemenin bir faydası yoktu.”

Austin homurdandı. “Daha beş dakika öncesinde ondan bahsediyorduk. Ne çabuk unuttun? Sevgiliydiniz hani. Neden böyle bir konuda yalan söyledin ki?”

“Tam olarak yalan sayılmaz. Onu tanıdığımı kabul etmedim sadece. Ki bu da senin yaptığın şeyin aynısı.”

“Çünkü ben sana baktım. Dedektif O'Malley'ye kurbanı tanıdığını söylemek istemediğin belliydi. Neler oluyor? Onun ölümüyle bir ilgin olmadığını biliyorum. O zaman neden her şeyi açıklamıyorsun? Sonradan her şey ortaya çıktığında bu yaptığın çok daha kötü görünecek.”

Devlin dönüp tekrar gökyüzüne bakmaya başladı. Bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. İkisinin de bildiği şeyle yüzleşmeden önce bir dakikaya daha.

Austin demirlere doğru sürdü arabasını. Ama sanki Devlin'in toparlanmaya ihtiyacı olduğunu sezmiş gibi bir süre sessiz kaldı. Birbirlerine karşı hep böyleydiler. Nadir görülen bu nörolojik rahatsızlığı ve bunun getirdiği depresif hâllerıyla Austin, Devlin'in ruhunun ne kadar karanlık bir hâle geldiğini anlamasa, bilmese de onun içindeki karanlığı tanıyormuş gibi görünürdü.

Devlin nihayet kardeşine dönünce Austin kafasını kaldırdı.

"Hakikaten neler dönüyor?" diye sordu sessizce. "Shannon'la ilgili bir şey bilmesem sapık bir katilin Alex'in peşinde olduğuna bizi inandırmak için ortaya attığın onca zırvayı yutabilirdim. Ama şu anda bunları yemiyorum. Senin de inandığını sanmıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun? Herkesin dikkatini kendin yerine Alex'e ve sözde düşmanına mı çekmeye çalışıyorsun?"

Evet. Devlin zorla güldü. Ancak aslında hiç de gülesi yoktu. İşte bu, yani sevdiği insanlara yalan söylemek işinin en kötü parçasıydı. Ama gerekliydi de. Yalnızca kendini değil, onları da korumak için gerekliydi bu. EXIT şirketiyle ilgili bir şey bilmedikleri sürece güvendeydiler. Bütün infazcıların uydukları bir kuraldı bu —EXIT'in hayat kurtaran görevlerine bir tehdit oluşturmadıkları sürece aileler uzak tutulurdu.

"Bu çok saçma." dedi Devlin.

"Hayır değil. Bugün olanları düşündüm bol bol. Üst üste gelen çok fazla tesadüf var. Bir de bunlara Shannon'ı ekleyince olay artık inanılmaz boyutlara ulaşıyor. Bir teorim var. Dinlemek ister misin?"

"İstemem sağ ol." Devlin dönüp eve girecek oldu ama Austin onun önüne geçerek yolunu kapattı. "Seni kurtarmak için o po-

lise yalan söyledim. En azından söyleyeceklerimi dinleyebilirsin.”

Haklıydı. Devlin ona en azından bu kadarını borçluydu. Cam kapıdan içeri baktı. Madison odanın ortasında durmuş daha önce Matt’in yaptığı gibi parmaklarıyla birtakım maddeleri sayıyordu. Kim bilir nasıl çılgınca bir plan yapıyordu! Hepsi, hiç kurtarılmaya gerek olmayan Alex’i kurtarmak içindi.

Devlin balkon demirlerine doğru gerileyerek arkasına yaslandı ve sıkılmış bir surat ifadesi takındı. “Pekâlâ. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa teorini anlat bakalım.”

Austin başını iki yana salladı. “Diyelim ki O’Malley, yanında Hawley varken o herifi gördüğünde senin de yakınlarda olman ve onu kurtarmak için o bodruma girmen tamamen bir tesadüftü. Ama *bir saat kadar sonra* kötü adamın kamyonetini ıssız bir tali yolda görüverme şansının neredeyse sıfır olduğunu bilmek için Matt gibi matematik dâhisi olmaya gerek yok. Adam görülebileceğini bile bile neden hâlâ oralarda takılsın ki?”

Zaten bütün mesele de bu değil miydi? Devlin o kamyoneti gördüğünden beri aklında bu soru vardı. Yine inanmadığı hâlde omuzlarını silkip kendi teorisini attı ortaya.

“Polisler bütün ana yollara kontrol noktaları yerleştirmişlerdi. Gidecek başka yeri yoktu. Saklanacak bir yer bulmak için arka yollardan gidiyordu belki de.”

“Bu senin *öldürdüğün* adam, değil mi? Adamdan bahsetmedin bile. Ne karakolda ne de eve geldiğinden beri. Eve geldiğimde babam anlatmasa adamdan haberimiz bile olmayacaktı. Birini öldürdün, Dev. Bu canını sıkıyor mu senin?”

Evet ama sırf Devlin, şerefsizin birlikte çalıştığı herifin adını ağzından alamadığı için canı sıkılıyordu. Masum insanların, özellikle de kadınların canını yakan o tür adamları öldürmek Devlin’in uykularını hiçbir zaman kaçırmamıştı bugüne kadar.

Pişmanmış gibi yapamayacağını bildiğinden zahmet etmedi.

“Adamı anlat bana.” diye devam etti Austin. “Senin gibi iri miydi?”

“Pek sayılmaz. Neden?”

“Silahı var mıydı? Bıçağı falan?”

Var mıydı gerçekten? Devlin silah falan hatırlamıyordu. Gerçi fark etmezdi, sonuçta adamın silahı olsaydı bile Devlin ona silahına davranacak fırsatı vermemişti.

“Ne demeye çalışıyorsun, Austin?”

“Sen eve gelmeden önce babam bize olayın genel hatlarını anlattı ama detay vermedi. Avukatın olarak daha fazla bilgi sahibi olmalıydı ki salıverilmen için bölge savcısına bir savunma verebilsin. Bu babamın ilk davası değil. Sistemin nasıl işlediğini bilirim. Ve elinde sana karşı hazırlanan dosyaya ait bilgilerin olduğunu biliyorum.”

“Kahretsin.” Devlin kollarını kavuşturdu. “Çantasının kilidini açtın, değil mi? On beş yaşındayken bir temiz dayak yediğinde bu işleri bıraktığını sanıyordum.”

“Hayır. O günden sonra daha dikkatli olmaya başladım. Dediğim gibi. Sürecin nasıl işlediğini biliyorum. Evet, çantasını açtım. Bilmediğini sandığım birtakım şeyler öğrendim.”

Devlin bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmeye niyetliydi ama Austin’in önüne attığı yeme dayanamadı. “Ne gibi şeyler?”

“Hawley’nin ilk ifadesi. Dediğine göre senin öldürdüğün hafif siklet adam, asıl psikopatın getir götür işlerini yaptırdığı, kurbanları oradan oraya taşıttığı bir piyondan başka bir şey değilmiş. Ki bu da demektir ki adam yakalanmış olsaydı emir aldığı herifin kimliğini ötebilirdi.” Söylediklerini sindirmesini bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp beklemeye koyuldu. Kesinlikle sindiriyordu.

“Bütün kararları veren herif Hawley’nin ortalıkta ge-

zinmesini neden göze alsın ki?" diye sordu Austin. "Hawley'nin, O'Malley onları görene kadar bir saat boyunca o evin önünde bir o tarafa bir bu tarafa gidip geldiklerini söylediğini biliyor muydun?"

Devlin tutmakta olduğu demirleri öyle bir sıktı ki ellerini gevşetmek için kendini zorlaması gerekti. "Hayır, bilmiyordum." Bilmiyordu da. Ama artık bugünkü olaylar daha bir yerine oturmaya başlamış, teorisini destekler hâle gelmişti.

Birisi onu yok etmeye çalışıyordu.

"Bence birini bekliyormuş" dedi Austin "Ya seni ya O'Malley'yi ya da ikinizi birden."

"Peki neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Patronu öyle dediği için. Kendin dedin, o cesedin üzerine o takıları her kim koyduysa bulunmasını istiyormuş belli ki. Ve ailemizin bunu bilmesini de. Bunu sağlamak için bir Buchanan'a cesedi buldurmaktan daha güzel ne olabilir?"

Bazen Austin'in sezgileri resmen korkutucu düzeye çıkabiliyordu. Gerçi sonuçta o Matt'in ikiziydi ve Matt çok zeki bir dedektifti. Eğer Austin bu bilgiyi Matt'le paylaşırsa ailesinin, Devlin'in hayatını didik didik edip peşindekinin kim olduğunu bulmaya çalışmasını durdurması imkânsız olurdu. Buna izin veremezdi.

Austin cevap bekliyordu. Şu anda Devlin'in ne verecek cevabı ne de söyleyecek yalanı vardı. Tekrar cam kapıya döndü. Alex oturma odasına gelmiş, oğulları ve gelinleri etrafını sarmıştı. Pierce konuşuyor, Carolyn ile ilgili haberi veriyordu. Tessa ve Madison, Alex'in iki yanında durmuş omuzlarından tutuyor, ona güç vermeye çalışıyordu. Devlin ve Austin de orada olmalı ve onu teselli etmeliydiler ama Devlin artık verecek tesellisinin kalmadığını düşünüyordu.

"Teorimin tamamını dinlemeye hazır mısın?"

Devlin, cin fikirli kardeşinin diyeceklerinden korka korka

demirlere dayanıp tüm dikkatini verdi. “Değilim desem bile seni durdurabileceğimi sanmam. Anlat bakalım. Anlat da bitsin şu iş.”

Devlin’in bu ukala cevabı Austin’i caydırmaya yetmezdi elbette, neredeyse Devlin’in dizine çarpacak kadar yaklaştırdı arabasını.

“Bu ailede evin önündeki o yolu kullanan tek kişi sensin. Ve ben seninle, ‘tur rehberi’ olduğun için dalga geçsem de her durumda müşterilerini güvende tutma konusunda eğitim aldığını biliyorum. Aslında temelde bir hayatta kalma uzmanı, bir korumasın. Bir kavga durumunda kendini korumayı bilen biri. Ve Hawley’yi kaçırın herifle o ormanda dövüştüğünüz zaman, kendini korumak için adamı öldürmek zorunda kaldın.”

Devlin bu yanlış gözlemi duyunca biraz irkildi. Koruma mı? Bazen, evet. Ancak genelde Devlin, diğerlerinin korktuğu kişiydi, korumanın tam tersiydi yani. Hatta öldürme işini daha kolay ve daha etkili bir hâle getirmek için kendi “alet çantası”nı bile geliştirmişti. Onun imzası olan boğma teli kurbanının boğazına bir kere dolanmaya görsün kurtulmak imkânsızdı. İçten içe, bunu bilse Austin’in, onun hâlâ “iyi” bir insan olduğu yönündeki düşüncelerini değiştireceğini biliyordu.

Sayısız masumun hayatını kurtarma şansı karşılığında ruhunu satmıştı. Pişman değildi. Ama aklında soru işareti de yoktu. Gerçek kötülükle savaşmanın ve kazanmanın tek yolunun peşine düştüğü avları kadar kötü olmaktan geçtiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Ve Devlin, yaptığı işte en iyilerden biriydi.

“Sonuç” dedi Austin, “Herhangi birinin, senin şehirde olduğun cuma günleri babanın evine gittiğini fark etmesi ne kadar zor olabilir ki? Kendine sor şimdi, senin evinden babanın evine giden en kısa yol o cesetlerin bulunduğu küçük iki şeritli yol mu? Sor kendine, sürekli polis telsizini dinlediğini bilen bir tanıdı-

ğın var mı? Tabii ki bu bir hobi ama hobilerinden haberdar olan dostların —ya da bu durumda düşmanların da— yok mu?”

Devlin, Austin’e bakakaldı, bu kadar genç ve deneyimsiz birinden gelen böyle akıllıca sözlere şaşırmış kalmıştı. Sürekli hastanelere taşınmak zorunda kaldığından, kardeşlerinin tersine Austin’in ne kariyeri ne mesleği olmuştu. Ama söylediği her şey çok mantıklıydı ve Devlin’i muhtemel cevaplar bulmak için düşünmeye sevk etmişti.

“Şimdi sor kendine bakalım, senin hakkında bunları bilen biri aynı zamanda babamın evine giden kestirmeyi, o yol üzerinde, yol çatal yaptığında ne tarafa döndüğünü de biliyor olabilir mi? Şehirde olduğun her cuma kullandığın bu kavşağı. Gerçekten, birinin senin davranış kalıplarını, alışkanlıklarını izlemesi ne kadar zor olabilir?”

Evde olduğu zaman görevde değilse arkasını kollamazdı. Bunun gerekli olduğunu düşünmezdi. “Hiç de zor değil.” diye kabul etti Devlin inkâr etmenin faydası olmayacağını düşünerek. “Birinin beni izlemesi için bir sebep mi var ki? Belki de Matt için çalışmalısın. Bu tür şeyleri ortaya çıkarmada en az onun kadar iyisin.”

Austin sırttı, bu yorum hoşuna gitmişti. “Bitmedi. Hawley’yi taşıyan piyona emirleri veren herifin piyonunun görünmesini göze alıp almayacağını sor kendine —tabii onu gören *sen* olup onu durdurmaya çalışacağını düşünmüyorsa.”

Devlin kaşlarını çatı. “Neden ben? Neden Pierce ya da diğerlerinden biri değil de ben?”

“Braedon çok kibar. Kimseyi incitemez. Pierce ise kural adamıdır. Matt’in öngörülemeyen bir yapısı var. Ama sen? Sen kendini koruma konusunda eğitimsin. İşinin gereği hayatta kalma becerilerinin bir parçası bu. Ve kanun kuvvetleriyle de çalışmıyorsun, o yüzden kurallara da aldırılmazsın. İçgüdülerine göre hareket edersin.”

“Sence katil, ayak işlerini yapan adamını öldürmemi mi istedi?” dedi Devlin sessizce.

“Aynen. Bir doksan boyunda yapılı ve kaslı bir adamsın. Adamın seninle girdiği kavgadan sağ çıkma ihtimali yok. Şimdi, az önce söylediklerimi ve bodrumdaki kurbanın, yani Carolyn’ın mücevherlerini takan kadının da eski sevgilin olduğunu buna ekle. Böyle bir tesadüfün olacağı bir dünya yok.”

“Doğru, yok.” Devlin, önüne kısa ve öz bir şekilde sunulan bu gerçekleri inkâr edemezdi.

Austin elini Devlin’in koluna koydu. “Şeytan, senin için mezara bile girerim ama başındaki belayı savuşturmada sana yardım etmeyi tercih ederim.”

Bu kesinlikle olacak şey değildi. Devlin küçük kardeşini, ölümüne neden olacak bir olaya sokacak değildi. Kibarca Austin’in elini alıp demire koydu. “Bana yardım edemezsin.”

“Bu da ne demek şimdi? Shannon’ı kimin öldürdüğünü bildiğini mi söylüyorsun?”

“Tabii ki hayır. Bodrumdaki kurbanlardan biri olduğunu bırak kayıp olduğunu bile bilmiyordum. Onu kimin öldürdüğüne dair en ufak bir fikrim yok.” *Henüz.*

“O zaman neden onu tanımadığını söyledin?”

“Tanıdığımı itiraf etsem sence bu gece ne olurdu?”

Austin omuz silkti. “O’Malley muhtemelen seni merkeze geri götürüp daha fazla soruya cevap vermeni isterdi. Bunun kime zararı var ki? Sen masumsun. Ayrıca polisin seni incelemesine, sana kimin zarar vermek istediğini araştırmasına izin verirsek onların Alex’in geçmişini araştırmaya girişip boşa kürek çekmelerini engellemiş oluruz. Hatta bunun, katilin kaçırdığı, hâlâ hayatta olan kadınları bile kurtarmaya yardımcı olur.”

Devlin bir süredir tuttuğu nefesi verdi. O kadınlara da

yardım etmek istiyordu ama olay bu kadar basit değildi. Austin'in farkında olduğundan daha büyüktü bu olay. Eğer katil Devlin'i tanıyan ve onu saf dışı bırakmaya çalışan biriye ki gitgide daha da öyle görünüyordu, o zaman o kadınları yem olarak kullanacak demektir. Eğer polis katili bulmaya yakınlaşırsa o kadınları hayatta tutması için bir sebep kalmayacaktı. Katil oltayı kesip kaçabilirdi. Ve zamanı geldiğinde Devlin'i çekmek için başka kurbanlar kullanabilirdi. Ancak gerçek mesleğini açık etmeden bunu açıklaması mümkün değildi.

"Bahsettiğin polis, yengemizi, kurbanken katil diye içeri tıkmaya çalışan polis, farkında mısın?" dedi Devlin. "Madison'a olanları hatırlıyorsun, değil mi? Simon Öl Diyor davasını?"

Austin bir süre bunu düşünür gibi yaptı. "Doğru. Ama başka nasıl bir şansın var? Shannon'ı tanıyan biri ikinizin sevgili olduğunu biliyordu mutlaka."

"Bir sene önceydi ve ben onun arkadaşlarının hiçbirisiyle tanışmadım. O zamandan beri de konuşmadık."

"Kimseye senden bahsetmemiştir diyorsun yani. Kız kıza falan. Bu ortaya çıkar. Böyle şeyler asla gizli kalmaz."

Evet, böyle şeyler ortaya çıkardı da gerçekten. Ancak Austin yanlış şeylerden korkuyordu. Polisten çekiniyordu. Devlin'in kafasını kurcalayan son şey polislerdi. Bu iş dedektif O'Malley'den ve onun Devlin'in başından aşağı yağdıracığı belalardan çok daha büyüktü. Çok daha büyük ve çok daha ölümcüldü.

İşte bu yüzden Devlin'in ailesinden mümkün olduğunca uzağa kaçması gerekiyordu. Peşinde oyun oynayan birisi vardı. Ve Devlin, kim olduğunu ve neden yaptığını öğrenene kadar sevdiklerini tehlikeye atmayı göze alamazdı.

Austin'in alnı kırıştı, endişe doluydu yüzü.

"Her şey hallolacak." diye temin etti Devlin onu. "Yalnızca

neler döndüğünü bulmak için birkaç güne ihtiyacım var, o kadar.”

“Nasıl yani? Cinayeti, kaçırmaları kendi başına mı araştıracaksın?”

“Aynen öyle.”

“Neden Matt’den ya da Pierce’tan yardım istemiyorsun? Ya da benden. Bu konuda iyi olduğumu söylemiştin. Bırak yardım edeyim.”

“Olmaz. Ailemi bu işe karıştıramam.” Yüzü gerildi. “Zaten benim yüzümden yalan söylemek zorunda kaldın. Orada kalsın. Daha fazlası olmaz.”

“Bu çok aptalca. Matt kadar iyi bir bilgisayarıcı olabilirsin ama o, bulmaca çözmede senden daha iyi. Üstelik suç araştırmalarında deneyimli. Ayrıca Matt’in laboratuvarında sende olmayan tonlarca kaynak var. Pierce’ın da çok iyi bir FBI ajanı olduğunu biliyorsun. Tessa da aynı şekilde. Neler dönüyorsa, onlar bulur.”

Devlin’in, Austin’in haklı olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu. Ancak ailesi hedefin Devlin olduğunu öğrendiği anda her şeyi, yaptığı işin bütün arka planını araştırmaya başladılar. Çok geçerli bir neden, her şeyin bir aldatmaca olduğuna dair bir inancı olmadıkça ortalama bir vatandaş, hatta ortalama bir polis bile Devlin’in “tur rehberi” görüntüsünün arkasını araştırmaya kalkmazdı. Ama Pierce ve dâhi Matt? Eğer Devlin’i araştırma ihtiyacı hissedерlerse, sonunda her şeyi ortaya çıkarırlardı. Hayatını nasıl kazandığını öğrenirler ve sonuçta EXIT’e ulaşırlardı.

Buna izin veremezdi. Kardeşlerinin EXIT’in misyonuna bir tehdit oluşturması ve şirkete zarar vermesini ya da şirketin *onlara* zarar vermesini göze alamazdı. Hem işverenini hem de sevdiklerini korumakla görevliydi.

O, Arianna’nın vahşice katledilmesinden sonra yolunu çizmişti. Yapacağı şeyleri, nasıl bir insana dönüşeceğini biliyordu

ve bununla barışmıştı. Alacağı ödülleri, ödeyeceği bedellere de-
ğiyordu. Ve eğer gerekirse günahlarının bedelini hayatıyla öde-
yecekti. Ama bu uğurda, kardeşlerinin, ailesinin kılına bile zarar
gelmesine izin veremezdi.

Austin gözlerini ona dikmiş, bekliyordu.

“Haklısın.” dedi Devlin. “Yardım edebileceklerine emi-
nim. *Senin* de yardım edebileceğine eminim. Ve kendi başıma
yapamazsam hepinizden yardım isteyeceğim.” diye yalan söyle-
di. “Ama önce kendi yöntemlerimle denemek istiyorum. Bütün
istediğim polislerin gözünden uzakta, birkaç şeyi araştırmam ve
neler döndüğünü anlamam için birkaç gün, o kadar.”

Devlin, bir daha ne zaman onları görebileceğini merak
ederek gözlerini tek tek aile bireyleri üzerinde gezdirdi. Sonra
dönüp merdivenlerden bahçeye koştu.

Austin tekerlekli sandalyesini rampanın kenarına getirdi.
“Gidiyor musun? Öylece? Diğerlerine ne diyeceğim ben şimdi?
Ya Alex, ne olacak?”

Devlin tereddüt etti bir an. “Onlara acil bir durum için iş
yerinden çağırıldığımı söyle.”

“Acil bir *tur* mu? Tabii, tabii. Zengin bir çift aniden biri-
nin onları Amazon Nehri’ne götürmesi gerektiğine karar vermiş
ve yerel uyuşturucu kartelini savuşturabilmen için illa ki rehber
olarak senin gelmen konusunda ısrarcı olmuşlar derim, onlar da
eminim inanırlar.”

Austin’in uydurma senaryosu sandığı kadar imkânsız
değildi aslında. Devlin, Güney Amerika’ya, çok tehlikeli birkaç
uyuşturucu baronunun tesadüfi ölümüne denk gelen birden fazla
“tur” düzenlemişti. Ama Austin bir cevap beklediğinden Dev-
lin omuz silkti. Verecek cevabı kalmamıştı.

Kardeşi ona bakmaya devam ediyordu, sanki iyi baksa

gerçekleri görebilecekmiş gibi bir hâli vardı. “Birkaç gün demek? Gerçekten bu işi o kadar çabuk çözebileceğine inanıyor musun? Ve her şeyin hallolacağına?”

Devlin ona evet demek üzereydi ama bir yalanı daha midesi kaldıramayacaktı. Döndü ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Emily, birkaç trafik ışığı ve bir o kadar mahalle geçtikten sonra nihayet arabasını garajına çekip evine girerek ayaklarını uzatabilecekti. Yeşil ışığın yanmasını beklerken elleriyle direksiyonda ritim tutmaya başladı. Saat neredeyse on olmuştu ve sabahın köründen beri soluksuz koşturuyordu, artık günü bitirmesinin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Fakat kafasında dönüp duran o kadar çok soru vardı ki yerinde duramıyordu.

Shannon Fisher'ı kim, neden öldürmüştü? Carolyn Buchanan gerçekten de bir trafik kazasına mı kurban gitmişti yoksa birisi ölümüne kaza süsü mü vermişti? Buna işaret eden bir delil yoktu ama Emily her şeyi sorgulardı, özellikle de söz konusu Buchananlar olduğunda hiçbir şeyi görüldüğü hâliyle kabul etmeyecekti.

Bayan Hawley'nin tutulduğunu söylediği kayıp kadınlar neredeydi? Uzakta bir kulübede mi? Bir evde miydiler? Hawley'nin bütün hatırladığı bir sürü ağaç ve sonu gelmeyen çift şeritli yollarda gittikleriydi. Çoğu zaman gözleri kapalıydı, o yüzden yol tarifleri güvenilir değildi.

Diğer kadınların seslerini duymuş ama yalnızca biriyle

yüz yüze gelmişti —robot resmi çizdirdiği kadınla. Katil onun, diğer kadınları değil de yalnızca bu kadını görmesini özellikle mi istemişti yoksa? Hawley'nin, gördüğü kadını polise anlatması için kaçmasını mı istemişti? Katil'in, Hawley ile birlikteyken yüzünü gizlemesinin sebebi bu muydu? Onun kaçmasını istemiş olması fikri saçmaydı ama ihtimal dâhilindeydi. Bu yüzden Emily, sonradan çıkarıp üstünde düşünmek üzere bu soruyu da diğerlerinin yanına yazdı. Çok fazla cevabı olmayabilirdi ama elindeki birkaç cevaba baktığında tek bir payda görünüyordu.

Devlin Buchanan.

Hiç kimse onun birinci dereceden şüpheli olduğunu düşünmüyordu. Fakat Emily ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu aklından çıkaramıyordu. Ne yazık ki bunun sebeplerinden biri, birbirlerine yaklaştıklarında aralarında oluşan kimyaydı. Bundan nefret ediyordu, terlemeye başlamaktan, nabzının hızlanmasından hatta ona dokunduğu zamanlarda göğüslerinin karıncalanmasından nefret ediyordu.

Yani, *nefret* tam olarak doğru bir kelime olmayabilirdi tabii.

Devlin, ona kendini iyi hissettiriyordu... Gerçekten çok iyi hissettiriyordu —cildini sıkılaştıran, sırf onun derin ses tonunu duyarak ve kollarındaki kasların büyüleyici kasılmalarını seyrederek bütün sinir uçlarının yandığını hissettiren türde, ilk aşk gibi bir histi bu. Tırnaklarını onun pazılarına geçirip onların ellerinin altında şiştiğini, sonra parmaklarını çenesindeki o seksi, kirli sakalında gezdirdiğini hayal ediyordu. Dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekip—

Arkasındaki arabadan tiz bir korna sesi geldi. Yeşil ışık yanmıştı. Dikiz aynasından pardon der gibi elini salladıktan sonra gaza basarak kavşağı geçti. Daha doğru dürüst tanımadı-

ğı bir adamı hayal ederken etrafında olup biten her şeyi unuttuğunu fark edince utancından kıpkırmızı kesildi. Hem de sırlarla dolu bir adam, sezgilerinin tehlikeli olduğunu söylediği bir adam.

Bu tehlike duygusu, onu iş üzerinde gördüğü için miydi, yoksa Hawley'yi kaçıran adamı öyle etkili ve çaba harcamadan basit bir şekilde öldürdüğünü gördüğü için mi? Onun hakkındaki şüphelerinin tek sebebinin bu olduğuna inanmak istiyordu. Çünkü o zaman Devlin'in baş döndüren cazibesine kaptırabilirdi kendini. Ne Shannon Fisher'in resmine ne de daha önce gösterdiği robot resme bir tepki göstermemişti. Bu Emily'yi rahatlatmalıydı.

Ama rahatlatmamıştı.

İyi bir dedektif olmasını sağlayan altıncı hissi, Devlin'in saklamaya uğraştığı o sırların arkasında pis bir şeyler olduğunu söylüyordu. Doğruları ortaya çıkarmaya gelince sezgileri pek yanılmazdı. O yüzden bu sefer de onları görmezden gelmeye niyeti yoktu.

Neredeyse kesin olarak emin olduğu bir şey varsa o da Devlin'in onu, kasıtlı olarak katilin asıl hedefinin babası olduğuna inandırmaya çalışmasıydı. Hamlet'teki Lady Gertrude'dan bir alıntıyla, "Bu adam fazlaca inkârda mı ne?" diye düşündü. Devlin'in, babasının tehlikede olduğuna dair uyarıları, araştırmayı kendisinden başka yöne çevirmeye çalıştığına dair şüpheleri artırıyordu.

Son yeşil ışık da yanınca sokağındaki son dönüşe hazırlandı. Tek katlı bungalov tarzı el yapımı evi, bahçesinin önündeki sokak ışığından dolayı normalde ıslıl ıslıl parlardı. Ama bu gece öyle değildi. Işık sönmüştü. Ampulü değiştirmeleri için yarın belediyeye telefon ederim diye düşündü. Garaj girişine doğru döndü ve ön camına monte edilmiş garaj kapısı kumandasına uzandı ama eli butonda, durdu.

İçeri girince ne yapacaktı? Davayı düşünerek bütün gece salonda ileri geri yürüyecek miydi? Bitkindi ama aynı zamanda diken üstündeydi. Uykusunun kolay kolay gelmeyeceğini düşünüyordu, belki de gözünü kırpmayacaktı. Araştırılmayı bekleyen cevaplanmamış sorular kafatasını dövüyordu.

Kumandayı bıraktı. Hemen şimdi, her şeyden önce Devlin'in gerçekte kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Çünkü katıldığı maceralar ne kadar "extreme" olursa olsun bu adam kesinlikle bir tur rehberi değildi. Bu da demekti ki çalıştığı şirket EXIT Holding görüldüğü gibi bir şirket olmayabilirdi.

Bugünkü telefon konuşmalarında Genel Müdür Cyprian çok neşeliydi. Emily'nin suikastçı teorisi onu güldürmüştü, bir sonraki broşürlerinde Emily'nin sözlerini alıntı olarak kullanabileceklerini söyleyerek onu küçük düşürmüştü. Müşterilerinin böyle bir açılıma bayılacaklarını söylemişti.

Evet, bu konuşma hakikaten harika geçmişti. İnşallah amirinin kulağına gitmezdi.

Bugün şirket hakkında derinlemesine bir araştırma yapma fırsatı bulamamıştı. Ve genel müdürle yaptığı telefon görüşmesi berbat geçmiş olmasına rağmen bir uyarı gelmemişti. Şirket belki de iddia ettiği gibi çalışıyordu. Ancak Devlin ile ilgili sorular hâlâ kafasını kurcalarken neden EXIT'i, altından neler çıkacağını görmek için biraz daha eşelemesindi ki? Tuck dışında kimseye bu araştırmasından bahsetmesi gerekmiyordu. Tuck onun ortağıydı ve kendisiyle ne kadar dalga geçerse geçsin fikirlerini ondan saklayacak değildi. Çünkü çoğu zaman bu fikirlerin, onun da onayını aldıktan sonra, bir davanın çözümüne yardımcı olan en değerli bilgiler olduğu ortaya çıkıyordu. Ve kesin olan bir şey vardı ki o da kayıp kadınları bulmak istiyorlarsa bu davanın derhâl çözülmesi gerektiği.

Arabayı geri vitesle takıp garaj girişinden çıktı.

Cougar, garajın yanındaki sık çalılıktan bakarak gri renkli Ford Fusion'ın gidişini izledi. Kırık sokak lambasından dolayı, bahçe karanlığa gömülmüştü. Yalnız olmadığını bildiği hâlde ön kapının yanındaki çitten ayrılan karanlık gölgenin bir hayalet gibi kayarak garaj kapısının yanına gelip ona katılışını zor fark etti.

“Seni gördü mü?” Ace’in kalın sesindeki ölümcül tonu duyan Cougar doğrulup ona döndü. Bu adam her zaman yanında gelen eğitmeni gibi değildi. Beraber çalışmalarına rağmen sırtını dayadığında rahat edebileceği biri değildi.

Cougar hayır der gibi başını iki yana salladı. “Sanmam. Bir şeyler düşünür gibi arabanın içinde öylece oturduktan sonra çıktı gitti. Dönene kadar bekleyelim mi?”

Ace’in gözleri ay ışığında parladı.

“Hayır, zaten çok vakit kaybettik. Otele dönüyoruz. Yarın başka bir plan yaparız.”

Cougar bir an tereddüt etti.

“Canını sıkan bir şey mi var, çaylak?”

“Çaylak” lafı Cougar’ı gerdi. Bu çıktığı ilk görev değildi. Yakında deneme süresi bitecek, tam anlamıyla bir infazcı olacaktı. “O bir polis, efendim.”

“Yani?”

Ne diyeceğini bilemedi. İnfazcıların uyması gereken birkaç tane kural vardı:

Kural #1: İnfazcılarının ailelerine dokunma.

Kural #2: Asla başka bir infazcıyı öldürme.

Kural #3: Asla kanun kuvvetinde çalışan birini öldürme.

Bu kuralların tek istisnası EXIT'in kendisinin tehlikede olması durumuydu ki böyle bir durumda zaten resmî bir EXIT emri çıkartılıyordu. Cougar daha önce EXIT'in bir dedektif için emir çıkarttığını görmemişti. Acaba bu dedektif EXIT'i ifşa edecek bir şey mi yapmıştı. EXIT emir sürecini takip etmek yerine derhâl müdahale gerektiren bir şey mesela. Cougar bunu bilmiyordu. Hatta evi neden izlemeye aldıklarını bile bilmiyordu. Bu yeni eğitmen de pek bir şey paylaşmaya yanaşmıyordu.

"Yalnızca dedektifin EXIT'i tehlikeye sokacak ne yaptığını merak ediyorum, efendim. Çünkü eğer bir şey yapmadıysa... Yani... Kurallara göre... Şey yapamayız..." Ace avına doğru kıvrılan bir yılan gibi ona yaklaşıncaya kekelemeye başladı. Donuk gözlerindeki bakışlar bir anda Cougar'ı titretti.

"Kuralları ve istisna gerektiren eşiği iyi biliyorum. Senin işin soru sormadan benim emirlerimi uygulamak." Sanki onu tartıyormuş gibi Cougar'ı baştan aşağı süzdü. "Sahaya çıkmaya hazır değilsen normal eğitmenini arayıp bu göreve başkasını atamalarını isteyebilirim."

Cougar doğrulup duvardan uzaklaştı.

Ace yılan gibi bir ses çıkartıp onu ittikten sonra çitin üzerinden sokağa baktı.

Görülmemesi gerektiğine dair söylenenleri hatırlayıp utanarak hemen eğildi. "Ben hazırım." diye fısıldadı. "Bu göreve seçilmek benim için bir onurdur. Yalnızca bir polisi izlemek şaşırttı beni." Gergin bir şekilde güldü. "Sizi sorgulamamalıydım, efendim. Bir daha olmaz."

Gitgide huzursuzlanarak bekledi. Ace öyle güçlü bir tehlike havası yayıyordu ki neredeyse Cougar boğulacaktı. Zorla

yutkunarak belindeki kılıfta duran silahı kavramamak için zor tuttu kendini. Ace'in bir şey söylemesini ya da yapmasını beklerken yüzüne bomboş bir ifade takınmaya çalıştı.

Ace sanki Cougar'ın ne düşündüğünü biliyormuş gibi onun parmaklarına baktı. Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ama gözleri gülmüyordu.

"Kontrol etmem gereken birkaç şey var. Otelde buluşuruz." Ace minibüslerinin durduğu istikamet tersine doğru karanlıkta gözden kayboldu.

Cougar evin duvarına yapışıp titreyen eliyle alnını sildi. Midesi gümbürdüyordu. Dönüp akşam yediği hamburgeri çalılığa kusuverdi.

Devlin yatak odasının girişinde durdu. Teknik olarak hâlâ cumaydı ama sanki günler geçmişti. Bugün Alex'in evine gitmeden önce erken saatte bavulunu bırakmak ve duş almak için uğramasını saymazsa aylardır evine gelmemiştir —gerçi burası ona hiç gerçek evi gibi hissettirmemiştir. Bu ev, görev aralarında gidilecek bir yer, onun resmî adresiydi. Ailesinin yaşadığı Savannah'nın diğer tarafındaki ormanın derinliklerinde, plan yapmak, dinlenmek ve düşünmek istediği zaman gittiği güvenli bir evi vardı.

Duvarlara gizlenmiş panellerde kendi tasarladıkları dâhil geniş bir silah koleksiyonu vardı. Neredeyse her odada onu haftalarca idare edecek, hayatta kalmasını sağlayabilecek bir sırt çantası mevcuttu. Ve girişi kamuflajla saklanmış yer altı garajında yakıtı içinde her an gitmeye hazır bir Porsche ve bir Maserati duruyordu.

Şehrin değişik yerlerinde, şehir içindeki park yerleri gibi stratejik konumlarda başka araçları da vardı Devlin'in. Ayrıca yüzlerce kilometre ötede tıpkı buna benzeyen iki evi daha vardı. Hiç kimse, hatta en yakın arkadaşı Gage bile bu evleri bilmezdi. Eğer bir gün ortadan kaybolması gerekirse bu evler onun B planı, son şansı olacaktı.

Bu evleri, on iki yıl önce EXIT ilk bol sıfırlı maaşlarını yatırmaya başladığında almıştı. Her mülke bakan biri vardı ve düzinelerce şirketin altına gizlenmiş bir sahte isme ait yüklü bir banka hesabı bütün masrafları karşılıyordu. Şu anda bunları düşünmesi tuhaftı çünkü bütün bunlar çok nadiren aklına gelirdi. Ama bugün olanlardan sonra *her şeyi* tekrar düşünecekti.

Ağır ağır yatak odasına yürüdü ve yatağın karşısındaki duvarın önünde durdu. Bir güvenlik sorunu olduğunu düşünmüyordu ama alışkanlığı gereği duvardaki bir paneli yana doğru kaydırarak ortaya çıkan elektronik ekranda hızla güvenlik kameralarını kontrol etti. Güvende olduğundan emin olduktan sonra paneli kapadı ve duvarın ortasında duran büyük yağlı boya tablosunun önüne geçti.

Bu tabloyu SSTA'daki bir sergiden almasında Madison'ın yardımını olmuştu. Sanatsever yengesi, Savannah Sanat ve Tasarım Akademisi'ne bayılırdı ve evine özel bir şey almak için oraya gitmeleri konusunda ısrar etmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde yengesi, onun beğeneceği şeyleri biliyormuş gibi onu bu özel parçaya yönlendirmişti.

Sahip olduğu tabloların içinde ki epeyce bir tablosu vardı bu en sevdiğiydi —babasının balkonundan görünen gece manzarasını hatırlatan yıldızlarla dolu bir gökyüzüydü bu. Tabloyu bir dolap kapağı gibi açınca arkasından duvara gömülü bir kasa çıktı. Tarayıcıya başparmağını dokundurduğu anda kilit açıldı.

Birçok sahte ismi destekleyen belgelerin arasında kimlikler, pasaportlar ve tomar tomar yabancı para vardı. Bunların arkasına doğru uzanıp tipik bir A4 kâğıttan biraz daha uzun ve geniş, üç santimetre kalınlığında metal bir kutu çıkardı. Tablonun altındaki konsolun üzerine koyup kapağını açtı.

En üstte yığınla fotoğraf vardı. En sevdiği aile fotoğraflarını, birkaç ay önce Matt'le Tessa'nın düğününde çekilenleri parmaklarının ucuyla ayırıp geçti. Matt'in yıllardır Tessa'nın peşinden nasıl koştuğunu düşününce, Devlin onun kilisede kendine güvenli bir şekilde dikilip sırtmasını beklerdi. Ama tam tersi olmuştu. Sanki sonunda âşık olduğu kadını evliliğe ikna ettiğine inanamıyormuş gibi gergindi. Bütün gün yanık tenine rağmen soluk görünüyorsunuz diye Matt'le dalga geçen Tessa olmuştu.

Bu çok kıymet verdiği fotoğrafları kenara ayırdıktan sonra geriye yalnızca EXIT için çalışan infazcılara ait kalın bir dosya kalmıştı. Bu dosyalar aslında gizli, koruma altında ve yalnızca Cyprian ve yakın çalışma arkadaşları tarafından erişilebilen dosyalardı. Devlin, amirinin bu bilgilerin sızmasını neden istemediğini anlayabiliyordu. Ancak Cyprian bazen paylaştığı şeyler konusunda biraz fazla dikkatli davranıyordu, sırf bu yüzden bir seferinde Devlin yoldan sapmış bir ajanın peşine düştüğünde elindeki avantajı yitirmiş, ölümle burun buruna gelmişti. O günden sonra kardeşi Matt'in ona öğrettiği birkaç bilgisayar numarasını kullanarak EXIT'in bilgisayar sistemine sızıp bütün ajanlara ait tutulan dosyaları ele geçirmişti.

Dört ay kadar önce sisteme yeni güvenlik özellikleri eklenene kadar her iki üç ayda bir aynı güvenlik boşluğunu kullanarak elindeki bilgileri güncellemişti. O zamandan beri Devlin sisteme girememişti ama elindeki bilgiler bugünkü amacı için yeterince günceldi.

Dosyayı alıp pencerenin kenarındaki masaya oturdu. Her sayfa bir infazcıya aitti. En üstte fotoğraflar, onların altında asıl isimler, bilinen sahte isimleri ve Ace, Diesel ya da Cobra gibi tercih ettikleri lakaplar vardı. Dosyanın ikinci kısmında her infazcının bugüne kadar gittiği görevlerin özetleri bulunuyordu.

Sayfaları tek tek geçerken Gage Thomas'ın fotoğrafına gelince durdu. Şirkete katılmasının tek sebebi anne babasının ölümünün ardından küçük kız kardeşi Nancy'yi geçindirebilecek kadar para kazanabilmektir. Şehrin dışında büyük beyaz bir çiftlik evi almıştı. *Huckleberry'nin Maceraları*'na âşık olan Nancy, evin "çim deniziyle" çevrili olmasından dolayı adını kitaptaki gibi 'Jackson Adası' koymuştu. Yaz boyu Gage'e Joe Harper, kendisine de Tom Sawyer lakabını takarak Gage'i deli etmişti. Bir gün, Ace ve Kelly'nin yanlarında olduğunu fark etmeyen Gage bu konudan Devlin'e şikâyet etmişti. Tabii ondan sonra Ace ve Kelly ona Joe Harper adını takarak sürekli dalga geçmişlerdi. Bu anılar Devlin'i gülümsetti.

Nancy üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi ki bu da Gage'i mutlu etmeliydi. Ama Nancy'nin Ağır Ceza'da lisans eğitimi almak istemesi aralarını açmıştı. EXIT'teki gizli işinden dolayı kardeşi böyle bir yola girerse ileride düşman olacaklarını düşünüyordu. Bölümünü eleştirmiş, değiştirmesini istemiş, değiştirmezse para yardımını kesmekle tehdit etmişti. EXIT ile ilgili hiçbir şey bilmeyen Nancy ağabeyinin bu düşmanca tavırlarına bir anlam verememişti. Bölümünü değiştirmektense bir burs başvurusu yapıp kazanmıştı.

Yaz tatili olduğundan şimdi evde olmalıydı. Devlin, tatilde ağabeyiyle barışıp yeniden eskisi gibi yakın olmalarını umuyordu.

Bir sayfa daha çevirdi. Shannon Fisher'ı, uzun koyu kahve saçları omuzlarına düşmüş gülümserken görünce kendi gü-

lümsemesi kayboluverdi. İyi bir insandı ve başına gelenleri hak etmemiştir. Görevlerde topladığı bilgiler diğer infazcılara avantaj sağlıyor ve tehditleri yok edip insanların hayatlarını kurtarmalarına yardımcı oluyordu. Ailesinin, onun sıradan bir tur rehberi değil de gerçek bir kahraman olduğunu asla bilemeyecek olmaları bir trajediydi.

Sabırsızlıkla, birçok sayfayı hızla çevirip aradığı sayfaya geldi. Kelly Parker. Bazen sıradan görevler de yürüten ama çoğu zaman yalnızca kendisinin ve Cyprian'ın bildiği gizli görevlere giden başka bir infazcıydı Kelly Parker. Kelly birçok yönden Cyprian'ın sağ kolu, Devlin'in EXIT'e katılıp katılmayacağı gibi önemli kararlar söz konusu olduğunda onun sırdaşı ve yardımcısı gibi görev yapıyordu.

Takıma katıldıktan sonra, Gage'in yardımlarına ek olarak Kelly de onun sorularına cevap vererek ve eğitiminde rehberlik ederek yardımcı olmuştu. İyi arkadaş olmuşlardı. Kelly bir yelken âşığıydı ve bu sevgisini Devlin'e de aşılama çalışmıştı ama nafileydi. Onunla ve Ace, Gage hatta Shannon gibi diğerleriyle birlikte açılmışlardı bir seferinde. Ama Devlin'in eğlendiği tek kısım Kelly'nin onlara denizci düğümlerini atmayı öğretmesi olmuştu, örneğin kendisinin en sevdiği X şeklindeki üstten çift ilmekli düğüm gibi. Bu, kesinlikle Devlin'in yaptığı işte çok işine yarayacak bir şeydi. Maalesef aynı zamanda da bir türlü ustalaşamadığı bir şeydi. Zaten kelepçe kullanmak çok daha hızlı oluyordu.

Ancak aralarının açılmasına neden olan şey Kelly'nin ona tekneçiliği sevdirememesi değildi. İlişkilerini bir sonraki seviyeye taşıma hatasını yapmışlar, sevgili olmuşlardı. Devlin yatak odasında macerayı seviyordu ama Kelly çok daha vahşi zevklerin peşindeydi, bu da Devlin'in ondan soğumasına sebep olmuştu. Daha da önemlisi, EXIT'in kurallarına ek olarak şahsi prensip-

lerinden biri olan “asla bir kadını incitme” ilkesini çiğnemesine neden oluyordu. Her ne kadar onun canını yakmasını isteyen Kelly ise de bu prensibini çiğnemek istemiyordu. Devlin bunu ona anlattıktan sonra tekrar arkadaş olmaktan başka seçenekleri kalmamıştı.

Bu Devlin’in, bir başka infazcı olan Ace’in yok edilmesi tavsiyesini yaptıktan hemen sonra olmuştu. Sonunda Kelly ile olan arkadaşlığını bitiren şey aslında *bu* olmuştu. Devlin, Ace’in fazla acımasız olduğuna, öldürmekten zevk aldığına ve EXIT’in misyonu için bir saatli bomba olduğuna inanıyordu. Ace bir serseri mayındı, öngörülemez bir adam ve kendinden başka hiç kimseye sadık olmayan biriydi. On dakika önce biriyle arkadaşken on dakika sonra adamın boğazını kesebilirdi. Ama Cyprian bu kararı sırdaşı Kelly ile konuştuğunda Kelly karşı çıkmıştı. Devlin, Ace ve Kelly’nin arkadaş olduklarını ve Kelly’nin tarafsız olamayacağını söyleyerek Cyprian’ı inandırmaya çalışmış ama her zaman olduğu gibi Cyprian, Kelly’den taraf olmuştu. Ve o günden beri Kelly, Devlin’e soğuk davranıyordu. Söylentiye göre Kelly ve Ace artık arkadaştan çok düşman hâle gelmişlerdi çünkü Ace’in yataktaki hoyratlığı Kelly’ye bile fazla gelmeye başlamıştı. Fakat Devlin bu söylentilerin doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Kelly’nin fotoğrafını —siyah, etkileyici gözlerini, uzun sarı saçlarını ve sağ yanağındaki çilek şeklindeki belirgin doğum izini inceledi. Yanılmış olduğunu, anılarının ona kötü bir oyun oynadığını ummuştu. Ama artık tam önünde duran şeyi inkâr edemiyordu. Kelly’yi dün geceye kadar aylardır, hatta belki daha fazladır görmemişti.

Ta ki dün gece O’Malley babasının evinde robot resimdeki kayıp kadını tanıyıp tanımadığını sorana kadar.

ONUNCU BÖLÜM

“Dün olanları neden anlatmadın bana?” Gage Thomas gözleri kızarmış, omuzlarına gelen saçları bakımsız ve sanki üstünü çıkarmadan uyumuş gibi görünen buruşuk kıyafetleriyle Devlin’in mutfak kapısında dikiliyordu.

“Sen nereden öğrendin?” Devlin arkadaşının neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmadı.

Gage homurdandı. “Tabii, Cyprian’ın polisin içinde de gözü kulağı olduğunu bilmiyorsun sanki.” Devlin’den epeyce kısa olmasına rağmen Gage’in küçük, sıkı ve kaslı bir yapısı vardı ve bunu kullanarak Devlin’i yana iterek içeri geçti.

Devlin kapıyı kapadı ve beklemeye başladı, arkadaşının ne yapacağını merak ediyordu. Birkaç dakika önce onu güvenlik kameralarında gördüğünde ne umması gerektiğini bilmiyordu. Gage’in dünkü olaylarla alakasız bir şekilde öylesine uğradığını ummuştu ama belli ki bu aptalca bir beklentiydi.

Gage bütün çıkışları bildiği hâlde otomatik olarak her bir çıkışa bakıyormuş gibi mutfakta etrafına bakındı. Yıllar içerisinde buraya defalarca gelmişti. Futbol sezonunda bir elinde bira diğer elinde çerez ya da patlamış mısırla büyük ekran televizyo-

nun önündeki deri koltuklardan birine gömülmüş bir vaziyette resmen Devlin'in oturma odasında yaşıyordu.

Odanın ortasındaki masanın etrafında duran sandalyelerden birine oturup Devlin'in yumurta ve domuz pastırmalı yarım kalmış kahvaltısının yanına kilitli bir zarf bıraktı. "Bir bak bakalım."

Devlin sandalyesini ittikten sonra tabağını kenara çekti. Zarfı açıp içindekileri çıkardı, onlarca fotoğraf vardı içinde. Fazla bir şey yemediğine sevindi. Çünkü midesi buz kesip yedikleri bir anda ağzına gelivermişti.

Renkli bir sürü fotoğraf iğrenç bir sahneyi resmediyordu. Dağılmış bir bedenın altında, yırtılmış elbiselerin, darmadağın saçların ve dümdüz olmuş dalların ve otların oluşturduğu kaotik bir görüntü kana boyanmıştı. Ama kana ve yara bereye rağmen ölen kadının yüzü hâlâ belli oluyordu.

Shannon.

Shannon'ın çektiği acılar Devlin'in yüreğini sızlatıyordu ama o ifadesini bozmadan bakmaya devam etti. Bu hızlı bir infaz olmamıştı. Bu, dayanılmaz acılar çektirmekten ve yaralara bakılırsa bunu günlerce sürdürmekten zevk alan biri tarafından yapılan sadistçe bir işkenceydi.

Fotoğraflar —her ne kadar korkunç olsalar da— Devlin'e cinayetle ilgili yeni bilgiler verdi. Shannon'dan geriye kalanlar bir bodrumda bulunmuş olsa da onun başka bir yerde, dışarıda öldürüldüğünü ispatlıyordu. Fotoğraflardaki mekânlarda tanıdığı bir şey ya da bir yer olursa, nerede öldürüldüğünü anlayabilirse belki oraya gidip saldırganla ilgili ipuçları arayabilirdi.

Tabii şu anda daha önemli bir soru vardı sorması gereken; bu fotoğrafların Gage'de ne işi vardı?

Başka bir gün bu saatte Gage çıkagelseydi, Devlin'in buz-

dolabında ne bulduysa silip süpürür ya da tabağındaki domuz pastırmasını alırdı. Fakat bu sefer endişeli ve tetikteydi, Devlin'in her hareketini izliyordu.

Tıpkı bir infazcının hedefini, infaz etmekle görevlendirildiği kişiyi izlediği gibi.

Devlin'in bedenindeki bütün kaslar gerildi. İçgüdüleri, çok geçmeden saldırması gerektiğini söylüyordu. Fakat bu, arkadaşları Gage'di, Arianna'yı, onun ölümünün Devlin'i ne hâle getirdiğini bilen birkaç kişiden biriydi.

EXIT'e girdiğinden beri Gage onun akıl hocası, sırdaşı ve ailesi dışındaki her şeyi olmuştu. Onu öldürmek son çare *olmalıydı*. O zaman bile yapabilir miydi bilmiyordu. O yüzden bir anda saldırmak yerine tereddüt etti ve ölümcül bir hata yapmadığını umarak beklemeye başladı. İkisi iyi arkadaş hatta birbirlerinin en iyi arkadaşları olmalarına rağmen EXIT'e ve onun verdiği görevlere olan sadakatleri daha önce geliyordu. Ancak sadakatleri daha önce hiç bu şekilde bir teste tabii tutulmamıştı.

"Nedir bunlar?" Devlin fotoğrafların üzerinde elini salladı. "Belli ki polisin çektiği fotoğraflar değil. Polis Shannon'ı bulduğunda kız iskeletten ibaretti. Nereden buldun bunları?"

"Cyprian. Katil bunları ona göndermiş, böbürlenmek için." Fotoğrafları karıştırıp içinden birkaç tane çekerken sesi sert ve keskin çıkmıştı. Yumruğuyla çıkardığı fotoğraflara vurdu. "Cyprian'ın, ikinizin sevgili olduğunu öğrenmeyeceğini mi sandın?"

Bu yeni fotoğraflara bakarken Devlin korkudan buz kesti. Shannon'la yalnızca bir kere birlikte olmalarına rağmen bir sürü fotoğraflarının çekilme ihtimali neydi ki? Fotoğraflar ne yaptıklarına dair bir şüpheye yer bırakmayacak kadar açık ve netti. Ve yatak odasının jaluzisindeki minicik deliklerden görüntü alabilecek kadar ileri teknoloji ürünü makinelerle çekilmiş olmalıydı çünkü

perdeyi indirdiğinden adı gibi emindi. Dışarıdan kimsenin izleyebileceğini düşünmese bile unutabileceği bir detay değildi bu.

Bu fotoğraflar, bir sene öncesinden, geçen yazdan kalmaydı. Bu da bunu her kim yaptıysa bunu uzun zamandır planladığı anlamına geliyordu. İçinde kalan son şüphe kırıntıları da buharlaşıp uçup gitmişti.

Birisi onun kuyusunu kazıyordu.

Ama kim? Kim planı uğruna Shannon'ı ve diğer kadınları kurban edecek kadar ondan nefret ediyordu? Bu kadar güçlü bir düşman yaratmak için ne yapmış olabilirdi?

Gage birkaç fotoğraf daha seçip diğerlerinin üzerine attı.

Devlin ani bir nefes çekti, şaşkınlığını gizleyememişti bu sefer. En üstteki fotoğraf neredeyse iki sene önce Fransa'da çekilmişti. Arkadaki Eyfel Kulesi olmasa bile nerede olduklarını hatırlardı. Fotoğraftaki diğer infazcıyla aynı göreve gittiği tek sefer buydu.

Kelly Parker.

Fotoğrafta ikisi ateşli bir şekilde öpüşüyordu. Bu, gizli kimlikleri adına, takip ettikleri adamın, onların kendisini öldürmeye gelmiş infazcılar değil, sıradan, âşık bir çift olduklarını sanması için yapılmış sahte bir öpüşmeydi. Senaryo işe yaramıştı. Hedeflerinin işini bitirmişlerdi. Ancak demek ki o gün orada onlardan başka birisi daha varmış. Ve o fotoğrafı çeken her kimse bunu şimdi Devlin'i bitirmek için kullanıyordu.

Devlin, Kelly ile birlikte denize açılmak üzereyken marinada çekilmiş bir fotoğrafını aldı. Bu ne zaman çekilmişti acaba? Sol elini, masanın altına yerleştirdiği pompalı tüfeğe doğru kaydırırken Gage'in dikkatini başka yöne çekmek için fotoğrafı kaldırıp inceliyormuş gibi yaptı. Sonra fotoğrafı masanın üstüne atıp arkadaşını incelemeye başladı.

Yoksa Gage onu infaz etmeye mi gelmişti?

“Başka neler var elinde?” diye sordu Devlin?

“Başka neler mi? Bunlar yetmez mi? Eski sevgililerinden biri katledilmiş. Diğer de kayıp.”

“Kelly’nin kayıp olduğunu nereden biliyorsun?”

“Peki *sen* nereden biliyorsun? Cyprian’ın ilişkilerimizi izlemediğini mi sanıyordun yoksa? Hakkımızdaki her şeyi biliyor. Muhtemelen Nancy’nin birkaç gün önce eve gelirken bindiği uçağın uçuş numarasını bile biliyordur. Sistemi biliyorsun. EXIT’te gerçek anlamda bir mahremiyet yoktur. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin?”

Devlin kıpırdamıyordu. “Shannon’ı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Kelly’yi kaçıranın ben olduğumu mu?”

“Bilmem. Sen mi yaptın?”

Devlin’in eli masanın altındaki silahı kavradı. “Kurbanlarımın fotoğraflarını çekip Cyprian’a gönderecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Belli ki biri beni uzun zamandır gözetliyormuş.”

“Dalga mı geçiyorsun? Yoldan saptık mı sapmadık mı diye hepimizi sürekli gözlem altında tutmadığını kim söyleyebilir? İşinin bir parçası da bu değil mi?” Devlin ses çıkarmayınca, Gage başını salladı. “Senin gözünün bizim üzerimizde olması Cyprian’ın gözünün senin üzerinde olmadığı anlamına gelmez. Kelly’nin Cyprian adına üzerinde çalıştığı projelerin ne olduğunu sanıyordun? Kelly onun casuslarından biri. Ya da en azından öyleydi. Başka casusları da olduğuna eminim.”

Devlin şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. “Kelly’nin yaptığı şeyin bu olduğunu nereden biliyorsun?”

Bu sefer cevap vermeyen Gage oldu. Ağzını sıkıp başını çevirdi.

Devlin küfürü bastı. Kelly’nin, Gage’in tipi olduğunu asla tahmin edemezdi. Ama şimdi Cyprian’ın Devlin’i öldürmek için

neden Gage'i gönderdiğini anladı. İkisi arkadaş oldukları için Gage'in onu gafil avlayabileceğini düşünmüştü. Ve Gage'in, Kelly'yi önemseydiğini hatta belki de sevdiğini biliyor olmalıydı ki böylece Devlin'le aralarındaki arkadaşlığın, görevini yerine getirmesini engelleyeceği gibi bir endişesi olmamıştı.

Devlin hüsranda dolmuş bir nefes verdi. "Benim yaptığımı dair bir delil var mı elinizde? Bu fotoğraflar hiçbir şeyi kanıtlamıyor."

Arkadaşının kan çanağı gözleri güdümlü bir füze gibi Devlin'in üzerine çevrildi. "Cyprian parmak izi, elyaf ya da kan analizleriyle uğraşmaz. Seninle şahsi ilişkisi olan iki infazcı kaçırılmış veya öldürülmüş. Polis seni bir bodrumda Shannon'ın cesedinin yanında bulmuş."

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Ben bir polis memurunu bodrumda Shannon'ın cesedinin yanında buldum. Arada büyük bir fark var."

"Öyle mi? Cyprian öyle düşünmüyor. Ona göre sen, polisin, yarattığın küçük korku tünelini bulduğunu duyunca oyun alanını gizli tutmaya devam edebilmek için onu öldürmeye gittin. Ama O'Malley çoktan destek istemişti, sen de böylece ona yardım etmeye gittiğine dair bir hikâyeye uydurdun."

Devlin, duydukları komik gelmese de güldü. "Çok saçma. Diğer infazcılarının hiçbirisi birden yoldan saptığımı ve sırf zevk için kadınları zindana kapatıp işkence ettiğim yalanını yutmaz."

Gage ona doğru eğildi, yüzü gerilmişti. "Haklısın. *İnfazcı* diye sarsılmaz bir ünün var. Kimse senin yoldan çıktığına inanmazdı. Son nefeslerine kadar inkâr ederlerdi. Eğer bunu görmeselerdi." Fotoğraf yığınının en altından bir tane daha çıkarıp en üste bıraktı. "Shannon'ı boğarken kendi tasarımın olan boğma telini kullanmışsın —teli bükükten sonra sapını kırıp bıraktığın, böylece kurban ne kadar uğraşsa da çıkaramadığı tahta saplı tasarımın."

Devlin bu korkunç manzaraya bakakaldı, tel vahşi bir şekilde Shannon'ın nazik tenine gömülmüş kalmıştı. Yanında da onun dâhice tasarımı olan tahta parçaları. Bunlar Devlin'in tek, ani bir hareketle teli bükmesini sağlıyor böylece elleri başka şeyler yapmak için serbest kalıyordu. Ancak bu boğma teli kullanmayı çok sevdiği bir alet değildi. Yavaş ve ızdıraplı bir ölüme neden oluyordu. Kendini savunması ya da bir masumun hayatını kurtarması gerektiğinde başvurduğu son çareydi.

Şimdi üst üste gelen bunca delilden sonra her şeyin çok inandırıcı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

“Benim boğma telimin tasarımını kopyalamak zor değil.”

Gage öylece bakıyordu ona.

Devlin masanın altındaki pompalının tetiğine sıkı sıkıya yapıştı. “Bu bir tuzak. Bunu bildiğini söyle bana. Lütfen bana Shannon'ı ya da Kelly'yi incittiğimi sanmadığını söyle.”

Gage elini masanın altından çıkardı. Devlin hayal kırıklığına uğramış ama üzerine doğrultulan 357'lik magnumu gördüğüne de hiç şaşırmamıştı.

“Beni ikna et o zaman.” Gage'in sesi küçücük odanın içinde ölümcül bir yankı yaptı.

Devlin'in tek yapması gereken tetiği çekmekti, mermi ölümcül bir şekilde yumuşak tahtayı delip geçecekti. O sandalyede oturmuş ona silah doğrultan kişi Gage'den başka biri olsaydı şimdiye çoktan ölmüştü. Ama karşısında oturan adam bir yabancı değildi. On yılı aşkın bir zamandır Devlin'in en yakın arkadaşıydı. Ve Devlin'in arkadaşları bir elin beş parmağını geçemediğinden bu önemli bir şeydi onun için. Hatta hayatındaki en önemli şeydi belki de.

Devlin, Gage'in gözlerini, kenarlarında gerilen çizgileri inceledi. Ağzı bir çizgi hâlini almıştı. Silahı tutan elinin önce belirgin

bir şekilde titrediğini, sonra sıkı sıkıya kavrayıp düzelttiğini gördü.

Devlin her şeyini o küçük titremeye bağlamıştı. Tetikteki parmağını yavaşça gevşetti. “Neden seni masum olduğuma inandırmak için uğraşayım ki?”

“Sana silah doğrultuyor olmam haricinde bir sebep mi istiyorsun yani?”

Devlin tek kaşını kaldırdı. “Evet, onun haricinde.”

Gage silahı omzundaki kılıfa sokmadan önce bir dakika boyunca ona baktı ve sonunda ağız dolusu bir küfür etti. “Dua et de Cyprian seni vuramadığımı öğrenmesin. Eğer öğrenirse vurabilecek Ace gibi birini gönderir. Ace’in uzatmalı sevgilisi için EXIT’ten vur emri çıktığı zaman ne olduğunu hatırlıyor musun? Cyprian emri yerine getirmesi için başka birini görevlendirip nezaketen de Ace’e söylemişti. Söylentiye göre Ace onu öldürmek için gönüllü olmuş, kızla seviştikten sonra balık ayıklar gibi onu boynundan aşağı kadar yarmıştı. Senin ya da benim gibi birinin peşine düşmesi söylense gözünü kırpar mı sence?”

Her zaman olduğu gibi Ace’in vahşiliği ile ilgili duyduğu şeyler Devlin’in sinirini tepesine çıkarmıştı. Ama şu anda düşünmesi gereken şey kendi hayatta kalma mücadelesiydi. “Demek Cyprian beni öldürmen için gerçekten de seni gönderdi. EXIT vur emri çıkardı yani.”

“Ne yapacağını sanıyordun ya? Adam senin yoldan sap-
tığını, kontrolden çıktığını düşünüyor. İnfazcının birini öldürdü-
ğünü, diğerini de öldüreceğini düşünüyor. Savannah dedektifle-
rinden biri EXIT’i araştırmaya başlamış bile. Bu olayda göreceği-
miz zararı örtbas etmek pahalıya patlayacak.”

“Bu bedellerden biri de benim.”

“Cyprian’ın yerinde olsan sen ne yapardın? Her şeyi tart-
tığı, delillere baktığı zaman ya da en azından delil zannettiği şey-

lere diyelim.”

Devlin masadan kalktı. “Ace’i gönderirdim.”

Gage mutfağa girdiğinden beri ilk defa sırtıttı. “Evet, muhtemelen öyle yapardın. Hayatım senin merhametine kalırsa Tanrı yardımcım olsun. Bana bir şans vermeden tetiği çekerdin.”

Devlin masanın altına uzanıp pompalıyı çekip çıkardı ve fotoğrafların üzerine koydu. “Bana biraz daha güvensen iyi olur. Bak hâlâ hayattasın.”

Arkadaşı bembeyaz oldu ama bir şey diyemeden cep telefonu çaldı. Gage telefonu cebinden çıkarıp cevapladı. “Evet.” Bir süre dinledikten sonra sıkıntılı gözlerle Devlin’e baktı. “Hayır, Cyprian. Görünüşe göre az bir farkla kaçırmışım. Kahvesi hâlâ sıcak.”

Emily esnerken eliyle ağzını kapatıp sandalyesinde doğruldu, bilgisayar ekranındaki raporu okurken gözünü açık tutmaya çalışıyordu.

“Cumartesi gününü geçirmek için harika bir yol.” Tuck’ın sesi salonun öbür ucundan duyuldu, sonra koridoru arşınlayıp kendi masasına geldi. “Bir dakika, çok kötü görünüyorsun. Bütün gece buradaydım deme sakın.”

“Teşekkürler. Evet, suçluyum.” Masalarında oturan bir avuç dedektife doğru el salladı. “Bir tek ben değilim. O yüzden hiç söylenme.”

Tuck etrafına bakındı. “Söylenirim. Bu adamlar gececi, az sonra evlerine gidecek. Senin gibi gece gündüz çalışmıyorlar. Hadi evine git, Emily. Biraz uyu. Birkaç saat sonra gelersin.”

“Masanın altında biraz uyudum zaten. İyiyim ben.”

“Hayır, değilsin. Gözlerin şaşı bakıyor.” Sandalyesine çöktü.

“Annem gibi söylenmeyi bırak da şuna bir bak.”

Tuck kıs kıs güldü. “Doktor olmadığın için annen hâlâ bütün potansiyelini ortaya çıkarmadığını düşünüyor mu?”

“Bana duydukları saygıya bakarak tıp alanında çalışmadıkça hamburger de satsam polis de olsam fark etmez. Buraya gel.”

Tuck ayağını kendi masasından çıkarıp sandalyesini tekerleklerinin üzerinde iterek aralarındaki boşluğu geçti. “Neye bakıyoruz?” Ekranı doğru eğildi. “Virginia Hawley’nin tıbbi raporu.”

“Hızla bir gözden geçir. İçine doğanı söyle.”

Tuck kaşlarını çatı ve arkasına yaslanmadan önce fareyi alıp iki sayfayı yukardan aşağı indirerek inceledi. “Gayet net. Bir sürü yara, bere ve kesik. El ve ayak bileklerinde ip izleri. Doktor bütün ip izlerinde haç şeklinde yaralar olduğundan bahsetmiş. Hawley buna sebep olan şeyin ne olduğunu söyledi mi?”

“Emin değil. Belki de iplerdendir.”

Tuck omuz silkti. “Gerisi oldukça standart görünüyor. Kafanı kurcalayan nedir?”

“Tecavüze uğramamış.”

“Seri katiller illa ki kurbanlarına tecavüz etmezler.” diye hatırlattı Tuck ona.

“Biliyorum. Sadece... Şaşırtıcı görünüyor, bağlandığına bakılırsa. Kırık kemik de yok. Çatlayan bir kaburga bile. Yara bere sayısına bakınca böyle bir şeyin olmasını beklemez miydin?”

Tuck dudaklarını büzüştürüp kafasını ileri geri sallayarak bu soruyu düşündü bir süre. “Tamam, evet muhtemelen. Sanırım kemiklerini kıracak kadar sert vurmamış ona. Belki de iri bir herif değildir. Belki de yalnızca teninde iz bırakmayı seviyordur, bir tür fetiş gibi. Ya da belki de kadını daha uzun süre elinde tutsa kemiklerini kırardı.”

“Hiç sanmam.” Emily fareyi tıklatıp bir belgeyi daha büyüttü. “Bütün gece çalışan tek kişi ben değildim. Kennerly de buradaydı. Üç otopsinin üçünü de bitirdi. Canımı sıkan kısım da *bu* işte.” Raporda yazılı bir satırın altını çizdi.

“Ne?” Tuck’ın kaşları kalktı. “Bunda da mı kırık kemik yokmuş. Tamam ama Carolyn Buchanan’da yani Shannon Fisher’da bir sürü kırık vardı. Kennerly otopsiyi bile yapmadan önce bodrumdayken söylemişti bunu.”

“Doğru ama Shannon’ın otopsisini tamamladıktan sonra bütün o kırıkların doğru dürüst kaynamış olduğu ve sorunsuz iyileşmiş oldukları sonucuna vardı. Ki bu da kemik kıran bir saldırganın yapacağı bir şey değil. Kurbanı tıbbi müdahale arayacak hâli yok.”

“Katılıyorum. Fisher ya sakarın tekiymiş ya da çok tehlikeli bir işi ya da mesleği varmış. Ama bu kırıkları yapan saldırgan değilmiş o belli.”

“Doğru. Bunu bir kenara alırsak elimizde ne var? Bu davadaki üç kadından, Hawley’yi sayarsak dört kadından, *hiçbirinin* katilin muamelesi sonucu kemikleri kırılmamış. Boğazlarındaki dil kemiği dışında hiçbirini yani.”

“Bir dakika, katil onları boğacak kadar güçlü ama onları dövdüğü zaman diğer hiçbir kemiğini kıracak kadar güçlü değil miymiş yani?”

Emily, bu kadınların canını yakan kişinin Devlin olma ihtimalini gözünün önüne getirdi. Uzun boylu, fit ve kaslı kollara sahipti. Birini dövse kemiklerini kırmaz mıydı? Şiddet konusunda kesinlikle yetkindi. Hawley’yi kaçırın herifi elleriyle öldürmüştü. Ve bir şeyler sakladığı, sorgu odasında inandığı gibi kiralık bir suikastçı olabileceği konusundaki fikri değişmemişti. Peki o zaman onu neden bu kadınların ya da başka bir kadının

canını yakarken düşünemiyordu?

Omuz silkti. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum artık.”

“Yorgunluktan ölüyorsun, o yüzden. Eve git. Ve en az dört, beş saat uyumadan da geri gelme.”

“Dedim ya iyiyim ben.”

“Tamam. O zaman Drier’ın yapacağı basın toplantısı için buralarda olmak istiyorsun. Eğlenceli olacak. Birkaç saate başlar.”

Emily ona kızgın kızgın baktı. “Beş dakikaya çıkıyorum.”

Emily bilgisayarını kapatırken Tuck kahkahayı bastı.

Polis merkezine gitmek riskliydi ama Devlin bu riske girmeye degeceğini düşünüyordu. Shannon’ı vahşice öldüren kişi her kimse ya Kelly’yi elinde tutuyordu ya da çoktan öldürmüştü. Bir ceset bulunana kadar Devlin onun hâlâ hayatta olduğu ve onu kurtarabileceği umudunu taşıyordu. Ve bu süreçte Kelly, amirine Devlin’in bu işte bir parmağı olmadığını söyleyerek *onu* kurtarabilirse bu, Devlin’in hiç hesaba katmadığı müthiş bir şey olurdu.

Onu bulmanın en hızlı yolunun polisin yapmış olduğu araştırmayı öğrenmek olduğunu düşünüyordu, böylece onların zaten araştırmış olduğu kısımlar üzerinde zaman harcamamış olacaktı. İşte bu yüzden bir kere daha en rahatsız olduğu yerde Chatham Bölge Karakolu lobisindeydi.

İsteddiği belli başlı şeylerden biri de Shannon’a ait kayıp şahıs raporunun bir kopyasıydı. Bunun bir kopyasını almak ya da en azından O’Malley’nin bu bilgiyi paylaşmasını sağlamak epeyce bir yaratıcı yalan söylemeyi gerektiriyordu. Ama o bir yolunu bulurdu. Bir infazcımın kaybolduğu bildirildiği hâlde neden EXIT’te hiçbir alarm zilinin çalmamış olması beyninin içini ke-

mirip duruyordu. Birilerinin ondan haber alınamadığını bilmesi gerekmez miydi? Ailesi onun EXIT'te "tur rehberi" olarak çalıştığını biliyordu. Shannon'ı görüp görmediklerini sormak için bir telefon açmazlar mıydı? Kafasında çok soru vardı ama neredeyse hiç cevap yoktu.

Tehdit var mı yok mu diye otomatik olarak lobiyi tarayarak O'Malley'nin nerede olduğunu sormak için ana bankoya doğru yürümeye başladı. Odanın diğer tarafında genç bir adamı fark edince durdu. Onu, orada birilerini görmeye gelmiş ve banklarda, sandalyelerde oturmuş diğer insanlardan farklı gösteren hiçbir şey yoktu. Ölümcül sakinliği ve içerideki insanları izlermiş gibi bir görüntü sergilemesinden başka hiçbir şey. Sanki dikkatini çekmemeye çalışıyormuş gibi Devlin'e bakmıyordu.

Bir EXIT infazcısı mıydı yoksa? Cyprian EXIT emrini iki ayrı suikastçıya birden mi vermişti? Belki de asıl yoldan sapan, Devlin'i tuzığa düşürmeye çalışan kişi bu genç çocuktur. Buna pek akıllı yatmadı. Onu tanımıyordu. EXIT'in çalıştırdığı her infazcıcıyı tanırdı. Ancak yeni elemansa, eğitimi yeni bitmiş, oryantasyonda bir gençse tanıyamayabilirdi. Ki bu da bu çocuğun bir yerlerde saklanan bir akıl hocası, eğitimcisi var demekti. Bu, Devlin'in peşine düşen adam sayısını en az üçe çıkarmıştı —Gage, bu çocuk ve eğitimcisi— hatta bu komploju düzenleyen kişiye bağlı olarak belki de dörde.

Genç adamın bakışları Devlin'inkilerle karşılaşınca hemen başını çevirdi. Ah evet, kesinlikle Devlin'i izliyordu ve kendini açık etmeme işini pek becerememişti.

Bu iş süratle kontrolden çıkıyordu. Tekrar Cyprian ile konuşmalı, masum olduğuna —ya da Devlin'in hayatının şu noktasında olabileceği kadar "masum" olduğuna— inandırmaya çalışmalıydı. Ancak şu anda önemli olan tek şey kendisini ya da

başkalarını öldürtmeden karakoldan çıkıp saklanmaktı. O'Malley artık bir seçenek olmadığından tekrar onunla birlikte görünerek onu da hedef hâline getirmeyi göze alamazdı. Eğer Cyprian, Devlin'in misyonunu terk ettiğine kesin olarak inanıyorsa, O'Malley'ye söylememesi gereken bir şey söylemiş olabilirdi, özellikle de O'Malley telefonda damarına basmaya kalktıysa.

Çömezi görüş alanında tutarak ağır ağır ön kapıya doğru yürüdü. Planı, EXIT'in kendi kurallarını ona karşı kullanmaktı. Üçüncü kural: Asla bir polisi öldürme. Kuralların tek istisnası bir EXIT görevinin tehlikeye, ciddi bir tehlikeye düşmesi ve uygulanabileck başka hiçbir alternatif kalmaması durumuydu. Yani çömez, Devlin'i vurmak için bir polisi vurması gerekirse bunu yapamazdı.

Dışarıda kimin izlediğini bilmediği için cam kapıların epeyce bir gerisinde durdu, bir fırsat yakalamak için beklemeye başladı. Çömez, Devlin'in niyetini daha yeni anlamış gibi birden ayağa kalktı. Devlin, kapılara doğru ilerleyen büyük bir dedektif ve üniformalı polis grubunun hareketlerinin zamanını hesapladı. On adım, dokuz, sekiz.

Çaylak infazcı kendisiyle Devlin arasında kalan başka bir grubun içinden geçerek panik ve sarsak hareketlerle ona doğru gelmeye başladı.

Beş adım, dört...

Çaylak grubun içinden fırlayıp başını ileri geri çevirerek Devlin'i aradı.

Devlin kapıya biraz daha yaklaştı. *Şimdi!*

Emily kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için analobiden sakınarak park yerine çıkan yan kapıya yöneldi. Ziyaretçi

sirasını geçtiği anda durdu, az önce gördüğü şeye yeniden bakmak için döndü. En sonda, yolun kenarında duran tek bir araç vardı. Beyaz bir Ford kamyonet. Bu kamyonetin kime ait olduğunu bilecek kadar okumuştur raporlardaki plakayı —Devlin'in kamyoneti. Neden karakola gelmişti bu adam?

Kamyonete doğru ilerleyip camından içeri baktı. Boştu. Kaputa dokundu. Sıcaktı. Daha yeni gelmiş olmalıydı. O dışarı çıkarken Devlin de içeri mi girmişti acaba? Kendi arabasına doğru devam etmeyi düşündü ama içindeki merak buna engel oluyordu. Devlin'in neden geldiğini ve gelişinin davayla ilgisi olup olmadığını bilmek istiyordu.

Bu sefer ön kapıdan içeri girmek için binanın köşesini döndü ve durdu. Ya Tuck onu Devlin'le konuşurken görüp yine dalga geçmeye başlarsa? Ayrılmadan hemen önce ona EXIT şirketi ile ilgili şüphelerinden bahsetmişti. Büyük hata. Tuck onun fikirleri ile ilgili düşüncelerini, Devlin'in kaslarının onun dikkatini dağıttığını, hem Buchanan'ı hem çalıştığı şirketi inceleyerek vakit kaybettiğini söylemişti. Haklı olabilir miydi? Birkaç gamze ve düz bir karın yüzünden olmayan ipuçlarını görecektik kadar sığ olabilir miydi?

Omuzları düştü. Tuck'ın haklı olmasına azıcık da olsa bir imkân varsa eve gitmeliydi. Eğer Devlin yukarıda onu sorarsa Tuck hallederdi. Ortaklar ne için vardı?

Tam geri dönüyordu ki cadde üzerinde bir hareketlenme dikkatini çekti. Orada bir kahve arabasının arkasında Devlin Buchanan duruyordu. Ama kahve almıyordu. Sanki saklanıyor ya da birini gözetliyor gibiydi. Nereyi izlediğine baktı. Polis karakolunun ana girişine bakıyordu.

Tuck'ın alayları bir anda önemini yitirdi. Burada bir şeyler dönüyordu ve Emily bunun ne olduğunu öğrenecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin polis merkezinin karşısındaki kahve arabasının arkasında yarım yamalak saklanmış bir şekilde dikiliyordu. Karakoldan çıkan polislerin arasına karışarak dışarı çıkmayı başarmıştı ama polisler Devlin'in, kamyonetini park ettiği polis park alanına döneceklerine kahve tezgâhının yanındaki restorana doğru devam etmişlerdi. Devlin onların yanında devam etmek zorunda kalmıştı, aksi takdirde kendini açık edecekti. Ancak polisler içeri girdiklerinde Devlin lobideki adamın onu hâlâ takip edip etmediğini görmek için geri döndü.

Elbette çaylak, karşıdan karşıya geçmek için bekleyen insanların içinde durmuş ona bakıyordu. Artık ikisinin de birbirlerini görmemiş gibi yapmalarının bir anlamı yoktu. Oyun başlamıştı. Ama ikisi de girişinde metal dedektör olan karakoldan daha yeni çıkmış oldukları için silahsızdılar. Devlin'in çaylakla yüzleşip onunla konuşarak eğitmeninin kim olduğunu öğrenmek için tek şansı belki de buydu. Tabii şu anda eğitmeni etrafta değilse ve Devlin'e dürbünlü tüfeğinden bakmıyorsa.

Çömez ona doğru caddeyi karşıdan karşıya geçmeye başlayınca Devlin onu beklemeye karar verdi. Ama burada değil.

Aralıkta. Hemen yakınında yerlerde bir sürü tahta parçasının olduğu, yedi sekiz metre yüksekliğinde çöp konteynerleriyle dolu bir aralık vardı. Oraya saklanabilir ve bu tahta parçalarını silah olarak kullanabilirdi.

Ara sokağa girdi, kalın bir tahta parçası bularak bunu çöp konteynerinin arkasında görünmeyecek bir şekilde tutarak konteynerin kenarında durdu. Genç adam görüldüğü anda hiç tereddütsüz ve korkusuz bir şekilde Devlin'e doğru yürümeye başladı.

Bu, hiç iyiye işaret değildi.

İki, üç metre ötede durup belinden Derringer marka küçük bir cep tabancası çıkardı.

Kahretsın.

Derringer güçlü bir silah olmayabilirdi ama bu kadar yakından daha yüksek kalibreli herhangi bir silah kadar etkili bir şekilde öldürebilirdi. Derringer'in avantajı kolay saklanabilmesiydi. Gerektiğinde kendisi de bu tip silahları kullanıyordu.

Çocuk, sırtı ana caddeye dönük bir şekilde dikiliyordu. Kaldırımından geçen hiç kimse durumu fark edemez, yüz yüze durmuş konuşan iki adamdan başka bir şey görmezlerdi. Ara sokağa adım atmadıkları takdirde silahı göremezlerdi.

"Alarmları öttürmeden karakola silahı nasıl sokabildin?" diye sordu Devlin hafif etkilenmiş bir havayla.

"Sokmadım ki. İçeri girmeden önce dışarıda birkaç silah sakladım sadece. Ne taraftan çıkarsan çık, bir dakikadan az bir sürede silahlanmış olacaktım her türlü."

Genç, gayet kibirli bir havada konuşuyordu ki bu da Devlin için iyi bir şeydi. Kibir, insanı dikkatsiz, aşırı güvenli ve savunmasız kılardı.

"Oyunu iyi oynadın." dedi.

Çocuk övgüden utanmış gibi kızarak başıyla onayladı. Bu çocuk gerçekten çok çömezdi. Ve daha evden bile çıkmak için çok genç görünüyordu. Artık bunları üniversite yerine liseden sonra mı kabul ediyorlardı yoksa? Birden Devlin otuz dört yaşının ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Başıyla silahı işaret etti. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Saldığınız nama bakılırsa, evet. Gerekli.”

Eh, bu da, Devlin’in kafasındaki sorulardan birini cevaplamış oluyordu —çocuk şüphelendiği gibi EXIT’tendi. Çünkü Devlin’in nam saldıği başka bir yer yoktu.

“Avantajlısın. Benim kim olduğumu biliyorsun ama ben seni tanımıyorum.”

Çocuğun ağzı ktırdadı, sanki bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyor gibiydi.

“Sonuçta bir isim, çocuk.” dedi Devlin. “Herhangi bir şekilde hitap edebilirim sana. Gerçek ismin olup olmamasının da önemi yok.”

“Çocuk” diye hitap edildiğini duyunca çaylağın omuzları gerildi. “Cougar. Benim adım Cougar.⁴”

Devlin gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Böyle bir çaylak için Cub⁵ ismi daha uygun olurdu.

“Başka bir infazcıya silah çekmek uymaya yemin ettiğimiz kurallara aykırı, biliyorsun değil mi?”

“Siz başka infazcılara defalarca silah doğrulttunuz ama.”

Devlin “doğru” der gibi başını eğdi. “Doğru ama yalnızca yoldan çıkanların peşine düşme görevi verildiğinde. Ben yoldan çıkmadığıma göre bana silah doğrultmana gerek yok. Kaldır şunu. *Derhâl.*”

4 Cougar, Amerika’da yaşayan bir puma türüdür.

5 Cub, vahşi hayvan yavrusu anlamına gelir.

Çaylağın kafası karışmıştı, kaşları birleşti ama silahını indirmedi. “Benimle merkeze gelmeniz gerekiyor, efendim. Cyprian’ın emri.”

‘İssız bir yere gidelim ki seni şahit bırakmadan öldüreyim’in şifreli söylenmiş hâli.

“Neden?”

“Benim sorunum değil. Ben yalnızca emirleri uyguluyorum.”

“Bak ne diyeceğim.” dedi Devlin. “Silahını bırak, ben de Cyprian’ı arayayım.” diye bir blöf yaptı, biraz zaman kazanmaya çalışarak. “Beni görmek istediğini doğrularsa, seninle gelirim. Ama sen bana silah doğrulttuğun sürece kesinlikle hiçbir yere gelmiyorum.”

Cougar’ın gözlerinde bir belirsizlik, bir şüphe kıvılcımı çaktı. Devlin’in yoldan çıktığını söylemişlerdi ama o hiç öyle biri gibi hareket etmiyordu. Yoldan çıkmış biri kendisinin vurulmasını isteyen adamı aramayı teklif etmezdi.

Devlin tahtayı tutan sağ elini gevşetti. Tahtayı Cougar’a fırlatsa birkaç saniye kazanabilir miydi? Çocuk bir an bile tereddüt etse Devlin çocuğun en baştan beri yaptığı iki hatayı lehine kullanabilirdi —çocuk hem ona çok yakın duruyordu hem de Devlin’in çöp konteynerinin yanından çekilmesini söylememişti. Eğer çocuk tahtadan korunmak için eğilirse Devlin’in tüm yapması gereken konteyneri tüm gücüyle itmektir. Hedefini tutturabilirse, Cougar’a vurup onu yere düşürebilirse belki Derringer elinden fırlayabilirdi. Metal konteyner ona iyi bir koruma da sağlıyordu aynı zamanda.

“Pekâlâ.” Devlin gerildi, hamlesini yapmaya hazırlanıyordu. “Sen değilsen de ben mantıklı bir insanım. Kamyonetim—”

“Kamyonetinize ihtiyacınız olmayacak.”

“Polis park alanında tutamam onu. Şüphelenip soru sor-

maya başlarlar sonra. Şirketin hiç işine gelmez bu.”

Cougar’ın bakışları Devlin’e çevrilmeden önce bir anlığına onun solundaki çatıya takıldı. Sonra gülümsedi.

Ateş et. Çocuğun eğitimci gelmişti. İşler karışacaktı.

“Kamyoneti dert etmeyin. Çoktan çaresine bakıldı onun.” Bakıcısı etrafta olduğundan dolayı Cougar’ın sesi şimdi ukala ve kendine güvenli bir hâl almıştı.

Eğer Cougar kamyonetten endişe etmiyorsa o zaman eğitimci çoktan Devlin’in gizli silahını alıp, onun kamyonetle kaçma ihtimaline karşı içine bir GPS takip cihazı yerleştirmişti bile.

Kahretsin. O kamyoneti gerçekten seviyordu.

Cougar, Devlin’e belli belirsiz güldü, az sonra bu olayın altına imzasını atacağından emin görünüyordu. Devlin, eğitimcinin ona, *İnfazcuyu* getirme onurunun özel olarak bahşedildiği yalanını söylediğini gözünün önüne getirebiliyordu. Aslında bir Uzay Yolu dizisindeki ilk ölecek, harcanmasında sakınca görülme-
meyen değersiz karakterlerden biriyken kim bilir çocuğu nasıl da öve öve bitirememişlerdi. Devlin’in işbirliği yapıp yapmayacağını görmek için çaylağı göndermişlerdi. Eğer Devlin pes etmemeyi seçerse de Cougar’ı feda etmeye hazırlardı. Çocuk adına üzül-
müştü bir bakıma.

“Polis, silahını at!” Cougar’ın arkasından O’Malley’in sesi duyuldu.

Olamaz, kahretsin.

O’Malley, Cougar’ın bir metre arkasında, hafifçe sağına doğru duruyordu. Silahı tutan eli öylesine şiddetli titriyordu ki Devlin onun silahı düşürmemesine şaşırmıştı. Bir anda içi yandı. Kendini böylesine tehlikeye atarak ne yaptığını zannediyordu bu kadın? Caddenin karşısında bir bina dolusu polis vardı. Devlin’in yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa kendini ateşe atacağına

destek istemeliydi. Devlin o kadar öfkelenmişti ki gidip Emily'yi sarsmak geliyordu içinden. Ama önce onu kurtarması gerekiyordu.

Cougar'ın Derringer'ı tutan ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu. O da en az O'Malley kadar gergindi.

Devlin, çocuğu sakinleştirmeli, durumu iyi düşünmesini sağlamalıydı. Polis öldürmenin yasak olduğunu hatırlatmalıydı. Ne Cougar'ın ne de eğitmeninin, O'Malley'yi EXIT için bir tehdit olarak görmesi için bir sebep yoktu. Bunu sağladığı sürece Emily güvende olurdu.

Devlin, Cougar'ı bir çılgınlık yapmaya kalkmaması için çaktırmadan başıyla uyardı.

Çocuk, gözleri kocaman açılmış, ne yapacağını bilmez bir hâlde ona bakakaldı. Ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Silahı at!" diye tekrarladı O'Malley, gergin ve gerginliğini gösterecek kadar hafif ciyaklayan bir sesle.

Cougar bu gerginliği hemen fark etti. Bakışları Devlin'in sağ omzunun üzerinde bir yere doğru çevrildi. Cougar'ın gerginliği ise paçalarından akıyordu. Eğitmeni ona bir sinyal falan vermiş olmalıydı ki çocuk birden eski ukala, kendine güvenli hâline geri döndü. Ki bu sadece kendisi için değil etrafındakiler için de bir tehlike oluşturduğunu gösteriyordu. Teslim olur gibi elini kaldırıp yavaşca O'Malley'ye döndü.

Lütfen, O'Malley. Panik yapma. Ani hareketlerden kaçın.

"Silahını at, hemen şimdi!" diye emretti.

Cougar derhâl Derringer'ını yere attı.

Bu fazla kolay olmuştu. Devlin, çaktırmadan kafasını çevirerek eğitmeni aradı. Orada binanın en üstünde bir gölge ara sokağın giriş tarafına doğru yürüyordu. Gözü O'Malley'nin üzerindeydi.

“Konteynerin arkasından çık, Devlin.” diye emretti O’Malley.

Devlin hem O’Malley’ye hem de Cougar’a daha yakın olabileceği için oradan çıkabildiğine memnun olmuştu.

Odunu metal bir çıkıntıya bırakarak infazcı arkadaşının yanına geldi. Çaylak, yüzünde yine ukala bir ifadeyle ona baktı bir an. Devlin onun o saf kendini beğenmiş ifadesini bir yumruktan yüzünden silmek için neler vermezdi o anda.

“Memur O’Malley...” dedi Devlin, en tatlı gülümsemelelerinden birini göstererek. “Göründüğü gibi değil.” Elini Cougar’a doğru salladı. “Steve benim eski bir arkadaşım olur. Şaka yapıyordu sadece. Silahı dolu bile değil. Korkacak bir şey yok.”

Cougar gülümsedi. “Doğru. Ben Devlin’in eski bir arkadaşım. Haylazlık ediyorduk biraz. Kusura bakmayın.”

Emily onlara doğru birkaç adım daha attı. “Haylazlık ediyordunuz demek.” Onu tepeden tırnağa bir süzdü. “Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Yoksa sen de mi Devlin gibi EXIT’in şu sözde tur rehberlerinden birisin?”

Devlin irkildi. Bu söyleyebileceği *en kötü* şeydi.

“Silah taşıyor olman hiç şaşırtıcı değil.” diye devam etti, “Eğer sen de eğitilmiş bir suikastçıysan tabii.”

Hayır. *İşte bu* söyleyebileceği en kötü şeydi.

Devlin, Cougar’m vücudunun gerginlikten belli belirsiz kıpırdadığını fark etti. O’Malley yalnızca olta atıyor, bilgi almaya çalışıyordu. Aslında hiçbir şey bilmiyordu ve kesinlikle de hiçbir şeyi kanıtlayamazdı ama Cougar bunu bilmiyordu tabii. Eğitme ni de bilmiyordu. Onlara göre O’Malley, EXIT’in misyonundan haberdardı.

Şu anda onların birinci hedefi hâline gelmişti.

Devlin zoraki bir kahkahayla durumu kurtarmaya çalıştı. “Bunu daha önce de söylemiştim Memur O’Malley. Bu teoriniz

tamamen yanlış. Biz—”

Cougar'ın gözleri ansızın yukarı çevrildi. Bir sinyaldi bu. Bir anda sağda, yerde duran silahına doğru atıldı.

Devlin öne doğru sıçradı, O'Malley'nin elindeki silahı kapıp onu sokağın ağzına doğru ittiği anda az önce kadının durduğu yerde bir beton parçası patladı. Binanın üstündeki silahlı adam Emily'yi hedef almıştı. Üstelik silahında susturucu vardı.

Emily küfrediyor Devlin'in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Devlin onu çevirip binanın köşesine doğru çektiği anda bu sefer Cougar'ın küçük ama gürültülü silahından çıkan bir mermi ayaklarının dibinde bir beton parçasını patlattı. Fakat bu minicik silahtan çıkan ses daha çok bir araba egzosunun patlamasına benziyordu, o yüzden kaldırımdaki yayaların hiçbirisi durumun farkına varmamış gibi görünüyordu.

Devlin, Emily'nin ufak tefek vücudunu kendine doğru çekerek silahını pantolonunun önüne doğru bastırdı ve onu restorana doğru silkeledi. Emily ise sürekli onun göğsünü itip kendini kurtarmaya çalışıyordu.

“Bırak beni!” diye emretti ona kollarında kıvranırken.

Kafe, güne başlamadan önce kahvaltı eden insanlarla doluydu ve maalesef yarısı üniformalı polislerdi. O'Malley'yi, umduğu gibi binanın arka çıkışından kaçırmaması mümkün değildi.

“Devlin, çok ciddiylim. Bırak beni hemen, yoksa yemin ediyorum çılgılığı basarım. Buradaki polis memurlarının hepsi üstüne çullanır.”

Yerlerine oturtulmayı bekleyen yaşlı bir çift korkuyla onlara bakıyordu.

Devlin dönüp Emily'ye sırtmadan önce onlara göz kırptı. “Tamam bebeğim, özür diledim ya. Bırak da açıklayayım.”

Devlin onu tuvaletlere giden kısacık koridora doğru çe-

kiştirdi. Emily'nin Çıglık atabileceğini düşündüğünden o ağzını açtığı anda Devlin dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Yaşlı çiftin izlediğini ve polislerin bir Çıglık ötede olduğunu bildiğinden onları O'Malley'nin başının gerçekten belada olmadığına inandırması, olayı bir sevgili tartışması gibi göstermesi gerekiyordu. Onu tuvaletlere doğru çekerken öpüşmeye dair bildiği her şeyi ortaya koydu. Kurtulamasın diye elini onun ensesine koymuştu ve ona tekme atamasın diye vücudunu kendine doğru sıkı sıkıya bastırıyordu. Isıracağından korktuğu için dilini kullanmıyordu ama dudaklarını ustaca kullanarak onu okşuyor, tadıyor, azdırıyor ve nefesini onun ciğerlerine dolduruyordu.

Onu "Bayan" yazan kapıdan içeri, engelliler için yapılan ekstra büyük kabine taşıdığında Emily'nin yumuşak göğüslerinin verdiği hisle nabızı kulaklarında atmaya başlamıştı. Artık onu öpmeyi bırakması gerekirdi ama şu anda tek düşünebildiği şey onu öpmekti. Vücudunun sıcaklığı, şampuanının hoş kokusu ve yumuşak dudaklarının verdiği beklenmedik haz onu bitirmişti. Şu anda EXIT'in infazcılarının yarısı üstüne gelse gene de Emily'yi öpmeyi bırakamazdı.

Çünkü mucize eseri Emily de onu öpmeye başlamıştı.

Dudakları Devlin'in dudaklarının altında kıpırdanmaya, arzu ve coşkuyla hareket etmeye başladığı anda mantık bitmişti.

Devlin dilini onun ağzının içine sokup sırtını kabinin kapısına dayadı. Emily onun her arzusuna karşılık veriyor, dili onunkiyile güreşiyor, ateşi Devlin'in içini kavuruyordu. Emily boğazının derinliklerinden inlediğinde o da aynısını yaptı ve elini sırtından kalçalarının tatlı kıvrımlarına doğru kaydırıldı. Onu kasıklarına doğru kaldırıp kıyafetlerinin üzerinden yumuşaklığını ve sıcaklığını hissetti.

Yan kabinden bir sifon sesi duyuldu.

Yan kabindeki kadın ana kapıyı gürültüyle açmadan önce “ne terbiyesiz insanlar var” ve “gidin bir otele be” gibi bir şeyler mırıldandı, bu sırada ikisi birbirlerinden ayrılmış nefes almaya çalışıyorlardı.

O'Malley'nin gözleri büyüdü. Hayır, *Emily'nin* gözleri büyüdü. *Bu saatten sonra* ona asla O'Malley gözüyle bakamazdı.

Emily güldü, sonra hemen yaptığı şeye şoke olmuş gibi ağzını kapadı. Etkileyici yüzünde birçok başka duyguyla birlikte kafası karışmış bir şekilde Devlin'e bakıyordu çünkü az önce olan bitene bir türlü anlam veremiyordu.

Devlin'in de en az onun kadar kafası karışmıştı. Bir öpüşmeydi —tamam ateşli bir öpüşmeydi— ama yine de *sadece* bir öpüşmeydi. Ama yine de sinir uçlarının her biri yanıp kavrulmuş, dağlanmış gibi hissediyordu. Ereksiyonu pantolonundan fark ediliyordu. Ve kolları Emily'nin yumuşak kıvrımlarını tekrar kendine çekmek için yanıp tutuşuyordu. Pantolonunu düzeltirken elleri titremeye başladı.

Emily'nin bakışları aşağı çevrildiği anda utancından hemen kafasını kaldırdı, yanakları al al olmuştu.

Devlin, dünyasını sarsmakla kalmamış aynı zamanda onu yörüngesinden çıkarmış olan öpücüğe anlam verecek sözcükler ararken çaresizce ellerini iki yana açtı.

Ana kapı vuruldu. “Hanımefendi, beyefendi. Ben Bay Hutchins, buranın müdürüyüm.” diye bir ses duyuldu. “Bir müşteri burada birlikte olduğunuza dair bir şikâyetle bulundu. Lütfen oradan çıkınız.”

Emily'nin karışan kafası şimdi bir korku tüneline girmişti. Gözleri Devlin'e bir şeyler yapması için yalvarıyordu.

Devlin boğazını temizledi, ardından bir kere daha yutkunup konuşabileceğinden emin olunca, “Özür dilerim Bay Hut-

chins" diye seslendi dışarıya. "Eşim ve ben bir tartışma yaşadık da sorunumuzu çözmek için biraz yalnız kalmak istedik. Hemen çıkıyoruz."

"İki dakikanız var yoksa polis göndereceğim içeri." Kapının dışında ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu. Emily engelli tuvaletinin kapısını iterek açtı ve ana bölme doğru koştu. Musluğu açıp bir kâğıt havlu ıslatarak kızaran yanaklarına bastırdı.

Devlin, az önceki darmadağın arzulu kadının gidip son derece ciddi bir polis memurunun gelişini üzüntüyle izledi. Emily saçlarını, giysilerini düzelterip hızla Devlin'e döndü. Az önce paylaştıkları ihtirastan geriye kalan tek şey öpüşmekten şişmiş dudaklarıydı. Bu da Devlin'in onu tekrar öpmek istemesine neden oluyordu.

Emily elini uzattı. "Silahımı geri ver."

Devlin başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Emily—"

"Dedektif O'Malley!" diye tersledi Emily.

Devlin bir iç çekti. Dilini içine soktuktan sonra hâlâ ona böyle hitap etmesini mi bekliyordu? Kendisini ne kadar etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu demek. Ki bu da iyi bir şeydi belki.

"Silahı veremem sana." dedi. "Şimdi değil. Güvende olana kadar veremem."

"Güvende mi? Kimin güvenliğinden bahsediyorsun sen?"

"Benim. Sırf bir yanlış anlama yüzünden beni vurmanı istemiyorum."

"Yanlış anlama mı?" diye ciyakladı Emily. "Umarım öpüşmeden bahsediyorsundur çünkü o sokakta olanlarda yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. O sözde arkadaşın bize ateş etti. Ayrıca binanın üstünde bize ilk atışı yapan başka biri daha vardı. Hem de susturuculu bir silahla. Neler oluyor?"

"Öpüşmede bir yanlış anlaşılma yoktu. Muhteşemdi."

Emily'nin gözleri büyüdü. Devlin konuşmaya devam etmeyince Emily, "Peki ya sokak? Kurşunlar?"

"Bana bir dakika ver."

"Ne için?"

Devlin sırtarak ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "İnan-dırıcı bir yalan bulabilmem için."

Emily gözlerini devirdi. "İşte *buna* inanırım. Bugüne kadar bana söylediğin hiçbir şey doğru değildi, değil mi? Ama ben *sana* doğruyu söyleyeceğim. Bir polisi kaçırmak seni onlarca yıl içerde tutar. Üstelik bu, eğer bana gerçekten neler olup bittiğini anlatmaz ve silahımı vermezsen sana yükleyeceğim yalnızca ilk suç olur. Şimdi, silahımı ver."

"Pekâlâ. İsteddiğin buysa." Devlin kemerini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" Emily'nin sesi tam bir oktav yükselmişti.

"İsteddiğin şeyi veriyorum." Fermuarını çözdü.

Emily'nin yüzü kızardı, son derece çekici bir hâl almıştı. "Kes şunu, derhâl!" diye ciyakladı.

Emily, onun elini boxer şortunun içine sokup tabancayı çıkarışını izledi. Şortun lastiği Devlin'in göbeğinde şakladı. Emily irkilerek başını arkasındaki duvara vurdu.

"Al bakalım." Devlin tabancayı ona uzattı. "Kılıfım yoktu. Koyabileceğim tek yer orasıydı. Üzgünüm."

Emily sert bir şekilde nefes alırken göğüsleri inip kalktı. Silaha uzandı, alırken parmakları Devlin'in tenine değdi.

"Tamam, tuttum." diye fısıldadı. "Artık bırakabilirsin."

Devlin titredi. "Tehlikelisin." Son derece dikkatli bir şekilde toparlanıp fermuarını çekerken sesi derinden gelmişti. Kemerini bağlarken Emily silahı yere doğrultulmuş bir vaziyette onun etrafında dönüyordu. En azından artık ona doğrultmuyordu silahı. Henüz.

Gelişme vardı.

“Karakola dönüyoruz.” dedi Emily sessizce.

“Önce konuşmamız lazım.”

Kapı vuruldu ve ardından açıldı. “Siz ikiniz, hemen dışarı.” dedi Bay Hutchins.

“Hey Tanrım.” Emily zincirle boynuna astığı rozetini bluzunun içinden çıkarıp adama uzattı.

“Ben polisim. Bu adam da bir cinayet tanığı. Birkaç dakika daha gerekiyor. Çık dışarı.”

Adamın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Geriye doğru sıçrayıp kapıyı kapadı.

“Vay be. Ne kadar da kolaymış.” dedi. “Demek bayağı tehditkâr konuştum.”

Devlin başıyla onun elini işaret etti. “Aslına bakarsan tehditkâr olan şey adama doğrulttuğun silahtı.”

“Ne?” Emily, kafasını indirip tuvalet kapısına doğrulttuğu silahı fark ettiğine şaşırılmış gibi gözlerini kırptı. Homurdanarak silahını kılıfına koydu. “Bu, son yirmi dört saatte bir sivile dört ya da beşinci silah doğrultuşum oluyor. Suçlusu da sensin.”

Devlin sıırttı.

Sonra boğazını temizleyip ciddi görünmeye çalıştı ama kolay olmamıştı. Bu kadın inanılmaz derecede tatlıydı, özellikle de kızginken.

Emily cep telefonunu çıkardı ve Tuck’ı arayarak ara sokakta neler olduğunu kısaca anlattı.

Devlin’in bütün neşesi kaçtı. Emily’nin dikkatini dağıtmak için çektiği numara *onun da* dikkatini dağıtmıştı. Restorana girdiklerinden beri kaç dakika geçmişti acaba? Cougar ve eğitmeni şu anda her yerde olabilirlerdi, hatta hemen dışarıda çıkmalarını bekliyor bile olabilirlerdi.

Emily telefonu kapadı. “Özel Tim dışarısını emniyete alırken sen de o sokakta neler olduğunu anlatabilirsin.”

Devlin onun sorusunu duymazdan gelerek önlerindeki seçenekleri gözden geçirmeye başladı. Özel Tim kesinlikle Emily’yi oradan çıkarıp sağ salım karakola götürebilirdi. Ama ya sonra? Eve gittiği zaman? Devlin ona göz kulak olabilmek için onu yanında tutmalıydı. Fakat kendini yem olarak kullanıp onları polis merkezinden uzağa çekse daha iyi olmaz mıydı? Belki kısa bir süreliğine. En iyi ihtimalle geçici bir çözüm olurdu çünkü EXIT onu bir tehdit olarak gördüğü sürece Emily hep savunmasız kalacaktı.

Başka bir seçenek daha vardı —tehlikeyi tam olarak anlayabilmesi için Emily’ye EXIT ile ilgili gerçeği söylemek. Zeki bir kadındı. Gerçekleri öğrenince tehlike geçene kadar koruyucu gözaltı isteyebilirdi. Hayır, kanun için çalışan aile üyelerinden bunun da bir çözüm olmayacağını bilecek kadar şey öğrenmişti. Bütçe daralınca ve Emily iddialarını destekleyecek kanıt bulamayınca koruma görevi kaldırılırdı. Hayatı boyunca arkasını kollayıp gizlenmek zorunda kalırdı.

Hayır. İmkânsız. Bu haksızlık olurdu üstelik de başındaki belanın tek suçlusu Devlin iken böyle bir haksızlığı ona yapamazdı. Tek bir hata —Alex’i görmeye giderken onun da kamyonetine binmesine izin vermesi— her şeyi başlatan şey yaptığı bu hata olmuştu. Eğer onu arabadan indirseydi Hawley’nin katilini öldürüşünü görmeyecek ve Devlin’in infazcı olduğu günden beri kimsenin yapmadığını o da yapamayacaktı —yani eksik parçaları birleştirip bütünü görerek onun bir suikastçı olduğunu anlayamayacaktı.

Onun güvenliğini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı, hem de temelli. Bu da Cyprian’la konuşup onu mantığa davet ederek köpeklerini geri çekmesini ve Emily’yi rahat bırakmasını sağlamak demekti. Şimdilik onun sadece Özel Tim korumasın-

da karakola dönmesine izin vermesi gerekecekti. Hatta arkadan kaçarak Cougar ve eğitmenine kendisini göstererek Emily'nin güvenliğini biraz daha da artırabilirdi. Kendisini öldürmeye çalıştıkları sürece en azından Emily'nin peşinden gitmediklerini bilerek kafası rahat olurdu.

“Anlatmaya başla, Devlin.” diye tekrarladı Emily hâlâ cevap beklediği için öfkeli bir sesle. “Ve zaman kazanmak için beni tekrar öpmeye kalkma. Oynadığın oyunun farkındayım.” Sağ eli kılıfının üstünde dönüp duruyordu ama az önceki öpüşmelerini düşünüyormuş gibi bakışları Devlin'in dudaklarına çevrilmişti.

Onu tekrar kollarına alıp bir posta daha öpmeyi düşünen Devlin yine sertleşti. Bir erkeği belirli bir kadına bu kadar bağımlı kılan şey neydi acaba? Nişanlısı Arianna'nın yanından bile geçemezdi. Arianna nazik, tatlı, uzun ve ince, bir moda gösterisine yakışacak türden bacaklara sahip bir kadındı. Onu hep kusursuz bir kadın olarak görmüştü. Sonra da Emily ile karşılaşmıştı, kendisinden yirmi beş santim kısa, cömert kıvrımlara sahip fevri bir kadın. Uzun bal rengi saçları biraz dağılsa Arianna dehşete düşerdi. Ama Emily'nin omzuna gelen kahverengi saçları çoğu zaman dağınık olmasına rağmen Devlin bunu ona çok yakıştıırıyordu. Saçlarındaki düzensiz kıvrımlar onun kişiliğini yansıtıyordu ve Devlin onların bir yay gibi sıçrayıp sıçramayacaklarını görmek için içinden onları tutup çekesi geliyordu.

“Devlin?” Emily gözlerini ona dikmiş sokakta olanları açıklamasını bekliyordu. Son derece ciddiydi ve Devlin'in, onun kafasını fena hâlde karıştırdığından ve son derece planlı, düzenli ve sınıflandırılmış dünyasını tepetaklak ettiğinden haberi yoktu.

Ara sokak... Ara sokakla ilgili bir yalan uydurması gerekiyordu. Sorun değildi. Yalan söyleme konusunda son derece iyiydi. Yalanlar faydalı şeylerdi. Gerçeğin çirkinliğini örten kal-

kanlardı. İyi tasarlanmış bir yalan, yaşam ile ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi. O yüzden şimdi Emily'ye onu korumak için yalan söylemek onu rahatsız etmeyecekti —her ne kadar bunu yapmak zorunda kalmayı istemese de.

Nefesini düzene sokmak için derin bir soluk alıp yüzüne bir utanç ifadesi takındı. Az sonra söyleyeceği yalanları daha inandırıcı kılmak için yüzünü nasıl kızartacağını da bilse ne iyi olurdu.

“Steve’in kız kardeşinden... Yararlanıp... Sonra da numaramı bırakmadan kaçmış olabilirim. Çatıdaki diğer adam, onun ağabeyiydi. Eski usül bir adalet anlayışları var —tutturmuşlar bir namus meselesi, kız kardeşimizle evleneceksin deyip duruyorlar. Silah zoruyla evlendirecekler beni. Sen resme dâhil olunca sanırım paniklediler. Olay kontrolden çıktı.”

Emily onun cevabını tartarak kaşlarını çatı. “Senin saf bir genç kadından faydalanıp ailesinin sana düşman kesilmesini aklım kesiyor. Muhtemelen kızı bir de hamile bırakmışsındır.”

Devlin dişlerini gıcırdattı ama zorla da olsa kuzu gibi bakmaya devam etti.

“Ama heriflerin panikleyip ateş etmeye başlamasını yemem. Polisim dedim onlara.”

Devlin omuz silkti. “Steve’in nefesini kokladın mı? Eminim o ve Jack, benimle karşılaşmak için bol bira içerek cesaretlerini toplamışlardır. Alkol ve doğru karar verme yetisi pek bir araya gelmez bilirsin.”

Emily gözlerini kıstı. “Sabahın saat dokuzunda mı? Yani sabahın dokuzunda adamların sarhoş olduğuna inanmamı bekliyorsun öyle mi?”

On ikiden vurdu. Bu aklına gelmemişti.

“Peki ya susturucuya ne demeli?” dedi Emily sert bir şekilde. “Adamlardan bir tanesinde susturucu olduğunu fark etme-

diğimi mi sanıyorsun? Sıradan bir Amerikalı böyle pahalı ve yasa dışı bir teçhizatla ortalıkta dolaşmaz.”

“Ateşli Silahlar Bürosu’ndan susturuculu silah iznin varsa yasa dışı değil. Steve ve Jack tipik silah manyaklarıdır. Muhtemelen silah taşıma ruhsatları da vardır.”

Emily’nin gözlerinde bir şüphe kıvılcımı çaktı. Devlin, Emily’nin, hikâyesini bu kadar kolay yutmasından alınmamaya çalıştı. Masum genç kadınları baştan çıkarıp hamile bıraktıktan sonra kaçmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

“Sana tamamen inandığımı söylemiyorum.” dedi Emily. “Tüm bunları olaylar esnasında uydurmuş olabilirsin. Ama yine de belki bir ihtimal doğru olabilir diyorum. Şimdilik. Caddenin karşısına geçeceğiz ve oturup bir sorgulama daha yapacağız. Sokaktaki fiyaskonun öncesinde bile sana sormak istediğim bir dünya soru vardı.”

“Tabii olur ama önce Alex’i arayayım, o da bulunsun görüşmede.” Emily’nin yüzündeki öfkeli bakıştan, tam Devlin’in umduğu gibi, bundan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Sonra blöfünü tamamlamak için cep telefonunu çıkardı.

Emily hemen onun elindeki telefona uzandı. Devlin telefonu bırakmadığından eli onun elini tutuyordu şimdi. Emily’nin bu hareketinden hiç rahatsız olmamıştı. Tek kaşını kaldırıp güldü. Emily derhâl elini çekip birkaç adım geriledi, yüzü kızarmıştı.

“İşe avukat karıştırmaya gerek yok.” dedi. “Bir anlaşma yapalım. Sen zararsız birkaç soruya cevap verdiğin ve Alex’i *aramadığın* sürece ben de bu felaketten dolayı suç duyurusunda bulunmayayım.”

“Ne tür sorular?”

“Steve ve Jack’i takip edebilmek için soyadlarını istiyorum. Bir sürü suçlamayla tepelerine bineceğim.”

Devlin başıyla onayladı. İki tane soyadı uydurmak hiç de

zor değildi.

“Ayrıca EXIT’te ne yaptığınla ilgili de konuşmak istiyorum.”

“Hayır.”

Emily gözlerini kırptı. “Hayır mı?” Tam o sırada cep telefonunu çaldı. Telefonunu çıkarıp sabırsızlıkla cevap verdi. Birkaç saniye sonra tekrar cebine koydu. “Tuck gelmiş, dışarıda. Her ihtimale karşı o iki hırbo yine ateş etmeye başlarsa falan diye Özel Tim de hazır bekliyor. Dışarısı temiz yani. Gidelim.” Kapıya yöneldi.

“Bir dakika.”

Emily döndü, kaşları kalkmıştı.

Devlin ayaklarını açıp kollarını kavuşturdu. “Eğer beni tutuklamıyorsan benim merkeze gitmem için bir sebep yok demektir.”

Emily’nin dudakları gerilmişti. “Yalnızca teklif ettiğim anlaşmayı kabul edersen tutuklamam seni. Shannon Fisher’ı ve o bodrumdaki kimliği belirsiz kadınları öldüren adamın elinde başka kadınlar da var ve kim bilir onlara neler yapıyor. Senden yapmanı istediğim tek şey onları bulmama yardım etmen ki böylece hayatlarını kurtarabileyim. Bunun senin için bir anlamı yok mu?”

Tabii ki vardı. Ancak Kelly Parker’ın ve onunla birlikte tutulanların Emily ya da polis arkadaşları tarafından kurtarılamayacağını da iyi biliyordu. Kelly’nin, *kendisini* yakalamak için kullanılan bir yem olduğu gitgide daha da netleşmeye başlamıştı. Katil, Kelly’yi her nerede tutuyorsa Devlin’i oraya çekmek için onu öldürmeyecek, hatta bir noktada, hayatta olduğuna dair bir kanıt bile gösterecekti belki de. Kelly’nin çektiği acıları umursuyor muydu? Elbette. Ki bu da bodoslama atılıp kendini öldürtmeden bir plan dâhilinde onu kurtarmaya çalışması gerekiyor demektir. Çünkü katil asıl avını —Devlin’i— ortadan kaldırdığı anda bu kadınların hiçbirini canlı tutumak için bir nedeni kalmayacaktı.

Devlin bir sonraki yalanını söylemek için hazırlandı.

Eğer Emily onun bir kadını hamile bırakıp terk edecek kadar kötü birisi olduğunu düşünüyorsa bu yalandan sonra ondan nefret edecekti.

“O kadınları bulup kurtarmak senin işin.” dedi. “Benim bir sorgu odasında oturmaktan çok daha eğlenceli işlerim var.”

Emily’nin yüzündeki şok ve tiksinti dolu ifade Devlin’in kendi hislerinden çok farklı değildi. Bir pislik ve korkak gibi hissediyordu. Ama Emily’yi güvende tutmak için gururunu feda etmesi gerekiyorsa öyle olsundu. O ön kapıdan dışarı çıkmadan önce kendisi çıkıp, düşmanları başka yöne çekmek için yem görevini üstlenmeliydi.

“Kıpırdama Devlin, yoksa ateş ederim.”

Devlin yavaşça arkasını döndü. Seksi küçük dedektifi ni kendisine silah doğrulturken görmek hiç hoşuna gitmemişti, özellikle de az önce paylaştıkları ateşli öpüşmeden dolayı kanı hâlâ kaynıyorken.

“Gerçekten mi?” dedi Devlin yüzünde sahte bir şok ifadesiyle. “Silahsız bir adama silah mı çekiyorsun. *Yine mi?* Drier ne der bu duruma sence? Ya da Alex? Bir dava kokusu alıyorum, söyleyeyim.”

Emily öfkeden ayağını yere vurdu.

Devlin onun bu çocuksu hareketine gülmemek için dişlerini kilitlemek zorunda kaldı. Masumiyetin, saflığın ve saf inatçılığın kusursuz bir bileşimiydi bu kadın. İkisinin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce —tekrar onu öpmek gibi mesela— tuvaletten çıkıp gitti.

Kimseye onun varlığını sorgulamaya fırsat vermeyecek kadar hızlı bir şekilde mutfaktan geçerek arka koridora sıvıştı ve çıkışa yöneldi. Şimdi tek yapması gereken —vurulmadan tabii— kendini korumaya alıp Cougar ve eğitmenini Emily’den başka yöne çekmekti

ve tüm bunları silahı olmadan yapması gerekiyordu.

Basit. Hiç sorun değil. Başını iki yana sallayarak bu sabah karakola gelişine lanet okudu. Gerçi gelmese Emily'yi öpme fırsatı bulamayacaktı. Birkaç dakika içinde öldürülürse en azından hâlâ dudaklarında dolaşan o sarhoş edici anıyla ölecekti.

Kapıyı hafifçe açarak etraftaki binaları taradı. Sonra sert bir şekilde hızla, sonuna kadar açıp koşmaya başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Emily toplantı odasının kapısını kapatıp dedektiflerin masalarının olduğu odaya geçti. Tuck, avını bekleyen bir aslan gibi sandalyesini Emily'nin masasının yanına çekerken meraktan çatlıyordu.

“Eee, ne dediler?” Sanki Emily kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi elini camla bölünmüş toplantı odasına doğru salladı.

Bir saat boyunca Teğmen Drier ve FBI tarafından sokaktaki çatışmaya dair sorgulandıktan sonra Tuck'ın kimden bahsettiğini bilmemesi imkânsızdı. Toplantı odasındaki ajanların içinde Pierce ve Tessa Buchanan da olduğundan olayın nasıl meydana geldiğini, özellikle de neden ifadesi alınmak üzere Devlin'i karakola getirmediğini açıklamak zor olmuştu.

Bütün gerçeği anlatsa her şey daha kolay olurdu. Utancından özel anlarla ilgili detaylara girememişti. Ancak Cyprian'a, EXIT'le ve Devlin'in şirketteki rolüyle ilgili bildiklerini söylediğini, toplantı odasında anlatmamasının başka bir sebebi vardı. Bu sebebin Drier ve Tuck'ın EXIT'le ilgili teorilerini çürütmesi olduğunu sanıyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Devlin'in başını belaya sokmak istemiyordu.

Dün olsa Devlin’le ilgili endişesi onu durdurmaya yetmezdi. Ancak bugün o hayat değiştiren öpücükten ve Devlin bir kez daha onu kurtarmak için hayatını tehlikeye attıktan sonra her şey değişmişti. İstese de istemese de onun için önemli olmaya başlamıştı. Hayat onunla dalga geçiyor gibiydi ve bu onu derinden etkiliyordu. Kanunları uygulamakla görevliydi. Devlin bir suçlu olabilirdi, hem de en azılısından, para için öldüren cinsten. Onu böylesine umursaması, hatta azıcık bile önemsemesi onun açısından şoke ediciydi. Özellikle de onu korumak için yalan söylemesi davayı çözme becerisini etkileyebilecekken.

Yaptıklarını mazur göstermek için düşünebildiği tek şey derinlerde bir yerlerde Devlin’in içinde, herkese gösterdiğinden daha fazlası olduğunu bilmesiydi. Onun içindeki iyiliğin ışımasını defalarca yakalamıştı gözlerinde —Virginia Hawley olayında olduğu gibi. Tıpkı kendisi için yaptığı gibi birisine her yardım edişinde, onlar için hayatını tehlikeye atışında bu ışıltıyı görmüştü. Onun yanında olmasını deli gibi istemesi, onu daha yakından tanımak istemesi ve EXIT’le olan bağlantısı onu nasıl bir belaya soktuysa oradan çıkmasına yardım etmek istemesi hep o içinde gördüğü iyiliğin özündendi. Kısacası onu kurtarmak istiyordu.

Belki de annesi haklıydı. Belki polis değil doktor olmalıydı çünkü kanunlar için çalışan birinin FBI’a ve amirine yalan söylemesi düşünülemezdi.

“Dünyadan Emily’ye. Alooo?” Tuck’ın sesini duydu uzaklardan.

Masasının kenarında durmuş toplantı odasına bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Sandalyesine çöktü.

“İyi misin? Ayakta uyuyorsun sandım.”

Emily bu mazereti kullanabileceğini düşündü. “Evet, sanırım en başta planladığım gibi eve gidip biraz gözlerimi kapa-

sam iyi olacak.”

“Aynı fikirdeyim. Ama bana bir özet geçmeden hiçbir yere gidemezsin. Eminim Drier basın toplantısından önce davayla ilgili FBI’a brifing vermeye çalışırken Özel Tim’in çağırılmasından pek memnun olmamıştır.”

“Memnun olmadı demek az kalır. Sokağa bir olay yeri inceleme ekibi yollayıp şahit bulabilmek için bütün alanı taratmak zorunda kaldığı için beni kaynaklarımızı israf etmekle suçladı. Ama yanında FBI olduğu için fazla kükreyemedi. Eminim sonradan bunu da telafi eder.”

“Eee?”

“Eesi şu ki hep bildiğin şeyler. Kayıp kadınları bulmak için gösterdiğimiz çabalar şu ana kadar sonuçsuz kaldı. Zaman daraldığından onları canlı bulabilmek için Drier gururu bir kenara bırakıp FBI’dan yardım istemiş. Şimdi onlarla birlikte davayı gözden geçiriyor. Sokak çatışmasına gelince hepsi bunun alakasız olduğu konusunda hemfikir.”

Tuck sandalyesine yaslanıp ayak bileklerini üst üste koydu. “Peki Devlin Buchanan? İki günde iki polisiye olaya karışmış olmasının bir tesadüf olduğunu ve bunların birbirlerinden bağımsız olduğunu mu düşünüyorlar? Ya ağabeyi ve yengesi? Onlar ne dediler?”

“Resmî olarak Pierce ve Tessa diğerleriyle aynı fikirdeler. İki olay birbirinden bağımsız ve yalnızca bir tesadüf onlara göre. Gayriresmî olarak her ikisinin de Devlin için endişelendiği izlenimine kapıldım. Sanırım toplantı biter bitmez onu arayacaklar. Bol şans dilerim onlara. O restorandan çıktıktan sonra onu on kere aradım. Telefona cevap vermiyor.”

Tuck’ın gözleri kısıldı. “Seni tanımasam adam için endişeleniyorsun sanacağım.”

Emily omuz silkti, umursamıyormuş gibi yaparak, “Dri-er’ı başımdan savabilmem için silahlı saldırıyla ilgili ifadesini almam gerekli. Ama ondan da önemlisi evet, eski usul bir adalet anlayışıyla peşine düşmüş iki tane silahlı manyak var. Elbette merak ediyorum. Bu şartlar altında kim olsa endişelenirdim.”

Tuck başını iki yana salladı. “Hayır. Yemezler. Bence bu adama taktın kafayı. Bence sokaktaki sıradan vatandaş olsa bu kadar önemsemezdin.”

“Ona kafayı taktığım falan yok.” diye fısıldadı Emily etrafına endişeli bir bakış atarak. “Bu konuyu bırakıp davaya yoğunlaşsak nasıl olur?”

“Hani uyumaya gidecektin sen?”

“Birkaç dakikaya çıkarım. Başla bakalım.”

Tuck dirseklerini masaya dayadı. “Pekâlâ. Kurbanların bulunduğu evle başlayalım.”

“Belediyeye ait.” Emily aklında kalan bilgilerden bir alıntı yapıverdi. “Bir inşaat projesi için beş yıl önce istimlâk edilmiş. Sonra da ödenek kesilince proje iptal edilmiş. Şu anda orada kimse yaşamıyor. Komşulardan hiçbiri de orayı evsiz birinin ya da bir seri katilin kullanıp kullanmadığını fark edecek kadar yakınında değil.”

“Peki ya önceki sahibi? Belki de katil odur ve elinden zorla alınan mülke çöküvermiştir.”

“Ekip dün gece geç saatlerde evin eski sahiplerini de buldu. Kilometrelerce uzakta, başka bir eyalette oturan ve hareket kabiliyetleri sınırlı emekli bir çiftmiş.”

“Tamam, çıkmaza saplanmışız desene.” Tuck parmaklarını bacaklarının üzerinde tıklattı. “O bodrumda yeni katledilmiş insanlar değil de sadece iskelet bulmamız bana garip geliyor. Acaba katil kendine oyun alanı olarak o evi seçip sonra da kısa

bir süre Hawley'nin tutulduğu yeni yere mi geçti? Eğer öyleyse neden Hawley'yi o bodruma getirdi?"

"Güzel soru ama artık teori üretemeyeceğim." dedi Emily. "Peki kimliğini belirlediğimiz kurbanın geçmişine ait bilgilere ne oldu hani şu Shannon Fisher? Gece ekibi bakmayacak mıydı o işe?"

Tuck tereddüt etti, sonra bir iç çekerek arkasına yaslandı ve masasından bir kâğıt aldı. "Aslında bunu görmene izin vermemeliyim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü görür görmez konuyu değiştirebilirsin."

Emily raporu kaptı. Rapordaki bir kelime derhâl dikkatini çekti ve o anda nefesi kesildi. "Shannon Fisher, EXIT'in tur rehberlerinden biriymiş. Bu, ailesinin doldurduğu kayıp şahıs tutanağında var mıydı?"

"Buna odaklanacağını biliyordum. Ve evet, bu o tutanakta da varmış. Her şey o kadar hızlı geliyor ki dün kurbanlardan birinin Fisher olduğunu öğrendiğimizde bu detayı fark etmedim. Her neyse, tutanağı yazan memur görevini yapmış. Kadının iş yerine telefon edip sormuş. Onlar da Shannon Fisher'ın kayıp olduğundan haberlerinin olmadığını çünkü Shannon'm ücretsiz izne ayrıldığını söylemişler."

"Dün Cyprian ile konuştum. Bu konudan hiç bahsetmedi."

Tuck omuz silkti. "Neden bahsetsin ki? Adam genel müdür ve bu dev bir şirket. Her çalışanını tanıması beklenemez herhâlde. İnsan kaynaklarının da genel müdüre, çalışanlarından birinin kayıp olduğunu söylemesi için bir neden yok."

"Amiri kimmiş?"

"İnsan kaynaklarının dediğine göre şirketin alt basamaklarındaki herifin biri işte. Kayıp şahıs raporunu okuyabilirsin istiyorsan ama bence bu EXIT bağlantısı yalnızca bir tesadüf."

Emily'nin içi korkuyla doldu. Hayır, bu bir tesadüf değildi, olamazdı. Shannon ve Devlin'in Savannah'da bürosu bile olmayan bir şirketin "rehberleri" olarak bu davayla bağlantılarının tesadüf olma ihtimali sıfıra yakındı. Kafasının içinde yine EXIT ile ilgili alarm zilleri çalmaya başlamıştı ama bu sefer ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Devlin ile konuşması gerekiyordu. Onu konuşmaya, açıklama yapmaya ikna etmeliydi. Başta onun bir kiralık katil olduğundan son derece emindi. Ama bir kiralık katil Devlin'in bir saat önce yaptığı gibi ona o kadar zarif bir biçimde sarılabilir miydi? Belki de sakladığı sır tamamen farklı bir şeydi. Ama onunla konuştuğunda, EXIT ile dava arasındaki bağlantıya mantıklı bir açıklama getiremezse başka seçeneği kalmayacak, Drier ve FBI'a gidip aklındakileri tek tek anlatmak zorunda kalacaktı. Sezgileri, EXIT'in kaçırma ve cinayetlerde parmağı olduğunu söylüyordu. Tek bilmediği şey nasıl ve neden yaptıklarıydı.

Tuck ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Sonuç olarak beni EXIT'in bu işte parmağı olduğuna inandırmaya çalışmayacak mısın?"

Emily yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Hep birlikte oraları kurcalamadan önce bunu kendi başıma araştırmam gerekecek."

Tuck'ın kaşları kalktı. "Kendi başına mı? Bu da ne demek şimdi? Ortağız biz. Unuttun herhâlde."

"Biliyorum, biliyorum. Ama şu var—" Emily'nin cep telefonu çaldı. Tuck asık bir suratla kollarını kavuştururken Emily, hayatını kurtaran bir araya uzanır gibi telefonuna uzandı. Ekran-daki numarayı görünce nabızı yükseldi.

"Kimmiş?" diye sordu Tuck.

"Devlin. Sayılır."

Emily aramayı cevaplarırken Tuck kaşlarını çatarak bekle-

meve başladı.

“Tamam, anladım.” dedi Emily. “Peki, tamam. Gözden kaybetme. Hemen geliyoruz.” Telefonunu cebine attı. “Caddenin karşısında meydana gelen fiyaskodan döndüğümde çaylaklardan birine gözünün Buchanan’ın park yerinde duran kamyonetinin üzerinde olmasını söylemiştim *desem*? Kamyonetine dönerse Buchanan’ı izlemesini de söylemiştim *desem*?”

“Kahretsin, Emily.”

“Haydi, Tuck. Sersemlemiş durumdayım. Dikkat çekmeden araba izleyecek durumda değilim. Ayrıca bu konuda benden çok daha iyisin. Arabayı senin kullanman gerek.”

Tuck gözlerini devirip anahtarlarını aldı.

“Şehrin tarihi bölümünü gezdiriyor bize.” Tuck bir viraj daha alırken Emily kolunu koltuğun kenarına dayadı. Devlin’in beyaz kamyoneti iki blok kadar ötedeydi. Tuck, kamyonet dönüş için yavaşlarken onu sollayıp paralel sokaklardan giderek, bir sonraki büyük kavşakta takibe devam edip tam bir profesyonel gibi kuyruğundan ayrılmamıştı Devlin’in. “Onu takip ettiğimizi anladı bence ama nasıl? Takip konusunda tanıdığım herkesten daha iyisin hâlbuki.”

“Bundan pek memnunmuş gibi konuşmadın.”

“Kafam karıştı. Devlin, birinin onu takip ettiğini biliyormuş gibi araba sürüyor âdeta ya da birinin onu takip etmesini *istiyormuş* gibi gidiyor baksana. Ama bizi fark etmiş olması mümkün değil. Nasıl ele verdik acaba kendimizi?”

Kamyonet yavaşlayıp bir dönüş daha yaptı. Tuck devam etti ve bir sonraki köşeden dönüp kamyonetin yan sokaktan gidip

gitmediğini kontrol etmek için kenara çekip bekledi. Birkaç saniye sonra kamyonet gürleyerek geçti. Tuck arkasından iki araba daha geçmesini bekledikten sonra yola çıkıp pozisyonunu aldı.

Emily parlak güneşe bakamıyordu, uykusuzluktan kapanmak üzere olan gözlerini kıstı. “Arabada dürbün var mı?”

“Torpido gözünde.”

Emily torpidoyu açar açmaz bir sürü kâğıt, yaydan fırlar gibi fırlayıp yere saçıldı. “Bu ne yahu? Hiçbir şeyi atmaz mısın sen? Bir şeyi aradığın zaman nasıl buluyorsun acaba?”

“Kendime göre bir düzenim var benim. Dürbün en arkada sağ dipte siyah bir kutuda.”

Emily, Tuck’ın dediği yere doğru elini sokup derhâl kutuyu buldu. “Vay be hakikaten bir düzenin varmış.”

“Dedim sana.” Tuck sırttı.

Ucuz dürbünü on araba öndeki kamyonete zumlayan Emily “İnanamıyorum. Bu Devlin değil.” dedi.

“Uzun boylu, beyzbol şapkasından dışarı taşan siyah saçları var ve Buchanan’ın kamyonetini sürüyor. Başka kim olacak?”

Emily dürbünü indirdi. “Bilmiyorum. Ama bence bu o değil. Devlin’in omuzları daha geniş.”

Bunu der demez pişman olarak büzüldü kaldı, keşke söylediklerimi geri alabilsem diye düşündü. Kaşlarını kaldırmış ona bakan Tuck’a döndü.

Tuck tam bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki “Sakin!” diye uyardı onu Emily. “Hiç başlamayalım yine.”

Tuck ağzını kapadı ve yola döndü.

Kamyonet bir köşeyi daha döndü.

“Bu caddeden geçmiştik.” dedi Emily. “Bu tam bir vakit kaybı. Önüne kır da şunu bir kenara çekelim.”

“Adamın geniş omuzlarına hayran olasın diye mi?”

“Tuck!” diye uyardı Emily tekrar.

“Tamam, tamam. Bir gerekçe bulmaya ne dersin peki? Adamın avukatı tarafından aleyhimize dava açılıp işimizden olmayalım sonra.”

“Ben bir şeyler bulurum. Eğer sürücü Devlin ise, ara sokaktaki dallamaların soy isimlerini vermeyi unuttuğunu hatırlatırım. Eğer o değilse de kamyoneti çaldığı için tutuklarız. Ya da başka bir şey için. Merak etme. Ben bir şey bulurum. Kenara çek şunu. Lütfen.”

“Senin olayın, ben karışmam.” Tuck ön ızgaradaki polis ışıklarını yaktı ve gaza yüklenerek trafiği yarıp kamyoneti yakaladı. Sürücü derhâl sinyali verip kenara çekti.

“Kolay oldu be.” diye homurdandı Emily.

“Kaçacağını mı düşünüyordun?”

Emily omuz silkerek kapısını açtı ve Tuck’tan önce sürücünün yanına kadar geldi.

Sürücü camını indirerek güldü. “Günaydın, memur hanım. Bir sorun mu var?”

Kesinlikle Devlin *değil*. Devlin’in omuzları daha geniş ve kaslıydı. Çene hatları keskin, ince dudakları gergin ama şehvetli gözleri bulut grisiydi. Bu sahtekârın hem çok güzel hem de aynı derecede itici gök mavisi gözleri vardı. Kısa boylu birisinde olması gerektiğini düşündüğü gibi belden yukarısı güçlü bir görünüme sahipti.

Emily, şüpheli gözlerle cama hafifçe yaslanarak kamyonetin koltuğuna baktı. Başını sallayıp diğer tarafta duran Tuck’a gözüyle bir şeyler işaret etti.

“Yastığa oturarak araba kullanma gibi bir alışkanlığınız mı var beyefendi?” diye sordu Emily alaycı bir ifadeyle.

“Aslına bakarsanız evet. Sırtıma iyi geliyor da. Hız mı ya-

pıyordum yoksa memur hanım?”

“Bilmem. Şapkam çıkar.”

Adam göz kırparak, “Soyarak arama yapacaksanız sizi uyarayım. Bugün don giymedim.” dedi.

Emily göstere göstere elini silahının üzerine koydu.

Adam hızla şapkasını çıkarıp paspasların üzerine attı. Koyu renkli kirli saçları omuzlarına düştü.

“Siz de kimsiniz?” dedi sert bir şekilde Emily.

Adam elini camdan dışarı uzattı. “Gage Thomas. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Emily onun elini görmezden gelerek rozetini gösterdi. “Neden Devlin Buchanan’ın kamyonetini sürüyorsunuz?”

Adam birden neler olduğunu anlamıştı, jeton yeni düşmüş gibi bir ifade takındıktan sonra aptal aptal gülümsemeye başladı. “Bunun için mi durdurdunuz beni? Devlin’in kamyonetini çaldığımı mı sandınız? Sizi temin ederim ki —Dedektif O’Malley’di değil mi? Rozeti o kadar hızlı gösterdiniz ki isminizi tam okuyamamış olabilirim.” Sağ cama doğru eğildi. “Sizin rozetinizi görmedim, memur bey.”

Tuck’ın gülesi geldi ama Emily’nin gıcık olacağını bildiğinden kendini tuttu. Rozetini Emily’den daha uzun süre gösterdikten sonra çekti.

“Dedektif Tucker.” dedi Gage. “Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum.” Sonra Emily’ye döndü. “Devlin’e bir iyilik yapıyorum o kadar. İşi çıkmış, kamyonetini evine götürmemi rica etti. Polis merkezinde bırakmak istememiş, çekerler falan diye. Sorun değildir umarım.”

“Belli olmaz. Bay Buchanan’m aracını çekmesini istediğine dair bir kanıtınız var mı?” diye sordu Emily.

“Dedektif O’Malley.” dedi Tuck uyaran bir ses tonuyla.

“Ben hallediyorum, Dedektif Tucker.” dedi Emily dişlerinin arasından. “Kanıt, Bay Thomas. Bu aracı sürmeye yetkiniz olduğuna dair?”

“Yani kamyoneti çaldığımdan şüphelendiniz. Bu yüzden takip ediyordunuz beni demek.”

Tuck açık camdan içeri eğildi. “Sizi takip ettiğimizi biliyor muydunuz?”

“Elbette. On beş dakika önce Bull Caddesi’ndeyken fark ettim. Polis olduğunuzu bilseydim hemen kenara çekerdim. Açıkçası peşimdeki bir araba hırsızı olduğunu sandım, ben de tarihi semti dolaştım biraz. Tam siz ışıkları yaktığınızda 911’i aramak üzereydim. Polis olduğunuza sevindim gerçekten.”

Tuck’ın yüzüne komik bir hüsrân ifadesi yerleşti. Dün Devlin, Tuck’ın onu takip ettiğini anlamıştı. Bugün de Gage Thomas. Tuck’ın gururu bir daha tamir olmayabilirdi.

“Kanıt?” diye tekrarlardı Emily.

“Tabii ki, bir dakika.” Yan koltukta duran telefonunu aldı. Birkaç tuşa basıp ekranı Emily’ye çevirdi. “Gördüğünüz gibi yarım saat önce bana mesaj attı. Anahtarlar da üstündeydi. Düz kontak yapmak zorunda kalmadım, yani nasıl yapıldığını bildiğimden değil de işte.” Gage, Emily’ye sırtıp göz kırparak korkutucu tipini biraz daha korkutucu boyutlara taşıdı.

“Bay Buchanan’ın telefon numarasını doğrular mısınız lütfen?” diye sordu Emily.

Gage numarayı bir çırpıda söyledi.

Emily’nin omuzları düştü. “Bu bendeki numara.”

Tuck kamyonetin önünden dönerek Emily’nin yanına geldi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.” dedi Gage. “Bana mesajı bu numaradan attı. Yıllardır kullandığı numara bu. Belki telefonu kapsama alanı dışındadır.”

“Onu yakında görecek misiniz?”

Tuck elini Emily’nin koluna koydu. “Sanırım işimiz bitti.”

“Birkaç sorum daha var.” diye ısrar etti Emily.

“Sonra sorarız. Buchanan’ı bir sonraki görüşümüzde. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı kusura bakmayın Bay Thomas.”

“Sorun değil. İyi günler, memur bey.”

Tuck, Emily’yi kamyonetten uzaklaştırıp arabaya doğru çekti. Kamyonet yola çıkınca Emily onun kolunu silkeleyerek kendininkini kurtardı.

“Neden yaptın bunu?” diye sordu sert bir şekilde.

“Çünkü görüş açını, derinliğini tamamen kaybetmiş durumdasın, biliyorsun. Seni eve götürüyorum. Teğmeni arayıp yatmanı emretmesini sağlarım, bak kızdırma beni. Pilin biteli saatler oldu ve sürekli kötü kararlar veriyorsun.”

“Eve kendim giderim. Sabah gelip beni almak zorunda kalmanı istemiyorum. Beni merkeze kadar götür yeter, oradan kendim giderim.”

Tuck ona şüpheyile baktı ama tartışmak da istemedi.

Devlin’in kullanmayı seçeceği son araç bir minibüs olurdu herhâlde. Ancak saklanmak için ideal bir araçtı. Özellikle de camları koyu renk filmle kaplanmış ve ortadaki koltukları çıkarılmış bu minibüsün zemininde hiç kimseye gözükmeden oturabiliyordu. Buna cep telefonunun ışığını gizlemek için kullandığı siyah battaniye ve yan tarafına doğru park etmiş onlarca eski püskü sedan araba da eklenince kendini epeyce güvende hissediyordu. Ya da sayısını bile bilmediği kadar insan onu ararken olabileceği kadar güvendedeydi. En başta Cougar ve eğitmeni vardı.

Gage de bu ava katılacaktı bir süre sonra. Bir de bu olayı başlatan kişi vardı —tabii bu kişi eğer sadece Devlin'i yoldan sapmış bir ajan gibi gösterip sistemi manipüle ederek pis işini Gage ve diğerlerine yaptırmakla yetinmeyip bizzat aramaya katıldıysa.

Bu sabah Cyprian'ın aramasının ardından Devlin ve Gage'in vardıkları anlaşılmaya göre, Gage bir süre daha onun peşine düşmeyecekti. Ancak arkadaşlık da bir yere kadardı, Gage de bir noktadan sonra harekete geçmek zorunda kalacaktı. Aksi takdirde Cyprian, Gage'in Devlin'e yardım ettiğini anlayıp onun adına da bir EXIT vur emri çıkarabilirdi.

Devlin, restoranın arka kapısından kaçıp peşindekileri Savannah sokaklarında dolaştırdığından beri birkaç saattir burada saklanıyordu. Birkaç sefer yakalanmasına ramak kalmış ama sonunda izini kaybettirmeyi başarmıştı. Şimdilik. Emily'nin iki katil tarafından vurulmadan Özel Tim eşliğinde polis merkezine gitmesini sağlamak bu çılgın kaçışa değerd.

Telefonu titredi. *Nihayet.* Ekranda Gage'in numarası belirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Devlin.

"Umduğun gibi gitmedi. Polis park alanında kimseyi görmedim. Peşime takılan tek kişi de şu senin dedektif oldu."

"O'Malley mi?"

"Aynen. Yanında bir dedektif daha vardı. Bir ekip gibi geldiler bana."

"Tuck."

"Doğrudur."

"Başka infazcı görmediğine emin misin peki?"

"Doğrudur."

Devlin bu sabah evden aceleyle çıktığından beri çenesinde uzayan bir günlük kirli sakalını kaşıdı. Bütün bunların arkasında olan düşmanın, park yerinde duran kamyonetini izleyip

onu Devlin'e götürüp götürmeyeceğini görmek için takibe geçeceğini ummuştı. Sonra da Gage onun bir fotoğrafını çekip gerisini Devlin'e bırakacaktı. O da düşmanın kim olduğunu görüp onu yok edecekti.

"Teşekkürler Gage. Denemeye değerdi. Dediğim gibi kamyoneti almadan önce Cyprian'ı aradın mı?"

"Tabii ki." Gage sert bir şekilde güldü. "Her şeyi kitabına uygun yapıyorum, kendimi korumam lazım. Sana yardım ettiğimi düşünmesine izin veremem. Ona, seni evde bulamayınca belki sorgulama için polis merkezine gitmiş olabileceğini, böylece orada bulabileceğimi söyledim. Kamyonetini gördüğümü ve içine saklamış olabileceğin hassas bilgilerin yanlış ellere geçmesini engellemek için el koyduğumu söyledim."

"Sence yemiş midir?"

"Yememesi için bir neden yok. Dev? Bu sana yapabileceğim son yardım. Buradan sonra göreve dönüyorum. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Bir dahaki karşılaştığımızda kimin daha iyi bir suikastçı olduğunu göreceğiz demek oluyor."

Telefonda acı bir kahkaha patladı. "Umarım bir mucize olur da iş oraya gelmeden Cyprian ile halledersiniz şu meseleyi. İyi şanslar dostum."

"Kendine iyi bak." Devlin aramayı bitirip telefonu bir termos dolusu suyun içine bırakıverdi. Artık Gage de aktif bir şekilde Devlin'i avlamaya başladığına göre Gage'in teknik takip yapma şansını ortadan kaldırmak için telefonu yok etmesi gerekiyordu.

Bundan sonra yalnızca kullan-at telefonlardan kullanması gerekecekti. Onların da takibi mümkündü ama konuşmalarını minimumda tutarsa risk az olacaktı.

Ancak *genel olarak* yakalanma riski az *değildi*. Bütün

infazcılar aynı eğitimden geçiyordu. Birbirlerinin numaralarını biliyorlardı. Bu harmana Gage'i de katmak Cyprian açısından çok akıllıca bir hamle olmuştu. Gage, Devlin'i herkesten daha iyi tanıyordu. Bu da Devlin'in normalde saklanmak için kullandığı bütün yerleri kullanamayacağı anlamına geliyordu. Yine de arkadaşlarının bilmediği kaynakları vardı —hazır çantaları, gizli araçları, nakit parası— ama yaptığı her hareket öncesi bir soru sorması gerekiyordu kendine: Gage bunu biliyor mu?

Termosu kenara koyup sırf bu amaç için —Cyprian'ı aramak için— yanına aldığı hazır çantasının içinden uydu telefonunu çıkardı. Müdürünü masum olduğuna inandırmanın kolay bir şey olmadığını biliyordu, özellikle de mutfak masasında gördüğü o fotoğraflardan sonra ve Cyprian, en sevdiği infazcısının —Kelly'nin— Devlin tarafından kaçırıldığını sandığı sürece.

Fakat amacı bu değildi.

Amacı Cyprian'ı, Emily'nin bir tehdit olmadığına inandırmaktı. Kendisini izleyenlerin Emily'yi rahat bırakmaları gerekiyordu. Ama bunu yaparken de dikkat etmesi gerekiyordu. Gage'in ona yardım ettiğini açık ederek onu tehlikeye atmak istemiyordu.

Cyprian'ın numarasını çevirmeden önce kol saatine bakarak müdürünün, yerini tespit etmesi için yaklaşık iki dakikaya ihtiyacı olduğunu hesapladı. Peşindekiler yakınlardaysa ve Cyprian onlara Devlin'in konumunu verirse durumu bir anda kritikleşebilirdi.

Hattın diğer tarafından bir klik sesi geldi. Oyun başlıyordu.

“Devlin, işte bu sürpriz oldu.” telefonun diğer ucundan Cyprian'ın yumuşak sesi duyuldu.

“İki gün içinde seni iki kere rahatsız ettiğim için kusura bakma.”

“Sorun değil. Sesini duymaktan her zaman memnun olmuşumdur. Aslına bakarsan, seni görmem gerek. Merkeze gel de konuşalım biraz.”

Devlin’in telefonu tutan eli gerildi. “Ben de bu yüzden aradım. Birkaç saat önce kendine Cougar adını takmış bir aylak bir ara sokakta beni sıkıştırdı. Beni görmek istediğini söyledi. Işın komiği bana silah çekerek söyledi bunu. Tahmin edebileceğin gibi biraz ş phelendirdi beni. Özellikle de eğitmeni kendini göstermeyip ikisi birden bana... *Ve bir polise ateş ettiği için pek inandırıcı gelmediler.*”

Telefonda derin bir i çekiç duyuldu. “Lafı dolandırıp boşa vaktimizi harcamayalım.”

“Yani adıma bir EXIT vur emri çıkardığını kabul m  ediyorsun?”

“Zaten bildiğin bir şeyi senden saklayacak değilim.”

“Kahretsin, Cyprian. İnfazımı gerektirecek ne yaptım ben acaba?”

“Sen *infazcısın*. Kuralları herkesten daha iyi biliyorsun. En kutsal kuralımız nedir söyle bakalım?”

“Ailelerimize asla zarar gelemes.”

Cyprian bir an tereddüt etti. “Yani, evet elbette ama ondan sonraki kural nedir? Her infazcının ettiği en önemli yemin asla başka bir infazcıyı  ld rmemektir. Yoldan ıkmadılarsa tabii. Sen o kuralı iğnedin, Devlin. şimdi bedelini  demen gerekiyor.”

Devlin  fkeden telefonu sıkıyordu. Gage’in ona yardım ettiğini açık etmeden gösterdiği fotoğraflardan bahsedemezdi. “Shannon’dan bahsediyorsun. Ondan geriye kalanları d n baş belada olan bir polis memuruna yardım ederken buldum. Dün gece geç saatlerde polis kimliğini belirleyene kadar onun Shannon olduğunu bile bilmiyordum. Peki sen, ailesinin onun kay-

bolduğunu polise bildirdiğini biliyor muydun? Ben kesinlikle bilmiyordum. Nasıl oluyor da kız dört aydır kayıp ve senin bundan haberin yok?”

“Dikkat et, Devlin. Beni bir şeyle suçluyor gibisin.”

“Üstüne bastın.”

Cyprian güldü, gerçekten komik bulmuş gibiydi Devlin’in söylediğini. “Pes. Shannon görev arası uzun izinlerinden birindeydi. Yıpranmıştı ve bir ara vermesi gerekiyordu. Ona bir şey olduğundan şüphelenmem için bir sebep yoktu. Sanırım onu öldürmediğini söylemek için arıyorsun. Bunu yapmanı bekliyordum zaten.”

“Dedektif O’Malley ile birlikte ondan kalanları bulduğumuzda Shannon bir iskeletten ibaretti. Son dört aydır görevdeydim.”

Telefonda acı bir gülme sesi daha duyuldu. “İyi dene-
meydi. EXIT’in verdiği fiş ve faturalardan dolayı polisin buna inandığına şüphem yok. Ama ikimiz de biliyoruz ki görevin ara sıra dinlenemene izin verecek kadar esnekti. Eğer Shannon’ı öldürmek istediysen programına sıkıştırabilirdin. Montana başka bir kıtada değil sonuçta. Bir daha dene bakalım.” Sesi öfkeden titriyordu.

“Gerçekten onu öldürdüğümü düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Devlin.

“Aksi takdirde vur emri çıkarmazdım.”

Devlin’in içi hüsrarla doldu. “Bana karşı ne delilin var?”

“Fark eder mi gerçekten?”

“Tabii ki eder. On yıldan fazla bir süredir EXIT’in görevlerine bağlı kalmaktan başka ne yaptım ben? Bana karşı uydurulan kanıtları bilmeye hakkım var tabii ki.”

“Shannon’a ait çektiğin fotoğrafları gördüm.” dedi Cyprian suçlayıcı bir ses tonuyla. “Fotoğraflarda suçunu kanıtlayan de-

liller var.”

Kahretsin. Keşke boğma telinden ve tasarımını herkesin kopya edebileceğinden bahsedebilseydi. “Ne delili? Onları ben çekmiş olsam senin eline nasıl geçebilir? Ben çekmiş olsam sana göndermezdim herhâlde.”

“Bu konuda seninle tartışacak değilim. Dikkatsiz davranmışsın. O kadar.”

Devlin ensesini ovuşturdu. Bu tam bir kâbustu. “Shannon’ın canını neden yakmak isteyeyim, hiç sordun mu kendine? İçimizden biri kayıplara karışacağı zaman genelde birtakım sinyaller verir. İkimiz de biliyoruz bunu. Bu iş insanın canını çıkarıyor. Herkesin yapabileceği bir şey değil. Ama bir infazcı soğukkanlılığını yitirip, yaptığımız işten dolayı yolunu şaşırınca ve kafayı yiyip iyiyle kötüyü ayırt edemez hâle gelince bunu hemen belli eder biliyorsun. Bende buna dair bir işaret gördün mü? Görmedin, değil mi, çünkü öyle bir işaret yoktu. Sözde delillerine bir daha bak bakalım ama bu sefer böyle bir olay nasıl tezgâhlânır diye sor kendine. Çünkü yemin ederim ki deliller sahte. *Onu ben öldürmedim.*”

Cyprian derin bir iç çekti. “Sana inanmayı çok isterdim, Devlin. Yaptığın şeyi düşündüğümde utanarak da olsa seni anlamaya çalışıyorum. Sizlerin neler yaşadığını düşünemiyorum bile. Ama yaptığımız iş çok önemli. Masum insanları korumak, ülkemizin, ailelerimizin güvenliğini sağlamak için kötülükle savaşıyoruz. Kim olursa olsun, oğlum gibi gördüğüm biri bile olsa, infazcılarımdan birinin bozulmasını görmezden gelemem. Bu şirketin başı olarak bu benim görevim, benim yükümlülüğüm.

“Kahretsin Cyprian. Sana beni tezgâha getirdiklerini inandırmak için ne yapmam gerek?”

“Hiçbir şey. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Müdürünün sesindeki kararlılık Devlin’i sarstı. Cyprian

zeki bir adamdı. Devlin'in söz konusu fotoğrafları çekip kendisine göndermesinin saçma olduğunu bilmesi gerekiyordu. Demek ki fotoğraflardan başka Cyprian'ı inandıran başka bir şeyler daha vardı. Hem de Cyprian'ın kafasında Devlin'in suçlu olduğuna dair en ufak bir şüphe bırakmayacak türden şeyler.

"Neden?" diye sordu sessizce. "Elinde seni suçlu olduğuma bu kadar inandıran ne var?"

Cyprian cevap vermedi. Belli ki bu konuda söyleyeceği her şeyi söylemişti.

Devlin saatindeki dijital göstergeyi kontrol etti. İki dakika sınırına tehlikeli denecek kadar yaklaşmıştı. Acele etmesi gerekiyordu. "Cougar'ın eğitmeni kim?"

"Bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Her kimse söyle onlara Dedektif O'Malley'yi rahat bıraksınlar. Bu sabah ara sokakta aptalca şeyler söyledi. Birkaç teori uydurup belki tutar diye attı öylesine. Ama bildiği bir şey yok. Ona *hiçbir şey* anlatmadım. O, EXIT için bir tehdit oluşturmuyor. Ona dokunulmayacağına dair söz ver bana. Sana üç numaralı kuralı hatırlatmama gerek var mı Cyprian? Asla bir polisi öldürme."

"Dedektif, misyonumuza bir tehdit oluşturmadığı sürece güvende demektir."

"Bu bir cevap değil. Onun için de bir EXIT vur emri çıkardın mı?"

Telefon kapandı.

"Cyprian?"

Cevap gelmedi. Bağlantı mı kopmuştu acaba? Telefona baktı. Hayır, bağlantı iyiydi. Cyprian kapatmıştı. Çok uzun süre kalmıştı hatta. Cyprian onun konumunu bulmuştu. Battaniyeyi üzerinden attığı gibi minibüsten fırladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emily, garaj yoluna döndüğünde evinin önündeki çimde parlayan bir şey fark etti. Arabayı garaja çekip sızlayan bedenini arabadan çıkardıktan sonra çime doğru ağır ağır yürüdü. Bir taşın yanında bir zamanlar sokak lambasının ampulu olan birkaç kırık cam duruyordu. En azından artık dün gece sokağın neden karanlık olduğunu biliyordu. Komşu çocuklarından biri hedef pratiği yapmış olmalıydı. Belediyeyi arayıp lambayı değiştirmelerini söylemeyi unutmuştu ama acelesi yoktu, bu iş bir gün daha bekleyebilir diye düşündü. Epeydir dayanmakta olduğu bitkinlik sonunda iyice bastırmış, hareketleri yavaşlatmıştı, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Başını yastığa koyduğu anda büyük ihtimalle ertesi gün öğleden sonraya kadar uyanamazdı.

İçeri girer girmez adımlarını yere vura vura yatak odasına doğru gitti. Hayatında hiç bu kadar yorgun düşmüş müydü acaba? Hatırlayabildiği kadarıyla şu anki hâline en yakın yorgunluğu üniversitedeyken iki gün boyunca finallere çalıştığı zaman çekmişti. Uykusuz kalmak o zamanlar için hiç iyi bir fikir değildi, şimdi ise berbat bir şeydi.

Bu sabah Tuck onu merkeze getirdikten sonra oyalanma-

dan eve gitmek istemişti ama masasının üzerinde incelenmeyi bekleyen bir rapor vardı. Sonra da günlerdir bir dava ile ilgili fikrini isteyen bir dedektif uğramış, onun davayla ilgili homurdanmalarını dinlemek zorunda kalmıştı. Ardından yeni ipuçları bulabilmesi için birtakım tavsiyeler vermişti. Sohbet sohbeti açmış vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Şu anda başını yastığa koyma fikri çikolatadan daha iyi geliyordu, hatta şöyle sırılsıklam bir seksten, hatta hatta ikisinden bile daha iyi geliyordu.

Tabii seks Devlin'le olursa başkaydı. Şöyle kocaman bir kavanoz dolusu çikolatayı onun vücuduna sürüp, vücudunun en ilginç noktalarından bu çikolatayı yalamak için biraz daha uykusuz kalabilirdi belki de. Kıkırdadı, sonra küçük bir kız gibi eliyle ağzını kapadı. Aslında hiç "kıkırdayan" kızlardan olmamıştı. Hem de hiçbir zaman. Ayrıca aklına Devlin'le ilgili böyle fikirleri getiren de neydi? Belli ki farkında olduğundan çok daha yorgundu.

Yatak odası kapısından içeri süzülürken bir sefer daha kıkırdadı. Silahını baş ucundaki çekmeceye koyduktan sonra aceleyle üstünü çıkardı ve giysilerini sepete tıkmaya zahmet bile etmedi.

Annesi görse dehşete kapılırdı.

Bunu düşününce daha da fazla kıkırdadı. Kirli bir şekilde uyuyamayacak kadar düzgün yetiştirildiğini düşünüp ailesinin vermeye çalıştığı görgüyü göz ardı edemedi ve çabucak bir duş aldı. Büyük bir hata yapmıştı. Ilık su kaslarını yumuşak bir marnaya çevirmişti. Artık daha fazla ayakta duracak gücü kalmamıştı, dolabın üst çekmecesinden bir külot ve bir tişörtü kaptığı gibi üstüne geçirip odaya geçti. Gözleri kapanmadan önce aklına gelen son şey yorganı üstüne çekmediğini görse annesinin çıldıracağı oldu.

Yüzünde bir gülümseme ile uykuya daldı.

Emily'nin evinin karşısındaki iki arabalık garajın içinde yapış yapış bir sıcak vardı ama Devlin çok daha kötü koşullarda gözetleme yapmıştı. Emily'nin eve güpegündüz bu kadar erken gelmesine şaşırmıştı. Öğleden sonraydı. Belki önceki gece pek uyuyamamış ya da dava notlarını karakolun gürültülü ve hareketli ortamından uzakta rahat bir şekilde incelemek istemişti. Onun için fark etmezdi. En azından nerede olduğunu ve güvende olduğunu biliyordu.

Cougar'dan kurtulması birkaç saatini almıştı. Minibüsten çıktıktan birkaç saniye sonra bir cipin arkasında eğilmiş ilerlerken Cougar iki sıra ileriden son sürat park yerine giriş yapmıştı. Bu da işi zorlaştırmış ve görülmeden çıkmak için epeyce bir vakit kaybetmişti.

Park yerinden çıkınca peşindekileri kaybettiğine emin olana kadar şehir merkezinde dolaşmış sonra da bir sonraki görevi —Emily'ye göz kulak olmak— için özel çantasıyla birlikte gizli bir yere zulaladığı arabalarından birini almıştı. Çantasında, iş oraya gelirse Cougar ve eğitmeniyle ya da peşindekiler her kimse onlarla baş edebileceği silahları da vardı.

Emily'nin evini arabasından gözetlemek böyle bir mahallede çok göze batabilirdi. Birisi mahalle bekçisini arayabilirdi. O nedenle, bunun yerine Devlin sokağın karşısındaki evin garajına saklanmıştı. Evde insanlar olduğu için riskli bir hareketti aslında. Ancak, eğer hızla Emily'ye ulaşması gerekirse burada saklanmak ona yakında olma avantajı sağlıyordu.

Saklandığı yerin en büyük sakıncası evdekilerin her an garajı kullanarak çıkmaya karar verebilecek olmasıydı. Bu yüzden ev sahibinin bahçe malzemelerinin içinden bir eldiven bulup

evden garaja açılan kapının altına sıkıştırmıştı. Uzun süreli bir çözüm değildi tabii ama yan kapıdan kaçacak kadar bir zamanı olurdu en kötü ihtimalle.

Bu kadar ihtiyatlı olmasının gerekmeyeceğini umuyordu. Cyprian elindeki verileri kontrol etmeden Devlin'in, Emily'nin bir tehdit olmadığına dair uyarılarını görmezden gelmezdi. Bunu yapmayacak kadar onurlu biriydi. En kötü ihtimalle EXIT emrini geri çeker ve Emily güvende olur, Devlin de kendi görevine — Kelly Parker'ı bulmaya— odaklanırdı.

Cyprian ile konuşmalarında Kelly'nin adı geçmemişti. Ya Kelly'nin kayıp olduğunu bilmiyordu ya da *biliyordu* ve EXIT vur emrini çıkarmasının asıl sebebi buydu. Bu senaryo ona daha akla yatkın geliyordu. Kelly'nin canını yakacak herhangi biri Cyprian'ın ölüm listesinde bir numaraya otururdu. Devlin'in bu işi lehine çevirebilmesinin *tek* yolu onu canlı ele geçirmekti.

Ama şu anda Emily'yi gözetlemeye ve korunmaya ihtiyacı olup olmadığını anlamaya yoğunlaşmalıydı. Nerede oturduğunu bulmak son derece kolay olmuştu. İnternette yaptığı basit bir O'Malley araması tek bir sonuç vermişti: E. O'Malley. Doğru ev olup olmadığını doğrulamak ve evin içini iyice öğrenebilmek için birkaç saat önce Emily'nin evine gizlice girmişti. Evde bir alarm vardı ama bu, kendine biraz saygısı olan her hırsızın birkaç dakikada etkisiz hâle getirebileceği ucuz bir modeldi.

Devlin'in bir dakikasını bile almamıştı.

Duvardaki fotoğraflar evin Emily'ye ait olduğunu gösteriyordu. Ya büyük bir ailesi ya da çok sayıda arkadaşı vardı ya da her ikisi birden. Etrafa şöyle bir göz atınca yalnız yaşadığını anlamıştı. Ev arkadaşı ya da beslediği bir hayvan yoktu, bu da işini daha da kolaylaştırmıştı. Fakat tabii eğer gelirse bu, Cougar'ın da işini kolaylaştıracaktı.

Devlin, Emily'nin evinin dışına yerleştirdiği minicik gizli

kameralardan görüntü alan kolundaki çift amaçlı saatin düğmesini çevirdi. Cam gibi ekranda ön tarafın görüntüsü belirdi. Ekranı birkaç dokunuştan sonra evin dört bir yanını kontrol etti. Saat biri çeyrek geçe her şey sessiz ve Emily güvendeydi.

Saatler geçti. Garaj, yaz güneşinin altında fırın gibi yanarken Devlin'in alnından tomurcuk gibi terler damlıyordu. Kendini sıcağa hazırlamıştı, şişe şişe su ve enerji içeceğiyle susuzluğunu gideriyor, böbrekleri dolduğunda vale kapısından dışarı süzülerek çalıların arkasında kendini rahatlatıyordu. Ama güneş batıp garaj karanlığa gömülene kadar bu kavurucu sıcaklardan kurtuluş yoktu.

Başını omuzlarının üzerinde çevirip gerindi, sonra her saat başı yaptığı gibi kaslarına kramp girmesini engellemek için garajdaki arabaların etrafında birkaç tur attı. Sonra yere oturup rutinine döndü —saatinin ekranına dokunup her kamera görüntüsünü tek tek incelemeye başladı. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Tam kolunu indirecekti ki evin arkasındaki bir şey bütün kaslarının gerilmesine neden oldu.

Ne görmüştü öyle? Orada arka kapının yanında. Mutfak penceresinde bir hareket. Emily mi yoksa? Su içmeye falan mı kalkmıştı acaba? Bir pencerede daha karanlık bir gölge göründü. Bugün kollarına aldığı minik kadına ait olamayacak kadar uzun ve geniş bir gölgeydi bu.

Birisi Emily'nin evine girmişti.

Boğuluyorum! Nefes alamıyorum! Nefes alamıyorum!

Emily ağzını dolduran ucuz pamuk hissiyle sıçrayarak uyandı. Derin bir nefes almaya çalışıyor ama ağzındaki kumaş parçası boğazını gıdıklıyor, öksürmesine ve öğürmesine sebep

oluyordu. Sert bir cisim de gözlerini açmasını engelliyordu.

Ne oluyor bana?

Kumaş parçasıyla mücadele etmek yerine burnundan solumaya zorladı kendini. Yavaş ve sık nefesler. Hâlâ uyuyor muydu? Bir kâbusun pençesinde miydi yoksa? Gözlerini kapatan şeye uzanmaya çalıştı. Ama elleri yetişmedi. Soğuk bir metalin tangırdayıp tenine sürtündüğünü hissetti bir an. *Kelepçeler!* Birisi ellerini yatağa kelepçelemişti. Aman Tanrım. Gözleri kapatılmış, ağzı tıkanmış ve elleri bağlanmıştı.

Çıglık atmaya çalıştı ama tıkalı ağzından iniltiden başka bir şey çıkmadı.

“Mücadele etme.” dedi yatağın yanından gelen bir erkek sesi. “Daha fazla canını yakmaktan başka bir işe yaramaz. Gerçekten üzgünüm dedektif. Seni öldürmek aldığım eğitime aykırı aslında ama bir EXIT vur emri çıktı bir kere. Başka şansım yok. Cyprian bu tip şeylerde fikir değiştirmez. Normalde uyurken öldürmem gerekirdi seni. Çabuk ve acısız. Ancak sana ihtiyacım var. En azından bir süre. Özür dilerim.”

Özür mü? Hangi akıl hastası bir insanı bağlayıp öldürmekle tehdit ettikten sonra özür diler be? Sözlerine rağmen bir pişmanlığı olduğunu sanmıyordu Emily. Adamın heyecanını hissedebiliyordu. Ancak kendini kandırabilirdi.

Sesin geldiği yöne doğru bir tekme atmayı denedi ama olmadı, onlar da tıpkı elleri gibi bağlıydı. İlk çağlardaki bir şeytana sunulan zavallı bir kurban gibi yatağa bağlanmıştı.

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Bunlar acı ya da korku gözyaşları değildi. Böyle bir muameleye maruz kalmanın getirdiği aşağılanma hissinin içinde yarattığı öfkenin gözyaşlarıydı bunlar. Söyleyeceklerinin adamın merakını çekeceğini umarak konuşmaya çalıştı. Ağzına tıktığı kumaş parçasını çıkarttırma-

yı başarırsa hatta göz bağıını da çıkarttırabilirse bir şansı, neler olduğunu anlayıp bir plan yapabilme şansı olabilirdi. Onunla konuşmak, biraz oyalamak belki.

“Fazla uzun sürmeyecek.” dedi adam. “Sen mükemmel bir yemsin. Ace, Devlin’in seni işe karıştırdığı için kendini suçlu hissedeceğini, seni kurtarmak zorunda olduğunu düşüneceğini söyledi. Açıkçası buna güveniyoruz.”

Yem mi? Kim suçlu hissedecek? Bir dakika, bu ses. Tanındık geliyordu. Bu sesi daha önce nerede duymuştu? Diliyle ağzını tıkayan kumaşı dışarı doğru itmeye çalıştı. Bir tomar kumaş parçası iyice ağzına tıkılmış, sabitlemek için de bir bant kullanılmıştı ve Emily mücadele ettikçe bu bant yanaklarını geriyordu.

“Boşuna uğraşıyorsun.” diye azarladı adam Emily’yi. “Ne diye acı çekesin ki? Sakin ol. Söz veriyorum çabuk öldüreceğim seni. Hiçbir şey hissetmeyeceksin ya da en azından fazla bir şey hissetmezsin.”

Bu korkunç sözler öyle soğukkanlı bir tavırla söylenmişti ki Emily’nin kolundaki tüyler diken diken olmuştu.

Odada bir hava esti.

Bir sopanın kafasında patlamasını ya da aniden bir bıçağın kaburgalarının arasına girişini bekleyerek ve kelepçelerine asılarak yattığı yerde sıçradı. O kaçınılmaz son vuruşu beklerken iyice gerilmişti.

Sonra yatağın ucundan sessiz bir küfür duyuldu. Ağır bir şey yere düştü. Sonra yeniden bir esinti oldu içerde. Korkunç sesler gelmeye başladı, boğulma, öğürme sesleri odayı doldurdu.

Bunu ayak sesleri takip etti. Şilte birinin ağırlığıyla çöküp aşağı sarktı. Emily sağ tarafına dayanan sıcak ve sert bir diz hissetti. Onu bağlayan adamın sağ dizini bükerek şilteye bastırıldığını ve üstüne eğildiğini düşündü.

Ağızına tıklan şeyi iterek bedenini bükmeye çalıştı. Kıpırdayamadı, bileklerindeki metaller onu sımsıkı tutuyordu.

Sert bir hareketle gözünü örten bez parçası aniden çıktı. Üstüne eğilmiş kelepçelerle uğraşan adama odaklanmaya çalışarak gözüne vuran ışığa karşı gözlerini kırıştırdı.

Devlin Buchanan. Az önce duyduğu tiz sesi Devlin'in sesine benzetemediği için kafası karışmıştı. Ama başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki bunun? Kafasının karışıklığı yerini şok ve dehşete bıraktı. O kadınların ölümünde Devlin Buchanan'ın parmağı olmadığını düşünerek ya da onun bir kiralık katil olduğuna dair ilk izleniminden şüphe ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu. İşte şimdi buradaydı, onu susturmak, gerçeği ortaya çıkarmasını engellemek için az sonra onu da öldürecekti. Nasıl bu kadar yanılabilmişti? Bu kadar korkunç suçlar işleyebilen bir adamı nasıl öpebilmiş, nasıl onunla sevişebileceği hayallerini kurabilmişti?

Bileği döndü. Kelepçeler düştü. Hemen elini yumruk yapıp Devlin'in, içinde bir canavar yatan yakışıklı yüzüne doğru savurdu. Devlin'in sol eli kalktı ve yumruğu Devlin'in avucunda patlayan Emily acıdan bağırmaya başladı.

"Kıpırdama da bir daha canın yanmasın." Devlin'in sesi az önce duyduğu sesin ürkünç bir yankısı gibiydi. Ama bu seferki farklıydı —daha derinden gelen bu seste az öncekinde olmayan bir otorite seziliyordu.

Devlin tekrar eğilerek Emily'nin sol elindeki kelepçeyi çözdü. Emily gözlerini kırparak ona baktı, sağ kolu başarısız yumruk teşebbüsünden dolayı zonkluyordu. Sol kelepçeden kurtulduğunda Devlin'e tekrar vurmaya kalkmadı. Kafası öyle karışmıştı ki kendini felç olmuş gibi hissediyordu. Ona saldıran adam Devlin miydi? Eğer öyleyse neden canını yakmadan onu serbest bırakıyordu?

Devlin şiltenin üzerinden kalkıp yatağın ayak ucuna geçti, sıcak elleri nazikçe Emily'nin sağ ayağını kaldırdı. Tık. Üçüncü kelepçe de düştü. Evet, kesinlikle serbest bırakıyordu onu. O zaman... Demek en başta onu kelepçeleyen Devlin değildi.

Emily ağzındaki bandı çekip attı. Acıdan gerildi ve hâlâ ağzında duran kumaştan dolayı nefesi kesildi. Gözlerinde biriken yaşları sildikten sonra ağzına tıklan şeyi çıkarıp derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

Devlin son kelepçeyi çıkarırken o da bir hırıltı çıkararak kalkıp oturur pozisyona geldi.

Ara sokaktan tanıdığı adam —Steve— yerde öylece yatıyor, gözleri kocaman açılmış, parmaklarıyla çılgınca boynundaki kanlı izleri ovuşturuyor, nefes almaya çalışıyordu. Emily'nin elleri istemsiz bir şekilde kendi boğazına gitti. Öyleyse ona saldıran, az önce sesini duyduğu adam bu olmalıydı.

“Nesi var bu adamın? Ne... Ne yaptın adama?”

Devlin ölmekte olan ve sudan çıkmış bir balık gibi yerde kıvranan adama şöyle bir göz attı, adamın varlığını unutmuş gibiydi. “Seni öldürecekti.” Belli ki başka açıklama yapması gerekmediğini düşünüyordu. Kelepçeyi Emily'nin ayak bileğinden çıkarıp pantolonunun cebine koydu ve duvarın dibindeki komodine döndü.

Emily yataktan fırlayıp yerdeki adamın başına çöktü. Artık neredeyse hiç hareket etmiyordu. Parmakları boynunun etrafında çırpınıyor, gözleri pörtlemiş boşluğa bakıyordu. Başının üstündeki ışık ince parlak bir çizgi hâlinde etinin içinde parlıyordu. Emily'nin boğazına bir yumru geldi oturdu. Bu bir teldi. O kadar sıkı bir şekilde çekilmişti ki etrafından kan damlıyordu.

Emily adamın kafasını nazikçe kaldırıp parmaklarıyla teli takip ederek çıkarmanın bir yolunu aradı.

“Boşuna uğraşıyorsun.” Devlin yatağa bir şey fırlattı.

“Hayat kurtarmak asla boşuna bir uğraş değildir.”

“Kimin hayatı olduğuna bağlı.”

Emily gözlerini kırptırarak ona baktı, sesindeki acı ton onu şoke etmişti. Ama o çoktan çekmeceleri karıştırmaya başlamıştı bile. Emily tekrar teli çekti. Parmakları adamın ensesinde bir çıkıntı buldu. Eğilip baktı. Telin iki ucu da birbirinin etrafına sarılmıştı, tutacak bir ucu kalmamıştı. Bu mide bulandırıcı boğma telinin altında ise uçlarından birer tane kırık tel çıkan iki adet tahta parçası vardı.

“Tanrım!” diye bağırdı Emily. “Tahtaları sap olarak kullanıp adam çıkarmasın diye de koparıp attın demek.”

Devlin yatağın üzerine bir şey daha attı.

Emily ellerini adamın başının altından çekip yüzünü tekrar kendine çevirdi. Omuzları düştü. Durum umutsuzdu. Adam için yapabileceği bir şey kalmamıştı. Saldırgan ölmüş, göz bebekleri kocaman olmuştu. Kanlı boynundan, bileğinden nabzını dinlemeye çalıştıysa da bir şey duyamadı. Derin bir nefes alarak istifra etmemek için kendini zor tuttu.

Suç mahallini kirletme. Delilleri kirletme.

İki güçlü el onu omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı. Emily hayatında gördüğü en soğuk gözlere bakıyordu şimdi. Daha önce bu gözlerin gri olduğunu nasıl düşünebilmişti? İçinde hiç acıma, hiç merhamet taşımayan simsiyah gözlerdi Devlin’in gözleri. Bunlar kesinlikle bir katilin gözleriydi.

“Giyin.” diye emretti Devlin.

Emily gözlerini kırptırarak başını indirip kendine baktı ve Devlin’in karşısında içini gösteren bir tişört ve bir külotla durduğunu fark edince kıpkırmızı kesildi.

Devlin yatağın üzerini işaret etti. “Acele et.”

Yorganın üstünde zamanında bir heves satın aldığı ama

asla giymeye cesaret edemediği siyah dantelli küçük bir sütyen, bir kot pantolon ve denizci mavisi yuvarlak yaka bir tişörtten oluşan bir takım kıyafet duruyordu.

“Merkezi aramalıyım, bu olanları anlatmam gerek.” Emily, Devlin’in etrafında dönüp komodine doğru yürüdü. Telefonunun sehpanın üstünde olması gerekiyordu ama değildi.

“Duvarın yanında.” dedi Devlin.

Sehpanın bir metre yanında halının üstünde telefonu paramparça olmuş bir şekilde duruyordu.

“Neden yaptın bunu?”

“Ben yapmadım. O yaptı.” Devlin bakmaya zahmet bile etmeden omzunun üzerinden başparmağıyla yerde yatan adama işaret etti.

“Steve mi yaptı yani?” Hızla çekmecesini açtı. Çekmece boştu. “Silahımı da mı almış?”

“Hayır, onu ben aldım.” Devlin belindeki silaha eliyle tıklattı. Yatağın üzerindeki kot pantolonu alıp Emily’ye attı.

“Sohbet edecek vaktimiz yok.” dedi. “Dışarı külot ve tişörtle çıkacaksan benim için sakıncası yok. Aksi takdirde konuşmayı bırakıp, giyinmeye başla.”

Emily pantolonu yatağın üzerine attı. “Bu adamın evime gelip bana saldırdığını nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Beni kurtardığın için minnettarım. Ama olay yerinden ayrılamam. Mutfaktaki telefonumdan merkezi arayıp haber vereceğim. Hemen dönerim. Hiçbir şeye dokunma. Delilleri kirletirsin yoksa.”

Emily kapıya yöneldiği anda koridorda bir gölge belirdi. Hemen durdu. Adamın birinin yanından geçip içeri girmesiyle birlikte Devlin onu sert bir hareketle halının üzerine savurdu. Emily derhâl dönerek ayağa fırladı.

Devlin ve adam, ölümcül bir kavgaya tutuşmuş iki boz

ayı gibi odanın ortasında boğuşmaya başladılar. Devlin homur-tuyla sağ kolunu adamın çenesinin altına sabitleyip yavaş yavaş arkaya doğru itmeye başladı. Alt tarafta sol elinin parmakları adamın bileğinde kenetlenmişti. Emily adamın elindeki tırtıklı avcı bıçağının Devlin'in karnına doğru santim santim ilerlediğini görünce dehşete kapıldı.

Bıçak havada dans ederek kaydı ve Devlin'in gömleğini parçalayarak altındaki kurşungeçirmez yeleği ortaya çıkardı.

"Tur rehberiymiş, kışımın rehberi." Emily sağa sola bakarak bir silah arandı. Kendi silahı Devlin'in belindeydi. Devlin adamın elindeki bıçağı uzaklaştırmakla cebelleşirken boynundaki ve kollarındaki kaslar şişiyordu.

Emily öne doğru atılıp Devlin'in kolunun altına dalarak silahını kaptı ve dönerek dövüşen iki adamdan uzaklaştı. Ayaklarını yere sabitledikten sonra tabancasını Devlin'i bıçaklamaya çalışan adama doğrulttu.

"Bıçağı bırak."

Adamın gözleri büyüdü, sanki Emily'nin odada olduğunu unutmuş gibiydi. Birden dönerek Devlin'i önüne çekti ve Emily'nin hedefini bloke etti.

Devlin silkelenip tek kolunu boşa çıkardıktan sonra adamın bıçak tutan eline öyle bir vurdu ki bıçak elinden uçup Emily'nin çıplak ayaklarının iki santim önünde halıya saplanı-verdi. Emily ciyaklayarak kenara sıçrarken adam Devlin'i iterek kapıdan dışarı doğru koşmaya başladı.

Emily silahını sağa sola sallayarak arkasından koştu.

"Emily, kahretsin ne yapıyorsun, bekle!" diye bağırdı Devlin ve ona arkadan sarılıp yere fırlattı ve üstüne kapaklandığı anda bir saniye önce Emily'nin dikildiği yerdeki kapı pervazında bir patlama oldu ve ortalık talaşa boğuldu.

Ppffftt, ppfftt. Susturucudan çıkan belli belirsiz mermi sesleri koridoru doldurdu. Devlin'in vücudu her sesin arkasından bir bir kasıldı. Kollarını Emily'nin altından geçirip onu iyice sardı ve silahını kaptı. Kolunu onun kollarının altında çevirdikten sonra kapıya hedef aldı. *Bam! Bam! Bam!*

Koridordaki parkelerde ayak sesleri işitildi, adam —şimdilik— pes etmişti ve evden kaçıyordu. Ön kapı gürültüyle kapandı. Küçücük evin içinde artık sessizlik hâkimdi.

Olanca ağırlığıyla onu haliya bastıran Devlin'i üstünden itmeye çalışan Emily, "Nefes alamıyorum." dedi boğuk bir sesle.

Devlin hemen yana doğru yuvarlandı.

"Yardım çağıracağım." Emily ayağa fırlayıp kapıdan dışarı koştu. Mutfığa varır varmaz dönüp koridora bakmadan duvardaki telefonu kaptı. Şaşırarak ciyakladı birden. Devlin yüzünde korkunç bir ifadeyle tam arkasında duruyordu. Emily'nin telefonu tutan bileğini yakalamıştı.

"Hâlâ anlamıyorsun değil mi?" Diğer elinin parmaklarıyla böbreğini koruyan yeleginin altını ovuşturuyordu.

Emily onun hareketlerini izlemeye başladı. Devlin'in gömleğindeki iki deliği görünce daha önce bilinçaltında oluşan düşüncenin farkına vardı. Onu korumak için mermi yemişti. Hem de *iki* tane. Eğer onun üstüne kapaklanmasa vücudunu parçalayacak olan iki mermi Devlin'in giydiği kurşungeçirmez yeleğe saplanmıştı. O, bu şövalyeliğini derin ve acı veren birkaç yara ya da çatlak bir kaburga ile ödeyecekti, bunu biliyordu. Eğer adam Devlin'in kafasına nişan alsaydı şimdi ölmüştü. Sırf onu korumaya çalıştığı için. *Koruduğu* için. Hem de on dakika içinde iki sefer, iki farklı adama karşı.

Emily'nin elleri titremeye başladı. Telefonu bırakıp Devlin'in ahizeyi yerine koymasına izin verdi.

“Haklısın.” dedi toparlanmak için derin bir nefes alarak. “Anlamıyorum. Ama anladığım şey bu gece beni korumak için neredeyse öldürülüydün. Bir açıklama yapana kadar telefon etmeyeceğim. Anlamadığım şey tüm bunlar ne? Neler oluyor?”

Devlin eliyle yüzünü kaşdı, öfkesi burnundaydı.

“Kurşungeçirmez yeleğin var mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Git, giy.”

“Ofiste. Artık bir dedektifim. Eskiden olduğu gibi her gün giymem gerekmiyor. Neden?”

“Bir sonraki durağımızda bir tane buluruz sana.”

“Bir sonraki ne?”

“Anahtarların nerede?”

Emily başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır, hayır. Arabamı *alamazsın*. *Hiçbir yere* gitmiyorsun. Bu adamların peşimde olduğunu nereden bildiğin gibi milyonlarca soru var sana sormam gereken. Ya da alarmımı öttürmeden içeri nasıl girdiğiniz ve bu adamların geleceğini bekliyorsan komandoluk yapıp neredeyse kendini öldürteceğine neden polisi arayıp beni uyarmanın gibi.” Kanepeye işaret etti. “Otur bakalım. Bir olay yeri inceleme ekibi çağırayım. İfadeni karakolda alırım.”

“Ne polisi arayacaksın ne de şehre ineceksin. Çıkıyoruz, ikimiz birden derhâl. Arabam dışarıda sokakta ama çok uzakta. Adam bizim dışarı adım atmamızı bekliorsa iyi olmaz. O yüzden senin arabayı alacağız. Buradan sağ salım çıkabilmek için tek şansımız bu. Anahtarlar nerede?”

Emily dişlerini gıcırdatarak Devlin’in etrafından dönüp duvardaki kancayı gösterdi. “Pekâlâ.” dedi ona arabanın anahtarlarını atarak. “Git bakalım. Çık buradan. Sırf hayatımı kurtardığın için arabam için arama emri çıkarmadan önce sana beş dakik-

ka zaman vereceğim.” Tekrar telefona sarıldı.

Ahize birden gerildi ve hat kesildi. Emily ahizeyi kulağından çekip baktığında ağzı açık kaldı, ucu kesilen kordon ahizeden sarkıyordu. Gözlerini kırparak Devlin’e baktığında kocaman bir bıçağı kemerindeki kılıfa koyduğunu gördü.

“Sen ne yapı— oof!” Devlin onu kaldırıp omzuna koyarken Emily’nin birden nefesi kesildi, dünyası tersine döndü. Devlin’in sıcak parmaklarını bacaklarında hissettiği an üzerinde yalnızca külot ve tişört olduğunu hatırladı. Kıvrana kıvrana ondan kurtulmaya çalıştıysa da Devlin onu daha sıkı kavrayarak ağır ağır oturma odasına doğru yürüdü.

“Bırak beni.” diye emretti Emily.

Devlin yavaşlamadı bile. Restoranda öptüğü, gülen, seksi adam gitmiş, sorgu odasında sorguladığı soğuk, sessiz ve tehlikeli adam gelmişti.

“Bırak da hiç değilse giyineyim.” Omzundan kurtulmaya çalışıyordu.

Devlin’in parmakları bacaklarını acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

Sonunda mücadele etmeyi bırakınca Devlin ellerini gevşetti.

Onu omzunda garaja taşıırken Emily başını kaldırıp delirmiş gibi etrafına bakınarak bir silah arandı.

Devlin sürücü tarafındaki arka kapıyı açıp Emily’yi arka koltuğa attığı anda o da dizlerinin üstüne fırlayıp diğer tarafa doğru atıldı. Devlin onu ayak bileklerinden yakaladığı gibi sert bir şekilde çekince karnının üstüne düşüp nefesi kesildi. Sonra da bileklerini bıraktığı gibi kapıyı kapadı. Emily sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatarak nefes almaya çalışıyor ama alamıyordu. Sonunda gözleri kararmaya başladı.

Nihayet ciğerleri tekrar havayla dolduğunda birkaç derin

nefes aldı. Görüşü geri geldi ve dizlerinin üstüne kalkıp kapının kulpuna asılarak kapıyı açtı. Devlin bir elinde koli bandı, diğerinde iki çift kelepçe karşısında duruyordu.

Emily iki elini onu yatıştırmaya çalışır gibi kaldırıarak, “Bu hiç gerekli değil. Daha fazla karşı gelmeyeceğim. Gerçekten, bak. Ne yapmamı istiyorsun söyle!”

Klik, klik. Emily ne olduğunu bile anlayamadan Devlin kelepçeleri onun bileklerine geçirdi ve koltuğa itiverdi. Emily onu tekmelemek için ayaklarını kaldırdığında iki klik sesi daha duyuldu. İkinci kelepçe seti de yerini bulmuştu. Daha önceden kesilen yerlere sürtünen metal Emily’nin bacaklarını fena hâlde acıttı. Devlin’e pis pis baktıktan sonra ağabeylerinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfürü arka arkaya saydırdı.

Onu duymazdan gelen Devlin ellerini onun kollarının altına geçirip oturur pozisyona getirdi. Emniyet kemerini taktıktan sonra koli bandını kelepçenin zinciriyle emniyet kemerine dolayarak bileklerini beline sabitledi.

“Bir polis memurunu kaçırıyorsun.” dedi suçlayıcı bir şekilde Emily. “Georgia’daki bütün polisler beni arayacak. Bundan paçayı sıyıramazsın.”

Devlin küçük bir çocuğa İngilizcenin karmaşık yapısını anlatmaya hazırlanır gibi başını iki yana salladı.

“Hiç kimse seni aramayacak, Emily. Kayıp olduğundan bile haberleri olmayacak. İzin alacaksın ya da ani bir tatile çıkacaksın. Cyprian nasıl bir hikâye yaratacak bilmiyorum ama bir şeyler bulur o. İşe de yarayacak. Senin bir tehdit oluşturmadığına inandırmaya çalıştım onu ama belli ki başaramamışım. Bu gece peşine iki kiralık katil gönderdi. Şimdilik çuvalladılar belki ama görevleri devam ediyor. Bu da demektir ki kaçan adam —EXIT’in en pis, en ölümcül orospu çocuklarından biri olan Ace— geri ge-

lecek. Tekrar tekrar seni öldürmeye çalışacak belki de öldürecek. Bu arada bu gece olup biten hiçbir şeyin EXIT'e işaret etmemesi için Cyprian bu işi örtbas edecek bir hikâye bulacak."

Devlin eliyle Emily'nin evini işaret etti. "Bu dağınıklık bir saat içinde temizlenip eski hâline getirilecek. Dostun Tuck'ın seni arayacağını düşünüp de kendini kandırma. Aramayacak. Aramak için bir sebebi olmayacak çünkü. Kendi iradenle izne çıktığına inandırılacak."

Emily onun ne kadar kendinden emin konuştuğunu duyunca titredi. "Delisin sen. Kimse böyle bir şeyi örtbas edemez. Mermilerin yatak odamın kapısında bıraktığı hasar ne olacak peki? Peki ya odada yatan ceset?" Başını indirip ellerine baktı, Steve ya da Cougar adı her neyse onu kurtarmaya çalışırken tırnaklarına dolan kanı görünce midesi sıkıştı. "Halıdaki kan ne olacak? Ya da kelepçelerin yatak başında yaptığı çizikler?"

Devlin kahkahayı bastı. "EXIT böyle durumlarda tecrübesiz sayılmaz pek. Her şey —herkes— silinebilir. Böyle bir olay yerini örtbas etmek normal bir insan için sorun olabilir. Ama Ace'in çoktan bir temizleme ekibi çağırdığını garanti ederim sana. Dakikalar içinde burada olurlar. İşte bu yüzden buradan hemen çıkmalıyız. Şimdi."

Devlin'in ateşli konuşması ve "temizlikçi" kelimesini kullanışı Emily'nin tüylerini ürpertti.

"Bana ne olacak?" diye fısıldadı dehşet dolu bir ses tonuyla.

Devlin'in yüzündeki sert ifade yumuşadı, pişman bir şekilde "Bu işe karıştığın için çok üzgünüm, Emily."

Eliyle onun yüzüne doğru uzanmak istedi. Ama dokunmadan Emily geriye çekildi.

Devlin'in çenesi tekrar gerildi. "Görünen o ki artık bu işte birlikteyiz." Sesi sert çıkmıştı. "Ben nereye, sen oraya."

“Yani?”

“Yani...” Devlin elindeki koli bandından bir parça yırttı.
“Sen ve ben silinmek üzereyiz.”

Emily’nin tepki vermesine fırsat bırakmadan ağzını bantlayıverdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emily'nin arabası, yol demeye bin şahit gerekecek çukur sürüsünün üstünde zıplayarak ciyaklayıp duruyordu. Emily yönünü tayin etmeye çalışıyordu, iyice gerilmişti. Devlin onu nereye götürüyordu acaba? O kadar yol gitmişlerdi ki artık sokak lambası falan kalmamıştı, nereye gittiğini anlamasına imkân yoktu. Ağaçlar yıldızları gizliyor, zifiri karanlığa bakan camlar ve sonsuz bir hiçlikten başka bir şey görmesine izin vermiyordu.

Birkaç dakika sonra Devlin arabayı kenara çektiğinde Emily'nin alnından bir damla ter döküldü. Devlin motoru susturup arabanın arka tarafına doğru yürüdü. Emily boynunu eğip onun ne yaptığına baktıysa da bunun dipsiz bir kuyuya bakmaktan farkı yoktu.

Devlin bagajı açana kadar. Şimdi kenarlardan ışık sızıyordu ama yine de onun ne yaptığını göremiyordu. Devlin garajdayken onu kelepçeledikten sonra eve girip bir dakika kadar geri gelmemişti. Dönünce bagajı açıp içine bir şey koymuştu. Koyduğu şey her neyse belli ki şimdi çıkarıyordu.

Bir sürtünme sesi geldi ve Emily'nin tüyleri diken diken oldu. Parmaklarını avuçlarına geçirdi. Yüreği ağzındaydı. Yan

kapı açılınca sıçrayıp ağzındaki koli bandına rağmen çılgılığı bastı.

Devlin ruhsuz bir robot gibi, daha önce telefonun kordonunu kesmek için kullandığı yirmi santimlik bıçak elinde içeri eğildi.

Aman Tanrım. Hayır! Emily delirmiş gibi geri sıçrayarak yana düştü ve kapıya kafasını çarptı.

Devlin şaşırmıştı, kaşları kalktı. Elinde tuttuğu bıçağa bakınca kızardı. “Canını yakmayacağım. Bileklerini emniyet kemerine bağlayan koli bandını keseceğim o kadar. Kıpırdamadan durman gerekiyor. Tamam mı? Bunu yapabilir misin?”

Devlin’in yumuşak ses tonu Emily’nin paniğini azalttı. Canını yakmayacağına inanmak istiyordu. Sonuçta hayatını kurtarmıştı. Fakat Devlin’e olan bütün güveni, telefon kablosunu kesip onu omzuna attığı an yok olup gitmişti. Yine de hayatta kalmak istiyorsa dediklerini yapmalıydı, en azından nasıl kaçacağını bulana kadar.

Ağzı kapalı hâlde başıyla onaylayarak eğer yalan söylüyorsa ve bıçakla ani bir hareket yapmaya kalkarsa onunla mücadele edebileceği biçimde sağlam bir şekilde oturdu. Canını yakmaya kalkarsa işini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Devlin ani bir hareketle Emily’nin ellerini kemerden kurtardı. Emily titrek ama rahat bir nefes aldı. Ancak el ve ayak bilekleri hâlâ kelepçeliydi. Yumruklarıyla Devlin’i sersemletse bile aksayıp düşer, kaçamadan yakalanırdı.

Devlin bıçağı kılıfına sokup tekrar ona doğru eğildi. Emily gerildi ve arkaya doğru büzüldü ama Devlin için önemli değildi. Onu kollarına alıp arabadan çıkardı. Döndüğünde Emily, arabanın içindeki ışıklar ve açık bagaj sayesinde yolda duran tekerlekli bavulunu gördü. Çok nadiren kullandığı, gerçekten bir tatile çıktığı zaman yanına aldığı en büyük bavuluydu bu.

Açık, boş bavulu görünce yeni bir panik dalgası kapladı içini. Bavula tıklıp bir çukura atılmış kaç ceset haberi almıştı hatırla-

mıyordu bile. Yeniden çılgın gibi mücadele vermeye başladı. Devlin onu bütün gücüyle sıktı, bu sefer canını acıtacak kadar sıkılmıştı hatta ama o bu kez pes etmedi. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir panik duygusuyla umutsuzca debelenmeye ve kıvranmaya başladı. Devlin çömelerek onu bavula yerleştirirken Emily derhâl dizlerini kaldırıp bacaklarını kullanarak bütün gücüyle Devlin'in göğsüne vurdu.

Devlin bir homurtu çıkararak topuklarının üstünde geriye doğru sallandıysa da düşmedi.

Emily umutsuzca bavulun dışına doğru devrilmeye çalıştı ama Devlin onu yakaladığı gibi acımasızca geriye doğru itti. Ezici kuvveti onu kolayca hareketsiz hâle getirmişti.

Emily'nin gözlerinde biriken yaşlar gözlerini acıtıyor, onu utandırıyor. Kendini öylesine lanetlenmiş hissediyor, öylesine korkuyordu ki. Neden onu bavula tıkmak istediğini anlayamıyordu, öldürmeyecekse neden? Başını ileri geri sallıyor, ağzındaki banttan sızlanmaları duyuluyor, gözleriyle canını yakmaması için yalvarıyordu.

Devlin ona bakıp kaşlarını çattı. "Bana öyle bakıp durma. Söyledim sana canını yakmayacağım. Seni kimse görmeden başka bir araca nakletmem gerekiyor. O yüzden bu bavula girmen gerekiyor. Yalnızca on beş dakika bilemedin yirmi dakika kalacaksın içinde."

Devlin bir şeyler söylüyordu. Bazı kelimeleri anlayabiliyordu. Ama benliğini saran panik her şeyi yutuyordu. Ellerini zorladı tekrar, zincirlerinden kurtulmaya çabaladı.

Devlin onu yere doğru bastırdı.

Hayır! Emily kurtulmak için mücadele etti ama Devlin'in mengene gibi ellerinden kurtulmak imkânsızdı. Sonunda bitkin düşüp nefes nefese bavulun içine düşüp kaldı.

Devlin'in çenesi gerildi. "Eminim benden nefret ediyorsundur. Senin yerinde ben olsam *ben de* ederdim." Dikkatle dinlediğine

emin olmak ister gibi eğildi. “Beni karakolda sorguladığında hakkımda ne düşündüysen ben oyum hatta daha da kötüsüyüm. Yani ölmeni istesem çoktan ölmüştün. İncinmeni istesem evinde o iki herifle boğuşup hayatımı tehlikeye atmazdım. Ne dediğimi anlıyor musun? Kaçan adam, hani şu sana ateş eden adam var ya, işte o adam şu anda seni bulmak için elindeki bütün imkânları kullanarak şehrin altını üstüne getiriyor. Arabanı bulmaya çalışacak. Seni bulmaya çalışacak. Havaalanında uzun süreli park yerinde duran bir arabam var, oraya gidip onu alacağız. Arabayı değiştirmemiz gerek. Sessiz ve sakın olup bavulda yatman gerekiyor ki böylece beni gören olursa arabasına binen yalnız bir adam görsün. Bir adam ve bir kadın gördüklerini söylemesinler. Anlıyorsan başını sall.”

Tahmin ettiği kişiymiş hatta daha da kötüsüyümüş. Bir Suikastçı, bir canı, bir kiralık katil. Emily’nin kanı kulaklarına hücum etti. Nefes alamıyor, burnundan yeterince oksijen gelmiyordu. Bantın altından inledi. Nefes borusu tıkanmıştı. *Yardım et, yardım et bana!* Göğsü ağrımaya, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Aman Tanrım, ölüyordu.

“Emily? Emily?”

Kelimeler çok uzaktan gelir gibi metalik bir hâle dönüştü. Dünyası kararmaya başladı. Birden kendini yine evinde, yatağında yatarken buldu. Tuhaf bir huzur çöktü üzerine.

Güçlü, nazik bir çift el vücudunun altından tutup kaldırdı onu. Bir sıcaklık her yanını sardı. Ağzında bir acı duydu. Sonra aniden ciğerleri sıcak havayla doldu. Gözleri sımsıkı kapalı bir hâlde arka arkaya derin, kesik nefesler aldı. Neredeydi şimdi? Az önce duyduğu huzur yavaş yavaş yok olmaya başladı.

“Geçti.” diye fısıldadı birisi kulağına. “Tamam, geçti.” Nazik bir el sırtını yukarı aşağı okşuyor sert bir göğse bastırıyor, bir sevgili gibi ileri geri sallıyordu. Emily onun kucağına biraz daha

sokularak rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Onu kurtarmıştı. Bu adam, her kimse, onu kurtarmıştı.

“Kimse seni incitmeyecek, Em.” diye fısıldadı. “Sana söz veriyorum.”

Bu ses. Bu tanıdık koku, belli belirsiz, baharatlı, tıpkı pahalı bir tıraş kolonyası gibi. Bu, ona sımsıkı sarılıp tepeden tırnağa içini ısıtan bir biçimde öpen birini hatırlatıyordu. Yasak bir öpücüktü bu çünkü onu öpen kişi inandığı her şeyin yanlış tarafını temsil eden bir kişiydi.

Devlin!

Birden gözlerini açtı. Devlin’in kollarındaydı. Hayır, hayır, hayır. Bu çok yanıltıcıydı. Devlin onu öldürecek. Onu bir bavula koyup bir çukura atacaktı. Devlin’in göğsünü itip bağırmaya başladı. İğrenç, tatlı kokusu beyinde alarm zillerini çaldıran bir kumaş parçası ağzına ve burnuna kapanıverdi bir anda.

Devlin onu uyuşturuyordu, onu öldürüyordu. Hayır! Damarlarından içeri bir gevşeme hissetti. Elleri, bir kuşun kafesin parmaklıklarına doğru pır pır etmesi gibi Devlin’in göğsünde çırpındı. Başını yana çevirip içine temiz bir hava çekti.

Bez parçası tekrar ağzına ve burnuna indi.

Mücadele etti ama Devlin’in üstün kuvvetine karşı hiç şansı yoktu. Görüşü bulandı. Elinden geldikince nefesini tuttuysa da sonunda ciğerleri çığlık atmaya başlamıştı. Bir nefes, tek bir nefes alsa yetecekti. Bezden derin bir nefes çekip o koyu, tatlı karışımı hissedince irkildi.

Sonra her yer kararıverdi.

Emily, kendinden geçerek Devlin’in kollarında yığılıp

kaldı. Devlin, onun yüzündeki bezi kaldırıp parmaklarını şah damarına koyarak nabzını ölçtü. Gayet güçlü atıyordu. Nefes alış verişi zayıf ama düzenliydi. Titrek bir nefes verdikten sonra onun kendinden geçmiş bedenini göğsüne yaslayarak yumuşak pamuklu tişörtünün üzerinden sırtını okşadı. Biraz zamana ihtiyacı vardı hatta epeyce bir zamana.

Emily'nin suçlayan gözlerindeki paniği görünce içi paramparça olmuştu.

Onun “hedefleri” —yani öldürmekle görevlendirildiği kişiler— katıksız şeytani tiplerdi. İçlerinde gözlerini bile kırpmadan masum bir çocuğun sırtına bombayı bağlayıp bir otobüs dolusu masum insanın içine yollayacak, ailelerine gömecek parça bile bırakmayacak insanlar vardı. İnsanlara tecavüz ve işkence edip her türlü vahşiliği yaparken bundan zevk alanlar vardı. Çoğu zaman nihayet infazcılarıyla yüz yüze geldiklerinde gözleri kibir, küçümseme ve nefretle dolardı. Merhamet ya da suçluluk duygusu olmazdı pis bakışlarında. Fakat nadiren bir tanesi çıkıp Devlin'e panik içerisinde korkuyla baktığında bu sefer Devlin gözünü kırpmazdı. Bir kere bile kırpmamıştı. Şu ana kadar.

Tüm istediği Emily'yi korumak olmasına rağmen onun gözlerindeki dehşet Devlin'i neredeyse *öldürmüştü*.

Birini sakinleştirmek, ona güven hissi aşılama uzun zaman önce unutmuş olduğu bir beceriydi. İşte bu yüzden her şeyi bu kadar yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Cougar'ı boğma teliyle öldürmek o an için mantıklı gelmişti. Ellerinin serbest kalmasını, böylece Emily'ye gerekecek şeyleri alıp, onu güvenli bir yere ulaştırmasını sağlayacaktı. Aynı zamanda Cougar'ın eğitmeni çıkagelirse —ki gelmişti de— hemen cevap verebilecekti. Ancak bu işi yaparken Emily'nin üzerinde nasıl bir etki bırakacağını hiç düşünmemişti ki kesinlikle düşünmeliydi.

Emily şeytani bir suçlu ya da bir terörist değildi. Masum ve iyi bir insandı ve daha iyi bir muameleyi hak ediyordu. Sergilediği güç ve cesaret Devlin'i hayrete düşürmüştü. Polis olsun olmasın çok az insan destek beklemeden o bodruma inebilirdi. Fakat Emily, o zavallı kadının bir dakika daha fazla acı çekmesini istemediği için oraya tek başına girmişti. Devlin'e de karşı gelmişti, hem de birçok sefer. Ve ölümden döndükten sonra bile ona kanepeye oturmasını emredip olay yerini kontrol altına almaya kalkmıştı. Güçlü bir kadındı o. Ta ki Devlin'in onun iradesini kırdığı ana kadar.

Devlin onun iradesini temelli kırmadığını umut ediyordu. Onun, içine soktuğu bu kâbustan kurtulmasını ve yine eskisi gibi çokbilmiş, komik ve cesur bir kadın olmasını umuyordu.

Ne yazık ki çilesi bitmekten çok uzaktı. Ona zarar veremeyeceğini anlatana kadar; ona hayatta kalmak için tek şansının kendisi olduğuna ve birlikte çalışmaları gerektiğine inandırana kadar bir tutsak gibi yaşamak zorundaydı. Ki bu da yarın sabah, ilaç verilerek uyutulduğu uykudan uyandığında ve Devlin'in ne yaptığını fark ettiğinde kendisini yeni bir dehşetin içinde bulacak demektir.

Devlin istemeye istemeye onu bavula taşıyıp nazikçe içine geri koydu. Az önce onu bavula koyduğunda gözünü bile kırpmazken şimdi, onu orada öylece yatarken görüp gözlerindeki korkuyu hatırlayınca uzun zamandır hissetmediği bir duyguyu hatırladı.

Utanma duygusunu.

Kendine başka şansı olmadığını hatırlattı ama artık acaba bu işi en başından beri yanlış bir şekilde mi halletmeye çalıştım diye düşünmeye başladı. Başını eğip ona baktı, önüne serilmiş seçenekleri düşündü. Bavulda olmak Emily'yi korkutacaktı elbette ama elleri ve gözleri bağlı bir şekilde bir minibüsün arkasında olmak daha da bir ödünü koparmayacak mıydı? Yan koltukta otur-

masına izin veremezdi. O bir polisti ve bu gece olanlardan sonra kanunla aynı tarafta olmadıklarını kesin olarak anlamıştı.

Özel bir şirket olsa da EXIT'in hükümetin özel izniyle çalışıyor olması bir şey fark ettirmiyordu, varlığı meşru çevrelerce inkâr ediliyor, kirli bir sır gibi saklanıyordu. CIA, FBI, NSA gibi resmî alfabe organizasyonları başarısızlığa uğradığında onların yapmak istemediği ya da beceremediği pis işleri EXIT üstleniyor, onların pisliğini temizliyordu.

Bu dünya EXIT'e çok şey borçluydu. Ancak Emily gibi birisi için bunun önemi yoktu. İyi bir iş çıkarmak için bir sürü kötü şey yapmak Emily'ye göre değildi. Eski hayatına geri dönebilir miydi acaba? Evinde olanlardan sonra buna pek bir ihtimal yoktu. Cyprian emri geri çekmiş olsa Cougar ve Ace, Emily'nin peşine düşmezlerdi. Ancak emir sırf Emily'nin ara sokakta söyledikleri yüzünden çıkarıldıysa hâlâ Cyprian'm biraz daha iyi araştırma yapıp Emily'nin gerçek bir tehdit olmadığına karar verme ihtimali vardı. Belki bunu yapmaya ya da Cougar ve Ace'i aramaya zamanı olmamıştı. Öyle ya da böyle kesin olarak emin olana kadar tek yapabileceği Kelly'yi bulmaya çalışırken Emily'yi güvende tutmaktı. Belki de Cyprian'a, Shannon'ı öldürmediğini ve Kelly'yi kaçırmadığını ispat edebilirse Emily'ye dair söyleyeceklerini dinlemek isteyebilirdi. O da vur emrini geri çekebilirdi. Kim bilir?

Emily'nin eski hayatına dönebilmesi için tek yol buydu.

Emily'ye duyduğu sempati onu güçsüzleştiriyordu. Sağlam durmaya karar verdi. En başta yaptığı planı uygulamaya devam edecekti. Gideceği yere varana kadar onu uykuda tutacaktı. Ondan sonra zaman geçtikçe yavaş yavaş her şeyi tekrar anlatmaya başlayabilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Emily'nin uykusunda gördüklerini “kâbus” diye nitelendirmek yetmezdi. İnleyerek yastığına sarıldı. Tuck'a bir daha asla uyumadan iki gün boyunca çalışmasına izin vermemesi için söz verdirecekti. Zihni tam anlamıyla bir halüsinasyon durumuna geçmişti. Bağlandığını, ağzının tıklandığını, üzerine ateş açıldığını görmüştü düşünde —liste uzayıp gidiyordu.

Zihnindeki o çılgın görüntüler vücudunu da mahvetmiş olmalıydı. Midesi bulanıyordu. Baş ağrısı sinyallerini de hissetmeye başlamıştı, hemen bir ilaç almazsa birkaç saat içinde migreni başlayacaktı. Alnını ovuşturunca burnuna bir şey çarptı. Sinek zannedip eliyle bir fiske vurdu ve parmakları yumuşak, plastik bir ipe takıldı.

Zorlanarak uykulu gözlerini kırıştırıp odaklamaya çalıştı. İp değildi, bu bir kordondur. Kaldırıp nereden geldiğine baktı, gömleğinin yakasının hemen altında kayboluyordu. Kalbinin üstüne yapıştırılmış plastik bir yuvarlağa bağlıydı. Elektrot mu? Hastanede miydi yoksa? Bir dakika, neler dönüyordu? Dün geceki görüntüler, hepsi bir *kâbustu*, öyle değil mi?

Loş ışık başının üzerindeki beyaz tavana vuruyordu.

Ama kendi yatak odasındaki pürüzsüz alçı yerine burada akustik fayanslardan oluşan metal bir ızgara vardı. Hemen doğruldu.

“Panik yapma, Emily. Güvendesin.”

Emily başını bu son derece tanıdık gelen derin sese çevirdi. *Devlin*. Üç metre ileride katlanır bir sandalyeye oturmuş onu izliyordu.

Tavandan yere kadar inen demir parmaklıkların arkasından. Halüsinasyon görmüyordu. Kâbus gerçektir.

Elini göğsüne bastırdı, başının döndüğünü, yüreğinin ağzında attığını hissetti. Burası da neresiydi böyle? *Devlin*’in arkasındaki oda büyük ve penceresizdi, karşıdaki duvarda tavan-daki bir kapağa kadar çıkan çirkin bir merdiven vardı. Başının dönmesine kendini alıştırmak için birkaç titrete nefes aldı.

Sakin ol. Aldığın eğitimi düşün. Etrafındakileri kafana yaz ve kaçacak bir yer bulmaya çalış.

İçinde bulunduğu oda —hücre— üç metreye üç metre boyutunda, yattığı yataktan ve duvara monte edilmiş bir kalp monitöründen başka bir şey olmayan bir yerdi. Ekranda yeşil dijital rakamlar yanıp sönüyor, zikzak yapan bir çizgi ekran boyunca gidip duruyordu. Karşı duvarda banyoya açılan bir kapı vardı —şu anda fena hâlde ihtiyacı olan bir lüks.

Tekrar *Devlin*’e baktı. İlk andaki paniği yerini ani ve felaket bir öfke hissine bırakmıştı. Öfkesi pasif bir yanardağın içinde bekleyen, yoluna çıkan her şeyi yakıp kül edecek olan erimiş bir lav gibi damarlarından yanarak dışarı çıkıyordu sanki.

“Neredeyim ben?” diye sordu sert bir şekilde.

Devlin yüzünde temkinli bir ifadeyle ayağa kalkarak sandalyesini itti. “Savannah’nın dışında, bir yer altı sığınağındayız.”

“Burası tutsaklarını sorgulamaya getirdiğin yer mi?” diye suçlayarak konuştu Emily bulanık midesine elini koyarak.

“Gerektiği zaman. Evet.”

Emily yarı ciddi suçlamasına böyle ifadesiz ve duygusuz bir cevap alınca sarsıldı. Kusma hissi giderek artıyordu.

“Pek iyi hissetmiyorum. Ne yaptın bana?” Göğsündeki plastik yuvarlağı çekti.

“Ben olsam—”

Emily kordonu çekip yere attı.

“—onu çıkarmazdım.” Derin bir iç çekti Devlin. “Ama bilincin yerine geldiğine ve konuşmaya başladığına göre sanırım artık kalp ritmini izlememe gerek yok. İyi hissetmiyorum dedin. Ağrın ya da bulantın falan mı var?”

“Sanırım kloroformla bayıltılan herhangi biri gibi hissediyorum. Evet, midem bulanıyor. Evet, başım zonkluyor. Ağzımda da bir pamuk hissi var.”

“Kloroform kullanmadım, daha tehlikeli bir şey. Bunun bir dozundan sonra insanlar hemen uyanmaz. Sevofluran’ın bir türevini kullandım ve—”

“Kullandığın kimyasalların listesiyle ilgilenmiyorum. Her şeyden önce beni uyutmamalıydın. Ne yaptın, beni bayıltıp...” Gözlerini kısıp parmaklarını çarşafa geçirdi. “Beni bavula tıktın, değil mi? Sonra beni buraya koyana kadar uyuşturdu. Nasıl bir insan böyle bir şey yapar be?”

Devlin onun kendisiyle ilgili fikrini takmıyormuş gibi omuz silkti. “Seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Hayattasın. Önemli olan da bu.”

“Sen de şu ‘Sonuca giden yolda her şey mübahtır’ diyenlerden sin.” Emily başını iki yana salladı. “Nasıl oldu da...”

“Nasıl oldu da ne?” diye sordu Devlin yumuşak bir tonda.

“Boşver.” Başını iki yana sallayınca yaklaşmakta olan baş ağrısı biraz daha zonkladı, yüzünü buruşturdu. Tekrar elini alnı-

na bastırdı.

“Bir ilaç almalısın yoksa migrenin başlayacak.” dedi. “Bu kimyasalların bir yan etkisi de bu, üzgünüm. Banyoda kıyafetlerinin ve ıvır zıvırlarının yanında şişe suyu ve ilaç var, istersen düş alabilirsin ya da küvete girebilirsin.”

Kıyafetleri mi? Başını eğip baktığında hâlâ tişört ve külotuyla durduğunu fark etti. İçinde bulunduğu durumun utancıyla yine tepesi atmaya başladı. Ama hemen tuvalete gitmezse böbrekleri patlayacaktı. Devlin’in yaptıklarıyla yüzleşmek ve yapmayı planladığı şeyi öğrenmek için biraz beklemesi gerekecekti. Ellerini şilteye gömüp bacaklarını yatağın kenarına indirdi.

“Ayağa kalkmaya çalışma.” diye uyardı onu Devlin.

“Uysal bir şekilde her dediğini yapacağımı sanıyorsan yanıyorsun.” dedi Emily dişlerinin arasından. Ayaklarını yere doğru uzattı.

Devlin küfrü bastı. Anahtar şingirtıları ve metal gıcırtiları duyuldu.

Emily yavaşça yataktan kaydı ama ayakları yere değdiği anda yaprak gibi sallanan bacakları onu ayakta tutamadı. Sonra direkt olarak Devlin’in kollarına doğru kayd gitti.

Devlin onu kollarına alıp göğsüne kadar kaldırdı, koyu renk kaşlarını kaldırarak, “Hep böyle inatçı mısındır?” diye sordu.

“Beni tanıyan herkes öyle diyor.”

Devlin kahkahayı bastı, kızgınlığı hemen gitmişti. Emily, gülüşünün derinden gelen sesinden ve bu gülüşün üzerinde yarattığı etkiden nefret ediyordu. Bir yumrukta bu gülüşü yüzünden silip onu yere bırakmasını sağlamalıydı. Fakat bunu yapacak gücü olup olmadığını bilmiyordu.

“Yatağa mı banyoya mı?” diye sordu Devlin.

Emily onun yüzüne bakamayarak cevap verdi. “Banyoya.”

Devlin onu kapıdan geçirdi, tuvaletin oturağını ayağıyla indirdikten sonra kibarca oturttu. Önünde çömelirken alnı endişeyle kırışmıştı.

“Hâlâ sisteminde olan uyuşturucunun etkisini küçümseme. Birkaç saat daha zayıf ve sersemlemiş kalacaksın. Kafana takma.”

“Kendi kendime işeyebilirim. Çık dışarı.”

Devlin’in dudağı büküldü. “Bunu bilmek güzel. Yine de bir ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım.”

Kapıyı kapattığında Emily yavaş yavaş tuvaletin arkasına yaslandı. Bulanık bakan gözleri tezgâhın üstünde duran ağrı kesicilere takıldı, yanında koca bir şişe mide ilacını görünce sevin-di. Onların yanında da Devlin’in, evden aceleyle alıp çıktığı kıyafetler tertipli bir şekilde katlanmış duruyordu. Muhtemelen o korkunç bavulu aldığı zaman almıştı bunları da. Titredi ve mide ilacıyla birlikte ağrı kesicileri yuttuktan sonra suyu kafaya dikti.

Yirmi dakika sonra sıcak bir duş aldıktan ve dişlerini fırçaladıktan sonra kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı. Küveti doldurup, içinde biraz yatma fikri fena hâlde kanına girmişti ama tek başına küvetten çıkamayacağından endişeleniyordu. Önceleri Devlin’in ona yardım edip onu çıplak görmesi bir fantezinin gerçekleşmesi sayılabilirdi ama artık o bir düşmandı ve böyle bir duruma düşmesi aşağılayıcı olmaktan öteye gitmezdi.

Görünürde bir fön makinesi bulamayınca saçlarını havluya sarıp omuzlarına bıraktı. Hücreye girince tenis ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdamaya başladı. Devlin katlanır sandalyeye oturmuş telefonunda bir şey okuyordu. Ama bu sefer hücrenin kapısı ardına kadar açıktı. Emily yatağın yanında durdu, bir an koşarak Devlin’in yanından geçip gitmeyi düşündü. Sonra Devlin kalkıp açık kapının önünde durup ellerini parmaklıklara ko-

yarak çıkışı bloke edince cevabını almış oldu.

Silahının hâlâ belindeki kılıfında, bıçağının da diğer tarafında olduğuna dikkat etti. Kendini yatağa atıp aklındaki soruları sormaya hazırlandı. İhtiyacı olan bilgilere ulaştığında hücreden kurtulmak için ona baskı yapmaya başlayabilirdi. Ya da dikkatini dağıtarak silahını kaptıktan sonra kendisi yerine onu hücreye tıkaabilirdi.

“Şimdi daha iyi hissediyor musun kendini?” diye sordu Devlin.

“Geyiği bırakalım da düşman değilmişiz gibi davranmayalım ha, ne dersin?”

Devlin yavaşça başını iki yana salladı. “Ben senin düşmanın değilim, Emily.”

“Tabii, zaten ‘arkadaşlar’ da hep böyle birbirlerini uyuşturup bağlarlar ve bavula tıkarlar, değil mi?”

“Arkadaşlarını hayatta tutmak için gereken buysa yaparlar, tabii.”

“Evet, şu konu. Beni kaybettiğin nokta da bu. Çünkü bu olanlardan hiçbir şey anlamadım. Neler dönüyor? Neden Cougar ve diğer herif—”

“Ace.”

“Her ne haltsa. Neden peşime düştüler?”

Devlin başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Emily. Ama ne kadar az bilersen o kadar iyi olur.”

“Kimin için iyi olur? Senin için mi? Benim yerinde olsan bütün bunların neden olduğunu bilmek istemez miydin?”

Devlin savunmaya geçmişti. “Seni daha fazla riske atmadan sorularını cevaplayamam. Bana güvenmen gerekecek bu konuda. Eski hayatına dönmenin tek yolu peşindeki adamlara senin bir tehdit olmadığını ikna etmemden geçiyor.”

Emily gözlerini kırptı. “*Dönebilmek* mi?” Zorla yutkundu. “Baştan beri haklı olduğumu mu söylüyorsun yani? Senin suikastçı olduğunu söylerken zarf atıyordum. Ama Cougar bir EXIT emrinden bahsetti, benim canımı almak için bir emir gibi geldi bana. Eğer bu doğruysa, eğer EXIT gerçekten bir paravansa evimde olanlar çok pis ama çok mantıklı. Cyprian’la konuşmam başlattı her şeyi, değil mi? Ona suikastçı teorimden bahsettiğim zaman çıkardı vur emrini, öyle değil mi? Bu yüzden—”

“Bir dakika, bir dakika.” Devlin parmaklıklardan uzaklaşıp yatağa doğru ağır ağır yürüdü. Emily’nin hemen önünde durup endişe dolu bir suratla ona baktı. “Bunun, konuşmanın genel hatları olduğunu söyle bana. Lütfen ona benim bir suikastçı olduğumu söylemediğini söyle bana.”

Emily, Devlin’i sorgulamaya başladığından beri ilk defa sağda solda teorileriyle ilgili konuşarak korkunç bir hata yapmış olabileceğini anlamaya başladı. Bir polis olarak her zaman dokunulmaz olduğunu, toplumun işleyişini sağlayan ve insanları güvende tutan yasalara inanan vatandaşların çoğu tarafından saygı gördüğünü ve desteklendiğini düşünmüştü.

Fakat ya ortalıkta gerçekten kanunu takmayan EXIT gibi dev şirketler varsa? Eğer onların hedefindeyse böyle bir kurumla nasıl baş edebilirdi?

Elleri titremeye başladı. Devlin’in fark etmeyeceğini umarak ellerini birbirine kenetledi. “Hayır, genelleme yapmıyorum.” Sesi fısıltı hâlinde çıkmıştı.

Devlin biraz daha yaklaşarak ellerini onun ellerinin üstüne koydu. Emily ellerini geri çekmeliydi ama Devlin’in yüzündeki endişe bütün korkularını geri getirdi, bu yüzden ellerini geri çekeceğine onun ellerini tuttu.

“Cyprian’a ne dediğini anlat bana, Em.”

“Ağacı silkeleyip ne düşecek görmek istedim. O yüzden... Ehm... Konuşurken blöf yaptım. Senin, onlar için çalışan bir suikastçı olduğunu itiraf ettiğini ve bana her şeyi anlattığını ima etmiş *olabilirim*.”

Devlin yüzünde acı dolu bir ifadeyle gözlerini kapattı.

Emily içindeki paniği bastırmaya çalıştı. “O an için iyi bir fikir gibi gelmişti, yaylım ateşi yaklaşımı gibi düşün, çılgınca teoriler öne sürer ne gibi reaksiyonlar alacağına bakarsın. Ama şimdi düşününce yaptığım şey pek de akıllıca değilmiş.”

Devlin acı acı güldü. “Hayır, değil.” Elleriyle kirli sakalını kaşıdı.

Daha önce bıçaklı bir adamın karşısında ya da Emily’yi korumak için bir adamın önüne atılırken kuvvetli, kendine güvenen ve yıkılmaz görünüyordu. Şimdi ise o hâllerinden eser yoktu. Hücrenin içinde, bakışları hiçbir şeyi görmeden sağa sola dönüyor, zihninde görünmez bir kitabı okuyup her seçeneği eler gibi bir sürü yol haritası çiziyordu.

“Sen gerçekten kiralık bir katil, bir suikastçı mısın?” Emily onun inkâr etmesini istiyordu ama Devlin koyu gri gözlelerini hiç kırpmadan ona uzun uzun bakınca cevabını almış oldu. Ellerini onun ellerinden çekip kendi beline sardı.

Devlin ellerini indirip bir adım geri gitti. Yüzünde daha önceki endişe gitmiş, yakışıklı yüzüne okunması imkânsız bir maske gelip oturmuştu.

“Anlamıyorum...” diye fısıldadı. “Sen... İnsanları öldürüyorsun. Para için.”

“Evet.”

Emily’nin bakışları yıldırım gibi ona döndü. “Cougar ve Ace’in çalıştığı adam için çalışıyorsun.”

“Evet.” diye tekrarladı Devlin, sesi sert ve ciddiye.

“Fakat beni öldürmelerine izin vermek yerine, beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attın.” Devlin’e bakarken parmaklarını canını acıtmak istercesine tenine geçirdi. Öfkeyle kudurmuş ve sersemlemiş bir hâldeydi. “Neden? Niçin yaptın bunu?”

“Karışık bir durum.”

Emily’nin şaşkınlığı yeniden kızgınlığa döndü. “İnsanları öldürmek karışık bir şey değildir, Devlin. Yanlış bir şeydir. Bu kadar basit.”

“Öyle mi, Em? Yanlış öyle mi? Ve de basit. Teröristin biri onlarca insanı sakat bırakmayı ya da öldürmeyi planlar, benim gibi biri de o hayatlar yok olmadan önce o teröristi ortadan kaldırırsa bu yanlış olur, öyle mi?”

“Yaptığın şeyin bu olduğunu mu söylüyorsun, Devlin? Suç işlemekten *önce* kötü olduğunu düşündüğünüz insanları öldürmek, yani.”

“Evet desem ne derdin?”

“Bunun yanlış olduğunu söyledim. Çok basit. Başka birini yargılamaya hakkın olmadığını söyledim. Toplum böyle işler. Kurallar, yasalar bunun için var. Hepimizi çağdaş, güvende tutmak için. Kötü olduğunu düşündüğünüz insanlara karşı önleyici saldırılar yaptığınız için kahraman olduğunuzu zannediyorsanız kendinizi kandırıyorsunuz derdim. Bu sizi öldürdüğünüz adamlar kadar kötü yapar.”

Devlin’in çenesi gerildi. “Şimdi kim yargılıyor, peki? Ben kahraman olmayabilirim ama lanet olası bir ikiyüzlü de değilim. Siz polisler insanları koruduğunuzu söylüyorsunuz ama ancak suç işlendikten *sonra* yardımlarına koşuyorsunuz. Buna koruma denmez. Buna olsa olsa iş işten geçtikten sonra yapılan temizlik denir.” Eğildi, gözleri öfkeyle yanıyordu. “Eğer polis yapması gerekeni yapsaydı, insanlara yardım etmeyi gerçekten umursasay-

dı, Arianna ölmezdi.”

Sesindeki acıdan ve yüzündeki şaşkınlıktan söylemek istediğinden fazlasını ağzından kaçırdığı belli oluyordu. Hırıltılı bir nefes aldı, duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu belli ki.

“Arianna kim?” diye fısıldadı Emily.

Devlin kaskatı kesilmişti. Hiçbir şey söylemeden dönüp hücreden çıktı ve arkasından kapıyı kilitledi.

Emily ancak o zaman onun silahını kapmayı unuttuğunu fark etti.

Biraz kestirmiş olmalıydı, birden sıçrayarak uyandı ve yatakta doğrulup nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Saat ve pencere olmadığı için Devlin’le yaptıkları yıkıcı diyalogdan beri ne kadar zaman geçtiğini algılamasına imkân yoktu.

Devlin ise onu hücrede bıraktığından beri zamanının çoğunu diğer odanın ortasındaki masada geçirmişti. Emily’nin bitmek tükenmek bilmeyen sorularını ve serbest kalma ricalarını duymazdan gelerek tamamen önündeki bilgisayara yoğunlaşmış, ara sıra yazıcıdan çıktılar alıp notlar yazmıştı. İki sefer odanın sağ tarafındaki iki kapıdan birinden içeri girmiş, fakat Emily kapıların nereye açıldığını sorduğunda onu da duymazdan gelmişti.

Şimdi o kapılardan birinin arkasında olmalıydı çünkü Emily onu hiçbir yerde göremiyordu. Birkaç dakika sonra kapılardan biri açıldı ve Devlin görüldü.

Botlarına kadar siyaha bürünmüştü. Gömleğinin altındaki belirgin potluk kurşungeçirmez yelek giydiğini gösteriyordu. Bıçağı ve silahı belindeki kılıflarındaydı. Ancak Emily’nin asıl dikkat ettiği şey Devlin’in başına geçirip çenesine bağladığı elas-

tik şeritlerdi. Başının önünde bu şeritlere bağlı, yukarı kalkmış olan, daha önce hiç kullanmadığı ama ne olduğunu bildiği bir teçhizat vardı —gece görüş gözlüğü. Gece dışarı çıkmaya, belki de birileriyle çatışmaya hazırlanıyordu. Peki bu Emily için ne demek oluyordu?

Devlin onun olduğu tarafa bakmadan merdivenlere yöneldi. Onu orada mı bırakacaktı? Panikleyen Emily yataktan fırlayıp hücrenin kapısına koştu ve kilitli olduğunu bildiği hâlde kapıyı sarsmaya başladı. “Devlin, ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

Devlin cevap vermeden merdivenleri tırmanmaya başladı.

“*Anahtarı al ve kızı kilitle.*” diye bağırdı. “Yaptığın şey bu mu? Savannah’da o bodrumdaki diğer kadınlar gibi beni de burada çürümeye mi bırakacaksın? Shannon Fisher gibi?”

Devlin, eli trabzanda dondu kaldı. Yedi metre öteden bile, vücudunun her hattından gerildiği belli oluyordu. O an Emily böyle bir çıkış yaptığı için pişman oldu. Devlin hakkında öğrendiği şeylere rağmen —en başta korktuğu gibi bir suikastçı olmasına— masum birini özellikle de bir kadını incitmeyeceğine emindi. Hiçbir şey olmasa onun için yaptığı fedakârlıklar bunu ona söylüyordu. Ancak çaresizce, yalnız başına kilitli kalma fikrine dayanamıyordu.

“Lütfen!” dedi onu yalvartmasından nefret ederek. “Lütfen beni ölüme terk etme.”

“Burada, dışarıda olduğundan daha güvendesin. Yakında dönerim.” Devlin merdivenleri çıkıp tavandaki kapağı açarak gözden kayboldu.

Lütfen beni ölüme terk etme.

Emily'nin sözleri, evinin bulunduğu arsanın sınırına gelmiş, önünde uzanan çim alana bakan Devlin'in kulaklarında yankılanıyordu. O sözlerdeki suçlama, onu o kadınları doğrayan kasapla karşılaştırması fena hâlde tepesini attırmıştı. Ama kelimelerinin altında yatan öfke aynı zamanda onu çökerten bir suçluluk da vermişti. Yıllardır en ufak bir şüphesi olmadan işini yapıyordu. Emily ile tanıştığından beri ise verdiği her kararı sorguluyor ve yıllardır ilk defa *doğru* olanı yapıp yapmadığını soruyordu kendine.

Ve hâlâ cevabı bilmiyordu.

Emily'nin sandığının aksine, can almak hiçbir zaman kolayca yaptığı bir şey olmamıştı. Hedefindeki kişinin yaptığı hareketlerin gerekli ve sevimsiz bir sonucu olarak görmüştü hep. Adaletin diğer biçimleri başarısız olduğunda sığınılacak son liman. Neyse ki aldığı bütün görevler adam öldürmeyi gerektirmiyordu. Çoğunluğu keşif, istihbarat toplama ya da alfabe organizasyonlarından gelen ajanlara hassas yerlere giderken eşlik etmekten ibaretti. Hatta bazen kolluk kuvvetlerine araştırmalarını doğru yöne çekmeleri için kanıt bile sağlıyordu, isimsiz olarak tabii. Ancak daha önce hiçbir zaman hedefinde olmayan birini, böyle bir muameleyi hak etmemiş birini zorla kaçırmak zorunda kalmamıştı. Hiç hoşuna gitmiyordu bu. Ama başka ne yapabiliirdi ki? Bıraksaydı da bir infazcının elinde ölse miydi?

Çözüm her neyse, beklemesi gerekiyordu. Şimdi oyununu oynamalıydı, geri dönüp dönmediğini görmek için evi gözetleyen biri var mıydı acaba? Aslında başta yalnızca buradan yarım saatlik yürüyüşle gidilen gizli sığınağını kullanmayı planlamıştı, eve gelmeyi düşünmüyordu ama oturmuş Emily'yi izlerken, onun uyanmasını beklerken evin arkasından gizlice yaklaşıp bakmanın risklerini ve faydalarını tartmıştı.

Uzun süre sığınakta saklanmak bir seçenek değildi. Kelly'yi bulması gerekiyordu. Bunun için de bilgiye ihtiyacı vardı. Bu yüzden de buraya gelmişti.

Pazar günü olmuştu bile, saat biri biraz geçiyordu. Ace'in bir yerlerde sinmiş, yaralarını yalıyor olduğunu umuyordu. Fakat Cyprian'dan kendisine yeni bir çömez ekibi kurmasını istemiş de olabilirdi, Devlin'in görünme ihtimaline karşı bilinen bütün evlerini gözetlemek için Cougar gibi yeni çaylak infazcılar işine yarardı. Ki bu da yakınlarda bir ekip olabileceği anlamına geliyordu.

Sığınağın içinde ve dışında, evinin yatak odasındaki panelden izleyebileceği kameralar vardı, buradayken Emily'yi kontrol edebilirdi. Böylece onu yalnız bıraktığı için çok fazla endişe etmesi gerekmiyordu. Merdivenlerin üstündeki çıkış kapağı kilitli ve gizliydi. Birinin orayı bulacağından endişe etmesine gerek yoktu. Ve eğer her şey planladığı gibi giderse bir saatten az bir sürede geri dönebilirdi.

Ağaçların bittiği yerde kalmaya özen göstererek ve gece görüş gözlüğünü kullanarak evin yüz metre kadar arkasındaki gizli çıkışa doğru bir daire çizerek yaklaştı. Yıllar önce şatolarla ilgili bir kitapta gizli çıkışları öğrenmiş, bu ona kusursuz bir strateji gibi görünmüştü. O günden beri olur da bir gün görünmeden çıkması gerekirse diye bütün evlerine bir tane yaptırmıştı. Fakat bu sefer görünmeden *içeri* girecekti.

Gizli girişin etrafındaki çalılar iyice sıklaşmıştı. Tünele girebileceği kadar büyük bir yer açmak için bıçağıyla üç beş dakika kadar ot kesmesi gerekti. Üç metre kadar içeride, üzerinde elektronik bir kilit ve klavyesi olan çelik bir kapı vardı. Kodu girip tünelin geri kalanını koşarak geçti. Karşısına çıkan ikinci bir kapı için de gerekli kodu girdikten sonra duvar panelini iterek ana yatak odasına girdi. Ev karanlıktı ama jaluzilerin arasından sızan ay

ışığı yine de gözlükleri işe yarar hâle getiriyordu.

Duvardaki gizli güvenlik panelini açtı ve duvardaki tarayıcıyı çalıştırmak için başparmağını dayadı. Parmağını ekran üzerinde kaydırarak evi gözetleyen bütün kameraları kontrol etti. Hepsi temizdi. Dolana dolana eve çıkan uzun yol bile ıssızdı.

Sığınak dâhil diğer bütün mülklerini kameralardan izlemek için bir kod girdi. Yardım gerektiğinde infazcı arkadaşlarını gizli evlerine yönlendirebilmesi için her görüntüde GPS koordinatları bulunuyordu. Tabii bu akşam istediği son şey buydu.

Yine her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Sığınak girişinin gizlendiği açıklığın olduğu görüntüye geldi ve başka bir şifre daha girdi. Emily'nin hücredeki görüntüsü ekranı doldurdu. Emily'nin yaptığı şeyi görünce sırtı —sağlam mı diye her bir parmaklığı kontrol ediyordu.

Devlin ekran görüntüsünü tekrar sığınakın dışına çevirdi. Sonra ana dolaba girdi. Arkadaki bir panelin sürgülü kapağını açtı ve ortaya bir kurşungeçirmez yelek koleksiyonu çıktı. Buraya gelmesinin asıl nedeni buydu aslında. Birini düşman topraklarda bir yerden bir yere götürürken kullanıyordu bu yelekleri. Şu anda peşinde Ace, Gage ve kim bilir daha kimler varken Emily ve kendisi de düşman topraklarında sayılırdı. Emily'ye uyacağını düşündüğü yeleği alıp paneli kapadı.

Yeleği sırt çantasına attıktan sonra duvardaki kasayı açtı, metal kutuyu açıp iple bağlı dosyaları aldı. Bu sabah çok acele çıktığı için onları almayı unutmuştu. Şimdi bütün olanlara bakınca dosyalardaki bilgiler, ondan kurtulmanın kimin en çok işine yarayacağını bulmasına yardım edecekti.

Tam kasayı kapatacaktı ki içinde, küçük fotoğraflardan biri dikkatini çekti. Uzun boylu yanık tenli bir sarışın ona gülümsüyordu. Ve birkaç saniye Devlin de ona bakıp gülümserken,

parmaklarında dans eden yumuşacık saçının verdiği hissi, öpüşürlerken boğazından çıkan derin iniltileri hatırladı.

Ama sonra o an hemen geçti gitti ve kalbi bugün katledilmiş gibi acıdı.

Arianna. *Onun Arianna'sı. Nişanlısı. Ne kadar çok seviyordu onu. Ama onu koruyamamıştı.*

Sonra birden, kendiliğinden, Emily'nin görüntüleri dönmeye başladı aklında, zaten onunla tanıştığından beri hiç aklından çıkmıyordu. Klasik bir güzelliği yoktu ama yine de nefesini kesiyordu. Onun o kalkık burnuna, çillerine, çıldırtan kıvrıcık ve dağınık saçlarına bayılıyordu. Ama onu en çok çeken şey cesareti, gücü hatta onun ideallerine göre yaşamadığı için Devlin'i kınayan ahlak anlayışydı. Aynı fikirde olmasa da inançlarına böyle bağlı kalmasına hayrandı.

Bunca yıldan sonra duygularına hitap eden, bir polisle bir geleceğinin olmayacağını bildiği hâlde aklından çıkaramadığı kişinin neden Emily olduğunu bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı. O da her şeyden önce onu korumak istediğiydi. Arianna'yı koruyamamıştı. Ama ne olursa olsun Emily'yi koruyacaktı.

Arianna'nın fotoğrafını bir kenara koyuyordu ki bir daha dönemeyebileceğini düşünerek fotoğrafı orada bırakmaya kıyamadı. Dosyaların içine sıkıştırıp yelekle birlikte sırt çantasına attı. Saatini kontrol etti, sığınaktan çıktığından beri yalnızca otuz beş dakika geçmişti. Vaktini iyi kullanıyordu. Ki bu da gitmeden önce bir şey daha yapabileceği anlamına geliyordu.

Yatağın yanındaki, Shannon ile seviştiği gece fotoğraflarının çekildiği pencereye doğru geçti. Fotoğrafların çekildiği açıya göre kameranın, pencerenin sağ tarafına, muhtemelen yatak başından biraz yukarıya karyolanın ayak ucunu gösterecek biçimde yerleştirilmiş olması gerekiyordu.

Jaluziyi kaldırdı, uzun zaman geçtiğinden bir şey göreceğini beklemiyordu aslında. Ama kamerayı yerleştiren kişi özensiz iş yaptıysa cama yapıştırdıkları vantuzdan kalma yuvarlak bir iz kalmış olabilirdi. Yuvarlağın büyüklüğü kameranın maksimum ağırlığı ile ilgili bir fikir verebilirdi. Böyle bir ipucu, sonradan kullanılan kamera türlerini tahmin etmesini sağlayabilirdi. Yalnızca bu bir işe yaramazdı elbette. Diğer ipuçlarını da bir araya getirirse, kendisini kimin tezgâha getirdiğini, Kelly ve diğer kadını elinde tuttuğunu bulabilirdi.

Tam tahmin ettiği gibi, cam temizdi, bir kamera yapıştırıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Elbette, hiçbir şey bu kadar kolay değildi.

Jaluzileri eski konumuna indirirken birden cama bir şey çarptı. Duvara siper alıp beklemeye başladı. Beş saniye. On. Bir şey çıkmadı. Dışarıdan başka bir ses gelmedi. Perdenin kenarını dikkatle kaldırıp dışarı bakarken duyduğu şeyin farkına vardı. Cama vuran *kameranın* kendisiydi. Hâlâ oradaydı —merceği yatağın ve odanın tamamını görececek bir şekilde iplerin jaluziden geçtiği deliklerden birine monte edilmiş bir şekilde duruyordu.

Kameranın üzerinde küçük kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Açıktı ve hâlâ görüntü gönderiyordu. Bu da bu görüntüyü her kim alıyorsa bu gece onu görmüş demekti. Evde olduğunu biliyordu. Emily'yi kontrol etmek için güvenlik panelini kullandığından onun sığınakta olduğunu da biliyordu.

Ve GPS koordinatlarını görmüşlerdi.

Acı acı lanet okuyarak evden fırladı ve gizli geçidi kullanmaya zahmet etmeden ön kapıdan çıkıp ters yönde yukarı doğru çılgın gibi koşmaya başladı. Ve koşarken Arianna'yı kaybettiği günden beri yapmadığı bir şeyi yaptı.

Dua etmeye başladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Merdivenlerin başındaki kapak gıcırdayarak açıldı. Emily, istemeye istemeye Devlin'in dönmesine sevinerek hücresinin parmaklıklarına yapıştı. Devlin'in onu terk etmeyeceğine, hücreye kilitleyip tek başına ölmeye bırakmayacağına inandırmaya çalışmıştı kendini. Ama yine de tam olarak emin olamıyordu. Adam tam bir muammaydı, bir an geliyor nazik, şefkatli ve sevecen oluyor, sonra birden insanın ellerini bağlayıp bir bavula tıkıveriyordu.

O gittiğinde Emily hücrenin otuz parmaklığının otuzunun da içinde gevşek olanı var mı diye tek tek çekiştirmiş, çevirmeye çalışmıştı. Ancak hepsi de sağlam çıkmıştı ve o da sonunda hayal kırıklığıyla yere yığılacak hâle gelmişti. Şimdi kapının yanında durmuş neden hâlâ aşağı inmediğini merak ediyordu.

Ana odaya doğru yavaş yavaş, tereddüt içerisinde inen bir çift bot belirdi. Ama bu botlar, bu pantolon... Bunlar Devlin'in, giderken üzerine giydiklerine benzemiyordu. Devlin baştan aşağı siyah giymişti. Merdivenlerdeki adamın üstünde ise yeşil kamuflaj kıyafet vardı.

Emily parmaklıklardan uzaklaşıp spor ayakkabılarını gi-

cırdatmamaya gayret ederek, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde banyoya doğru gitti. Tam banyo kapısına bir metre kala adam bir basamak daha inerek Emily'ye baktı, elinde makineli bir tüfek vardı.

O anda Emily kendini banyo girişine doğru attı.

Rat-a-tat-tat, rat-a-tat-tat. Makineli tüfeğin sesi hücrede yankılandı. Kurşunlar hücre ile banyo arasındaki alçıpan duvarı delip Emily'nin üstüne kar gibi toz yağdırdı. Emily saklanabileceği tek şey olan küvetin arkasına doğru dizlerinin üstünde uçararak yan yattı ve küveti kendine siper etti. O anda lavabonun üstündeki ayna patlayarak etrafa yüzlerce parça saçtı.

Camlar Emily'nin üzerine yağmur olup yağarken her biri sıcak birer köz gibi tenini yaktı. Bağdırmamak için alt dudaklarını ısırıp elinden geldiğince yere eğildi. Sonra bir yaylım ateşiyle kurşunlar duvarı delik deşik etti. Emily gözlerini ve kulaklarını sımsıkı kapamış nefesini tutuyordu.

Ardından adamın hücreye yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Sonra merdivenlerde bir çift bot sesi daha yankılandı. Emily'nin yüreği ağzına geldi. *İki* silahlı adam. İki adam onu öldürmeye çalışıyordu.

Metal sesleri birbirine karıştı bir an. Hücre kapısını levye demiriyle açmaya çalışıyorlardı. Emily orada sıkışıp kalmıştı. Silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Daha önce her köşeye bakmıştı. Ve dış duvarlar son derece sağlam betondan yapılmıştı. Ne yapabilirdi?

Sıcak ve ıslak bir şey damladı koluna o an. Kan. Elini hızla başının kenarına sürtünce eli kıpkırmızı oldu. Küvetin yanındaki raftan bir havlu çekerek başına bastırdı. Kafasını kaldırıp küvetin kenarından baktı. Kendini savunmak için kullanabileceği bir şey olmalıydı. Sifonun kapağı belki de. Vurulmadan önce silahlı

adamlardan birinin kafasına bu kapağı indirebilirse biraz zaman kazanabilirdi.

İçeriden bir çığlık duyuldu ve hemen arkasından bir yayılım ateşi. Hücrenin içinden tuhaf bir yığılma sesi geldi. Sonra, sessizlik.

Emily neredeyse hiç nefes almadan bekliyordu. Beş saniye geçti. Sonra on saniye. Hâlâ bir ses gelmiyordu. Birden bir metal sesi yankılandı gürültüyle. Hücrenin kapısı! Kilidi kırmış olmalıydılar.

Emily küvetin arkasından fırlayıp sifona doğru atıldı. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Tuvaletin arkasından sifonun kapağını kaptı ve bir beyzbol sopası gibi kaldırıp beklemeye başladı. Ayak sesleri kapıya geldiğinde tüm gücüyle kapağı savurdu.

“Emily, artık çıka— oof.” Adam banyoya adımını attığı anda sifonun kapağı göğsünde patladı ve kapının eşiğine sırtüstü yığıldı. Kapak yere çarparak bin parçaya bölündü ve parçalar banyo zeminine dağılıverdi.

Emily şaşkınlık içinde gözlerini kırptı. “Devlin?”

Devlin ayağa kalkıp, banyo girişinde saçındaki seramik ve toz parçalarını silkti. “Sanırım bunu hak ettim.”

Emily elini boğazına koydu. “Anlamıyorum... Adamlar ner—”

Devlin kaşlarını indirdi. “Her yerin kesilmiş.” Sanki bol bol vakitleri varmış gibi Emily’nin elini alıp kolunu ışığa tuttu, sonra diğerini de aynı şekilde inceledi. Emily’nin kollarındaki düzinelerce kesikten kan akıyordu.

“Aynadan olmuştur.” dedi Emily, “Kurşunlar duvardan geçtikten sonra... Ben iyiyim, bir taraflarımın kesildiğinin farkında bile değilim.” Devlin’in yanından kafasını uzatıp hücreye bakmak istedi ama Devlin izin vermedi. “Silahlı adamlar Devlin. Nerede—”

Devlin onu omuzlarından tutup çevirdi, elini saçlarında gezdirdi. “Başında da derin bir kesik var. Dikiş atılması gerek.”

Emily öfkeli bir şekilde ondan uzaklaştı. “Kesiklerimi bırak şimdi. Silahlı adamlar diyorum, bunlar —ne, dikiş mi?” Elini başına uzatmaya kalktı ama Devlin onun elini indirdi.

“Dokunma. Dikmeden önce dezenfektan sürmem gerekecek oraya.”

Emily gözlerini kırptı. “Ne yap—? Kesinlikle olmaz. Eline iğne alıp yanıma geleyim deme sakın.”

İçeriden bir gümbürtü gelince Devlin, Emily’yi bileğinden yakaladı. “Sonra tartışırız. Kapağı açıp içeri girmeye çalışan başka herifler de var yukarıda. Buradan çıkmalıyız. Hemen.”

“Ben de iki saattir bunu söylemeye çalışıyorum.” diye şikâyet etti Emily.

Devlin duymazdan gelerek onu hücrenin kapısından dışarı doğru çekiştirirken Emily’nin gözleri büyüdü. Ödünü koparan iki silahlı adam hücrenin dışında yerde yatıyordu. Birinin boynu kırılmış, daha önce gördüğü biçimde tuhaf bir açıyla bükülmüş duruyordu. Diğeri ise bir kan gölünün içinde yatıyordu. İkisi de öylece tavana bakıyorlardı. Emily baştan aşağı ürperdi.

Yukarıdan bir gümbürtü daha geldi. Devlin merdivenlerin başında durarak kapağa baktı.

“Kaç kişiler?” diye sordu Emily.

“Bilmiyorum. İçeri girmeden önce birinin icabına bakmıştım. Başkasını görmedim ama seslere bakılırsa en az iki kişiler. Kapağı sabitlediğim boru hâlâ dayanıyor ama fazla uzun sürmez. Gizli çıkışı kullanalım.” Emily’yi karşı duvardaki kapılardan birine doğru çekiştirdi.

“İçlerinde tanıdığın biri var mı? Öldürdüğün adamların içinde?”

“Hayır.”

“Peşimizdeki Ace mi sence ya da eski ‘arkadaşlarından’ biri falan?”

“Ace hiçbir zaman arkadaşım olmadı benim.” Devlin, adamın ismini tükürür gibi söyleyince Emily aralarında ne geçtiğini merak etti.

Devlin kapıyı hızla açıp Emily’yi dolaba benzeyen küçük bir odaya çekti. Arkasından içeride bir gümbürtü koptu. Kapağı kırmışlar mıydı acaba? Devlin kapıyı çarptı ve duvarın yanında duran menteşeli bir metal çubuğu alıp kapının altına doğru soktu.

“Bu taraftan.” Karşı duvarda yüksek bir yere uzanıp rengi atmış bir tahta parçasına yumruğuyla vurunca duvardaki paneller arkaya doğru kaydı. Dolap kapağı tahtayken ortaya çıkan bu kapı çelikten yapılmıştı. Devlin kapıyı açıp Emily’yi zifiri karanlık bir tünelin içine çekti. Kapıyı arkalarından kapadığında başlarının üzerinde loş bir dizi lamba yandı. Sığınağın içinden bir yerlerden vurma sesleri tekrar başlarken Devlin iki kalın çubukla kapıyı emniyete aldı. Bu sefer sesler çok daha gürültülü çıkıyordu.

“Dolap kapağını kırmaya çalışıyorlar.” dedi Devlin. “Koş, Emily. Koş.”

İkisi birden tünel boyunca koşmaya başladılar. Devlin, Emily’nin arkasında elini onun sırtında tutarak onu yürümeye teşvik ediyordu. Tünel uzundu ve bir sürü dönüş yapmak gerekiyordu.

“Bir dönüş sonra.” dedi Devlin.

“Ne bir dönüş sonra?”

“Çıkış.”

Tünel yine bir çelik kapıyla sona erdi. İkisi de durdu, Emily nefes nefese kalmış, Devlin ise gayet iyi durumdaydı. Emily’nin o ana kadar farkına bile varmadığı sırt çantasını sırtından indirip çömeldi.

“Giy şunu.” Çantadan kurşungeçirmez bir yelek çıkardı.

Bir koruması olduğu için inanılmaz derecede rahatlayan Emily soru sormadan yeleği aldı. Yelek tahmin ettiğinden çok daha iyi oldu üstüne ama yine de bacaklarına kadar iniyordu.

Devlin yeleği kuşaklarından sıktıktan sonra başını salladı. “En fazla bu kadar oluyor. Çok miniksin.”

Emily hep birkaç kilo vermeye çalıştığından Devlin’in sözlerine gülesi geldi. Ona göre Devlin’in yanında herkes minik kalıyordu. Devlin çantadan dokuz milimetrelik bir Sig Sauer silah çıkarıp ona uzattı. Devlin’in niyetini anlayamayan Emily bir adım geri gitti. Devlin kaşlarını çatıp silahı onun eline tutuşturunca şoke oldu.

“Bana silah mı veriyorsun? Senin tutsağın olduğumu sanıyordum.”

“Ben de seni koruduğumu sanıyordum. Ama yanılmışım.”

“Hangi konuda yanılmışsın? Beni kaçırma konusunda mı yoksa kilit altında tutma konusunda mı?”

“Seni evinden alıp kaçırmasaydım şimdiye ölmüştün, o yüzden seni kaçırdığıma hiç pişman değilim. Ancak seni kilitleyip kendini savunacak bir şey bırakmadan giderek yanlış iş yapmışım.” Göz hizasında bir yere eliyle bastırınca ortaya bir tuş takımı çıktı.

“Hımm, yani elimde bir silah olduğu sürece zorla alıkonulmam sorun değil, öyle mi?”

Devlin cevap vermedi, yalnızca tuş takımına bir şifre girdi. Kapıya monte edilmiş çelik tüpler duvarın içine girdikten sonra kapı hava kaçırarak bir lastik gibi tıslayarak açıldı.

Tünel girişinden hâlâ birtakım gümbürtüler geliyordu. Silahlı adamlar dolap kapısını kırmış olmalıydılar, şimdi tünel girişini zorluyorlardı. Emily silahına sarıldı. Devlin’in ne teklif etti-

ğinin farkındaydı. Kalıp onu öldürmeye çalışan adamlarla mücadele edebilir ya da onunla gidip tutsağı olmaya devam edebilirdi. İyi nişancıydı, akademide iyi olduğu birkaç şeyden biri buydu. Adamlar tünele girdikten sonra siper alıp son köşeyi dönmelelerini bekleyebilirdi. Şaşırtma faktörünü de kullanarak şansının iyi olduğunu hesapladı. Sonra da kimsenin tutsağı olmadan özgürlüğe koşabilirdi.

Devlin kapıyı ardına kadar açıp alnını kırıştırarak Emily'ye baktı. "Emily. Seçme şansın varmış gibi dikilip durma orada. Öyle bir şansın yok. Benimle geliyorsun."

Devlin'in otoriter ses tonu Emily'yi gerdi ve karar vermesine yardımcı oldu. Tabancayı ona çevirerek, "Artık senden emir almıyorum. Tutsağın da değilim." dedi.

Muhtemelen kurşungeçirmez yelek giyiyor olduğu için Emily'nin elindeki silah Devlin'i korkutuyormuş gibi görünmüyordu. Emily silahı onun tam kafasına doğrultunca dikkatini çekmeyi başardı.

"Kendi kararını kendin mi vermek istiyorsun?" dedi Devlin dişlerinin arasından. "Pekâlâ. İki seçeneğin var. Birincisi: Ben bu kapıdan çıkarım, sen kalırsın. Sanıyorum o herifler birkaç dakikaya kalmaz o çelik kapıyı aşarlar ve arkalarındaki infazcı da fazla uzakta değildir, en fazla birkaç saat sonra gelir. O da şanslıysan. Gelen ilk dalgayı püskürtmeyi başarsan bile ikinci hücumda en ufak bir şansın olmaz. İkinci seçeneğin—"

"Bir dakika, *infazcı* mı? İnfazcı da ne?"

Devlin sabırsız bir şekilde başını iki yana salladı. "En âlâsından bir suikastçı gibi düşün. Aslında bu konuda söylenecek çok şey var ama senin bakış açınla ve bilmen gerektiği kadarıyla suikastçı terimi yeterli gelir."

Emily zorla yutkundu. "Senin gibi mi? Sen... Bir infazcı mısın?"

Devlin başıyla onayladı.

“Ve peşimizdekiler *değil*, öyle mi?”

Komik gelmese de güldü Devlin. “Yanından bile geçmez. Birinin ayakçıları. Benim tahminim Ace yolladı bunları ama Gage de olabilir. Bizi yıpratmak için gönderilen bir öncü ekip.”

Yıpratmak mı? Emily’nin elleri titremeye başladı. Tabancayı daha sıkı tutmaya çalıştı. “İkinci seçenek ne?”

“Ateşkes yaparız. Dediklerimi tam olarak yapar, git dediğim yere gidersen belki kurtulabiliriz.”

Tünelin ağzında bir çatırtı koptu.

“Fazla zamanımız yok.” dedi Devlin. “Kararını ver.”

Onunla gitmek mantıklı geliyordu Emily’ye, çünkü bu en güvenli seçenek gibi görünüyordu. Ancak o daracık karanlık bavula atılıp uyuşturulmuş bir şekilde uyanmanın, kurtulup kurtulamayacağını bilemeden bir hayvan gibi kafese tıklılmanın getirdiği dehşeti bir türlü unutamıyordu.

“Yeniden kilit altına alınmaktansa ölürüm daha iyi.” diye fısıldadı silahım Devlin’e doğrultarak.

Devlin irkildi. Pişmanlık, gözlerinin etrafında çizgiler oluşturmuştu. “Belki de haklısın, en başta benimle gelmen konusunda seni zorlamamalıydım. Ve seni kilit altında tutmamalıydım. Ama o an seni güvende tutmak için aklıma gelen şeyi yaptım. Şimdi eğer benimle gelersen bir ekip olur, o kayıp kadınları birlikte buluruz. Böylece seni düşmanlarıma karşı korurum, sen de istediğin şeyi yapar —davayı çözersin. Tutsağım olmazsın. Ama seni burada ölüme terk etmemi isteme benden, Em. Yapmam. Yapmam.”

Bu teklifi duyunca ve ölmesine izin vermeyeceğini söylerkenki hâlini görünce şoke olan Emily, Devlin’in yalan söylediğine dair bir işaret aradı gözlerinde. Ama sezgileri Devlin’in

doğruyu söylediğini fısıldıyordu.

“Beni bir daha bağlamayacak mısın? Ve davayı çözmek için birlikte çalışacağız, öyle mi? Davayı neden umursayasın ki?” diye sordu Emily.

“Çünkü patronum Cyprian, Shannon Fisher’ı öldürenin ben olduğumu sanıyor. Ve kayıp kadınlardan birinin, çalışma arkadaşımız Kelly Parker’ın benim elimde olduğuna inanıyor. Sen ne kadar kendi hayatına dönmek istiyorsan ben de o kadar kendi hayatıma dönmek istiyorum. Bunu yapmanın tek yolu Kelly’yi kurtarıp masumiyetimi kanıtlamak.”

“Kelly Parker mı? Kayıp kadınlardan birinin kim olduğunu biliyor musun yani?”

Devlin başıyla onayladı. “Çantamda onu bulup bütün bunların arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmamıza yardımcı olacak bilgiler var.”

Tünelden, az öncekinden çok daha büyük bir çatırtı duyuldu.

Devlin kaskatı kesilmişti.

Emily tabancayı tutan ellerini sıktı. Devlin’in teklifi, ona ağzını sulandıran bir havuç gibi gelmişti. Davayı çözerek, o kadınları ölmeden önce kurtararak sonunda hem amirine hem ailesine hem de kendine ne kadar değerli bir polis olduğunu kanıtlayabilirdi. O kadınları kurtarmak adına pek asil bir sebep sayılmazdı ama gerçeklerden kaçacak değildi. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ama Devlin’in yaptığı onca şeyden sonra nasıl olup da körü körüne onun söylediklerine inanacaktı? Yalan söylediğini sanmıyordu ama ya söylüyorsa?

Az önce tutsak olsaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylerken şaka yapmıyordu. Onu yine tutsak etmeyi düşünüyorsa tünelde kalıp şansını denemeyi yeğlerdi.

“Neden güveneyim sana? Benimle oynamadığını, silahı indirdiğim anda beni öldürmeyeceğini nereden bileyim?”

Emily ne olduğunu anlayamadan Devlin onun koluna vurup tabancayı elinden aldı.

“Çünkü seni öldürmek istesem çoktan ölmüş olurdun.”

Emily boşta kalan elini yavaş yavaş indirdi.

“Seçimini yap, Emily.”

“İk-ikinci seçenek.” Sesi öyle titriyordu ki sözcükler ağzından zar zor çıkmıştı.

Devlin silahı yeniden onun eline tutuşturduktan sonra diğer elinden tuttu ve ikisi birden karanlığın içine doğru gözden kayboldular.

Devlin iğneyi Emily’nin kafasına batırdı.

“Oooffff!” diye tısladı Emily dişlerinin arasından. “Acıdı.”

“Birkaç dikiş nihayetinde, çocuk musun yahu? Bir şişe viskiyle acıyı uyuşturup vücudumdan mermi çıkardım kaç sefer.” İğneyi tekrar batırdı.

Emily geriye doğru sıçradı ama Devlin onu omzundan yakalayıp geri oturttu.

“En azından viskin varmış.” diye homurdandı Emily.

Devlin bıyık altından güldü. “Doğru söylüyorsun.” Dolunay ortalığı aydınlatıyordu ama yine de Emily’den yaranın üzerine küçük bir fener tutmasını istemişti. “Işığı biraz daha sola doğru tut.”

“Kimin soluna, senin mi benim mi?” Cevabı beklemeden feneri tutan elini yukarı kaldırdı. Işık çalıları gösterdi. Devlin iç çekti, sonra pozisyonunu ayarlayıp tekrar dikmeye başladı.

“İzimizi kaybettirdik mi sence?” diye sordu Emily.

“Kaybettirmek göreceli bir kavram. Önünde sonunda bıraktığımız izleri bulurlar. Ama sorun olacağını düşünseydim birkaç dakikalığına da olsa durmazdım.”

Emily başını yukarı aşağı sallayarak Devlin’in elindeki iğne ipliği yere düşürdü. Tekrar.

Devlin ellerini indirdi.

Emily ona döndü. “Hay Allah yine yaptım, değil mi? Bir saniye.” Işığı yere tuttu. “İşte burada. Tam silahımın yanına düşmüş.” Silahının yanında duran iğneyi alıp ona verdi.

“Dezenfektan.” Devlin diğer elini ona doğru uzattı.

“Evet.” Emily kucağındaki sırt çantasından spreyi çıkardı.

Enfeksiyonun ormanda ne kadar çabuk yayılacağını bildiğinden, özellikle de sığınaktan kaçtıklarından beri yara açık olduğu için, Devlin iğneye spreyi sıktı. Kimsenin takip etmediğinden ya da en azından onları duyup gece görüş dürbünüyle göremeyeceklerinden emin olduktan sonra sık ağaçlık bir yerin ortasında gizli bir nokta bulup Emily’nin yarasının icabına bakmak için durmuştu.

Emily’nin tıslamaları eşliğinde iki dikiş daha attıktan sonra işini bitirdi. Bıçağıyla ipi kestikten sonra dikiş setini ilk yardım çantasına yerleştirmesi için Emily’ye verdi. “Bitti.”

“Nihayet.” Emily elini uzatıp dikişleri hissetmek istedi.

Devlin onun eline vurdu. “Yapma. Enfeksiyon kapmaması için temiz tutmamız lazım.”

Emily elini dizlerinin üzerine indirdi. “Neyse, en azından bitirdin.”

Devlin uzanıp ilk yardım kitinden gazlı bez, cımbız ve antiseptik krem çıkardı. “Daha yeni başlıyorum. Sol elini bacağının üzerine uzat. Tekrar fener tutman gerekecek.”

O an Emily'nin çatılan kaşları bir ağacı devirebilirdi.
“Lütfen.” diye ekledi Devlin yine gülmemeye çalışarak.
Emily derin bir nefes alarak elini bacağının üzerine bıraktı.
“Işık?”

“Elinde tutsak olmadığım düşünülürse biraz fazla emre-
diyorsun.”

“Bana iki sefer silah çektiğin düşünülürse biraz fazla sızla-
nıyorsun.” Devlin sözlerini yumuşatmak için hemen bir göz kırptı.

Emily'nin gözleri büyüdü. Devlin bu sefer gülüşünü gizle-
meye bile çalışmadı. Birlikte çalışmaya karar verdiklerinden beri
ilişkilerinin dinamiği değişmişti. Şimdi artık Emily ile rahat rahat
dalga geçiyor, onu kızdırıyor ve onun dürüst, samimi tepkileri
tahmininden daha fazla hoşuna gidiyordu. Zaten dürüstlük onun
mesleğinde o kadar nadir rastlanan bir özellikti ki yanındaki insa-
na güvenip açık açık konuşabilmek çok rahatlatıcı bir durumdu.

Bağdaş kurup Emily'nin yanına oturdu ve o küçük feneri
tutarken kendisi de Emily'nin kesiklerinden minicik cam parça-
larını itina ile çıkarmaya başladı.

“Dev, artık temelde iki ortak olduğumuza göre neden bir
suikastçı olmaya karar verdiğini söyle bana. Nasıl oldu da EXIT
gibi bir organizasyonda çalışmaya başladın?”

Emily, Devlin'e bir arkadaşı ya da sevgilisiymiş gibi hi-
tap ettiğinin farkında değildi, Devlin de bir tepki vermemek için
kendini zor tuttu. Fakat Emily'nin kendini bunu yapacak kadar
rahat hissetmesi bile kasıklarının ısıtmaya yetti. Kulaklarına hü-
cum eden kan yerine, onun kesiklerine ve sorusuna odaklanma-
ya zorladı kendini.

Ama bu soru öyle kolayca cevaplanacak bir soru değildi.

Sol eliyle hızlı bir şekilde çalışarak ilk yardım kremini
bütün yaralarının üzerine sürdükten sonra aynı şeyi diğer tarafı-

na da yapmak için öbür yanma geçti.

“Duydun mu beni?” diye sordu Emily.

Devlin durakladı, elindeki cımbızın ucunda bir parça cam vardı. “Seni duydum. Arianna. EXIT’e katılma sebebim oydu.” Arianna’nın adını yüksek sesle söylemek tahmininden daha az acıtmıştı canını.

Kıymığı usulca çekip bir kenara attı.

“Beni hücreye tıkarken de bahsetmiştin ondan. Polis işini yapmış olsaydı, o ölmezdi demiştin. Kimdi o? Kız arkadaşın mı?”

“Nişanlımdı.” Bir kıymık daha çıkarıp yere attı.

Emily’nin yumuşak ve sıcak elleri onunkilerin üzerine kapandı. “Ne oldu? Nasıl öldü?”

Emily’nin ellerine dokunmak çok güzel bir histi. Cımbızını bir cam parçasının daha üstüne getirirken Emily’nin elini çekmesine sebep oldu. Parçayı çıkarıp diğerine geçti.

“EXIT aylardır onlara katılmam için benim peşimdeydi. Cyprian bizzat aldı beni. Bir şekilde yetenek testleri sonuçlarımı elde etmiş, notlarımı öğrenmiş, spordaki başarılarımı duymuş. Başlarda beni bir rehber yapmak istediğini söylüyordu. Benim gibi biri için hayatta kalma becerilerini öğrenip, egzotik bölgelere bedava seyahat etmek için akıl almaz paralar almak çok çekici geldi. Anlaşmaya göre daha okul bitmeden fiziksel eğitimime başlayacaktım. Diplomamı alana kadar düzenli bir şekilde son derece cömert bir maaş alacaktım. Ve mezun olduktan sonra, tam anlamıyla yetkin bir rehber olana kadar Colorado’daki EXIT merkezine taşınacaktım.”

“Hayır dedin galiba.”

Devlin cımbızı bırakıp minik feneri onun elinden aldı, başka cam parçası var mı diye bakıyordu. “Doğru bildin. Ailem benim her şeyimdir. Onlardan aylarca ayrı kalmayı düşünemiyordum bile. Za-

ten Alex'i de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Düşünsene, üniversiteden mezun olup diplomanla hiçbir şey yapmıyorsun. Üstelik Arianna'ya âşıktım ve ona evlenme teklifi etmeyi düşünüyordum. Bu kadar seyahat etmeyi gerektiren bir iş bana uymayacaktı."

"Cyprian nasıl karşıladı bunu?"

"Sorun etmedi, anlayışla karşıladı. Bir daha da sormadı." Emily'nin yaralarına krem sürmeden önce feneri cebine koyup, cımbızı ilk yardım çantasına attı.

"Ama demek ki sonunda evet demişsin. Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

Devlin bir an tereddüt etti, sonra krem sürmeyi bitirerek cevap verdi. "Yer olmadığından salıverilen bir azılı suçlu Arianna'ya tecavüz edip onu öldürdü."

Emily'nin yüzü bir anda sempatiyle doldu. "Çok üzüldüm."

Devlin sert bir şekilde başını salladı. "İki gün sonra Gage geldi."

"Gage. Onun da ismi geçti bugün. Bir dakika, dün senin kamyoneti karakoldan alan adam değil mi o?"

"Evet, o da bir infazcı. Ve benim en iyi arkadaşım."

Emily'nin alnı kırıştı, kafası karışmıştı. "Ama tüneldeyken o adamları Gage'in göndermiş olabileceğini söylemiştin. En iyi arkadaşın bizi öldürmeye mi çalışıyor yani?"

Devlin derin bir iç çekti. "Cyprian benim yoldan çıktığımı, kontrolden çıkarak şirkete ve şirketin diğer çalışanlarına tehlike oluşturduğumu düşünüyor." Emily'nin şaşkın bakışlarını görünce açıklama gereği hissetti. "Normalde icabına baktığım insanların tersine masum insanlar için tehlike oluşturduğumu yani. Gage yalnızca emirleri uyguluyor."

"Vay be. Ne arkadaş ama. Üniversitedeyken nişanlın öldürüldükten sonra sana yaklaştığını söyledin."

“Bana tur rehberliğinin görüntü olduğunu, EXIT’i ve gerçek görevimi anlattı. Devlete, masum sivillere karşı kurulan komploları engelleyerek yüzlerce, binlerce canı kurtarabileceğimi, insanları koruyabileceğimi söyledi. Sonra da bana Arianna’yı kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi. EXIT’in kaynaklarını kullanarak Arianna’nın cinayetini araştırmış ve polisten önce onu kimin öldürdüğünü öğrenmiş.” Devlin, Emily’yi dikkatle inceliyordu. “Gage adamın yerini öğrenmiş. Eski mahallesinde saklanıyormuş. EXIT’e katılmayı kabul edersem Gage beni Arianna’nın katiline götürecekti.”

Emily derin bir nefes aldı. “Adamı öldürdün mü?”

“Evet. Bunu yaptığıma pişman değilim.”

“Anlıyorum.” Emily etraflarındaki ağaçlara, yapraklara, yerdeki ağaç dallarına baktı, Devlin’den başka her şeye baktı. “Eh” dedi sonunda hafifçe gülerek, “Belki de baskı altında kötü karar veren tek kişi ben değilimdir.”

Devlin onunla tartışmayı, onu EXIT’e katılmasının doğru karar olduğuna ikna etmeyi düşündü önce. Ama ne yararı olurdu ki? O bir polisti sonuçta. Devlin ise değildi. İkisinin de doğruları ve yanlışları tamamen farklıydı.

Yine de az önce birbirlerine karşı bu kadar rahat davranırken birden böyle tuhaf bir şekilde uzaklaşmaları Devlin’in canını sıktı. Çantayı kendisine çekip ilk yardım kitini kapatarak çantanın dibine yerleştirdi.

“Demek baskı altındayken kötü kararlar veriyorsun, öyle mi?” diye sordu çantanın fermuarını kapatırken.

“Her zaman. Ne olduğunu bilmiyorum ama birinin hayatı tehlikedeyken mantık sürecim tepetaklak oluyor.”

“Adrenalinden.”

“Adrenalin mi?”

“Hı hı. Tünelde olduğu gibi, korktuğunda—”

“Tünelde korkmuş falan değildim.” diye tersledi Emily. “Gerçekten de o heriflerle baş edebileceğimi düşündüm.”

Devlin daha önce olduğu gibi yine gülmemek için zor tuttu kendini. Emily’nin onu birkaç dakika içinde karanlıktan çekip ışığa çıkaracak gücü vardı, hiç uğraşmadan hem de.

“Tamam.” diye düzeltti Devlin. “*Korkmadığında* ama gergin ya da travmatik bir durumda olduğunda adrenalin bütün vücuduna yayılır. Kalbinin çılgın bir hızda atmasını sağlar, seni terletir ve tansiyonunu yükseltir. Nasıl sakın kalınacağını, beynine hücum eden adrenalinle birlikte nasıl düşünmen gerektiğini ve bu durumu nasıl lehine çevireceğini bilmiyorsan hata yapman kaçınılmazdır.”

“Durumu lehine çevirmek mi? Nasıl yani?”

“Adrenalin kuvvetini artırabilir, acını uyuşturabilir ve diğer duyularını keskinleştirir. Fakat bu, ancak onu kontrol edebiliyorsen bir avantaj hâline gelir.”

“Peki, nasıl kontrol edilir?”

Devlin çantayı sırtına aldıktan sonra ayağa kalkarken Emily’yi de kolundan tutup kaldırdı. “Hep böyle meraklı mısındır?”

“Genelde öyleyimdir. Bu merakım çalışma arkadaşlarımı çılgına çevirir. Nasıl kontrol edilir? Şu adrenalin hücumu?”

Sol yanlarından bir çıtırtı geldi. Devlin gömleğinin içinden gece görüş gözlüğünü çıkarıp başına taktı. Çalıların arasındaki bir açıklığa bakıp gerildi.

“Yere yat. Sessiz ol.” diye fısıldadı. Kendi silahını kılıfından çıkarmadan önce yerdeki silahı kapıp Emily’nin eline tutuşturdu.

Emily tabancayı alıp şarjörü çıkardı ve mermileri kontrol etti. “Pekâlâ, ne yapıyoruz şimdi? Plan yapmak lazım.” Şarjörü takıp başını kaldırdı.

Devlin gitmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ortalarda Devlin'den eser yoktu. Emily daireler çizerek onu aradı. Bu kadar iri cüsseli biri nasıl bu kadar sessiz hareket edip, bu kadar çabuk gözden kaybolabilmişti? Öfkeyle silahına sıkı sıkı yapıştı. Ne yapması gerekiyordu? Hiçbir şey yapmadan orada öylece durup bekleyecek miydi? İkisi de peşlerinde kaç tane silahlı adam olduğunu bilmiyordu. Ya Devlin adamların sayıca üstünlüğüne yenildiyse ya pusuya düştüyse? Zahmet edip sorsa Emily'nin çok keskin bir nişancı olduğunu öğrenirdi. Kabul etse de etmese de Emily'ye ihtiyacı vardı.

Bir dakika, yine mi aynı şeyi yapıyordu yoksa? Baskı altında yanlış bir karar mı veriyordu? Tereddüt etti bir an, dudaklarını ısırdı sonra. Belli ki Devlin onun yardımını istemiyordu, yoksa onu da yanına alırdı. Yere yatıp sessiz olmasını söylerken kıpırdamamasını da söylemiş oluyordu bir bakıma. Emily, eğer Devlin her şeyi kontrol altına aldıysa araya girip işi bozmak istemiyordu, özellikle de bu konularda sabıkalı olduğu için hareket etmeye çekiniyordu.

Yere çökerek beklemeye, karışmamaya karar verdi. Telefonu ve saati olmadığından ne kadar zaman geçtiğini bilemiyor-

du. Çalıların içinden esen ve dalları birbirine çarpan meltemden ve hemen ötesinde arada sırada öten bir baykuştan başka gece- nin sessizliğini bölen bir ses yoktu.

Yirmi dakika olmuş muydu? Ya da bir yarım saat kadar? Artık hücredeyken düşündüğü gibi Devlin'in onu terk edip gideceğini sanmıyordu. Fakat neden hâlâ dönmemişti? Aklına yaralanmış olabileceğinden başka bir sebep gelmiyordu, belki de daha kötüsü olmuştu ve *dönemeyecekti*.

Devlin'in yaptığı onca şeyden, onu güvende tutmak için aldığı onca riskten sonra ona borçluydu, aynı şeyi o da Devlin için yapmalıydı. O oralarda bir yerlerde kanlar içinde yatarken Emily burada bir dakika daha oturamazdı. Beklemiş, geri gelmesi için yeterince zaman vermişti ona. O nasıl istediye öyle oynamıştı oyunu. Artık kendi bildiği şekilde oynamanın sırasıydı.

Kararını vererek sessizce ağaçlık dairenin dışına çıkıp Devlin'in ne tarafa gittiğine dair bir işaret aradı. Bu, ağaçların arasından süzülen ay ışığında tahmininden daha uzun sürdü ama sonunda bir ayak izi —Devlin'in botlarının bırakacağı türden kocaman bir ayak izi— buldu. Şimdi artık gideceği bir yön vardı, o tarafa yöneldi.

Elli metre kadar ileride bir kütüğe çarpıp tökezledi. Sert bir şekilde yan tarafına düşerken az kalsın elindeki silahı düşürüyordu. Omzu ve kalçası zonklamaya başladı ama kırık çıkık olmadığını hissedebiliyordu. Acısını şöyle güzel bir bağırarak ya da sağlam bir küfürle unutmaya çalışmak iyi hissettirebilirdi ancak sessiz olması gerekiyordu. Silahını beline takıp ayağa kalkabilmek için ellerini yere koydu. Eline gelen ıslak ve yapışkan tozu hissedince irkilip kıştı oturdu.

Kan. Parmakları ve avucu kana batmıştı. Hızla dönerek kütüğe baktı. Kütük değil, bir cesetti bu. *Aman Tanrım.* Sıçrayıp

adamı sırtüstü çevirdi. Devlin olmadığını görünce rahat bir nefes aldı ama baktığı şeyin korkunç ayrıntılarını görünce midesi bulandı. Adamın boğazı bir kulağından diğerine kadar boydan boya kesilmişti. Gömleğinin ön tarafı kana bulanmış, daha şimdiden sinekleri çeken metalik, mayhoş bir koku salgılamaya başlamıştı.

Kendini bir sonra yapacağı pis işe hazırlayarak elini adamın arkasına doğru kaydırды ve cüzdanı olup olmadığına bakmak için arka cebini yokladı. Hiçbir şey yoktu. Diğer tarafa doğru eğilip aynı şeyi tekrarladı ama yine bir şey bulamadı. Tiksintiyle burnunu kırıştırarak gömleğini, sonra da geri kalan taraflarını yokladı. Adamın üzerinde hiçbir kimlik yoktu.

Silahı da yoktu üstelik. Başının üstünde ay ışığını bloke eden kalın dallar, üstünkörü bir aramadan daha fazlasına izin vermiyordu. Aslında pek önemli de değildi. Öldürüldüğünde elinde bir silah olsa bile boynundaki yarım daire biçiminde açılan kesiğe bakarak bunu, kendinden daha uzun boylu bir adamın arkasından gelip yukarı doğru bir yay çizerek yaptığı belliydi. Bu Emily'nin kanun anlayışına uymayan, hiçbir haklı gerekçeye sığmayacak bir cinayetti. Birine arkadan saldırmak asla bir nefsi müdafaa olamazdı sonuçta.

Zorla yutkunararak doğruldu. Gerekçeli ya da değil, kötü adamlardan biri eksilmişti. Acaba daha kaç tane vardı? Ve Devlin neredeydi?

Devlin'in, ayaklarının dibinde yatan marifetine baktı, emin olabildiği tek şey doğru iz üzerinde olduğuydu. Kesin olarak buradan geçmişti. Cesedin pozisyonuna bakarak ne tarafa gitmiş olabileceğine dair bir tahminde bulunup onu bulacağı ümidiyle o tarafa yöneldi.

Birkaç dakika sonra Devlin'in oradan geçtiğine dair bir delile daha rastladı —bir cesede daha doğrusu. Adam boynu

kırılmış bir şekilde bir çam ağacının dibinde yan yatıyordu. Bu, Devlin'in en sevdiği öldürme biçimiydi anlaşılan. İnsan hayatını bu kadar az önemseyen birinin ona bakarken nasıl bu kadar kibar olabildiğini bir türlü anlayamıyordu. Özellikle son iki kurbanını gördükten sonra onun bu iki yanını bir türlü bağdaştıramıyordu.

Yine bir mide bulantısı eşliğinde diğer adama yaptığı gibi kimlik bulma umuduyla adamın üstünü aradı. Fakat bu adam da diğeri gibi kim olduğuna dair bir belge taşııyordu. Bu adam da silahsızdı.

İlerlerde bir yerlerden kısık bir bağırış duyuldu. Tabancasına sarılıp fırladı. Neredeyse zifiri denebilecek bu karanlıkta bir ağaca çarpmadan ya da bir köke takılmadan koşabileceğı kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Sonra bir ses daha duyuldu, arkasından boğuk bir küfür ve bir yumruk sesi.

Üç metre kadar ötede meşe ağaçlarının arasında hareket eden bir çift gölge gördü. İki adam, kolları birbirine sarılmış şekilde birbirlerine üstünlük sağlamak için boğuşuyordu. Karanlıkta bile belli olan uzun boyuyla Devlin birden yere çökerek dönünce diğeri adamın kolları boşta kaldı ve dengesini sağlayamayarak tökezledi. O anda ay ışığında bir çelik parıltısı yandı. Devlin bıçağını adamın karnına sokup organlarını doğrayarak canice yukarı doğru yardı. Adam yere düştüğünde çoktan can vermişti.

Emily bir ses çıkarmış olmalıydı ki Devlin birden eğilerek döndü, neredeyse onun üstüne atılacaktı. Emily'nin elindeki silah öylesine sallanıyordu ki onu vurmak istese bile muhtemelen kurşunu denk getiremezdi. Neyse ki bu sefer ateş etmedi. Yavaşça silahı indirip bir eliyle boğazını tuttu, gördükleri midesini ağzına getirmişti.

Devlin doğrularak az önce doğradığı adamın üzerinden atladı ve ağaçlardan birinin dibinden bir şey aldı. Silahını. Belin-

deki kılıfa koyup Emily'ye döndü. Aralarındaki iki metre şu anda Büyük Kanyon'dan daha fazla bir etkiye sahipti.

"Sana kıpırdamamanı söylemiştim." Devlin'in sesi fısıltıdan farksızdı. "Buralarda bir yerlerde hâlâ en az bir tane silahlı adam var. Arkasında bıraktığı izi gördüm."

Emily tabancasını beline takıp başını iki yana salladı. "Öylece... Kayboldun... Ben de..." Dönüp yerde yatan adama baktı tekrar, yarılmış karnında saplı duran bıçağın kabzası görünüyordu. "Senin için endişelendim." diye bitirdi lafını. "Ama görünüşe göre senin yerine bu adam ve diğerleri için endişelenmeliymişim." Başını kaldırıp Devlin'e baktı. "Böyle şeyler yaptıktan sonra nasıl uyuyabiliyorsun?"

Devlin pis pis güldü. "Yani adil bir dövüş olsun diye önce durup kendimi tanıtip silahlarını çekmeleri için onlara bir şans vermeliyim, öyle mi? Ben almayayım, sağ ol. Ona intihar denir. Bu oyun öyle oynanmaz." Yerde yatan adama doğru yürüyüp botunu adamın karnına geçirdi ve insanın içini ürperten bir sesle bıçağını çekip çıkardı. Bıçağı adamın pantolonuna silip temizledikten sonra Emily'ye döndü.

"Seni bıraktığım yerde durmamaya karar verdiğine göre son kalan arkadaşını bulmaya gelebilirsin benimle. Onu bulacağım. Ve bulduğum zaman onu da öldüreceğim. Can almaya bayılan bir canavar olduğum için değil, bugün ölmek istemediğim için ve de senin ölmeni istemediğim için. Bu kadar basit. Ya biz bu adamların biletini keseceğiz ya onlar bizim. Öyle şoke olmuş bir ifadeyle beni yargılayarak, benden merhamet bekleyerek bakıp durma. Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Ve de gayet güzel uyuyorum, teşekkürler."

Emily'nin yanından geçerek uzun ve öfkeli adımlarla geriye, açıklık bölgeye doğru yürüdü ve karanlıkta gözden kayboldu.

Emily ona yetişmek için koşturdu. “Devlin, bekle. Devlin, lütfen, yavaşla hiç olmazsa.”

Devlin durdu, Emily yetişene kadar bekleyip sonra yürümeye devam etti. Dalların arasından süzülen ay ışığının yere vurduğu bir yerde durup zemini inceledikten sonra devam etti. Geriye kalan son adamın peşindeydi. Ve Emily bunu yaptığı için ondan nefret ediyordu.

“Buradan basıp gitsek olmaz mı?” diye sordu. “Adamı bulmaya ne gerek var? Arkadaşlarına olanlardan sonra muhtemelen canını kurtarmak için kaçmıştır.”

Devlin beklenmedik bir biçimde durdu.

Emily durup ona dönmek zorunda kaldı.

“Sen dedektif olmadan önce yaya bir polis olarak ne kadar süre devriye görevine çıktın?” diye sordu.

“Neredeyse üç yıl. Neden?”

“Akademide geçirdiğin zaman dâhil mi?” Şaşırmış gibi çıkmıştı Devlin’in sesi.

“Evet.”

“Hımm...” Tekrar yürümeye başladı.

Emily’nin ona yetişmek için koşması gerekiyordu. “Bir şey mi demek istedin şimdi?”

“Yeterince tecrüben olsaydı ne demek istediğimi anlardın.”

Emily yine onun önüne geçebilmek için koştu ve onu durmaya zorladı.

“Bu ne demek şimdi?” diye sordu. “Gerçekten, anlamak istiyorum.”

Devlin omuz silkti. “Hiç. Bu sadece senin polisliğinin emekleme döneminde olduğunu gösteriyor. İnsan doğasını anlamana yetecek kadar gerçek dünya deneyimin yok. Son kalan arkadaş dışında peşimize düşen bütün adamların en üstün yete-

neklere sahip katiller olduğunu söylediğimde bana inanman gerekiyor. Bu tip adamlar durup yolumuza gitmemize izin verecek türden adamlar değildir. İşte bu yüzden savunma pozisyonunda kalamayız. O bizi bulmadan ben o son adamı bulmalıyım.”

Emily’yi belinden tutup, bir masa lambasını kenara çekerek gibi kaldırıp kenara koydu. Emily şaşkınlıktan kurtulup arkasından koşturmaya başladığında Devlin bir hayli ilerlemişti bile.

“Devlin, bekle.” diye bağırdı Emily. “Bacakların benimkilerden çok daha uzun.”

“Şşşt, daha sessiz.” dedi Devlin kısık bir sesle. Sonra Emily’yi beklemek için döndü. “Emily, dikkat et!”

Emily hızla dönüp silahına davrandı ama belinden çıkarmaya fırsat bulamadan bir adam ağacın arkasından üstüne atlayıp silahını düşürdü. Emily geriye doğru büzüştüğü anda metalik bir şey ay ışığında parıldadı ve adam koluna saplanan bir bıçağın sapını tutarak ve çığlık atarak yere yuvarlandı.

Devlin bir anda yanlarında biterek sert bir hareketle Emily’yi kenara itti. Bağıran adamın, Devlin’in bıçağını kolundan çıkarıp Devlin’e saplamaya çalışmasını dehşet içinde izledi. Devlin eğilip botuyla adamın dizine öyle bir vurdu ki kırılan bir kemiğin sesi ormanı çınlattı. Adamın acı dolu çığlığı ormanda yankılanırken bıçak parmaklarının arasından kaydı, gitti. Yere yığılıp sağlam koluyla dizini tutarak ileri geri yuvarlanmaya başladı.

Devlin yavaşça bıçağını yerden alıp acıdan kıvranan adama doğru yürüdü.

“Hayır, hayır, hayır!” Emily öne doğru atılıp ellerini kaldırarak ikisinin arasına girdi. “Devlin, lütfen dur. Adam yaralı. Artık bizim için bir tehlike oluşturmuyor.”

Devlin, Emily’ye sinirli bir bakış attıktan sonra onu yine kenara çekti.

“Öldürme beni.” diye sızlandı adam. “Lütfen acı bana.”

Emily, Devlin’in koluna yapıştı. “Bak teslim oluyor.”

“Yüzüne iyice baktın mı?” diye sordu Devlin.

“Nesine? Yüzüne mi? Hayır. Neden? Ne fark eder ki?”

Devlin bıçağını kınına sokacakken üzerindeki kana baktı ve birden bir metre ileriye doğru yere attı. Sonra küçük fenerini çıkarıp adamın yüzüne tuttu. Adam gözlerini kırptırıp yüzünü çevirdi ama Emily, Devlin’in göstermek istediğini görmüştü bile.

“Yanaklarındaki gözyaşı dövmeleeri mi? Görmemi istediğin şey bu muydu?”

“Evet. Sanırım, emekleme dönemindeki bir polis bile bunun ne demek olduğunu bilir. Üç gözyaşı üç cinayet demektir. Bu herif bir çete üyesi, bir katil. Merhameti hak etmiyor.”

“Bana bebek polis muamelesi yapmayı bırak artık. Ayrıca bunların hiçbirisi onu... Onu...” doğru kelimeyi arayarak elini savurdu. “İnfaz etmen için yeterli bir sebep değil.”

Devlin’in söylenmelerine kulaklarını tıkayarak etrafından koşturdu ve yerde sızlanıp duran adamın bir metre önünde durdu.

“Adın ne?” diye sordu.

Adam, Devlin’e baktı.

“Ona bakma.” dedi Emily sert bir şekilde. “Bana bak. Adın ne?”

“Brad” diye vızıldadı dişlerinin arasından. “Brad Robinson.”

“Nerede oturuyorsun? Savannah’da mı?”

“Evet. Bir ambulans çağırın hanımefendi. Lütfen. Bana bir doktor lazım.”

Emily o an telefonunu çıkarmakta olan Devlin’e baktı. *Evet.* İlerleme kaydediyordu. Yaralı adama döndü. “Sana yardım göndereceğiz. Ama şimdi, sizi kim tuttu söyle bakalım. Neden peşimizdesiniz?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Ağzı gerildi.

“Brad Robinson.” dedi Devlin. “Sürprize bak sen. Sabıkalıymışsın.”

Emily dönüp Devlin’e baktı. Devlin parmağını telefonunun ekranında gezdirdi. Kalkıp, neye baktığını görmek için yanına gitti.

“Adamın adını Google’da mı arattın? Ben de 911’i arıyorsun sanmıştım.”

“Hayır, Google’da aratmadım. Sabıka kaydına baktım, eyalet hapisane kayıtlarına girdim. Görünen o ki adamımız Bay Robinson, yalnızca bir çeteci değil aynı zamanda bir tecavüzcüymüş. On yedi yaşındayken, on üç ve on dört yaşındaki kuzenleriyle başlamış işe. Bunun için ıslahevinde yalnızca bir yıl yatmış. Sonra mezun olup adam öldürmeye başlamış, bir sayalım bakalım, reşit olduktan sonra bir, iki, üç tecavüz —tabii o da bildiğimiz kadarıyla. Hapisten neden çıkmış biliyor musun?”

“Doktora ihtiyacım var.” diye bağırdı adam.

Devlin, Emily’nin görmesi için telefonu ona doğru tuttu. “Merhameti hak ediyor dediğin adam bu, Em. Bunu bırakırsak sence kaç tane daha kadının ırzına geçer?”

Emily öfkeyle yumruklarını sıktı. “Yine de soğukkanlı bir şekilde adamı öldüremezsın.”

“Niye ki? Yıllardır yapıyorum bunu ve şu ana kadar gayet güzel işe yaradı.”

“Ama bu yanlış. Tanrım, Dev. Nasıl bu kadar soğuk, bu kadar duygusuz olabilirsin? Kimse mi umurunda olmaz be adam?”

Devlin gerildi. “Ben soğuk ve duygusuz değilim, Em. Yaptığım işi insanların canını yakmak *istediğim* için yapmıyorum. Bu dünyada normal ve masum insanlar Arianna’nın çektiği acıyı çekmesin diye *yapmam gerekeni* yapıyorum.”

Emily nefesini tuttu, söylediği şeyden pişman olmuştu

ama artık çok geçti, söylediklerini geri alamazdı. “Çok özür dilerim. Bunu söylerken Arianna aklıma gelmemiştir.” Ellerini kaldırıp Devlin’in yüzünü avucunun içine almak istedi.

Ancak ona dokunamadan Devlin başını sert bir biçimde çekti, çenesi o kadar kilitlenmişti ki yüzü bembeyaz olmuştu.

“Kim tuttu sizi?” dedi Devlin sert bir tonda. Adam cevap vermeyince tabancasını adamın şakağına indirdi.

Adam çığlığı basarak elini kaldırdı. “Dur, lütfen. Canımı yakma!”

Emily dudaklarını ısırıyordu. Silahını çekip Devlin’in durmasını emretmeliydi. Ama bunu yapamıyordu, nişanlısının katledilişini anlatırken sesindeki acıyı ve ızdırabı duyduktan sonra böyle bir şey yapamazdı.

“Kim tuttu sizi?” diye tekrarladı Devlin.

“Bilmiyorum. Her şey telefonda konuşuldu. İkinizi de öldürüp paramızı alabilmek için öldüğünüze dair bir kanıt getirmemiz gerekiyordu.”

“Öldüğümüzü nasıl kanıtlayacaktınız?”

Adam sızlandı.

Devlin tabancasını adamın şakağına dayadı. “Bir daha sormayacağım.”

“Cesetlerinizin fotoğraflarıyla.” diye cevap verdi boğulur gibi adam. “Bir de ikinizden de birer parmak.”

Emily elini boğazına götürdü.

“Öldüğümüze dair kanıtları nereye göndermeniz gerekiyordu?” diye sordu Devlin.

Adam tekrar hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Birkaç gün içinde bir telefon gelecek, fotoğrafları e-posta ile nereye göndermemiz gerektiği söylenecekti. Bütün bildiğim bu. Yemin ederim!”

Devlin sözlerinin doğruluğunu tartıyormuş gibi adamı in-

celedi. Sonunda ayağa kalkıp silahını adamın kafasına doğrulttu.

Emily nefesini tutarak ona doğru atıldı, gerekirse aralarına girmeye kararlıydı. Ama Devlin ona bakınca durdu.

“Bu senin için gerçekten önemli mi? Onu öldürmemi istemiyor musun?”

“E...Evet. Tabii ki önemli. Onu öldürmeni istemiyorum.”

Devlin sert bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. “Pekâlâ, onu öldürmeyeceğim.” Silahı biraz aşağı doğru çevirdi. *Bam! Bam!*

Robinson çığlığı bastı.

Emily, Devlin’e koştu. “Öldürmeyeceğini söylemiştin!”

“Öldürmedim zaten. *Tedavi* ettim. Artık ne bir kadına ne de bir çocuğa tecavüz edebilecek.” Silahını kılıfına sokup sakın sakın yürüdü gitti.

Robinson bağırarak ve inleyerek ileri geri yuvarlanıyor, kasıklarını tutuyordu.

Çünkü Devlin kurşunları tam kasığına gömmüştü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öldürdüğü adamların cipini düz kontak yapıp çalıştırması Devlin'in yalnızca birkaç dakikasını aldı. Fakat bu sürede Emily, onun ormanda kanlar içinde bıraktığı tecavüzcüye ambulans çağırması için elli sefer rica etmişti. O pis şerefsizi öldürmeyerek zaten onun için ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını fark etmemiş miydi? Devlin, adamın hayatını bağışlamasının Emily'yi mutlu etmese de en azından onun minnettar kalacağını düşünmüştü. Belli ki kalmamıştı.

Devlin cipi ormanın son birkaç tümseğinden kurtarıp iki şeritli ana yola çıkardığında güneş henüz doğuyordu.

"Devlin—"

"Tamam, tamam. 911'i arayabilirsin, yeterince uzaklaştık. Kendime gönderdiğim mesaja bak, orada Robinson'u bıraktığımız yerin GPS koordinatları var."

Emily kaşlarını kaldırdı. "En baştan beri adama yardım göndertmemi planlamış mıydın yani?"

"Senin için önemli görünüyordu. Çok uzun süre hatta kalma. Bizi takip etmelerini engellemek için telefonu yok etmem gerekecek."

Emily elini onun bacağının üzerine koydu. “Teşekkür ederim. Doğru olanı yaptın.”

Devlin, Emily’nin eli kasıklarına bu kadar yakınken nefes almakta zorlandığından konuşmaya çalışmadı. Robinson’un hayatını bağışladığı için ona böyle dokunacağını bilseydi neler olacağını görmek için dört adamın da hayatını bağışlayabilirdi.

Emily isimsiz ihbarını yaptıktan sonra Devlin’in talimatlarını uyguladı; telefonu kapatıp, torpidoya vurarak pil haznesini parçaladı ve parçaları pencereden dışarı attı.

“Koltuğumun arkasındaki sırt çantasında bir telefon daha var.”

Emily çantaya uzanırken göğsü Devlin’in koluna sürtündü. Devlin dişlerini gıcırdatıp pantolonundaki baskıyı azaltmak için bacaklarını oynattı. Bu kadını bir gün çırlıçıplak görmeyi başarırса zevkten ölmeden on beş saniye dayanabilmesi mucize sayılabilirdi.

Emily elinde telefon, koltuğuna çöküp emniyet kemerini bağlayınca o da titreyen eliyle alnını ovuşturdu.

“İyi misin?” Emily kaşlarını çattı. “Terliyorsun sen.”

“Temmuz ayındayız.” Devlin klimayı en yüksek ayara getirdi.

Emily, muhtemelen arabanın içi zaten soğuk olduğundan, ona tuhaf tuhaf baktı.

“Çantada o kadınları kaçıran kişiyi bulmamıza yardım edecek bir şey olduğunu söylemiştin. Çantanın içindeki lastikle bağlanmış dosyalardan mı bahsediyordun?”

“Evet, onun içinde bütün infazcılara ait dosyalar ve en son görev detayları var.”

“Harika. Ben hemen—”

“Sen zahmet etme. Ben alırım.” Emily yine göğsünü ona sürtüp, o muhteşem kıcını havada sallaya sallaya çantanın için-

de araştırma yaparak Devlin'e işkence edemedi, Devlin kolunu imkânsız bir açıyla koltuğun arkasına doğru büktü. Çantayı bir hamlede arkadaki paspasın üzerinden alıp, Emily'nin ayaklarının dibine bırakıverdi.

"Ben yapardım ama neyse, teşekkürler." Dosyaların lastiğini açmadan önce ön camdan dışarı baktı. "Dava üzerinde bir beyin fırtınası yapmak için yine gizli yerlerinden birine mi gidiyoruz?"

"Gidemeyiz. Gage bütün gizli yerlerimi biliyor. Bir motel odası tutmamız gerekecek. Motellerin çoğu bu kadar erken saatte oda vermez. Şimdilik yalnızca arabayla dolaşacağız." Emily ile aynı motel odasını paylaşma düşüncesi onu yine terletmeye başladı. "Müzik sever misin?"

"Tabii ki. Kim sevmez ki?"

Devlin radyoyu açtı ve çıkan ilk kanalı bıraktı. Country müzik pek tarzı değildi, genelde klasik rock müziğini tercih ederdi ama şu anda aklını, yanında oturan yuvarlak hatlı, seksi kadından uzak tutabilmek için her şeye razıydı.

Birkaç saat sonra, libidosunu nihayet kontrol altına aldığı anda, yine toprak bir yola çevirdi arabayı. Emily arkadan telefonu almak için uzandığı anda neredeyse kendini kaybedecek, az kalsın arabayı kenara çekip Emily'ye onunla sevişmesi için yalvaracaktı. Neyse ki Emily onun içinde kopan fırtınalardan habersizdi. Ayrıca bugüne kadar hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmadığı için ona olan hayranlığı büsbütün kafasını karıştırmaya başlamıştı.

"Bu yol nereye çıkıyor?" diye sordu Emily.

"Eğer bu yolda yeterince gidersen I-16'dan Macon'a çıkıyor. Ama biz sadece iki kilometre gideceğiz."

"İki kilometre ha? Bu kadar net mi?"

"İstersen GPS koordinatlarını da verebilirim."

“Eminim verirsin. Peki iki kilometre ileride ne var?”

“İşte bu.” Devlin neredeyse yürüyüş patikası denebilecek bir yola doğru dönüp cipi yoldan görünmeyecek şekilde yüksek bir çalılığın arkasına sakladı.

Motoru susturup bekledi.

Emily etrafına bakıp omuz silkti. “Ağaç ve çalıdan başka bir şey görmüyorum ben.”

“Görmemen gerektiği için. Haydi bakalım. Araç değiştirelim.”

Birkaç dakika sonra cipi bırakıp kamuflajlı bir ağın altında duran spor bir arabaya binmişlerdi.

Emily hayran olmuş, başını iki yana sallıyordu. “Ülkenin her yanında arabaların mı var senin?”

“Genelde yalnızca burada, Savannah’da.”

“Hâlâ Savannah’da mıyız biz?”

“Aşağı yukarı yarım saat kadar dışındayız. Peşimizde kimse olmadığından emin olmak için daire çizip duruyorum.”

“Etkilendim. Etraftaki bütün arka yolları ve kestirmeleri biliyor gibisin. Ama peşimizde başka infazcılar da varsa neden buralarda takılıyoruz? Neden birkaç saatlik uzak yerlere gitmiyoruz?”

“Çünkü katilin şu ana kadar yaptığı her şey benim ve ailemin yaşadığı yerlerin etrafında oldu. Bence katil, Savannah şehir merkezinde değilse bile şehre yakın bir yerlerde. Kim olduğunu ve kadınları nerede tuttuğunu öğrendiğimiz anda yakınlarında bir yerlerde olmak istiyorum ki böylece süratli bir şekilde hareket edebilelim.”

Radyodaki şarkı bir anda bir haber anonsuyla yarıda kesildi.

Savannah'nın dışında bir evde genç bir kadın casedi bulundu.

Devlin hemen sesini açtı.

Polis kadının ölümünün geçen hafta meydana gelen Virginia Hawley'nin kaçırılmasıyla bağlantılı olup olmadığını doğrulaması da soruşturmaya yakın kaynaklar yaptıkları gayriresmî açıklamada iki kadının da aynı adam tarafından kaçırılmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylediler.

Kadının yakınlarına haber verildi. Öldürülen kadının Athens'deki Georgia Üniversitesi ikinci sınıf öğrencisi Nancy Thomas olduğu açıklandı.

Devlin'in nefesi kesildi, öfkeyle yumruğunu torpidoya vurdu. "O kadını tanıyor muydun, Nancy Thomas'ı?" diye sordu Emily.

Devlin cevap vermedi. Veremedi. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Neden? Katil, onca insan varken neden Nancy'nin peşine düşmüştü? Daha gencecik, masum bir kızdı, tanıdığı en nazik insanlardan biriydi hatta.

Bir sonraki toprak yola geldiklerinde Devlin direksiyonu sağa kırıp gaz pedalına abandı. Daha otuz metre bile gitmeden bu sefer frenlere asıldı. Araba yol kenarındaki ağaçlara çarpmaya ramak kala sarsılarak durdu.

Devlin arabadan fırlarken Emily şoke olmuş bir şekilde ona bakakaldı.

Ağaçlık alanın içlerine doğru hızla yürüyüp, arabanın görüş alanından çıkıp bir açık alana geldi. Silahını çekip ileri geri

yürümeye başladı. Bir şeylere ateş etmek istiyordu. Kahretsin, bir şey öldürmek istiyordu. Hayır, bir şey değil. Birini, Nancy'yi öldüren adamın beynini dağıtmak istiyordu.

Anılar geldi gözünün önüne.

Nancy'nin, hayvanat bahçesinde sınıf arkadaşlarıyla birlikte Devlin'e kabuklu yemiş atışları geldi gözünün önüne. Sonra Gage'in onu katakulliye getirip bu okul gezisine çocukların başında gönderişinin intikamını almayı planlarken yüzüne yerleşen gülümseme.

Bir sonraki hafta sonu Devlin ona bir yavru köpek getirdiğinde Nancy'nin yüzündeki mutluluğu düşündü. Tam evi yepyeni, pahalı bir halıyla kaplattığı zaman Gage'in bir yavru köpeğe tuvalet eğitimi vermesi gerektiğini görünce neredeyse kalp krizi geçirecek hâle gelişini. İntikamı gerçekten de çok acı olmuştu.

Sonra Nancy'nin ağır ceza üzerine eğitim almak istediği için ağabeyiyle kavgasını anlattığı telefon konuşmalarını.

Nancy'nin ölmeden önce Gage ile aralarındaki soğukluğu aştıklarını umuyordu yoksa Gage kendini asla affetmezdi.

Yürüye yürüye yine yol kenarındaki ağaçlıklara geldi. Emily'nin bembeyaz olmuş endişe dolu yüzünü gördü arabanın içinde, ona bakıyordu. Hemen geri dönüp tabancasına daha sıkı yapıştı. Arabanın görüş alanından çıkınca durdu. Derin, acı dolu, sık nefesler alıyordu, tıkanmıştı. Neler oluyordu? Kimi bu kadar kızdırmıştı da sırf üzerindeki baskıyı artırmak için on dokuz yaşında masum bir genç kızı öldürmeye kadar gitmişti bu iş? Nancy'nin, suç kendisinin üzerine kalacak şekilde öldürüldüğüne hiç şüphesi yoktu. Bunu doğrulamak için bir telefon etmesi yeterdi.

Tabancasını kılıfına koydu ve son kayıt dışı telefonunu çıkardı. Yaptığı şey aptalcaydı ve bir hatadan başka bir şey değildi. Bunu biliyordu ama o aramayı yapmak *zorundaydı*. Çünkü

artık bu iş onu, Kelly'yi hatta Emily'yi aşmıştı.

Çok az aradığı ama ezbere bildiği bir sabit numarayı aradı ve başını bir çam ağacına yasladı. Telefon bir kere çaldı. Sonra bir kere daha. Üçüncüsü de duyulduktan sonra dördüncü seferin ortasında acı, kupkuru bir ses duyuldu hattın diğer ucundan.

“Gage Thomas.”

“Kız kardeşini duydum, çok üzüldüm.” diye fısıldadı Devlin ağlamadığı hâlde kupkuru bir sesle.

“Seni aşağılık piç. Neden yaptın bunu? Neden Nancy'ye kıydın?”

“Ben yapmadım Gage. Yemin ederim. Shannon'ı, Nancy'yi ben öldürmedim. Ona taptığımı biliyorsun. Onu asla incitemezdim.”

“Onu dövmüşsün, bıçaklamış, hatta o çok sevdiğin boğma teliyle neredeyse kafasını koparmışsın. Sonra da bir çöp gibi kapımın önüne atıp gitmişsin kardeşimi. Bir tanecik kız kardeşimi çok sevdiğini falan söyleme bana hayvan herif.” Gage sinir krizi geçirip telefonda ağlamaya başladı.

Devlin de gözünü kırparak biriken yaşları dökmeye başladı. Arkadaşının acısını hissedebiliyordu. Tıpkı on iki yıl önce, yurdun köşesini koşarak döndüğü an Arianna'nın arabasının etrafındaki olay yeri bandını gördüğü an hissettiği gibi. Arianna'nın uzun sarı saçları arabanın camından aşağı sarkıyor, kaldırımını süpürüyordu.

“Dün, elimde senin için verilmiş bir EXIT vur emri olduğu hâlde kaçmana izin verdim.” diye hırladı Gage. “Nancy'ye olanları öğrenene kadar hiçbir şey yapmadım, emri uygulamadım. Yapamadım. Peşine düşemedim. Ama artık her şey değişti.”

Devlin dondu kaldı. “Her şey değişti mi? Ne demek istiyorsun? Ne yaptın sen Gage?”

“*Yapacağım şey seni öldürmek. Hemen şimdi. Uğraşmam gereken bir cenaze törenim var ama yaptığın şeyi Ace’e anlattıktan sonra bedeli mukabilinde bana yardım etmeye gönüllü oldu, hatta pek hevesliydi bile diyebilirim. Meğer artık o da senin gibi kuralları takmıyormuş, özellikle de bir numaralı kuralı: *İnfazcılarının ailelerine hiçbir şekilde zarar verilemez.*” Hat kapandı.*

Devlin’in yüzünden bütün kan çekildi. Gage, Ace’i ailesinin üzerine salmıştı. Hızla arabasına yöneldi, koşarken bir yandan da telefonunda numaraları tuşluyordu.

Devlin bir virajı daha son gaz dönerken Emily koltuğun kolçağına yapıştı. Araba tehlikeli bir şekilde sağa doğru yükselirken tekerlekleri sallanarak yerden kesildi.

“Devlin!” diye cırladı Emily midesi, bir hız treninde dik bir inişteyken vereceği tepkiyi vererek.

Devlin gazı keserek tekerlekleri yolla buluşturdu. Bir keskin viraj daha geçtikten sonra düze çıktılar. Devlin yine gaz pedalına abandı. Kaçla gidiyordu acaba? Yüz kırk, yüz altmış var mıydı? Her an önlerine birinin çıkabileceği iki şeritli bir yolda yapıyordu bunu hem de.

“Lütfen.” dedi Emily sakın ve yavaş bir ses tonuyla. “Lütfen yavaşla. Öldüreceksin bizi.”

Devlin oralı olmuyordu hiç. Tam tersi daha da hızlandı. Telefonu kulağına tutup bir viraja daha girerken zar zor yavaşladı. Lastiklerden bir cayırtı koptu ama yine de tutundular.

“Devlin, lütfen. Beni korkutuyorsun. Ne oldu orada? Yavaşla biraz.”

“Pierce!” diye kükredi Devlin telefona. “Neden bu kadar

geç açtın? Neyse boş ver. Maddie ve Nikki nerede?” Birkaç saniye sonra ekledi, “Onları güvenli bir yere götür. Peşimde birkaç pislik herif var ve beni ailemin peşine düşeceklerini söyleyerek tehdit ettiler.” Telefonu daha sıkı tuttu. “Ne? Hayır, hemen şimdi. Şimdi dedim. Tamam, tamam. Sonra açıklarım. Sen dediğimi yap. Arkanı kolla.”

Emily’nin sıkı sıkı tutunan parmakları ağrımaya başlamıştı.

Devlin telefonda aynı uyarıları Matt’e de yaparak karısı Tessa’yı güvenli bir yere götürmesini ve birlikte saklanmalarını söyledi. Sonra bir arama daha yapıp birkaç saniye sonra telefonu kapadı. Aradığı her kimse cevap alamamıştı.

Şehir dışı bitmiş, Savannah’nın tarihi bölgesine son gaz girmişlerdi. Sabah erkenden kiliseye gidenlere ve turistlere çarpmamak için iyice yavaşlaması gereken Devlin, iyice gerilmişti.

“Nereye gidiyoruz? Bunun Nancy Thomas’la bir ilgisi var mı?”

Bir arabayı daha sollayıp tekrar bir arama yaptı.

“Judy, benim Devlin. Evet, selam. Braedon’la konuşmam gerek. Acil bir durum.” Birkaç saniye dinledikten sonra, “Hayır, cep telefonundan aradım, cevap vermiyor. İnşaatta mı?” diye sordu. Bir süre daha durakladıktan sonra hemen yavaşladı ve sağa döndü. “Oradan birkaç sokak ötedeyim. Teşekkürler.”

“Devlin, Tanrı aşkına, lütfen neler olduğunu bana da söyle.”

“Vakit yok Emily.” Direksiyonu kırarak Monroe Caddesi üzerinde bir evin önünde aniden durdu. Emily birden kilitlenen emniyet kemerine çarpıp geri geldi. Bir an nefessiz kaldı. Zorla nefes almaya çalıştıktan bir süre sonra kendine geldi.

Ve silahına davrandı.

Devlin öne doğru eğilerek onun yanından ileri doğru baktı. Evin önünde bir çöp kutusu duruyordu. Yanında aletler ve keresteler vardı ama etrafta kimse yoktu. Tekrar telefonuna sa-

rıldı. “Evet, Judy. Yine ben. Braedon burada değil. Burada kimse yok. Evet, evet. Öğle yemeği mi? Babamın evinde mi? Anladım. Teşekkürler.”

Emily tabancasının namlusunu Devlin’in kaburgalarına dayadı.

Devlin dondu kaldı.

“Neler olduğunu bana da anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Ciddiyim, Devlin. Seni vurmam gerekirse, vururum. Üzerinde yelek varken seni öldürmez ama epeyce canını yakar. Birkaç kaburganı bile kırabilir. Konuşmaya başla.”

Devlin gözlerini kıstı.

“Yemin ederim geçen sefer olduğu gibi silahı kapmaya çalışman işe yaramaz. Sıkı tutuyorum ve—”

Devlin silahı hızla itip bir anda bükünce Emily bileğinden omzuna kadar elektrik yemiş gibi bir acı hissetti. Bağırarak kolunu tuttu.

Devlin’in yüzü hemen yumuşadı. “Özür dilerim, Em.” Tabancayı onun ulaşamayacağı şekilde beline taktıktan sonra gaza bastı.

Telefonu kaldırdı tekrar ama önce bir tereddüt etti. “İyi misin?”

Emily kolunu ovuşturuyordu. “Evet, arabayı parçalayıp bizi öldürmezsen şimdilik iyi sayılırım.”

Devlin biraz yavaşladı ama bu kadarı bile Emily’yi dinlediğini göstermek için yeterliydi. Bir numarayı daha aradı ama belli ki kimse açmamıştı çünkü konuşmamıştı. Sonra arabayı iki şeritli bir yola çevirip şehirden çıktı ve hızlandı. İki arama sonra telefonu camın önüne atarak Emily’ye özür diler gibi baktı.

“Yavaşlayamam.” dedi sanki Emily’nin ne soracağını bilirmiş gibi. “Ace ailemin peşine düşmüş. Alex, Austin ve Braedon’ın babamın evinde olmaları gerekiyor ama hiçbiri cevap ver-

miyor. Diğer herkese ulaştım.”

Emily telefonu alıp son aramaları gezdi.

“Ne yapıyorsun? 911’i arayamayız.”

“Biliyorum. Ama FBI’cı ağabeyin Pierce’ı arayabiliriz, değil mi? Sence bize yardım edemez mi? Onu korumak gibi bir endişen olmaz herhâlde. Ayrıca böyle bir durumda çok işe yarar.” Tekrar arama tuşuna basmadan önce durdu. “Yoksa daha iyi bir fikrin mi var?”

Devlin’in dudakları büzüştü, sonra hızla başını sallayıp, “Ara bakalım.” dedi.

Emily, Devlin’in az önceki aramalarında yaptığı gibi açıklamasını mümkün olduğunca belirsiz tutarak Pierce’a isteğini kabul ettirdi ve telefonu konsolun üzerine bıraktı.

“Karısını ve kızını Matt’in laboratuvarına bırakıyor. Matt de karısı Tessa ile birlikte oraya gidiyormuş. Bugün pazar olduğundan ortalıkta zarar görecektense kimse de yokmuş. Ayrıca ağabeyin ile kardeşin laboratuvarın çok korunaklı bir yer olduğunu düşünüyor, duvarlar tamamen beton blokmuş. Orada bir şey olmaz onlara. Pierce seninle Alex’in evinde buluşacak.”

Artık iyice Savannah’nın dışına çıkmışlardı. Bu hızla arabayı devirmezlerse birkaç dakikaya eve varmış olurlardı. Son tepeye çıktıklarında Devlin gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Emily o an göğe yükselen siyah, yoğun duman bulutuna dehşet içinde bakakaldı.

Alex’in evi yanıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Devlin evin önündeki upuzun girişe son hız daldıktan sonra frenlere basarak çimlerin kenarına kadar kaydırđı arabayı, Braedon'ın kamyonetine ve babasının cipine birkaç metre kala durmayı başardı.

“Kapıları kilitle, Em. Silahını da yanından ayırma. Ace hâlâ buralarda bir yerlerde olabilir.”

Cevap beklemeden arabanın kapısını çarpıp çoktan siyah dumanla kaplanmış ön verandaya doğru son hız koştu. Ön kapıya vardığı anda kapı açıldı ve Braedon, sırtında Alex'le birlikte sendeleye sendeleye dışarı çıktı.

Braedon berbat bir öksürük eşliğinde dizlerinin üstüne çöktü. Ağzını burnunu simsiyah kurum kaplamıştı. Devlin, Alex'e endişeli bir şekilde baktı, gözleri kapalıydı, nefes alıp almadığı bile belli olmuyordu.

“Haydi!” diye bağırdı Devlin kükreyen ateşin arasında. “Burada kalamazsınız. Bütün ev yanıyor.” Alex'i ağabeyinin omzundan alıp evden uzaklaştırdı ve yangından güvenli bir uzaklıkta serin çimin üzerine yatırdı.

Braedon sallana sallana geldi arkasından.

“Nabzını bulamıyorum. Ne oldu? Vuruldu mu?” Devlin, Alex’in burnunu kapatıp ağzına üç kere arka arkaya üfledi ve göğsüne kompresyon yapmaya başladı.

“Vurulmak mı?” diyerek öksürdü Braedon. “Neden vurulsun ki?”

Devlin hatasını örtbas etmeye çabalayarak, “Neden nefes almıyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum ki, kalp krizi olabilir mi? Duman solumaktan falan? Dumanı fark ettiğimde mutfaktaydım. Alarmlar çalışmadı.” Tekrar öksürdü, ağzını silince simsiyah kurum yanağına bulaştı. “Yatak odasının girişinde yerde yatarken buldum onu.”

“Austin nerede?” Devlin, Alex’in göğsüne kompresyon yapmaya devam ediyordu.

Braedon kardeşinin tam arkasında olmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. “Beni takip ettiğini sanıyordum. Tam arkamda—” Yine ciğerlerini parçalayan türden bir öksürük bedenini sarstı.

Devlin dönüp Braedon’a baktı, soluk borusunun biraz sonra kurumdan iyice tıkanacağından endişe ediyordu. Sonra başını çevirip Alex’in ağzına üç nefes daha üfledi. Güçlü bir motor sesi duyunca irkilerek başını kaldırıp baktı. Pierce’in arabası toprak yolda tozu dumana katmış eve doğru geliyordu.

“Bunu ben hallederim.” Emily birden Devlin’in yanında bitti. “Git, Devlin! Austin’i bul.” Dönüp Braedon’a endişeli bir bakış attıktan sonra, “911’i aradım.” dedi. Siyah gözleri Devlin’inkilerden anlayış bekliyordu. “Başka şansım yoktu.” Alex’in yanına çöküp suni teneffüsü devralabilmek için Devlin’in ellerini itti.

“Teşekkürler, Em.” Devlin onun omzunu sıkıp fırladı. Alevler çoktan ön verandayı yutmuş, kapıdan girişi imkânsız kılmıştı. O da ev boyunca bahçeyi koşarak geçti ve girecek bir yer aradı ama Alex’in yatak odasının karşısındaki Austin’in odası dâ-

hil bütün pencerelerden dışarı fışkıran alevler onu umutsuzluğa sürüklüyordu.

Hemen köşeyi dönüp evin arkasına doğru koştuysa da arka veranda çoktan cehenneme teslim olmuştu bile. Alevlerden ve yoğun, siyah dumandan sürgülü kapıyı bile göremiyordu. Umutsuzca dizlerinin üzerine çökmek üzereydi. İnsan böyle bir yangının içinde nasıl sağ kalabilirdi ki?

“Austin!” diye bağırdı. “Austin!” En sondaki yatak odasına, Alex’in odasına koştu. Alevler burada o kadar kötü değildi, camı yalnızca bir tarafından yalamaya başlamışlardı. Atlayarak camı tekmeledi. Alevler hemen yükseldi, kırılan camdan gelen taze oksijenle beslenmişlerdi. Yüzüne çarpan alevlerden korunmak için eğildi ve birkaç adım geriye sıçradı. Odanın sol yanı karanlık, duman doluydu ama şu ana kadar alevle buluşmamıştı. Kardeşini kurtarmak için bütün oda alevlere teslim olmadan önce içeri girmeliydi.

Kahretsin, Ace. Ailemi benden alamazsın.

Hızla arkasını dönüp evin arkasındaki gölete koşup içine atladı. Sonra üstünden başından sular aka aka fırlayıp eve doğru koştu. Pencereden içeri doğru atlayıp kendini alevlerin içinde bulmamayı ummaktan başka çaresi yoktu. Üzerindeki suyun, alevlerin onu insandan bir meşaleye çevirmesini engelleyeceğini umuyordu.

Yatak odasına doğru tam gaz koşup yüzünü korumak için ellerini kaldırdı ve cama doğru daldı.

Birden birisi ona çarpıp yere düşürdü. Otomatik olarak silahına sarıldı ama tepesindekinin kim olduğunu görünce durdu —ağabeyi Pierce’tı bu.

“Kahretsin, Devlin. Gerizekalı herif. Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” Pierce onu önce itip sonra ayağa kaldırdı. “Önce alevleri geri itmeliisin.” Ona bir yangın söndürücü attı, sonra da kendi

elindeki söndürücüyle pencerenin çerçevesine doğru koşturdu.

İnsanın yangın söndürücü getirmeyi akıl edebilen aşırı-hazırlıklı, aşırı-korumacı kardeşleri olması ne güzel diye düşündü Devlin. Pierce bunları muhtemelen Braedon'ın ön taraftaki B&B İnşaat kamyonetinin arkasından almıştı.

Beraber pencerenin pervazına sıkarak alevleri geçici olarak geri püskürttüler.

“Sen mi ben mi?” diye bağırdı Pierce başlarının üzerinde yanan çatıdan gelen kükremenin arasından. Ama Devlin zaten koşmaya başlamak için birkaç adım gerilmişti bile. Yangın söndürücüyü sıkı sıkı tutup koştu, pencerenin içine doğru atlayıp yerde yuvarlanmaya başladı. İçerideki ısı öylesine yoğundu ki zor nefes alıyordu. En yakınındaki alevin üzerine biraz köpük püskürtüp kendine koridora gidecek bir yol açtı.

“Acele et, çatı çökmek üzere.” diye bağırdı Pierce dışarıdan.

Pierce'in pencere çıkışını açık tutmak için söndürücüyü ara ara püskürttüğünü duyabiliyordu.

“Austin, neredesin?” Çoktan gözlerini yakmaya başlamış olan dumanın altına doğru daldı. Dört ayağının üzerinde koridora doğru elinden geldikince süratle süründü. Yangın duvarları yalıyordu. İçerisi odun fırınından farksızdı.

“Austin!” Koridora vardığında neredeyse bayılıp yüzüstü yatmış kardeşinin üzerine düşüyordu. Tekerlekli sandalyesi ters dönmüştü. Tavanın bir bölümü çoktan içeri çökmüş, Austin'in tekerlekli sandalyeyle oradan geçmesini imkânsız hâle getirmişti. Giysileri muhtemelen odasından kaçarken tutuşmuştu. Kapıyı arkasından kapamayı akıl etmişti. Muhtemelen alevlerin bu bölgeyi henüz kaplayamamış olması da bu yüzdendi.

Devlin'in, Austin'in nabzını kontrol etmeye ya da suni teneffüs yapmaya vakti yoktu. Onu derhâl dışarı çıkarması ge-

rekiyordu yoksa ikisi birden orada ölüp gideceklerdi. Artık pencereyi göremiyordu. Yoğun duman ve duvarlardaki alevler her şeyi örtüyordu. Dumanın altına inmek için tamamen yere yattığı zaman bile zar zor nefes alabiliyordu. Dışarıda bir yerlerden belli belirsiz siren sesleri duyuldu.

“Dışarı—” Ciğeri çıkacak gibi öksürdükten sonra Pierce’ın söndürücüyü içeri püskürtmesi için bir daha denedi. “Dışarı geliyoruz.”

Pencereden ince bir tıslama geldi. “Bendeki tüp bitti!” diye bağırdı Pierce.

Kahretsin. Devlin bir eliyle yangın söndürücüyü gideceği yönde kısa kısa püskürtmeye, diğer eliyle de Austin’i yakasından tutup çekmeye başladı. Pencereye vardığında Austin’in kendinden geçmiş bedenini Pierce’a teslim etti.

Tam Austin’in arkasından dışarı çıkacaktı ki alevler birden yükselerek pencereyi bloke etti ve Devlin’i geriye, odanın ortasına doğru itti.

“Devlin!” Pierce sanki çok uzaklardan bağıırıyordu. “Çık oradan!”

Devlin yangın söndürücüyü önündeki alev duvarına doğru tutup sıktı. Tüp kısacık bir püskürmenin ardından vızlayıp durdu. Boşalmıştı.

Allah kahretsin seni.

“Dev!”

Yakıcı ateş onu odanın sağ tarafına doğru itti. Devlin öksürüp birazcık hava almak için umutsuzca yere atladı. Odanın bu tarafındaki duman o kadar siyahtı ki bir metre ötesini bile göremiyordu. En son Alex’in odasına geldiği zamanı düşünerek odanın sağını solunu gözünün önüne getirmeye çalıştı. Alex her şeyi olması gereken yere koyma konusunda çok titizdi. Ve hep tekli

koltuğunun tepesinde katlı bir şekilde duran bir battaniyesi vardı.

Koltuğun nerede olabileceğini düşünerek öksüre öksüre zar zor nefes alarak emekledi. Koltuğa çarptı. Evet! Battaniye oradaydı. *Teşekkür ederim, baba.* Battaniyeyi önüne doğru tutup ayağa kalktı ve yaradana sığınıp pencereye doğru var gücüyle koşmaya başladı. Battaniyeyi kalkan gibi kullanarak camdan dışarı uçtu ve dışarıda yere düştü.

“Yuvarlan, Dev! Yanıyorsun!”

Pierce bunu dediği anda Devlin’in sinir uçları da beynine çılglık çılgılığa aynı mesajı vermeye başlamışlardı. Sol bacağıının arkasında, bembeyaz sıcak bir acı hissetti o anda. Yerde ileri geri yuvarlanmaya başladı. Pierce onun üstüne atlayarak ıslak bir bez yardımıyla son kalan alevleri de boğdu.

Devlin öksürüyordu. Hareket edince yanan baldırı yere sürtündü ve dehşet bir acı dalgası bir kere daha bütün vücuduna yayıldı. Yay gibi gerilerek dişlerinin arasından yılan gibi bir ses çıkardı.

“Çok mu kötü?” diye sordu Pierce.

Aslında korkunç bir acı çekiyordu ama o zoraki bir gülümsemeyle, “İyileşirim. Gömleğin nerede?” dedi.

“Senin kıcını kurtarmak için feda ettim. Bana bir gömlek borçlusun.” Devlin’i yerden kaldırmak için elini uzattı.

“Austin nerede? Yaşıyor mu?”

Pierce’in yüzü buruştu. “Neredeyse ölüyordu. Şu anda göletin yanında. Haydi gel.”

Pierce’in yanında koştukça Devlin’in bacağındaki yanıklar fena hâlde zonkluyordu. Ama küçük kardeşini sırtüstü yatarken görünce bütün acısını unuttu. Vücudunun üst kısmında hafif yanıklar vardı ama alt tarafı metal tekerlekli sandalyede resmen pişmiş gibiydi. Ve bacakları. Aman Tanrım, bacakları.

İkisi birden onun yanında diz çöktüler.

Devlin onun nabzına baktı, zayıf atıyordu. Göğüs kafesi kesik kesik inip kalkıyor, nefesi astım krizi gelmiş biri gibi vızıldıyordu. “Tanrı’ya şükür baygın, yoksa acıdan ölürdü.” Kaşlarını çatarak Austin’in başını çevirdi. “Kanaması var.” Pierce’a baktı. “Matt ve diğerlerinin güvende olduğuna emin misin?”

“Buraya gelirken üç kere aradım.” dedi Pierce. “Tessa ve Madison tepeden tırnağa silahlı. Matt onların buraya gelmelerini engellemeye çalışıyor. Ama herkes iyi.”

Austin inledi, sonra gerildi.

“Onu hastaneye götürmemiz gerek.” dedi Devlin.

“Evet ve oraya varır varmaz, bunu kimin yaptığını söyleyeceksin.”

Pierce’ın yüzündeki öfkeli ifadeden Devlin bu sefer yalan söyleyerek kurtulamayacağını anlamıştı. Ağabeyine onaylar gibi kısa ve sert bir şekilde başını salladı, şimdilik bunu biraz geciktirmeyi umuyordu.

Canını acıtmadan Austin’i nasıl kaldıracaklarını tartıştılar ama tam bunu yapmaya kalkacaklarken bir sedyeyi iterek evin köşesinden onlara doğru koşan iki ambulans görevlisi ve bir itfaiyeci gördüler. Onların arkasında da Teğmen Drier ve Devlin’in hiç sevmediği adam, Dedektif Tuck vardı.

Devlin tabancasını çıkarmadan kılıfı sıyırıp göletin içine atıverdi. Suyun kenarındaki otların ve uzun çimlerin, yaptığı şeyi polislerden gizlediğini umuyordu.

Pierce şok içinde ona bakakaldı. “Sen ne zamandır silah taşıyorsun?”

“Hiç silahım olmadı.” Hâlâ on beş metre kadar ileride olan Drier’a başını salladı.

Pierce omzunun üstünden bakıp gözlerini kıstı. “Konuş-

mamız gerekiyor.”

Devlin iç çekti. “Evet, biliyorum.” Dönüp küçük kardeşine baktı, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. “Austin başarmalı. Başarmak *zorunda*.”

Pierce’in elleri yumruk oldu. “Bunu her kim yaptıysa onu öldüreceğim.”

“Hayır.” dedi Devlin sessizce. “Ben öldüreceğim.”

Devlin ve Pierce, Alex’in evinin önündeki araziye inen Life Star ambulans helikopterinin pervanelerinin altında başlarını eğerek görevlilerin peşinden helikopterin kapısına kadar geldiler. Devlin’in yeni gölgesi Tuck, onu geride durması için uyardı. Devlin dedektife pis pis bakma zahmetinde bile bulunmadı. Kardeşine iyi bakılmasını sağlamaya kararlıydı, buna kimse engel olamazdı.

Ambulans görevlileri Austin’i taşıyan sedyeyi helikoptere bindirip kuşaklarını bağlamaya başladılar.

“Ailesinden birisi yanında gelebilir mi?” diye bağırdı Pierce pervane gürültüsünün altında.

Görevlilerden biri başını iki yana salladı. “Kusura bakmayın, hiç yer yok. Kendi aracınızla gelmeniz gerekecek. Onu Memorial’daki travma merkezine götürüyoruz. Stabilizasyonu sağlandıktan sonra helikopterle Augusta’daki Joseph M. Still Yanık Merkezi’ne götüreceğiz.”

“Yaşayacak mı?” diye bağırdı Devlin.

Adamın yüzündeki acı ifade Devlin’e çok şey anlatıyordu.

“Gitmemiz gerek beyefendi. Lütfen geride durun.”

Pierce, Devlin’i helikopterden uzağa, Tuck’ın beklediği tepeye doğru çekti.

Helikopterin pervaneleri hızlanıp havalanmaya başlayınca sesi tizleşti. Üçü, yüzlerini pervanelerin kaldırdığı toza karşı korumak zorunda kaldılar. Helikopter gözden kaybolunca Pierce ve Devlin ailenin geri kalanına bakmak için geri döndü.

Tuck kasıtlı olarak Devlin'in önüne geçince Devlin gerildi, Alex ve Braedon'a yetişmek için bu ufak tefek adamı biçmeye hazırды.

Pierce hemen aralarına girerek elini uzattı. "Biz tanışmadık sanırım. Ben Özel Ajan Pierce Buchanan."

Taktik işe yaradı. Tuck, Pierce'in elini sıkıp kendini tanıttı. Devlin bu arada tepeye kadar çıkmıştı bile. Yanan bacağı hâlâ deli gibi acıyor, onu yavaşlatıyordu. Her adım attığında baldırına bir süngü girmiş gibi hissediyordu.

İlk ambulansın yanında kimsenin durmadığını görünce yanından geçerken içinin de boş olmasına şaşırmadı. Emily amiriyle birlikte ikinci ambulansın on adım kadar ilerisinde dikiliyordu. Devlin'i görünce gözleri büyüdü ama Devlin bunun nedenini anlayamamıştı.

Ambulansın açık kapılarının önüne gelince Braedon'ı bir ambulans görevlisinin yanına oturmuş oksijen maskesiyle nefes alırken, Alex'i de diğer tarafta bir sedyede baygın bir şekilde yatmış ikinci görevli tarafından tedavi edilirken buldu. Alex, Devlin'in onu ilk gördüğü zamankinden pek farklı görünmüyorduydu da göğsünün iniş kalkışları düzelmişti. Görevli, Devlin'e parmağıyla iyileşiyor işareti verdiğinde Devlin rahatladı ve omuzları düştü.

"Sen nasılsın, Braedon?" diye sordu Devlin.

Braedon maskesini kaldırdı. "Ben iyiyim. Hastaneye gitmem bile gerek yok ama Alex'in yanında olabilmek için yine de gideceğim."

Görevli Braedon'ın maskesini geri taktı ve karşılığında

Braedon'ın öfkeli bakışlarına hedef oldu.

“Oksijen doygunluğu seviyesi çok düşük.” dedi görevli. “Oksijen almaya devam etmesi lazım ve soluk borusunun iltihaplanıp nefes almasını zorlaştırmasına karşın yakından tetkik edilmesi gerekiyor.” Alex’e işaret etti. “Babanız kalp krizi geçirmiş birine göre şaşırtıcı derecede iyi idare ediyor.”

Devlin kıpırdamadı. “Bizim ailede kalıtsal olarak kalp hastalığı yoktur. Daha elli bir yaşında.”

Adam omuz silkti. “Başka yarası yok. Duman solumadan kaynaklanan kalp hastalığından başka bir açıklama gelmiyor aklıma. Eminim doktorlar birkaç test yapıp daha fazla bilgi verir size.”

Tabii bir iğne deliği arayıp zehirlenme testi yapmak akıllarına gelirse.

Devlin yumruklarını sıktı. Şu anda Ace karşısında duruyor olsaydı, lime lime doğrardı onu.

Alex'in gözleri açıldı. Oksijen maskesini çıkarmaya çalıştı ve Devlin'e işaret etti.

“Hayır, efendim.” dedi ambulans görevlisi. “Şu anda konuşamazsınız. Hayati organlarınız hâlâ stabil değil.” Maskeyi yerine yerleştirip diğer görevliye işaret etti başıyla. “Elimizden daha fazla bir şey gelmez. Gitmemiz gerekiyor artık.”

Alex'in öfkesi arttı. Devlin nedenini bildiğine oldukça emindi aslında. Görevlinin kaşlarını çatmasını görmezden gelecek eğildi ve Alex'in elini sıktı.

“Hayatta baba. Austin yaşıyor merak etme. Şu anda hastaneye gidiyor.”

Devlin onun elini bırakıp geri çekilirken Alex'in rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Pierce onun yanına geldi. “İyileşecek miymiş?”

“Güya kalp krizi geçirmiş.”

“Şaka mı yapıyorsun yahu. Alex bir beygir kadar formdadır her zaman.”

Zaten Devlin de bu yüzden bunun Ace’in işi olduğuna emindi. Suikastçılar ilk defa iğneyle sahte kalp krizi yaratmıyorlardı. Ve adli tıp uzmanının iğne deliği aramak için bir sebebi yoksa bu tür ölümler çoğu zaman bir şüphe çekmeden kalp krizi olarak geçip gidiyordu.

“Affedersiniz efendim.” Braedon’ın yanında oturan görevli şimdi ambulansın dışına çıkmış kapıları kapatmaya hazırlanıyordu ama Pierce ve Devlin kapının önünde duruyorlardı.

“Bir dakika.” dedi Pierce. “Ben sizinle geliyorum.”

“Üzgünüm beyefendi, bu hastane kurallarına—”

Pierce sessizce sıkıyorsa durdur der gibi ambulansa binip Braedon’ın yanına çöküverdi.

Ambulans görevlisi uyarır gibi Devlin’e bakarak kaşlarını çattı. “Başka kimse binmesin. İşimi kaybedebilirim bu yüzden.”

“Hastaneye gel.” diye bağırdı Pierce kapılar kapanırken. Adam ön tarafa koştu ve kısa süre sonra ambulans yola çıktı.

“Devlin.”

Devlin arkasını döndüğünde Emily’yi ona endişeyle bakarken buldu. “Diğer ambulansa oturup kontrolden geçmelisin. Saçının yarısı yanmış, ayrıca az önce topallıyordun.”

Tam itiraz edecekti ki Emily’nin başını belli belirsiz salladığını görünce onun arkasına doğru baktı. Teğmen Drier ve Tuck birkaç metre ötede derin bir sohbe dalmışlardı. Belli ki Emily ona bir şey söylemek istiyordu ve diğerlerinin duymasını istemiyordu.

“Evet, bir ağrı kesici alsam fena olmaz.” Kesinlikle yalan değildi ama lokal bir ağrı kesici olması gerekiyordu. Tepkilerini yavaşlatacak ya da zihnini bulandıracak bir şeyler içmeyi göze alamazdı, hele ki Ace etraftayken.

Emily ile birlikte diğer ambulansa doğru yürüdüler ve görevlilerden biriyle birlikte arkaya oturdular. İkinci görevli şoför koltuğuna geçmişti bile, şoför mahallini ambulansın arkasından ayıran buzlu camdan orada olduğu belli oluyordu.

Ambulans görevlisi Devlin'in kafasını inceledikten sonra baldırındaki yanığa bakmak için sedyeye yüzükoyun yatmasını istedi. Devlin dik durmakta ısrar etti ama sonunda ayağını karşıdaki koltuğa koyarak adama yardımcı oldu.

"Birden ona kadar bir ölçek üzerinden" diye sordu Emily, "Ne kadar acıyor?"

"En fazla iki, bilemedin iki buçuk." diye yalan söyledi Devlin ama neredeyse sekize yakındı çektiği acı.

Ambulans görevlisi kaşlarını kaldırdı. "Acı eşiğiniz çok yüksek demek. Kafanızdaki yanıklar yalnızca birinci derece ama baldırınızda ikinci ve üçüncü derece yanıklar var. Sizi tedavi için hastaneye götürmemiz gerekiyor."

"Bunun için zamanım—"

Emily elini onun dizine koydu. "Dev, aynada kendini görsen kontrolden geçmen gerektiğin konusunda zorluk çıkarmazdın. Yüzün güneşte yanmış gibi. Saçının yarısı yok. Ayrıca üçüncü derece yanıklar göz ardı edilecek şeyler değildir. Elle tutulur bir suçlama bulurlarsa amirimin ve Tuck'ın seni hapse atmak için bir şeyler planlıyor gibi görünmelerinden bahsetmiyorum bile. Her an burada biterler."

"Sırt çantam nerede?" diye sordu Devlin alçak sesle.

Emily yere diz çökmüş, Devlin'in yanık pantolonunu kesmekte olan görevliye baktı. Sonra gömleğini hafifçe yukarı kaldırarak yarısı pantolonuna girmiş kalın bir kâğıt tomarını gösterdi.

Devlin gülerek, "O sandığım şey mi?"

"Muhtemelen."

Dosyalar.

Devlin eğilerek Emily'nin elini sıktı.

Emily gülümsedi, sonra dönüp görevliye baktı. "Drier buraya nasıl geldiğimizi sordu." Devam etmeden önce Devlin'e göz kırptı. "Tabii ben de ona doğruyu, buraya Pierce'in spor arabasıyla geldiğimizi söyledim. Araba kimin diye sorunca kardeşlerinden birinin bir arkadaşına aitmiş dedim."

Emily'nin bu keskin zekâsı ve onu korumaya olan isteği Devlin'i şaşırttı. Eğer Drier arabanın plakasını sistemden sorgularsa Devlin'in sahte isimlerinden biriyle karşılaşacaktı. Eğer Emily ile birlikte, bu arabayla geldiklerini bilse bu sahte ismi açıklamak kolay olmazdı. Ama başka birine ait bir arabanın içini aramak için yasal bir neden olmadığından Drier arabadaki numarasız telefonları ve silahları bulamazdı.

Devlin silahların gidişine çok pişmandı ama Emily'nin hızlı düşünme becerisi sayesinde en azından EXIT'in belgeleri hâlâ elindeydi. O belgelerin ortaya çıkması bir felakete yol açabilirdi. Ayrıca Kelly'nin kimin elinde olduğunu bulma çabalarına da engel olurdu. Gerçi o konuda da bir ilerleme kaydetmiş değildi çünkü kurşunlara hedef olup yanan binalara dalmak zorunda kalmak planlarını alt üst etmişti.

Hâlâ hemen yakınlarında olan Drier ve Tuck'a bakarak sordu, "Amirin ve Tuck seni gördüklerinde ne sordular?"

"Acı için lokal bir ağrı kesici ister misiniz?" diye sordu görevli.

Devlin evet der gibi başını salladı. Bacağındaki zonklama odaklanmasını zorlaştırıyordu. Ayrıca Ace hâlâ oralardaysa tetikte olması gerekiyordu. Adam gerekenleri alırken Emily ona doğru eğildi.

"Biraz tuhaftı." dedi kısık sesle. "Anlaşılan evden ayrıldı-

ğım gece insan kaynaklarını arayıp Florida'da oturan hasta bir arkadaşına bakmak için izin almışım. Doğal olarak bu konuyu onunla konuşmadığım için amirim biraz bozulmuş. Ama acil bir durum olduğu için anlayışla karşıladığını söyledi. Ama merkeze gidip restoranın oradaki silahlı çatışmayla ilgili ifadeni vermediğin için sana hâlâ uyuz oluyor. Ve şimdi bu yangını da görünce her şeyin seni bulmasına pek inanası gelmiyor tabii. Şüphelendiği için onu suçlayamam açıkçası. Dikkatli olsan iyi edersin yoksa seni sorgulamak için merkeze götürmenin bir yolunu bulacak gibi görünüyor.”

“Uyarın için teşekkürler.”

Emily ona sempatik bir bakış attı.

“Ne var?” diye sordu Devlin.

“Drier’a Nancy’yi sordum, ona radyoda bir cinayet haberi duyduğumu söyledim. Nancy bir hafta kadar önce Savannah’ya uçmuş ama ağabeyine telefon edip bir kız arkadaşını ziyarete gittiğini ve bir hafta kadar görüşemeyeceklerini söylemiş. Yaralarına bakılırsa Hawley’nin bahsettiği kayıp kızlardan biri o olabilir.”

Devlin kaskatı kesildi. “Yani hiç eve gitmemiş mi? Gage’i hiç görmemiş mi yani?”

Emily başını iki yana sallarken Drier ve Tuck ambulansın yanına vardılar.

Devlin hâlâ Emily’nin verdiği bilgiyi, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu ama ne yazık ki önce önünde duran bu iki polisi halletmesi gerekiyordu.

“Bay Buchanan.” dedi Drier. “Nereye gitseniz kötü şeyler peşinizi bırakmıyor sanki... Bodrumlardaki kadın cesetleri, ara sokaklarda silahlı çatışmalar, şimdi de bu şüpheli yangın.”

“Bir şey mi ima ediyorsunuz teğmen?”

“Demem o ki, merkeze gelip birkaç soruyu yanıtlamanızı

istiyorum.”

Devlin ona bu konudaki fikrini söyleyemeden ambulans görevlisi aracın arkasına kadar geldi. “Bu yanıkların gerçekten hastanede kontrolden geçmesi gerekiyor efendim.”

Devlin’in planlarında hastaneye gitmek yoktu ama bu durum onu bir devriye arabasının arkasına konmaktan alıkoyacaksa canına minnetti.

“Ben de onunla gidiyorum.” Emily onu korumak istermiş gibi Devlin’in oturduğu sedyenin yanına gidip oturdu.

Ambulans görevlisi şikâyet edecek gibi olduysa da Devlin ona en ölümcül bakışlarından birini atınca adam başını çevirmek zorunda kaldı. Kapılardan birini kapadı, tam diğerine uzanırken Drier kapıyı tuttu.

“Dedektif Tucker da sizinle gelsin.” dedi Drier.

Tuck, Devlin’e ukala ukala bakarak aracın arkasına atlayıverdi.

Ambulans görevlisi homurdandı ama tartışmaya kalkmadı. Diğer kapıyı da kapadı ve tavanda bir yere tutundu. “Gidelim, Rick.”

Ambulans yokuştan aşağı doğru hızlandı ve bir süre sonra iki şeritli ana yola yöneldi.

Tuck, dava ile ilgili Devlin’i sorgulamaya çalışıyor, Devlin ise onu duymazdan gelip arka camdan dışarıyı seyrediyordu. Dedektif arkadaşını yatıştırma işini Emily’ye bırakmıştı. Devlin’in başını ağrıtan başka şeyler vardı şimdi.

Mesela ‘Bu yolun sonunda Alex’ten başka kimse oturmadığı hâlde neden ambulansın yüz metre kadar gerisinde yola bir araba çıkmıştı?’ gibi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Devlin gözünü yoldan ayırmadan döndükleri virajlardan birinde fark ettiği Ford Mustang'i izliyordu. Yolun bu kısmında ağaçlar sıklaşıyor onları takip ettiğine emin olduğu arabayı görmiyordu bir türlü.

Yanına oturan Emily, dünden beri nerede olduğunu, neden izin aldığını ona söylemediğine dair Tuck'ın sorularını savuşturmaya çalışıyordu. Devlin ona yardım etmek istiyordu ama söyleyeceği her şey işleri daha da kötüleştirecekti.

“Peki kollarıma ne oldu böyle?” diye sordu Tuck. Emily'nin sağ kolunu tutup kendine doğru çekti. “Sanki bir pencerenin camı üzerine doğru patlamış gibi. Ve diğer her şeyde söylediğin gibi bu konuda da bana yalan söylemeden önce kafandaki ev yapımı dikişleri de açıklayacak saçma bir hikâye bulsan iyi edersin. Neler oluyor?”

Tuck dikişlerden bahsettiği an ambulans görevlisi işe el koydu. Dikişlere bakmak için Tuck'a yana kaymasını söyledi. Emily'nin söylenmelerine bakarak Devlin, görevlinin yapmakta ısrar ettiği tetanos aşısından Tuck'ın sorularına razı olacağını anlamıştı.

Mustang yaklaşık on beş araba boyu arkada, bir virajı dönerken görüldü. Devlin'in, arabayı Ace'in kullanıp kullanmadı-

ğını ya da içinde kaç kişi olduğunu göremeyeceği kadar uzaktaydı. Devlin, Emily ona bakana kadar bekledi sonra başını yine yola çevirdi. Emily, Mustang'i görünce gözleri büyüdü ama serinkanlı davranarak Tuck'ın bir sorusuna daha cevap vermek üzere arkasını döndü.

"Hastaneye ne kadar kaldı?" diye sordu Devlin görevliye. İçeridekiler kritik durumda olmadığı için ışıkları da sirenleri de açmamışlardı.

"Yirmi dakika falan. Burası şehre epeyce uzak."

Yirmi dakika. O Mustang'deki eğer Ace ise bu süre bir ömürden farksızdı.

Emily ona endişeyle baktı.

Tuck kaşlarını çatıp bir ona bir diğerine çevirdi gözlerini. "Bilmem gereken bir şeyler mi dönüyor burada?"

"Tabii ki hayır." dedi Emily. "Davadan bahsetsene biraz. Şüpheli var mı elinizde? Kayıp olan son kadınla ilgili bir fikriniz falan?"

Tuck onun son yalanına inanmış görünmüyordu ama artık dürüst olmasını beklemiyormuş gibi iç çekip arkasına yaslandı.

"Bu sabah birkaç yeni gelişme oldu. Sana daha önce bahsettiğim kurban, Nancy Thomas'a ek olarak şehir dışında ormanda vurulan bir adama dair isimsiz bir ihbar aldık. Vurulan adamın adı Brad Robinson, geçen sene şartlı tahliye ile salıverilmiş bir sabıkalı. Ameliyata girmeden önce Robinson'la konuştum ama herifin ağzını bıçak açmıyordu. Bir kaza oldu deyip durdu, güya avcının biri yanlışlıkla onu geyik sanıp vurmuş." Tuck acı acı güldü. "Sözde avcı onu kasıklarından vurmuş, hem de iki kere. Ve diğerlerinden birini de boğma teliyle öldürmüştü." Başını iki yana salladı. "Neden yalan söylediğini bilmiyorum. Dört adam da birbirini cezaevinden tanıdıkları hâlde diğer adamların

ormanda olduklarını bile bilmediğini iddia etti.”

Devlin’in gözü yoldaydı ama bu bilgiyi de aklının bir köşesine yazdı. “Dördü de birbirini tanıyor muymuş?” diye sordu Emily, Tuck’ı konuşturmaya çalıştığını belli ederek.

“Ne diyorsun, tabii ki tanıyorlarmış. Çocukluk arkadaşymışlar, birlikte bir marketi soymuşlar, hepsi de aynı hükmü giyip aynı cezaevine hem de aynı hücre bloğuna düşmüşler. Birbirlerinden birkaç hafta arayla şartlı salıverildikleri için dışarıda birlikte yeni suç planları yapmaya giriştikleri kesin, özellikle de yeni soygunlar. Drier’a göre aralarında planlarla ilgili kararları veren beşinci bir adam varmış. Ama her ne olduysa adam bunlara cephe almış.”

“Bu olayın kaçırılma ve cinayetlerle ne ilgisi var, anlamadım.”

“Dün gece Buchanan’ın öldürdüğü, Hawley’yi kaçıran adamın kimliğini tespit ettik. Daha önce bir karışıklık olmuş. Birisi adamın parmak izlerini sistemde taratıldı diye işaretlemiş ama meğerse taratılmamış. Her neyse, biz tarattık, adam sabıkalıymış. Ne bulsak beğenirsin, herif Robinson’ın şartlı salıverilen hücre arkadaşlarından biriymiş meğer. Ki bu da Robinson’ı bu davada kritik bir konuma getirdi. Bu herifleri tutan adamı bulursak katili de bulmuş olacağız. Yaklaştık, Emily. Hem de çok.”

“Herkes sıkı tutunsun!” diye bağırdı Devlin.

Ambulans korkunç bir şekilde yolun kenarına doğru savrulurken o da Emily’ye doğru bir hamle yaptı.

Ambulans nihayet yolun kıyısında sarsılarak durmayı başardığında Tuck ve ambulans görevlisi yerdeydiler. Ambulans fren yapmadan hemen önce Devlin, Emily’yi tutup duvara bas-

tırmamış olsa o da düşmüş olacaktı.

Kapıyı açarak Emily'yi kollarına aldı ve kaldırıma sıçradı.

"Kıpırdamayın." Tuck ayağa kalkarken silahını çekti. "Emily'yi yere bırak, Buchanan. Sana güvenmiyorum ve Dedektif O'Malley'yi her nereye götürmeye çalışıyorsan izin vermiyorum. Ne oldu az önce? Ve sen olacağını nasıl bildin?"

Ambulans görevlisi buzlu camı yumruklayarak bağırdı. "Rick, neler oluyor? Neden durduk? Lastik mi patladı?"

Devlin derhâl Emily'yi ayağa dikip bıraktı. Sonra ışık hızıyla, daha önce Emily'ye çektiği numarayı Tuck'a çekti ve kesintisiz ve yumuşak bir hareketle koluna vurarak silahını elinden alıverdi. Tuck eli havada, şoke olmuş bir ifadeyle kalakaldı.

"Yere yatın." diye bağırdı Devlin. "Herkes yere yatsın." Emily'yi ambulansın yüksek arka tamponunun altına itip elinde Tuck'ın silahıyla şoför tarafına doğru koştu. Birkaç saniye sonra geri gelip Emily'yi ayağa kaldırdı.

"Buchanan, ne yapıyorsun?" dedi Tuck.

Devlin, Tuck'ı duymazdan gelerek görevliye döndü. "Diğer ambulans görevlisi—"

"Rick."

"Ambulansı kullanan o değilmiş. Görevli Rick, yan tarafta yerde yatıyor. Ölmüş. Epey olmuş öleli. Arabayı süren kimdi bilmiyorum ama durunca atlayıp kaçmış. Kapı ardına kadar açıldı."

Tuck küfrü bastı. Ambulans görevlisi dondu kaldı, adam şoka girmişti.

"Silahımı geri ver, Buchanan. Ben merkezi ararken herkes ambulansa girip saklansın."

Devlin onu yine takmadı. "Emily bizi takip eden—"

"—bir araba vardı, siyah bir Mustang."

"Ambulans durmadan hemen önce yoldan çıktı." dedi

Devlin. “Bir işaret bence. O araba şu anda virajın gerisinde elli metre ötededir, adım gibi eminim. Burada durursanız keklik gibi avlanırsınız. Yoldan çıkıp ağaçların arkasına saklan ve bekle. Ben seni bulurum.” Başıyla Tuck’a ve ambulans görevlisine işaret etti. “Hepiniz ambulanstan uzaklaşın. Saklanacak bir ağaç bulun.”

Emily yolun altı yedi metre ilerisindeki en yakındaki kalın meşe ağacına doğru koştu.

“Emily, bekle!” diye bağırdı Tuck.

Emily ilk ağaca vardığında başını çevirip omzunun üstünden baktı. Devlin on metre kadar arkasında ormanın içinden Mustang’i son gördüğü viraja doğru depara kalkmıştı. Devlin’in haklı olduğuna karar vermiş olacaktı ki Tuck ve ambulans görevlisi de Emily’ye doğru koşturmaya başladılar.

Üçü birden ormanın içlerine doğru on metre kadar daha koştuktan sonra sık bir korunun içine daldılar.

Sağlıkçının yüzü bembeyaz olmuş, her an bayılacak gibi bir hâl almıştı.

Tuck ise pis pis Emily’ye bakıyordu. “Sen ve Buchanan nasıl bir belaya bulaştınız böyle?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum?”

Tuck dişlerini gıcırdatıp telefonunu çıkardı. Merkezi arayıp ne olduğunu anlattı ve destek gerekiyor diye üç yardım çağrısı yaptı.

Bu kadar uzağa bir devriye arabasının gelmesi on beş dakika sürerdi. O zamana kadar da hepsi ölmüş olabilirdi. Emily tırnaklarını ağacın kabuğuna geçirmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çıt çıkmıyordu.

Bam, bam... Bam, bam, bam! Ormanın içinden bir yerlerden silah sesleri geldi.

Emily kendini ambulans görevlisinin üstüne atıp adamı yere bastırdı.

Tuck, sanki ateş eden oymuş gibi ona pis pis bakarak yanına atladı.

Bir dizi silah sesi daha duyulduktan sonra yine sessizlik oldu.

Saniyeler sanki dakika gibi geliyordu. Son silah sesinden beri ne kadar zaman geçmişti? Devlin neredeydi? Emily, adamın üstünden kalkıp ayağa dikilmeden önce otuza kadar saydı.

“Ne yapıyorsun?” Tuck onun bacağına yapıştı. “Burada kal. Destek bekle.”

Emily bacağını sallayarak Tuck’ın elini silkeledi. “Evet, destek bekleme konusunda pek iyi değilimdir.” Yola doğru koşmaya başladığında bunun yine onun baskı altındayken aldığı yanlış kararlardan biri olduğunu fark etti. Ama Devlin yaralıyken ya da tuzağa düşmüşken hiçbir şey yapmadan bir korkak gibi saklanırsa kendini asla affetmeyeceğini de biliyordu.

Ağaçların bittiği yere geldiğinde iyice eğilip dikkatle çevreyi gözetlemeye başladı. Onları takip eden siyah Mustang hızla gelerek ambulansın hemen arkasında kenara çekti. Şoför kapısı açıldı ve Devlin dışarı fırladı.

Emily tereddüt etmeden arabaya doğru koştu. Devlin eğilerek Emily’nin binmesi için yan kapıyı açtı. Emily arabaya atlayarak kapıyı kapadığı anda Tuck da az önce onun durduğu ağaca varmıştı. Devlin yola çıkıp gaz pedalına abanınca Tuck eli belinde öylece bakakaldı.

“Sanıyorum bundan sonra polislik yaptırmazlar sana.” dedi Devlin.

“Evet, zaten bu işe pek uygun olduğum da söylenemezdi. Annem baştan beri haklıydı. Okula bıraktığım yerden devam edip doktor olmalıyım belki de.”

“Annen haklı mıydı?”

“Bütün ailem tıp alanında çalışıyor, yani ben ve bir kız kardeşim haricinde, onun da zaten işi gücü gönüllülük, o yüzden onu da sayabiliriz. Babam doktordur. Annem de hemşire. Geri kalanlardan biri ambulans görevlisi, bir tanesi daha doktor, biri de fizik tedavi uzmanı. Ben annemin hayatındaki en büyük hayal kırıklığıyım, hayatının ızdırabıyım. Bir şekilde polis olduğum hâlde ailenin yüz karasıyım.”

Devlin sıırttı. “Nihayet ortak bir yanımız çıktı.”

Emily güldü. “Evet, sanırım.” Omzunun üstünden arka cama baktı. “Şu ana kadar bizi takip eden olmadı. Ne oldu orada? Nasıl aldın arabayı?”

Devlin dikiz aynasından arkayı kontrol etti. “Yalnızca iki tanesini gördüm — Ace ve bir stajyer infazcı, muhtemelen ambulansı kullanan da oydu.”

“Adamın stajyer olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü bütün infazcılarını tanıyorum ve bu adamı daha önce hiç görmedim. Adam işi yüzüne gözüne bulaştırdı, Ace’in yoluna çıkıp silahı tutan koluna çarptı. Ben de o cevap veremedim iki atış yaptım. Ace yelek giyyordu tabii ama bacağından yaralamayı başardım. Ondan hızlı koşarak arabayı kaptım, zor olmadı.”

“Yardımcısına ne oldu? Seni kovalamadı mı?”

Devlin ona dalga mı geçiyorsun der gibi bakınca Emily adamın öldüğünü anladı.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Ace bacağına baktırdıktan sonra yeni bir ekip daha toplayacak. Bir yer bulup izimizi kaybettirmeli, birkaç saat uyumalıyız. Ondan sonra o belgeler hâlâ sendeyse davayla ilgili bildiğimiz her şeyi listelemek için senin şu meşhur dedektif zekânı kullanalım, bakalım nasıl bir teori çıkarabileceğiz.”

Emily hâlâ göbeğinde tuttuğu kâğıtlara eliyle tıklattı.

“Hâlâ bendeler. Alex’e ve kardeşlerine ne olacak? Gizlice hastaneye girip onları görmek istemiyor musun?”

Devlin’in çenesi gerildi. “Bu benim için de ailem için de çok tehlikeli olur. Şimdi kafamı onlarla meşgul edemem. Pierce herkesin güvenliğini temin edecek. Neden ve kim tarafından olduğunu bilmesede ailemize karşı bir saldırı olduğunu biliyor. Onları güvende tutmak için gerekirse dağları yerinden oynatır. Benim şu anda onlar için yapabileceğim en iyi şey bu işin arkasındaki şerefsizleri yakalamak olacak.”

Yolun ilerisinden bir yerlerden siren sesleri geldi.

“Tuck merkezi aramıştı.” dedi Emily.

“Tahmin etmiştim. Biraz ileride başka bir ana yola çıkan kestirme bir geçiş var.”

Arabayı yavaşlatıp Emily’nin varlığından bile haberi olmadığı toprak bir yola girdi. Döndüğü anda yüzünü buruşturdu.

“Bacağın acıyor, değil mi?”

“Aslında, hayır. Ambulans görevlisinin yaptığı iğne harikalar yarattı.”

“Neden yüzünü buruşturdun öyleyse?”

Devlin cevap vereceğine gaza biraz daha asıldı ve tozu dumana katarak toprak yolda ilerlemeye devam etti.

“Devlin?” Emily ona biraz daha dikkatli bakınca şoför tarafının kapısına bulaşmış kanı gördü. Nefesini tutup ona doğru eğildi. Devlin’in omzunun tamamı kanla kaplanmıştı. Gömleğindeki siyah yanık delik Alex’in evinden kalma olamazdı. “Vurulmuşsun. Arabayı çevir. Hemen. Seni hastaneye götürmemiz gerek.”

“Hayır. Kasın içine girmedi. Hafif bir sıyrık sadece. Fakat kurşun içeride kaldı. Kurşunu çıkarıp kanı durdurmak için birkaç dikiş atılması gerekiyor o kadar.”

“Yapma be. Peki bu dediğin şeyi kim yapacak?”

Devlin tek kaşını kaldırdı. “Doktor olmak istediğini söylememiş miydin?”

Şehir dışında ucuz bir motele vardıklarında Devlin bembeyaz olmuş, bayılmak üzereydi.

“Çok kan kaybettin.” dedi Emily. “Buraya değil hastaneye gitmeliydik. Bazen mantığın duruyor.”

Devlin motoru durdurdu, çok fazla acı çekiyormuş gibi yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. “Ace hastaneye gideceğimi tahmin eder. Şimdiye kadar Gage’i aramış, onlar da harekete geçmiştir bile. İnan bana. Acilin kapısından bile giremezdik.”

Emily’nin midesi kasıldı. “Tamam, tamam. Şikâyet etmeyi bırakıyorum. Bir oda tutmamız gerekiyor, anlaşıldı. O mermiyi omzundan kimin çıkaracağına dair tartışmayı sonraya saklayalım.” Arabanın kapısını açıp durdu. “Kredi kartı lazım.”

“Hayır, nakit öde. Sahte isim kullan.” Elini pantolonunun cebine sokunca omzunun acısından nefesi kesildi. Emily onun elini yavaşça çekip kendi elini soktu ve yirmi dolarlık banknotlardan oluşan kocaman bir tomar çıkardı.

“Tanrım. Pantolonunun cebinde hep bu kadar nakit mi taşıyorsun? Nereden aldın bunları? Hayır, dur söyleme, bilmek istemiyorum. Hak etseler de etmeseler de insanların canını almaya karşılık kaç para aldığını bilmek istemiyorum.”

Devlin hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadan ön camdan dışarı baktı.

Emily kapıyı itip arabadan çıktı.

“Em, sahte isim. Ve yalnızca tek isim yazdır. İnfazcılar bir çift arayacaklar.”

“Kimlik falan istemeyecekler mi?”

“Burada mı? Şaka mı yapıyorsun?”

Emily, sarkmış çatısı çürüyen resepsiyondan içeri baktı. Burayı motelin geri kalanından ayıran leş gibi, küçücük bir girişi vardı. Odaların bulunduğu iki katlı dikdörtgen binanın üzerinde neon ışıklarıyla saatlik yazan bir tabela gördü. “Tabii ya.”

Nakit ödeyip sahte bir isim vererek bir oda tutmak ne kadar da kolay olmuştu. Emily, bu otuz saniyelik işlem boyunca adamın başını kaldırıp ona baktığından bile emin değildi. Şimdi zor olan Devlin’in ofisten, odalarının önündeki park yerine kadar olan elli metre boyunca arabayı sürebilmesiydi.

Arabayı kendi sürmek isterdi ama Devlin’i direksiyondan kaldırıp yan koltuğa oturtmayı oradan da motel odasına kadar yürütmeyi başarabileceğini sanmıyordu. Bu çok fazla çaba gerektiriyordu ve muhtemelen şu anda onu aşıyordu.

Bir şekilde Devlin’in irade kuvveti ve kendisinin de inatçılığı sayesinde bu kısacık mesafeyi arabayla geçmeyi başarmışlar, sendeleye sendeleye odaya girmişlerdi.

İçeride iki tane iki kişilik yatak vardı. Emily onu en yakındakine doğru yürüttü. Devlin’in dizleri yatağa değdiği anda dikkatle dönüp yatağa doğru eğildi. Emily yatak örtüsünü çekmekte gecikmişti. Devlin örtünün üstüne bırakıverdi kendini. Keskin bir nefes aldıktan sonra yüzü kireç gibi oldu ve bayıldı.

Emily pantolonunun göbek kısmına tikiştirdiği kâğıtları çıkarıp televizyonun yanındaki dolabın üzerine attı ve banyoya koştu. Oradan iki havlu kapıp Devlin’in yaralı omzunun altına sıkıştırdı ve kanı durdurmak için yaranın üzerine bastırdı.

Devlin kan kaybından ölme tehlikesini atlatmış gibi görünüyordu. Emily, şimdi Devlin’in bilinci yerinde olsa ne yapardı diye düşünmeye çalıştı. Tabii, önce iyice gizlendiklerinden emin

olmak isterdi. Birinin onların izini bulma ihtimali var mıydı? Mustang, onu saklamalıydı. Ace arabayı aramaya kalksa ve dışarıda görse ölmüşlerdi.

Devlin'i birkaç dakika yalnız bırakma riski buna değerdı, arabayı yan taraftaki başka bir ucuz motele götürüp park ettikten sonra kendi kaldıkları motele koştu.

Döndüğünde Devlin hâlâ baygındı. Kapıyı kilitleyip perdeleri sıkı sıkı kapadıktan sonra ışıkları açtı. Dışarıda hava yavaş yavaş kararıyordu.

Devlin'in nabzını, nefes alış verişini kontrol etti. İkisi de güçlü ve düzenliydi. Ama yüzü korkutucu derecede soluktu. Mermi-nin çıkarılması ve tıbbi bir müdahale yapılması gerekiyordu ama o bir hastaneye gitmeme konusunda çok inatçı davranmıştı. Kanlı, yanmış kıyafetlerinin de yenileriyle değiştirilmesi gerekiyordu, gerçi kendi durumu da pek parlak sayılmazdı. Ama ikisi de halkın arasına karışıp izlerini kaybettirebilecek durumda değillerdi.

Peki ne yapabilirdi? Daha önemlisi ne *yapmalıydı*? Omuzları düştü. İstese de istemese de ne yapması gerektiğini zaten biliyordu. Gerçekten de başka bir şansı yoktu. Birkaç gün önce asla düşüncesini bile aklından geçiremeyeceği, inandığı her şeye aykırı olan bir şey yapmak üzereydi. Ancak bunun doğru seçim olduğunu biliyordu.

Kanunları çiğnemek üzereydi. Hayır, ayaklarının altına alıp paramparça etmek üzereydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin sol omzunda bıçak acısına benzer bir acı hissettiği anda nefesi kesildi ve inleyerek ağırlaşmış göz kapaklarını açmaya çalıştı. Bir acı dalgası daha geldi sonra. Küfrü basıp omzuna uygulanan işkenceden kurtulmak için öne doğru kalkmaya çalıştı.

“Yat bakalım, koca bebek.” Arkasından bir kadın sesi duyuldu. “Bu ne ki? Senin için haneye tecavüz suçu işlemeseydim kim bilir hâlin ne olurdu?”

Haneye tecavüz mü? “Emily?” Devlin gözlerini kırparak odaklanmaya çalıştı. Bir metre ötede yılların ve ne idüğü belirsiz bir şeyin sararttığı pis bir kapının yanındaki pencerelerde ağır çamur kahvesi perdeler, kapının pas tutmuş gözetleme deliğinin altında da çıkışın on birde olduğunu belirten kırmızı beyaz bir uyarı tabelası asılıydı.

Motelde, sağında solunda yastıklarla beslenmiş bir şekilde sağ tarafına doğru yatıyordu. Vücuduna baktı, belinden yukarısı çıplaktı. Ya da en azından yarı çıplaktı. Vücudunun geri kalanında muhtemelen bir zamanlar kırmızı olan ama artık portakal rengine dönmüş bir yorgan vardı.

Bu odaya nasıl gelmişti? Son hatırladığı şey arabayı mo-

telin ofisinin dışına park ediydi. Gömleği neden yoktu peki? Sırtının üstüne yatmak istedi ama yastıklar ve Emily'nin pek de nazik olmayan müdahalesinden dolayı kıpırdayamadı.

"Ne yapıyorsun? Bu haneye tecavüz olayı da nedir?"

"Artık resmen bir suçluyum. Ve sen beni sana bakmaya mecbur bıraktın." Çocukmuş ya da sadık bir köpekmiş gibi Devlin'in kalçasına vurdu. "Merak etme. Bu tür beceriler aileden geçiyor herhâlde. O kadar da zor değildir bence."

Emily sözleri ağzında geveliyor muydu yoksa Devlin'e mi öyle geliyordu.

"Bu tür beceriler mi? Ne tür beceriler?" Omzunun üstünden arkaya bakınca Emily'nin elindeki ölümcül görünüşlü hipodermik iğne gözlerini fal taşı gibi açtı. Birden bütün kasları alarma geçti. "O da ne be?"

Emily kahkahayı bastı. "İri yarı, haşin suikastçımız iğneden korkuyor mu yoksa?"

"İri yarı, haşin suikastçınız bilmediği bir ilaçla dolu her iğneye karşı tedbirli davranır. Nedir o?"

Emily on santimlik iğneyi bir onur madalyasıymış gibi göstererek kaldırdı. "Omzunu uyuşturmak için lokal bir ağrı kesici, daha önce hiç duymadığım bir şey. Ama merak etme. Google'dan araştırdım ve çok pratik bir kilo-dozaaj oranı buldum. Tabii, kaç kilo olduğunu tahmin etmem gerekti. Bu iğne normalde hayvanlara yapılıyormuş. Ama bence insanlarda da gayet işe yarar." Tekrar Devlin'in kışına vurdu. "Bana daha sonra da teşekkür edebilirsin. Mermiyi çıkarttıktan sonra."

Devlin şoke olmuş ona bakıyordu. "Bir veterinerin muayenehanesine girip iğne mi çaldın?"

Emily ona gülümsedi. "Evet, hem de tamamen tek başıma." Harika. Emekleme dönemindeki bebek bir polisi tama-

men yozlaştırmayı başarmıştı.

“Ve kedi köpek ilacını bana uyguluyorsun öyle mi?”

Emily tek kaşını kaldırdı. “Uyuşturmadan kurşunu çıkarmamı mı isterdin yoksa? Sen cevap vermeden önce ben hatırlatayım, en ufak bir tıp eğitimim yok ve kurşunla parçalarını bulmak için omzunu biraz deşmem gerekebilir.”

Devlin inledi ve başını yastığa koydu.

Emily parmağını onun arkasında biraz gezdirince Devlin şaşkınlıktan belini yay gibi gerdi. Gerildiği an bacağı ve omzu deli gibi sancıdı ama akli Emily’nin yumuşak ellerinin vücudunda doluşmasının verdiği zevkle o kadar meşguldü ki umursamadı bile. Emily’nin araştırması sol kalçasının yanında bir noktada durduğunda Devlin boğazını temizleyerek onu yatağında, altına alıp cırılçıplak bir hâlde nasıl kıvrandıracağını düşünmemeye çalıştı. Tabii bu, Emily o sıcak, yumuşak parmaklarla onu okşayıp sinir uçlarını ateşe verirken neredeyse imkânsızdı. Emily parmaklarını onun kalçasının üzerinde titretti.

Devlin nefesini tuttu. “Of, Emily? Ne yapıyorsun?”

“Dövmelerinden birine hayran hayran bakıyorum. Simetri hafif kaymış gerçi.”

Dövmesini incelemek için iyice eğildi. Devlin kalçalarında Emily’nin nefesini hissettiğinde kasıklarını ateş bastı. Tekrar inledi. Şu anda Emily ile ilgili fanteziler kurmanın hiç sırası değildi çünkü kalbinin her atışıyla birlikte omzu ve bacakları acıyla zonkluyordu.

“Em—”

“Şştt, burada bir şey görmeye çalışıyorum. Bu bir... Evet öyle ya! Bu dövme bir yara izini gizliyor. Burandan vurulmuşsun, değil mi? Ne oldu?” Elini Devlin’in sol yanında gezdirdi.

Emily’nin parmakları vücudunda gezinirken Devlin’in

yeniden nefes almaya başlayabilmesi biraz zaman aldı. Hangisi daha kötüydü bilmiyordu, onu altında ezmek istemesinin verdiği acı mı yoksa omzundaki acı mı?

“Eminim... Hatırlamıyorum. Şu ağrı kesici. Acaba bir tane de—”

“Peki bu?” Emily, parmağını onun omurundan yukarı doğru kaydırınca omzunu zonklatan mermi kadar canını yaktı. “Bu dövme neyi kapatıyor, bir bıçak yarası mı? Biri sırtından mı bıçakladı seni?”

“Bar kavgası falan işte. Emily, ağrı kesici lütfen.”

“Ah pardon.” diye kıkırdadı Emily.

Yoksa kıkırdadı mı? Devlin omzunun üstünden dönüp tekrar baktı ona. İğneyi elinde sabit tutamadığını görünce terlemeye başladı. Yüzündeki hafif kırmızılığı görünce birden Devlin’in jetonu düştü.

“Sarhoş musun sen?”

Emily gelişigüzel güldü. “Şöyle azıcık bir viski içmiş olabilirim.”

“Ne kadar az?”

“Böyle bir şeyi ayık kafayla yapabileceğimi düşünmüyordun herhâlde. İlk suçumu işlemeyen önce cesaretimi artırmak için büfeden minik bir şişe Jack Daniels aldım.” Şırıngayı Devlin’in omzuna batırdı.

Devlin sızlanma gibi utanç verici bir şey yapmamak için dişlerini kenetledi. Daha kötüsü de olabilirdi, Emily’ye bağırıp duygularını incitebilirdi. Neyse ki şırıngadaki her ne ise çok kuvvetliydi, acı derhâl hafiflemeye başlamıştı. Arka arkaya derin nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Gerçi Emily’nin parmaklarının vücudunda gezişini hatırlayan anatomisinin özel bir bölümü hâlâ rahatlamaktan çok uzaktı.

“Şu viskiden biraz da bana veremez misin?” diye sordu

Devlin sesinin yerine geldiğini hissettiğinde.

Emily şırıngayı bırakıp gümüş rengi bir pensi alıp kana susamış bir şekilde kıskaçlarını birbirine vurmaya başlayınca Devlin birden, acaba kurşunu çıkarttırmayarak kolunu kullanamaz hâle gelmesi mi daha iyi yoksa kafası kıyak hâlde Emily'nin onu ameliyat etmesi mi diye düşünmeye başladı.

“Hayır. Üzgünüm. Hepsi bitti. Şimdi kafanı koy ve kıpırdama. Bu kocaman omuzda bulmam gereken kıl bir mermi var. Belki sonra bana bu ilginç dövmelelerin hikâyelerini anlattırırın.”

Devlin dişlerini gıcırdattı ve yüzünü yastıklardan birine gömdü.

Ertesi sabah güneş ışığı perdenin aralığından içeri sızarken Emily, Devlin'le aynı yatakta, çarşafların altında uyandığını görünce şoke oldu. Devlin ona arkasından sarılmış sıcacık bacaklarını onunkilerin arasına sokmuştu. Sol elini onun beline dolamıştı. Derin ve düzenli nefesi saçlarını yalıyordu.

Başını indirip baktı, giysilerinin üzerinde olduğunu görünce rahatladı —tabii bir gömlek ve külotu “giysi” denebilirse. Devlin'den pek emin değildi ama. Ona vuran sıcaklığa bakılırsa çıplak olabilirdi. Bir yanı bunu hiç umursamıyordu.

Ama diğer yanı —göz kapaklarına vuran baş ağrısının ve bulanık midesinin dün gece içtiği içkiden dolayı olduğunu fark etmeye başlayan yanı— arzulayıp durduğu adamın önünde kusup kendini daha fazla utandırmadan banyoya koşmak istiyordu.

Onu uyandırmadan ya da yaralarını acıtmadan kolunun altından sıyrılmayı denedikten sonra birden kendini sırtüstü, bir çift koyu gri göze bakarken buldu.

“Günaydın.” dedi Devlin.

“Ehm, günaydın.” Emily onun gözlerindeki acının kaybolduğunu görünce rahatladı. Cildinde de dün gecekinden çok daha sağlıklı bir renk vardı. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Çok daha iyi.” Devlin parmağını onun yüzünde gezdirdi. “Sana dövmelerimi gösterecek kadar iyiyim, ilgileniyorsan eğer.”

Emily gözlerini kırptı, ne dediğini anlamamıştı. “Dövmelelerini mi?”

Devlin iç çekti. “Hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Ehmm, anlaşılan hayır, hatırlamıyorum. Ve sanırım hatırlamak da istemiyorum.” O anda midesi tekrar dönmeye başladı. Elini boğazına bastırdı. “Benim... Duş almam gerek.”

Devlin’in dudakları seğirdi. “Duş demek ha? Yüzünün sapsarı olmuş hâline bakılırsa dün gece bencilce mideye indirdiğin o viskinin bir kısmını çıkaracaksın galiba.”

Emily’nin midesi gümbürdemeye başladı.

Devlin onun gözlerinin büyüdüğünü görünce hemen serbest bıraktı.

Emily banyoya koşup kapıyı kapattıktan sonra klozetin önünde diz çöktü ve Jack Daniels anında kendini göstermeye başladı.

Tekrar kendini insan gibi hissetmeye başlaması bir saatini aldı. Sıcak bir duş ve banyo, tezgâhındaki kahve makinesinden aldığı berbat bir kupa kahve harikalar yaratmıştı. Kafein, kahvenin iğrenç tadını biraz olsun unutturmuştu. Buna veterinerin muayenehanesinden aşırıldığı bir paket aspirini de ekleyince artık o güne daha iyimser başlayabileceğini hissediyordu. Ya da en azından Devlin’in sorusuna doğruyu söyleyeceğine yalan söyleyerek başlasaydı öyle hissedecekti.

Devlin belinde havluyla duştan çıkıp, Emily’nin onun için yatağa koyduğu kot pantolonu, gömleği ve iç çamaşırlarını

görünce soruyu patlatmıştı.

“Emily, bu giysiler de nereden çıktı böyle? Ve de banyodaki tıraş takımları falan?”

“Yolun yedi, sekiz kilometre aşağısındaki alışveriş merkezinden.”

Devlin’in göz kapakları yarıya indi. “Mustang’le —Ace’in Mustang’iyle mi gittin oraya?”

Devlin’in aşırı kibar ve dikkatle telaffuz edilmiş soruları arka arkaya gelince Emily fena hâlde çuvalladığını fark etmeye başladı. Ama nedenini anlayamıyordu.

“Dikkatli oldum, nakit kullandım. Buraya geldiğim zaman da arabayı karşıdaki motelin park yerine koydum.”

Devlin yüzünü ovuşturup başını iki yana sallayınca Emily hemen savunmaya geçti.

“Sorun ne anlamıyorum. Gömleğin kan revan içindeydi. Pantolonun kesilmiş, kömür karası olmuştu. Benim üzerimdekiler de pek farklı değildi. O hâlde insanların arasına nasıl karışacaktık?”

Devlin kaşlarını kaldırmış ona bakıyor, bekliyordu.

Sonra Emily’nin dili çözülüverdi. *Bum*. “Sanırım simsiyah olmuş gömleğimle biraz dikkat çekmiş olabilirim.” Devlin sessizliğini koruyunca devam etti. “Ayrıca hem erkek hem kadın kıyafetleri aldım, daha önce Ace ve adamlarının bir çift aradığını söylemiştin galiba. Bir de evet, motelden alışveriş merkezine direkt olarak Mustang’le gitmemeliydim.”

“Bravo.” dedi Devlin. “Ace insanların arasına karışabilmemiz için giysiye ihtiyacımız olacağını düşünmüştür. Alışveriş merkezi de bu iş için ilk akla gelen yer. Saat kaçta gittin oraya?”

“Muhtemelen dün gece saat sekiz civarı. Ama kimse görmedi. Görmüş olsalar çoktan burada olurlardı. Sabah saat yediyi geçti.”

“Bu işler öyle sandığın gibi yürümez. Ace yaralı. B planına

geçmesi biraz zaman almıştır. Sen gittiğinde orada bir adamı yoktu belki. Ama orası buralardaki en büyük alışveriş merkezi, emin ol adamları gidip oranın müdürünü sorgulayıp kamera kayıtlarına bakmak için yasal bir sebep uydurarak adamı kandırmışlardır. Bu da zaman alır.” Ön cama doğru yürüyüp perdeyi araladı.

Emily onun nasıl gerildiğini görünce yaptığı hatanın başlarına bir çorap öreceğini anladı.

Devlin, Emily neye baktığını görsün diye perdeyi hafif açık tuttu.

“Ben kimseyi görmüyorum.” Emily’nin ses tonundan ne kadar rahat olduğu hissediliyordu. “Durumumuz iyi bence.”

“Diğer motele bak, bizim park yerinin karşısındakine. Soldaki son kapıya bak, alt kattakine.”

Birkaç saniye sonra siyah kurşungeçirmez yelekli iki adam dışarı çıktı. Arkalarında kocaman harflerle POLİS yazıyordu.

“Bunlar Chatham Bölge Polisi’nin giydiği türden yelekler değil.” dedi Emily.

“Biliyorum.” Devlin perdeyi bırakıp giyinmek için yatağın yanına koştu. Omzu yine zonklamaya başlamıştı ama bunun için bir şey almaya vakitleri yoktu.

“Otel müdürü, gerçek polis olduklarını sanmıştır.” dedi Emily camın kenarında durduğu yerden. “Master anahtarlarla oda oda dolaşıyorlar.” Perdeyi bırakıp döndü. “Mustang orada park edildiği için belki de sadece orayı ararlar.”

“Buna inanıyor musun gerçekten?”

Emily’nin omuzları düştü. “Hayır.”

Omzundaki bu sancıyla kurşungeçirmez yeleği giymek,

bir işkence hâline gelmeye başlamıştı.

Emily ona yardım etmek için koşturdu. Sonra zorla ağzına bir aspirin atıp ılık kahveyle içmesini istedi.

Devlin yüzünü buruşturup kupayı geri verdi. “Teşekkürler.” Tuck’tan aldığı silahın kurşunlarını kontrol etti. Dolu bir şarjörü vardı. Çatışma olur da bir yere sıkışıp kalırsa yetmezdi ama iş oraya gelmez diye umuyordu. Tabancayı cebine soktu, pek ideal bir yer değildi ama maalesef kılıfını Alex’in göletine atmıştı.

Emily’nin üzerinde hâlâ bir kot ve bir gömlek olduğunu görünce yüreği hop etti. “Lütfen kurşungeçirmez yeleğini Alex’in evinde bıraktım deme.”

“Senin arabaya atmak zorunda kaldım. Drier kendi yeleğimin hâlâ ofiste olduğunu bilir diye düşündüm. Bir sürü soru soracaktı yoksa. Seninkini vermeye de kalkma çünkü onunla koşturmak, hatta eğilmeme bile imkân yok. Benim için hem çok büyük hem çok ağır.”

Haklıydı, Devlin de biliyordu bunu ama kendi üzerinde yelek varken onda olmaması hiç hoşuna gitmiyordu. Ön cama gitti, aspirin etkisini göstermeye başlamış, omzundaki zonklamayı biraz olsun uyuşturmuştu. Perdenin aralığından tekrar dışarı baktı. “İyi haber, belli ki orada kalıp kalmadığımızı anlamak için odalarda kanıt arıyorlar.”

“Neden öyle dedin? Nesi iyi ki bunun?”

“Odalar küçük olduğundan boş olduğunu anlamak için yatağın altına, banyoya ve dolaba şöyle bir bakmaları yeterli olacaktır. En fazla beş altı saniye sürer. Fakat her girdikleri odada otuz, otuz beş saniye harcıyorlar, bu da muhtemelen o odalarda kalan birileri olduğu içindir. Bu da bize buradan sıvışmak için yeterli bir süre verir. Ayrıca bu motelin müdüründen oda anahtarlarımı alabilmek için de bir beş dakika harcasalar bize epeyce zaman kalır.”

Emily başını iki yana salladı. “Anahtarları almak için o kadar zaman harcayacaklarını sanmam. Müdür bana anahtarı verirken yüzüme bile bakmadı. Tek derdi tezgâha koyduğun para. Ne arama emri sorar ne de sebep.”

Devlin gülümsedi. “Belki. Araba nerede?”

“Solda en ileride, çöp tenekesinin yanında.”

“Çok uzak. Oraya kadar görünmeden gidemeyiz. Onu bırakacağız.”

“Nasıl yani?”

“Alex’in evinde sırt çantamı atmak zorunda kalmasaydım arabanın birini düz kontak yaparak çalıştırabileceğim aletlerim olurdu şimdi.”

Emily yüzünü buruşturdu. “Benim de hâlâ bir silahım olurdu ve senin beni Tuck’tan aşırдың tabancayla korumanı bekleyeceğime kendi kendimi korurdum.” Başını iki yana salladı. “O çantayı Drier’in gözünden kaçırmak için biraz daha çabalamalıymışım. Peki, ihtiyacın olan bu aletler olmadığına göre ne yapabiliriz?”

“Bunun cevabı değişmekte olan bir polisin sindiremeyeceği kadar zor olabilir. En iyisi sana sürpriz yapayım.”

Emily’nin yüzündeki ifadeden bu duyduğundan hiç hoşlanmadığı belliydi. Devlin bu ifadeden, ona planından bahsetmeyerek iyi ettiğini de anlamış oldu. Tek umudu onu anlayıp, sonradan ondan nefret etmemesiydi.

Devlin tekrar perdenin aralığından dışarı baktı. “Diğer moteli aramayı bitirdiler.”

Emily onun yanına geldi. “Bu gidiyorlar demek değil herhâlde.”

Devlin sırtıttı. “Öyle olsa ne zevki kalır bu işin?” Banyoya doğru ağır ağır yürüdü.

“Ne yapıyorsun?” diye seslendi Emily.

Devlin, Emily’nin kullanıp attığı kanlı havluların ve bandajların olduğu çöp tenekesini aldı. “Bu odada kaldığımızı gösteren delilleri saklıyorum. Yatağı hafifçe kaldırır mısınız?”

Emily yatağı kaldırdı ve Devlin bütün kanlı ıvır zıvırı yatakla yaylı bölümün arasına sıkıştırdıktan sonra çöp kutusunu banyoya geri götürdü. Bütün delilleri ellerinden geldiğince saklamışlardı. Dosyalar hariç. Onları da Emily tekrar beline gizleyip üstüne gömleğini indirdi.

Devlin onun elini sıkarak teşekkür etti. “Beni takip et ve dediklerimi yap. Çıkışımızı çok iyi zamanlamamız gerekiyor. Ama seni güvende tutabilmek için her şeyi yapacağım, Em. Söz veriyorum.”

“Şu ana kadar hayatta kalmamı sağladın. Artık senden şüphe duymak için bir sebebim yok. Ama unutma ki iyi bir nişancıyım. Bana bir silah bulursan seni korurum.”

“Hımm, bodrumdaki olaydan sonra bunu tahmin edemezdin.”

Emily kızardı. “Pek iyi bir anıma denk gelmedi diyelim.”

Devlin onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Bunu yaptığına kendisi mi yoksa Emily mi daha çok şaşırmıştı, bilmiyordu. Fakat onu tutup daha ateşli, daha ıslak ve daha derin bir şekilde öpmeyi düşünmeye başlayınca zorla kafasını çevirdi. Aceleyle kapıya gidip gözetleme deliğinden bakarken Emily’ye gel işareti yaptı.

“Dışarı çıktığımız zaman eğil. Öndeki arabaları siper edip yavaş yavaş ofise doğru gideceğiz.”

“Anladım. Eğil. Dediklerini yap. Dua et. Dua et demeyi unuttun. Onu da ben ekliyorum.”

Devlin sırtıttı. “Hazır ol, motelin sol başındaki odalara

doğru gitmek üzereler. Bekle... Bekle... Bekle... Tamam, şimdi çık." Devlin kapıyı hızla açıp onu dışarı çekti.

Sessizce kapıyı kapatıp Emily'yi iki arabanın arasına çekti. Eğilerek arka tampona doğru giderlerken Devlin uzanıp adamları kontrol etti. Sonra Emily'yi diğer arabaya doğru çekti, bekleyip izledikten sonra yine bir metre yandaki arabanın arkasına geçtiler.

"Eğil." diye fısıldadı Devlin, Emily'yi bagajın yanındaki kaldırıma çekerek. Sessizce, adım seslerini, konuşmaları ve açılıp kapanan oda kapılarını dinledi. Yakındaydılar, çok yakındaydılar.

Birkaç saniye sonra tekrar Emily'ye işaret verdi ve birlikte eğilerek bir sonraki arabaya koştular. Neredeyse müdürün odasına kadar bu şekilde gittiler.

Birden arkalarından birinin bağırdığını duydular.

Devlin hızla döndü. Ace'in adamlarından biri arabaların arasında durmuş onlara silahını yöneltmişti. Devlin adamı iki kaşının arasından zımbalayarak indirdi.

Emily boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Devlin her ne kadar özür dilemek istediye de bunu yapmaya vakti yoktu. Onu sert bir biçimde önüne çekerek elinden geldiğince korumaya çalıştı.

"Koş, Em." Emily'yi arabanın yanına doğru itti.

Bir silah sesi daha yankılandığı anda arabanın şoför tarafındaki cam paramparça oldu.

Emily çığlık çığlığa yere atladı.

Devlin onu belinden yakalayıp kaldırdı ve ayağa dikerek ileri doğru çekti. "Bu tarafa!"

Müdürün ofisinin önündeki koridoru geçerek hızla motelin arkasındaki çime çıktılar. Devlin, Emily'yi ön taraftaki yola doğru itmeye başladı. Emily, düz kontak yapacak aletleri olmayan Devlin'in B planını öğrenmek üzereydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Emily nefes nefese.

Devlin onu tutup yolun kenarındaki müdürün binasının önüne doğru çekti. Arkalarından birinin koştuğu duyuluyordu.

“Kapana kısıldık.” Emily elini onun koluna koydu.

“Benden ümidini kesme hemen.” Devlin’in gözleri yoldaydı. Bir motor sesi duyuldu. B planı köşeden bir cip şeklinde dönerek hızla onlara doğru geldi.

“Haydi.” Devlin onun elinden tuttu ve müdüriyet binasını peşindeki adama siper ederek birlikte yolun ortasına doğru koştu.

Devlin bacaklarını açıp silahını gelen arabanın ön camına doğrulttu. Bir fren cayırtısının ardından cip sallanarak durdu.

Devlin, Emily’yi yanına çekerek arabanın yan tarafına koştu. “Arkaya geç.”

Emily arabanın sahibine özür diler gibi bakarak kendini içeri attı.

Devlin şoför kapısını açıp şoke olmuş adamın emniyet kemerini çözdükten sonra adamı yolun ortasına fırlatıverdi.

“Devlin!” diye bağırdı Emily şok içinde.

“Alışkanlık.” diye gürledi Devlin direksiyona oturup kapıyı vururken. Sonra vitesi atıp gaza bastı.

Silahlı adam müdüriyet binasını dönüp yola fırladı.

“Yere yat.” diye emretti Devlin.

Emily kendini yere attı. Arkalarından birkaç el silah sesi geldi, kurşunların tamponda çıkardığı tıngırtılar net bir şekilde duyuluyordu. Birkaç saniye sonra virajı döndüler ve silah sesleri kötü bir kâbus gibi kayboldu gitti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sanki araba gasp etmek yetmezmiş gibi, Emily yepyeni sabıka kaydına bir “haneye tecavüz” daha ekliyordu. Savannah’nın hemen dışındaki küçücük bir arazinin içindeki bu üç odalı çiftlik evinin oturma odasında durmuş düşünüyordu. Daha ne kadar alçalabilirdi acaba? Devlin’in en azından ev sahiplerinin evde olmadığı bir ev seçmiş olmasına sevinmeliydi belki de.

“Başımızdan geçen onca şeyden sonra oldukça sakin görünüyorsun.” dedi Emily. “Sanırım bu tip şeyleri sık sık yapıyorsun. Millet isteyken evlerine gizlice girmek falan?”

“Ne yapsaydık yani, etrafta gezinseydik de Ace ya da adamları bizi bulsunlar diye beklese miydik?”

Emily derin bir nefes verdi. “Hayır. Affedersin. Haklısın. Beni güvende tutmak için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bir de durmuş şikâyet edi—”

Devlin parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Özür dileme. Bana teşekkür de etme. Beraber çalışalım, bakalım bütün bunları başlatan ve Kelly’yi elinde tutan adamı bulabilecek miyiz?”

Emily gömleğinin altında sakladığı sayfalara vurdu eliyle. “Hepsi burada.”

Devlin onu yemek masasına götürdü ve Emily kâğıtları belinden çıkarıp masaya koydu. “Sence burada güvende miyiz?”

“Şu an için evet.” Devlin en üst sayfayı alıp bir göz attı.

“Devlin bu iş bitince... Eğer ölmez de sağ kalırsak—”

Devlin ona sert bir bakış attı. “Sana hiçbir şey olmayacak, Em.”

“Teşekkür ederim, inan, umarım haklısmdır. Eğer hayatta kalırsak ne olacak? Artık çalıştığın şirketin korkunç bir şirket olduğunu öğrendiğine göre hayatının geri kalanında ne yapacaksın?”

Devlin’in koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. “EXIT’in korkunç bir yer olduğu sonucuna vardığımı da nereden çıkardın?”

Emily gözlerini kırptı. “Şaka yapıyorsun, değil mi? İkimizi de öldürmeye çalışıyorlar kaç gündür. Şahsen ben buna korkunç derim.”

Devlin önünde duran sandalyenin arkasını tuttu. “EXIT’in misyonu aynen devam ediyor, şu anki durumumuzla bir alakası yok. Cyprian, benim gerçekten yoldan çıktığımı ve başka insanlara tehdit oluşturduğumu düşünmese Gage ve Ace’i peşime salmazdı. Bunda kötü olan, şeytanca olan bir şey yok.”

Emily şok içinde ona bakıyordu. “Peki ya *ben*? Patronun, gizli amacını biliyor olma ihtimalime karşı benim için ölüm fermanı çıkardı. Bu da mı normal?”

“Ben bunun normal bir şey olduğunu söylemiyorum. Cyprian senin peşine düşerek yanlış bir iş yaptı evet ama o, şirketin misyonunu korumak için gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yaptı.”

Emily duyduklarına inanmak istemeyerek başını iki yana salladı. “Yani sen şimdi arkadaşın Kelly Parker’ı kurtarırsak ve kız patronunu ikna ederse bütün bunların hiçbiri olmamış gibi suikast işine geri mi döneceğini söylüyorsun?”

“Neden dönmeyeyim?”

Emily elini boğazına koydu. “Peki... Ya ben ölürsem,

Devlin? Ya eski hayatına dönersen de infazcılardan biri benim ölüm emrimi uygularsa? O zaman ne olacak?”

Devlin’in yüzü acıyla doldu. Hızla aralarındaki mesafeyi yürüyüp geldi ve Emily’yi omuzlarından tutup hafifçe sarstı. “Ölmeyeceksin, Emily. Anladın mı beni?” Sesi sert ve keskindi. “Öl-me-ye-cek-sin.”

Dudaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. Emily cevap vermemeliydi. Devlin’i geri itmeliydi. Bu doğru değildi. Ahlak anlayışları da dünyaları da tamamen farklıydı. Ama cevap verdi ona, dudaklarını onunkilere yapıştırmış içiyordu sanki. Çünkü bir şekilde, Devlin ona ne zaman dokunsa başka her şey kayboluyor ve önemli olan tek şey onun kollarında olmanın ne kadar *doğru* hissettirdiği oluyordu.

Devlin tepeden tırnağa titredi ve öpüşmeyi kesti ama onu bırakmadı. Göğsüne çekip başını onun başının üzerine koydu. Emily kollarını onun beline dolayıp sımsıkı sarıldı. Aralarında hiçbir şey hallolmamıştı ama şimdilik onun kollarının oluşturduğu kozanın korumasında olmak yetiyordu.

Devlin onun sırtını okşayıp yanağını başının üzerinde gezdirdi. “Başına gelen her şey için çok üzgünüm.” diye fısıldadı. “Eğer geçmişe gidip değiştirebilsem değiştirirdim. Benimle ilgili hiçbir şeyi anlamıyorsan, bunu anla.” Geri çekilip Emily’nin yüzünü avuçlarının içine aldı. “Sana çok değer veriyorum. Ve seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

İrkilip kollarını yana sarkıttı. “Omzum için aspirinden daha kuvvetli bir şey bulsam iyi olacak... Birkaç dakika otur burada sen.” Dönüp koridora doğru gitti. Hafifçe topallamasına bakılırsa yanan ayağı en az omzu kadar acıyordu.

Emily sandalyelerden birine çöktü. Devlin’in kafasını toparlaması için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Ona değer veriyordu. İmkânsız gibi gelse de Emily de ona değer veriyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Eğer bir mucize eseri adına çıkarılan EXIT vur emri iptal edilse ve eski hayatına geri dönse bile Devlin'le... Ne yani... Sevgili mi olacaklardı? Devlin bir yerlerde birilerini *öldürmediği* zamanlarda birlikte mi olacaklardı?

Birden öfkelenildi. Kâğıtları masaya atarak hepsini ortaya saçtı. Kâğıtların arasından cüzdana sığacak büyüklükte bir fotoğraf yere düştü. Emily başını iki yana salladıktan sonra uzanıp fotoğrafı yerden aldı. Omuzlarına inen uzun sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış, kusursuz makyajı, itinayla, en ufak bir hatayı kapatacak ama aynı zamanda bir o kadar da doğal görünecek şekilde yapılmış genç ve güzel bir kadın ona gülümsüyordu. Emily farkında olmadan elini kendi makyajsız yüzüne götürdü. Makyajını profesyonel bir kozmetikçiye yaptırsa bile yüzü asla bu kadının kusursuz yüzü gibi olmazdı.

Fotoğrafın arkasını çevirince dondu kaldı. Üst tarafında mavi tükenmez kalemle çizilmiş küçük kalpler vardı. Altında da bir isim, Arianna Ross. *Devlin'in Arianna'sı mıydı yani bu kadın?* Hayat dolu, bir kızın yazısına benzeyen bir sonraki cümleyi okuyunca cevabını aldı —*Müstakbel Bayan Devlin Buchanan.* En altta da bir tarih vardı. Fotoğrafın çekildiği tarih mi? Yoksa evlenecekleri tarih miydi?

Devlin bunca yıldır nişanlısının fotoğrafını yanında mı taşıyordu? Nasıl bir aşk bir erkeğin bir anıya bu kadar tutunmasını sağlayabilirdi? Emily ölmüş bir kadını kıskanmanın kötü bir şey olduğunu bilse de Devlin'in bu kadar çılgınca sevdiği ve belli ki hâlâ sevdiği genç kadına içerlemeden edemedi. Bir anıya bu kadar sıkı sıkıya tutunduğuna göre Arianna öldüğünde Devlin'in çektiği, hâlâ çektiğini düşündüğü acıyı hayal bile edemiyordu.

Fotoğrafi bir tomar kâğıdın altına soktu. Sayfaların üstlerinde onlarca yüz ona bakıyordu. Ama içlerinden bir tanesi dikkatini çekti.

Devlin'inki.

Önce elini ona doğru uzattı ama sonra durdu. Hayır. Her detayı da bilmek istemiyordu. Kaç kişiyi öldürdüğünü, nasıl öldürdüğünü ve işinde ne kadar *iyi* olduğunu bilmek istemiyordu. Onca olan bitenden sonra bile hiç utanç ve pişmanlık duymadığını ve o hayata geri dönmek istediğini bilmek onu hasta ediyordu.

Onun profilini sayfaların içine itip başkalarını çekti. Bir liste yapması, davayla ilgili kendisinin ve Devlin'in bildiği bütün ipuçlarını bir kâğıda yazıp infazcılarının içinden herhangi birinin Devlin'e karşı bir hıncı olup olmadığını bulması gerekiyordu. Kennerly'nin otopsi sonuçlarına bakarak bir zaman aralığı tespit edebilir oradan devam edebilirdi. Eğer bu infazcılarının içinde o dönemde bodrumdaki kadınları öldüremeyecek kadar uzakta bir göreve gidenler olmuşsa o zaman onları şüpheli kabul edemezdi.

Masadan kalkıp oturma odasına giderek kâğıt kalem aradı. Nihayet mutfakta bulup geri döndü.

Birkaç dakika sonra üç kolonluk başlangıç listesini hazırlamıştı —kurbanlar, şüpheliler, ipuçları. Kurban ve ipucu kolonunu Tuck ve diğer dedektiflerle yaptığı çalışmalardan hatırladığı kadarıyla doldurdu. Şimdi sıra şüpheli kolonundaydı.

Masanın üzerinde duran onlarca profilden birini alırken yine gözleri Devlin'inkine kaydı. Hızla okuyup merakını giderirse işine dönüp konsantre olabileceğini düşündü.

Sayfanın en üstünde fotoğrafının yanında kısa bir biyografi vardı —isim, doğum tarihi, ailesiyle ilgili bilgiler. Becerileri, silahlarla ilgili yetkinliği, midesini sıkıştıracak, hızlı hızlı okumadan geçmesine neden olacak türden detaylardan sonra ikinci bölüme geçti.

Görevler.

Bütün bilgiyi dâhil edebilmek için yazı karakteri küçültülmüştü sanki. Sayfayı çevirince gittiği görevlerle ilgili daha fazla bilginin bulunduğu bir sayfayla karşılaştı. Arka sayfanın tamamını atandığı görevleri anlatıyordu. Koca bir kiralık katil kariyeri bir buçuk sayfaya sığdırılmıştı.

Belki de ihtiyacı olan şey buydu, onu gerçek hâliyle görmek ve ona olan saçma sapan hayranlığını, onu umursamasını bırakmasını sağlayacak korkunç detayları görmek.

Devlin'in gittiği ilk görevi okuyunca elleri öyle bir titredi ki sayfa hışırdamaya başladı. Kâğıdı masanın üstüne koyup ellerini kucağında birleştirdi. Devlin o zaman daha yirmi bir yaşındaydı ve üniversitedeki ilk yılını yeni bitiriyordu. Emily, Arianna'nın fotoğrafının arkasındaki o tarihin ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. Devlin'in onun öcünü aldığı tarihi bu. Bu görevdeki akıl hocası Gage'di, onu Arianna'nın katiline götürmüş ama adamın alnına silahı dayayıp beynini dağıtan kişi Devlin olmuştu.

Elini boğazına bastırıp iki yıl sonraki olayı okumaya başladı. Arada geçen zaman onu şaşırtmıştı. Belki de bu süre içerisinde üniversiteden mezun olmuş, yarım kalan işlerini bitirmiş ya da bir sonraki göreve gitmeden önce tam donanımlı bir infazcı olmak için eğitimini tamamlamıştı. Ama şifreli özeti okuduğunda ya da bir sonrakinin hatta ondan sonrakinin okuduğunda da beklemediği şeylerle karşılaştı.

İsrail: Terörizm bağlantıları olduğundan şüphelenilen üst düzey bir kişi; şüpheli izlendi; üzerinde patlayıcılarla içinde kırk yedi tane küçük çocuğun bulunduğu bir okul otobüsüne binerken ele geçirildi. Hedef yok edildi. Sivil zayiat yok.

*Michigan: Bir bebek maması fabrikasında öfke-
li bir işçinin potansiyel bir tehdit oluşturduğu is-
tihbaratı alındı, adli bir süreç imkânı yoktu; genç
anne-babalara “ücretsiz” adı altında zehirli bebek
maması dağıtılması engellendi. Hedef yok edildi.
Otuz yedi adet potasyum siyanid karıştırılmış be-
bek maması imha edildi. Sivil zayiat yok.*

Emily'nin gözleri nemlendi. Bir sonraki olayı okurken
gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

*Kolombiya: Fidyeye için Amerikan vatandaşlarını
kaçıran uyuşturucu karteli EXIT emri öncesinde
yedi sivili infaz etmişti. Keşif sırasında esir düş-
tü; iki ay tutsak kaldıktan sonra beş esirle birlikte
kaçmayı başardı. Hedefleri yok etti (3). Sivil zayiat
yok. İnfazcının aldığı yaralar: Sağ bacak ve sol kol-
da mermi yaraları, ellerde ve sırtta bıçak yaraları.
Sayısız elektrik yanığı.*

Emily şok içindeydi, oturduğu yerde dehşete düşmüş
öylece donmuş kalmıştı. Elektrik yanıkları mı? Devlin iki ay bo-
yunca işkenceye maruz kalmış, korkunç şekillerde yaralanmıştı.
Yine de kaçıp adamların elinde tuttuğu beş esiri de kurtarmayı
başarmıştı.

Demek o dövmelerin her biri, dostları ve ailesi aldığı ya-
raların izlerini görmesinler diye, bu yaraları kapatmak içindi. Onu
bu kadar sert bir şekilde yargıladığı için utancından yerin dibine
girdi. Tam olarak bir suikastçı sayılmadığını söylerken haklıydı
demek ki. Okuduklarından anladığı kadarıyla Devlin bir kahra-

mandı. Eğer doğru anladıysa ‘adli bir süreç imkânı yoktu’ cümlesi kanun kuvvetlerinin elinin kolunun bağlı olduğu anlamına geliyordu. Yaklaşmakta olan trajedileri engellemek için yapılacak bir şey yoktu. Ta ki Devlin olaya müdahale edene kadar. Sayısız hayat kurtarmıştı. Onun neleri feda ettiğini, başkalarının hayatını kurtarmak için kendi hayatını nasıl ortaya koyduğunu bile bile onu nasıl kınayabilirdi artık?

Yapamazdı.

“Biraz kahve yapayım dedim.” Devlin yemek odasına doğru gelirken sesi koridordan duyuldu. “Kahvaltı yapılacak kadar erken olduğunu düşündüm. Birer kızarmış ekmek ya da...” Kemerin altında durdu. Hemen bir tehdit aramaya başlayan gözleri bütün odayı anında taradı. “Ne oldu? Yaralı mısın yoksa?”

Devlin kahve kupalarını masaya koyup Emily’ye koştu. Sandalyesinin yanına çöküp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Em, neyin var?” Gözleri onunkileri aradı bir an.

Emily dudaklarını onun avcuna çevirip öptü.

Devlin’in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. “Em?”

“Çok, çok özür dilerim. Affet beni.” Emily ellerini Devlin’in yüzünde gezdirdi. “Seni öyle yargıladığım, senden şüphe ettiğim için üzgünüm. Sen iyi bir adamsın, Devlin Buchanan.”

Devlin’in alnı kırıştı, kafası karışmıştı. Aradığı cevabı orada bulacağını sanarak masaya baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Ne kadar özel biri olduğuna dair en ufak bir fikrin yok.”

Devlin bu sefer Emily’nin aklını kaçırdığını düşünüyor-muş gibi baktı. “Biraz uzansan iyi olacak galiba. Halüsinasyon falan görüyor olabilirsin. Haydi. Burada birkaç saat geçirebiliriz. Evi aradığımda gördüğüm kadarıyla burada yaşayan yalnızca bir kişi var, o da işiyle evli. Öğle yemeğinde eve gelecek bir tipe benzemi-

yor. Muhtemelen masasında yiyip işine ara bile vermiyordur.”

Devlin ayağa kalkıp Emily’nin elini tuttu. “Gel seni yatırayım ben, uyandığında peşimizdeki herifin kim olduğunu bulmuş olurum sanıyorum.”

Koridora yöneldiğinde Emily elini onun elinden kurtardı. Devlin durup ona baktı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Sarıl bana.” diye fısıldadı Emily. “Lütfen.”

Devlin önce tereddüt etti, Emily’deki bu ani değişimin nedenini anlayamamış, şaşırılmıştı ama yine de kollarını dolayıp onu göğsüne doğru çekti. Emily, onun o tertemiz erkeksi kokusunu içine çekip kollarının kuvvetini hissedince mest oldu. Akli ve kalbi hâlâ onun yaptığı fedakârlıklardaydı, muhtemelen onları kurtaran adamın Devlin olduğunu asla bilemeyecek olan insanları kurtarmak için yaptığı şeyleri öğrenmekten dolayı sersemlemişti. Devlin orada durup onların övgülerini dinleyecek değildi tabii. Onun mesleği gizlilik gerektiren bir meslekti. Ve o hiçbir övgü beklemeden bir sürü insana yardım etmek için hayatına tehlikeye atmaya devam ediyordu.

Emily iyice sokuldu ona ve geçmişte yaşadığı acıları unutturmak istermiş gibi ellerini onun göğsünde gezdirdi.

Devlin’in vücudunun birden gerilmesi ve kalbinin göğsünde deli gibi çarpmaya başlaması Emily’nin kasıklarına bir ateş düşürdü. Devlin’in bir eli onun sırtından aşağı doğru kayarak kalçasının üstündeki kıvrıma oturdu. Emily’nin göğüsleri, neredeyse acı verecek derecede sertleşmişti, bacaklarının arasını ansızın öylesine bir ateş bastı ki aptallaştı kaldı.

Ondan sarılmasını istediğinde dosyada okuduğu, işken-
ce görmüş adamı rahatlatmak istemişti sadece. Ancak şimdi aklından tamamen başka bir rahatlatma geçiyordu. Ve daha önce birbirlerine böyle sarıldıklarında hissettiğinin tersine, bu sefer,

suçluluk duygusu ya da kuşku yerine, hissettiği tek şey onun kollarında olmanın ne kadar doğru, ne kadar güzel olduğuydu. Bir de gitgide artan *başka* bir istek vardı tabii.

Emily yavaşça onun kollarından sıyrılıp tekrar elini tuttu. “Sanırım beni yatağa götürüyordun.”

Devlin’in bakışları onun dudaklarına indi, boğazını temizledikten sonra, “Tabii.” dedi.

Sonra onu koridora doğru çekti ama ana yatak odasına götürmedi. Emily bunun için ona minnettar kalmıştı çünkü başka birinin kirli çarşaflarının üstüne yatmak istemiyordu. Devlin onu misafir yatak odalarından birine götürdü ama yatması için çarşafları kaldırdığında Emily başını iki yana salladı.

“Hayır, Dev. Omzunun acımasını istemiyorum. Yatması gereken sensin. Yapılması gerekenleri ben yaparım.”

Devlin’in gözlerinde bir şüphe belirdi. “Emily, bence—”

Emily elini onun dudağına bastırdı. “Boşver şimdi. Ona sonra bakarız. Otur.” Nazikçe Devlin’i yatağa doğru itti. Devlin büyülenmiş gibi yatağın kenarına oturup ona döndü.

“Bu iyi bir zaman de—”

“I-ıh. Sen burada kal. Ben hemen döneceğim.” Emily hemen yan taraftaki ana yatak odasına gidip direkt olarak en yakındaki komodine yöneldi. Tam bulmayı beklediği ve de umduğu şeyi sanki eliyle koymuş gibi buldu. Kutuyu açıp folyolu küçük paketlerden birini çıkardı. Tam çıkacakken durup geri döndü ve kutudan bir tane daha çıkardı.

Odaya geri geldiğinde Devlin yataktan çıkmaya hazırlanıyordu.

“Aklından bile geçirme. Otur bakalım.” Nazikçe Devlin’i tekrar geri itti. Minik paketleri yatağın kenarındaki masanın üzerine koydu.

Paketleri görünce Devlin’in nefesi kesildi.

Emily o güne kadar bu anı o kadar çok düşünmüştü ki şimdi bunu yaşamak için sabırsızlanıyor, hem heyecan hem de bir rahatlama hissiyle yerinde duramıyordu. Bir gelecekleri olmadığı biliyordu. Şu anda Devlin'in tüm bunları neden yaptığını öğrenmiş olmasına rağmen hâlâ dünyalarının tamamen farklı olduğunu düşünüyordu. Hayatını kazanmak için yaptığı şeyin sonuçlarını, bunları kabul edip edemeyeceğini düşünüp karar vermesi için zamana ihtiyacı vardı. Ama asla gerçekten kabullenemeyeceğinden, bunun kavgalara ve mutsuzluğa yol açacağından korkuyordu.

Fazla zamanları olmadığını bilerek kot pantolonundan ve tişörtünden bir çırpıda kurtuldu. Sütyenini çıkarmak için elini arkasına attığında Devlin'in kıpırdamadan ona baktığını gördü. O bütün giysileri üzerinde orada otururken Emily üzerinde siyah küloduyla kalakalmıştı.

Cüretkârlığı oracıkta uçup gitti ve utancından yüzü kızardı. Hemen elleriyle göğüslerini kapadı. Yoksa Devlin hakkında yanlış mıydı? Restorandaki öpüşmeleri rolden ibaret olabilir miydi? Tüm o küçük dokunuşlar, bakışmalar onun plana uymasını sağlamak için miydi?

Banyoya koşup tekrar Devlin'le yüzleşebilecek cesarete sahip olana kadar orada kalmayı düşünerek tişörtünü ve pantolonunu kaptı. Dönüp gitmeye kalktığında giysilerinin elinden çekildiğini hissetti. Devlin'in onu göğsüne doğru çeken güçlü kollarını vücudunda hissedince dondu kaldı. Fakat gömleğinin içindeki kurşungeçirmez yelek yüzünden Devlin'in göğsünü hissedemiyordu. Klimanın üflediği soğuk hava bir an onu titretti.

Bu sefer Devlin harekete geçti. Kocaman sıcak elleri Emily'nin beline doğru kayıp yavaşça hassas daireler çizmeye, içini ısıtmaya başladı. Sonra ellerini aşağı doğru kaydırıp bir

süre parmaklarının ucunu çamaşırının hemen altında gezdirdi. Fakat daha aşağı ineceğine yön değiştirip yukarı doğru çıkararak göğüslerinin altını avuçlayana kadar okşamaya devam etti. Artık Emily'nin göğüsleri avuçlarındaydı.

Titredi, başını eğerek Emily'nin boynunu öptü. "Kıpırda-
ma." diye fısıldadı. Geri doğru bir adım attı ama Emily onun hâlâ
orada olduğunu biliyordu. Bir giysi hışırtısı, ardından acı dolu bir
inilti duydu. Dönüp ona yardım etmeye yeltendi.

"Hayır." diye fısıldadı Devlin, bu sefer sesi daha derinden
geliyordu. "Arkanı dönme."

Devlin'in bundan sonra ne yapacağını, neresine dokuna-
cağını bilememek içini heyecanla dolduruyor ama aynı zaman-
da da sinir ediyordu. Sonra onu yeniden hissetti, sıcak vücudu,
omuzlarından baldırlarına kadar kızgın bir demir gibi dağlamıştı
Emily'yi. Kalçalarına dayanmış kocaman erkekliği dâhil Devlin'in
her yerini hissedebiliyordu şimdi.

İç çamaşırını çıkarmaya başladı ama Devlin "Bana bı-
rak." diye fısıldayarak onu yine durdurdu. Ellerini ellerinin içine
aldı, onun çamaşırını kendi başına kalçalarından aşağı sıyırmak
yerine bunu birlikte yapmalarını sağladı. Emily'nin ellerini tuttu
ve birlikte öne doğru eğilirken onun kendi vücudunu okşama-
sını sağlayarak ve ellerini yönlendirerek külodunu sıyrmasına
izin verdi. Vücudu Emily'nin vücudunu izliyor, onun hareketiyle
birlikte hareket ediyor, bacakları onun bacaklarına baskı yapı-
yordu. Sonunda onu kaldırıp kucağına oturttu ve birlikte, külo-
dunu ayak bileklerine kadar indirdiler. Şimdi Devlin'in kucağın-
da, onun kollarının ve bacaklarının oluşturduğu kozanın içinde
oturmuş boynuna kondurduğu öpücüklerin keyfini çıkarıyordu.

Normalde orada, Devlin'in kucağında oturmanın ona tu-
haf hissettirmesi gerekirdi. Fakat tam tersine sevgiyle kuşatıldı-

ğını, korunduğunu hissediyordu. Devlin biraz arkaya doğru kaykılıp ellerini çekince klimanın soğuğu Emily'nin ateş gibi yanan cildini yaladı. Emily tam Devlin'e neden çekildiğini soracaktı ki küçük naylon paketin yırtıldığını duydu. Devlin kondomu takıyordu. Ona bu şekilde mi girecekti? Yerde ve arkadan?

Devlin sanki düşüncelerine cevap verir gibi elini onun kalçasının altına doğru kaydırıp hafifçe havaya kaldırdıktan sonra kendi kalçalarını oynattı. Emily, Devlin'in kalın ve sert erkekliğini hissedince içine bir ateş düştü. Onu öylesine arzuluyordu, içine girmesini, içini doldurmasını öylesine istiyordu ki. Ama Devlin bunu yapmadı. Onun yerine eğilip tapınırcasına boynuna öpücükler kondurmaya başladı.

Dudakları Emily'nin kulaklarına doğru kayarken sıcak nefesi ensesindeki saçları havalandırıyor. "Bundan emin misin, Em? Sen bir polissin. Ve hep polis kalacaksın. Ben ise—"

"Harika bir adamsın." diye bitirdi onun cümlesini Emily. "Yalvartma beni."

Devlin titreyerek onun bacaklarının arasındaki yerini aldı ve kollarını beline doladı. Ve nihayet müthiş yavaş bir hızla kendini iterek Emily'yi esnetmeye ve içini doldurmaya başladı. Emily aldığı zevk ve acı karışımı hisle inledi. Her anlamda çok iri bir adamdı ve bu pozisyonda o kadar derine girebilirdi ki Emily buna dayanabileceğinden emin değildi. Devlin geri çekilip bu sefer daha derine itti kendini. Emily gerildi.

Devlin derhâl durdu. "Canını mı yaktım?"

"Hayır, Ben... Şu an... Her şey harika. Yalnızca tahminimden daha büyüksün."

Devlin güldü, nefesi Emily'nin boynuna çarpıyordu. "Çok büyük değildir, umarım."

"San... mam."

Devlin ona sarılıp kıpırdamadan durdu bir süre, tek yaptığı içini doldurmak, onu ısıtıp erkekliğinin büyüklüğüne alıştırmaktı. Sonra elini göbeğinden aşağı bacaklarının arasına doğru kaydırды. Usulca, müthiş bir özenle parmaklarını biraz daha aşağı, Emily'nin en hassas noktasına indirdi.

Parmakları delirtici bir yavaşlıkta ve tam istediği sertlikte okşamaya başlayınca Emily'nin nefesi kesildi, "Oooof!" diyerek inledi bir an.

"Dev... Ah!" başını geriye Devlin'in göğsüne atıp aldığı zevkte kayboldu gitti. Devlin hassas bir enstrüman çalar gibi onunla ustaca oynuyor, Emily'nin sinir uçlarına basarak onu yavaş yavaş zirveye taşıyordu.

Sonra birden içinde hareket etmeye başladı, gittikçe derinlere giriyor Emily'nin mümkün olmadığını düşündüğü yerlere ulaşıyordu. Bu harika bir şeydi. İnanılmaz, muhteşem bir şeydi.

"Daha derine." diye yalvardı Emily. "Durma sakın."

Devlin parmaklarını daha da bastırıp kendini yukarı doğru ittirirken Emily'yi kendine doğru çekiyordu şimdi.

Vücudu patlama noktasına gelmiş olan Emily çığlık çığlıyordu. Zevkten gözlerinden yaş gelene kadar girip çıkmaya devam etti Devlin.

Nihayet son bir sefer daha girip Emily'yi kendine çekti. Emily hafifçe dönüp onu kendine doğru çektikten sonra dilini ağzına sokup ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Devlin inleyerek Emily'nin içindeki hareketlerine devam etti ve birden kasılmaya, bütün vücudu titremeye başladı.

Emily onun zevk çığlıklarını içine çekerken birlikte arka-
larındaki yatağın dibine yığılıp kaldılar.

Birkaç dakika sonra tam Emily'nin kalbi yeniden normal bir ritimde atmaya başladığında içindeki aletin tekrar sertleşme-

ye başladığını hissetti.

Devlin onun saçını boynunun yanından geriye doğru okşayıp sıcak tenine bir öpücük kondurdu. “Sen bir uyuşturucu gibisin, Emily. Ne kadar alsam yetmiyorsun.”

Devlin içinden çıkınca Emily bir an hayal kırıklığına uğradı. Ama onu yatağa doğru çekip sırtüstü yatırınca bunun yersiz olduğunu anladı. Devlin onu yiyip bitirmek ister gibi bakıyordu. Zaten onun da istediği başka bir şey yoktu şu anda.

Devlin bir kondom daha almak için komodine uzandı.

O kısacık anda birtakım kuşkular Emily’nin zihnini kurcalamaya başladı. Bu Emily’nin yapacağı türden bir şey değildi, birlikte bir gelecekleri olmayacağını bile bile bir adamla sevişmek ona tamamen yabancı bir şeydi. Ama Devlin ona döndüğünde bütün kuşkuları uçtu gitti. Önemli olan şu andı, birbirleriyle bedenlerini ve ruhlarını paylaştıkları şu an. Gerçekten birlikte olabilecekleri tek an buysa bu Devlin için kusursuz olmalıydı. Dünyası karardığı, kâbusa döndüğü anlarda sığınabileceği bir anı olmalıydı.

Emily uzanıp Devlin’in sertliğini eline aldı. Uzun uzun yavaş yavaş okşadıkça Devlin’in nefesi kesilmeye başladı, gözlerini kapayıp dişlerini sıktı. Sonra gözlerini açıp Emily’nin elini tuttu.

“İçinde olmak istiyorum, Emily.” diye inledi sesi çatlayarak. “Hemen şimdi.”

Dudaklarını kendi dudaklarının içine hapsedip bacaklarının arasına yerleştikten sonra içine giriverdi.

Emily’nin zevk çılgılığı ıslak öpüşmelerinde boğuldu kaldı. Çılgın bir ritimle, Devlin’in her vuruşunda aldığı zevkle inleye inleye bir kere daha zirveye çıkmaya başladı. Sonra Devlin elini bacaklarının arasına sokup Emily’nin en hassas noktasına uzandığında Emily zevkten bayılacağını sandı. Hayatında kendini hiç

bu kadar canlı hissetmemişti ya da hiç bu kadar... Sevildiğini.

Emily o kadar aniden ve o kadar yoğun bir şekilde zirveye çıkmıştı ki kendi bile korkmuştu. Devlin onun neye ihtiyaı olduğunu iyi biliyordu, onu öperek her kasılışında, her titreyişinde sıkı sıkı sarıldı. Sonra tekrar harekete geçti, kendisi boşalmaya yaklaşırken daha hızlı ve daha sert darbeler vurmaya başladı. İmkânsız gibi görünmesine rağmen Emily bir kez daha kasılıp yine o doruğa ulaşmaya başladığını hissetti. Bedeni içgüdüsel olarak Devlin'in bedeniyle aynı ritmi yakalamıştı, o kendini geri çekip sonra tekrar içine girerken yaptığı basıncı iliklerine kadar hissediyordu. Sonunda ikisi de aynı anda titreyere titreye boşaldıktan sonra birlikte bir hiçliğe yuvarlandılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emily çıplak tenindeki eskimiş ipek çarşaf hissinin verdiği hazla kafasını yastıktan kaldırmadan kollarını tavana doğru gerdi. Bacaklarını esnetmeye başladığında kaslarının verdiği acıyla irkilirken gülümsedi. Bu sızılara aldırmıyordu çünkü bu sızılar Devlin'in marifetiydi.

Onun yanında yattığını umarak başını yana çevirdi ama yatak bomboştı. Uyuya mı kalmıştı yoksa? Devlin'in kalktığını hiç hatırlamıyordu. Nevresimi üstünden atıp yerdeki giysilerini kaptı ve Devlin'in kıyafetlerinin orada olmadığını fark etti —kurşungeçirmez yeleği dâhil.

Huzursuzluktan kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kadar inanılmaz ve tatlı bir şekilde sevişip sonra da öylece çekip gitmezdi herhâlde. Değil mi? Hemen giyinip koridordan geçerek yemek odasına gitti. Oranın da boş olduğunu görünce midesi hop etti. Sandalyeler masanın altına itilmişti. Masanın üstüne saçtıkları kâğıtlar gitmişti. Kahve kupaları bile alınıp masa sanki oraya kimse oturmamış gibi silinip temizlenmişti.

Yan taraftaki oturma odasına koştu. "Devlin? Devlin?" Panikten sesi bile tiz çıkıyordu.

“Buradayım.”

Emily onun sesini duyar duymaz rahat bir nefes aldı. Devlin’in sesini takip ederek kanatlı bir çift kapıdan geçip evin ön tarafındaki ofis olarak kullanılan bölüme vardı. Duvarın yanında uzun bir cam masa, yanında bir telefon, masanın üzerinde ise tanıdık bir kâğıt tomarı duruyordu —EXIT dosyaları.

Devlin, duvarın neredeyse tamamını kaplayan beyaz tahtaya bir şeyler yazıyordu. Yanına geldiğinde Emily’ye gülümseyip tahtadaki kolonları doldurmaya devam etti.

Emily’nin yüzündeki, sevişmelerinden kalan sımsıcak ısıltı uçup gitmişti. Birlikte paylaştıkları şey bütün dünyasını allak bullak etmişti ama Devlin sanki hiçbir şey olmamış gibi yapıyordu. Bir merhaba öpücüğünü, hatta basit bir gülümsemeyi bile çok görmüştü ona.

İç i utanç ve pişmanlıkla dolan Emily’nin yanakları kızardı, gözleri yanmaya başladı. Bugüne kadar yalnızca iki sevgilisi olmuştu ve ikisiyle de sevişmeden önce onları uzun süre tanıma fırsatı olmuştu. Devlin’le ise üç beş günde bu hâle gelmişlerdi. Devlin onu kolayca ve çok çabuk elde ettiğini düşünüyordu. Bu düşüncelerin canını sıkmasına izin vermemeye çalışmalıydı.

“Emily?”

Emily gözlerini kırptırdı, Devlin’in, ısıldayan gümüş grisi gözleriyle ve dudağının kenarında, birkaç saat önce olsa nefesini kesecek hafif bir gülümsemeyle ona baktığını fark etti. Ama şu anda bu gülümseme onu üzüyordu.

“Ne var?” diye söylendi.

Devlin’in yüzündeki gülümseme büyüdü. “Hiç... Sadece şu var.”

Eğilip tek eliyle Emily’nin kalçasının altından tutup diğer elini de beline doladıktan sonra dudaklarına yapıştı. Kollarında

Emily ile birlikte dönerek onu duvara yasladı ve ateşli bir öpücükle onun ayaklarını yerden kesiverdi. Emily inleyerek Devlin'in gömleğine tutunabildi. Bir süre sonra Devlin geri çekildiğinde Emily afallamıştı.

"Bunu... Neden yaptın şimdi?" dedi nefes nefese.

Devlin, Emily'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu ayağa dikti, dirseklerinden desteklemese Emily'nin ayakta duracak hâli yoktu.

"Bunu" dedi Devlin, "Yüzünün asılmasını ve aklından geçen çılgınca fikirleri engellemek için yaptım." Dudaklarını onun dudaklarına bastırarak fısıldar gibi bir kere daha öptükten sonra, "Müthiştin." dedi ve göz kırparak seksi bir şekilde pis pis sırttı.

Emily boğazını temizleyip yüzündeki saçı arkaya attı. "Evet, biliyorum. Sen de fena değildin."

İkisi birden kahkahayı bastı ve Emily'nin üzerine çöken kara bulut bir anda dağılıverdi. Bu adam nasıl güven verileceğini iyi biliyordu doğrusu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Emily beyaz tahtanın önünde dikilip Devlin'in karalamalarından, üstünü çizdiği isimlerden ve tarihlerden bir anlam çıkarmaya çalışarak.

Devlin kollarını kavuşturup başını iki yana salladı. "Dedektifçilik oynamaya çalışıyorum ama gördüğün gibi pek beceremiyorum. Bir de sen bakmak ister misin acaba?"

Emily silgiyi kaptı. "Silebilir miyim?"

"Tabii, istiyorsan silip en baştan başlayabilirsin. Ben bir şey çıkaramadım zaten."

"Dosyaları al."

"Hemen, efendim." Devlin masaya doğru ağır ağır yürüyüp dağınık sayfaları toparlamaya başladı.

Tahta temizlenince Emily üç adet kolon yaptı: Kurbanlar,

şüpheliler, ipuçları.

Kurban kolonuna Virginia Hawley, Shannon Fisher, Nancy Thomas ve Kelly Parker yazdı.

Devlin başını iki yana salladı. “Shannon’ın herhangi başka bir infazcı gibi bir hedef olmasını anlayabiliyorum. Ama Kelly’yi kurban seçmek büyük risk.”

“Neden büyük risk?”

“Kelly, Cyprian’ın sağ koludur, âdeta sadık bir köpek gibidir. Onu kaçıran her kim ise ipuçlarının kendisine işaret etmemesi için aşırı derecede dikkat etmiş olmalı. Bu resmen bir intihar.”

“Ya da Cyprian’ın senin üstüne salabilmenin en güzel yolu, tabii seni kötü adam olarak göstermeyi başarabilirse.”

Devlin başıyla onayladı. “Haklısın, riskli ama etkili. Bodrumdan çıkan diğer iki iskelet ne oldu? Bir tanesi Nancy sanıyorum. Ama kimliği belirsiz bir kadın kalıyor geriye.”

Emily başparmağını tahtaya yaslayıp diğer eline tahta kalemmini aldı. “Şu an için yalnızca kimliği belirlenmiş kurbanlara odaklanıyorum. Fakat tabii bir tane daha eklemek daha iyi olur.” Listenin en altına bir isim daha ekledi.

Devlin’in alnı kırıştı. “Üvey annem Carolyn mi? Ama o araba kazasında ölmüş.”

“Tek arabanın karıştığı bir kaza, cinayetten şüphelenmek için bir sebep yok. Ancak olan biten diğer her şeyle birlikte bakılacak olursa onu da denkleme katmamak aptallık olur. Artı, Shannon’ın üzerinden çıkan takılar muhtemelen kurbanın Carolyn olduğunu düşünmemizi sağlamayı amaçlıyordu. Bütün kurbanları listeledikten sonra üvey anneni ve şüphelilerimizle nasıl bir bağlantısı olduğunu düşünmeliyiz.”

“Pekâlâ. Mantıklı.”

Emily her kurbanın yanına yaklaşık ölüm tarihlerini de

ekledikten sonra ipucu kolonuna geçti. “Adliyede değiliz. Mutlak delillere ihtiyacımız yok. İpucuna benzeyen her şeyi söyle, sonradan bütünsel olarak bakıp elimizde ne var ne yok görürüz. Katilin seni tanıdığı ve EXIT’te çalışıyor olması gerektiğini dâhil etmeyeceğiz. İnfazcı olduğunu varsayabilir miyiz?”

“Kurbanların nasıl öldürüldüğüne bakılırsa, kesinlikle.”

“Tamam. İpucu kolonumuzu dolduralım.” Emily yazmaya başladı. “Katil beyaz tenli, yaklaşık bir seksen beş boylarında. Hawley’nin verdiği tanıma göre boyu bu kadar ama o da daha fazla bir detay veremedi çünkü adam şapka giyiyormuş ve yüzünü kapatıyormuş. Ha bir de oda karanlıkmiş tabii.” Emily bunun altına bir madde daha ekledi. “Bu arada her ne kadar kurbanlar dövölüp yaralandıysa da cinsel saldırı olmamış, kırılan tek kemik dil kemiği, yani boğulmuşlar.”

Dönüp arkasında duran Devlin’e baktı. “Eklemek istediğin bir şey var mı?”

“Şimdilik yok. İyi gidiyorsun. Devam et.”

Emily bir satır aşağı indi. “Hawley’de ve muhtemelen diğerlerinde, bağlandıkları ip ya da telden kalma haç şeklinde izler var. Katil için Hawley’yi arabayla götüren adam ve sığınacağın dışında bizi öldürmeye çalışan adamlar sabıkalı suçlulardı.” Bir adım geri gidip tahta kalemini tahtaya tıklattı.

“İzin verir misin?” Devlin elini uzatarak tahta kalemini istedi. Emily ona kalemi uzattı ve Devlin kendi evinde bulduğu kamera ve tasarımı kendine ait boğma telinin başta Shannon ve Nancy olmak üzere en az iki kurbanın üzerinde kullanıldığına dair bir madde ekledi.

Emily, Shannon’ın boğma teliyle boğulduğunu nereden bildiğini sorunca Devlin, Gage’in getirip gösterdiği fotoğrafları anlattı.

“Keşke o fotoğrafları görebilseydim.” dedi Emily.

“O fotoğrafları görmeyi kesinlikle istemezdin, Emily. İnan bana.”

“Sadece diyorum ki cesedi görebilseydim belki başka bir ipucu daha görebilirdim. Elleri bağlı mıydı?”

“El ve ayak bileklerinde bağlanma izleri vardı.”

“İzlerde tuhaf bir şekil var mıydı?”

“Hatırladığım kadarıyla yoktu. Neden sordun? Hawley’deki izlerden dolayı mı?” Emily’nin tahtaya yazdığı nota işaret etti.

“Aynen.” Emily kalemi bacağının üzerinde tıklatmaya başladı. “Bu haç şeklindeki izi neyin bıraktığını bilmek isterdim. Önemli bir şey olabilir.” Yavaşça dönüp Devlin’e baktı. “Tuck bana Nancy Thomas’ın otopsi fotoğraflarını gönderebilir. Bakalım aynı izler onda da var mı?”

“Hayır.”

Emily tek kaşını kaldırdı. “Senden izin istediğimi hatırlamıyorum.”

Devlin’in ifadesi sertleşti. Emily onun, emirlerini dinlemeyen insanlara alışkın olmadığını fark etti.

“Bu iyi bir fikir değil, Em. Tek yapması gereken telefonda görünen numarayı araştırıp nerede olduğumuzu bulmak olur. Ayrıca bize yardım etmek isteyeceğini de nereden çıkardın? Ace ve ambulans fiyaskosundan sonra muhtemelen ikimizin de bu cinayetlerde parmağı olduğunu düşünüyordur.”

Düşüncesini aklına gelen her şekilde savunmasının ardından Emily bilgisayarının başında oturmuş e-posta hesabına gelen otopsi raporunu ve fotoğraflarını açıyordu. “Mantıklı davrandığın için teşekkür ederim, Dev.”

“Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum.” diye serzenişte bulundu Devlin raporu görmek için Emily’ye doğru eğilirken. “Tuck’ın sana yardım etmeyi kabul etmesine de tabii.”

“Uzun süredir ortağız. Bana kızgın olsa da ve olanları ona anlatmadığım için bozuk atsa da ona ihtiyacım olduğu zaman beni asla geri çevirmez.”

“Ne kadar da değer veriyorsun adama böyle.”

“Sesinizde bir kıskançlık mı seziyorum, Bay Buchanan?”

“Ben kıskanmam.”

Emily sıırttı çünkü Devlin’in ona pis pis bakışından Tuck’la olan ilişkisinden pek memnun olmadığı anlaşılıyordu. Raporu hızla gözden geçirdi. Otopsi raporları ekrana geldiğinde Devlin başını çevirip ipuçlarını inceliyormuş gibi tahtaya bakmaya başladı.

Ama Emily biliyordu. Tuck’ın e-postasını beklerken Devlin ona Nancy’den ve onu kız kardeşı gibi gördüğünden bahsetmişti. Arkadaşı, daha doğrusu eski arkadaşısı Gage’in, Nancy’nin ölümünde onun parmağı olduğunu düşünmesi Emily’ye hiç mantıklı gelmemiştir. Devlin’i birazcık tanıyan herkes onun bu genç kıza ne kadar değer verdiğini anlardı.

Emily ekrana doğru eğilerek Nancy’nin bileklerindeki bağ izlerine baktı. Sonra ricası üzerine Tuck’ın ona daha önce gönderdiği Hawley’nin bileklerinin fotoğrafını açtı. Yana yana koyduğunda ikisi de aynıydı —her iki kurbanda da koyu renk bir haç şekli vardı.

“Nancy’de de Hawley’deki yara izinin aynısı var.” diye seslendi Emily. “Bence bunun bir önemi olmalı. Katil iki kurbanda da aynı türden bağ kullanıyor. Bayan Hawley bunun bir ip olduğunu söylemişti.”

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Devlin, Nancy’nin otopsi fotoğraflarına yorum yapmayarak. “Şüpheli listesine bütün infazcılarını yazmamı ister misin?”

Emily bilgisayardan uzaklaştı ve tahtanın yanına geldi. “O kâğıt tomarına bakılırsa bu epeyce uzun bir liste olacak ga-

liba. Bakalım önce biraz daraltabilecek miyiz? O dosyalardaki görev bilgilerinin güvenilirliği nedir?”

Devlin omuz silkti. “Tarihler şaşmaz. Diğer ayrıntılar gerçeğe yakındır. Cyprian işini sağlama alır, görev sonrası verilen bilgilendirmeye girilen bilgilerin uyuştuğuna emin olmadan dosyayı kapatmaz.”

“O zaman Nancy’nin öldürüldüğü ve Hawley’nin kaçırıldığı sırada yurt dışında olanları ayırmakla başlayalım. Sonra da bildiğimiz diğer kurbanların yaklaşık ölüm tarihlerine göre daraltırız listeyi.”

Devlin başını iki yana sallayıp Emily’ye hayran hayran baktı. “Bu tür işlerde gerçekten de iyisin. Belki de bir gün dedektif olmalısın.”

Emily güldü. “Gün bitiyor. Ev sahibi gelmeden önce şu işi halletmeliyiz. Şüpheli listemize geçelim.”

Kâğıtları kırk infazcıya kadar indirdiler ama bu sayı hâlâ çok fazlaydı. Nancy ile Devlin’in aralarının iyi olduğunu ya da Carolyn’in onun üvey annesi olduğunu ya da her ne kadar kısa bir süre de olsa Shannon ve Kelly ile ilişkisi olduğunu bilenleri düşünerek listeyi beş isme kadar indirdiler.

Gage ve dört kişi daha.

“Ace’in dosyalarındaki görev tarihlerinin doğru olduğuna kesin olarak emin misin? Onu bu listenin dışında tutmak hiç hoşuma gitmiyor. O şüpheli listemizde görmeyi beklediğim ilk isimdi.”

“Bilgiler direkt olarak EXIT’in veri tabanından geliyor. Bu bilgileri almak için dünya kadar güvenlik algoritması ve güvenlik duvarını aşmak zorunda kaldığıma göre hepsinin doğru olması gerektiğini düşünüyorum. Yanlış ya da sahte bilgi olsa korumak için neden bu kadar uğraşsınlar ki?”

Emily döndü. “Şifreleri mi kırdın yani? İnfazcıların veri

tabanına girme izinleri yok mu?”

“Var ama görevlerimize bağlı olarak yalnızca sınırlı bir görüntüleme iznimiz var, sadece bilmemiz gerekenleri görecektik kadar. Cyprian bilgi paylaşma konusunda çok cimri olduğu için bir seferinde bir görevde paçayı zor yırttım, o yüzden her birkaç ayda bir sisteme gizlice girip dosyalarımın kopyalarını güncelliyorum. Daha doğrusu dört ay öncesine kadar güncelliyordum. Cyprian benim sistemi kırmak için kullandığım arka kapıyı kapatan yeni bir güvenlik sistemi kurdu. O zamandan beri yeni güvenlik önlemlerini aşacak bir şey bulabilmiş değilim.”

Emily tekrar tahtaya döndü. “Pekâlâ, dört şüphelimize geri dönelim —Ace denklem dışı. Bütün bu adamlar bir seksenin üzerinde mi? Çünkü her ne kadar adamın yüzü kapalı ve şapka giyiyor olduğu için başka bir detay veremediyse de Hawley saldırırganın boyunu aşağı yukarı bu kadar tahmin etmişti.”

“Aslına bakarsan, hayır.” Devlin isimlerden birinin üstünü çizdi. “Bu herif bir seksenden çok daha kısa boyludur. Hawley birkaç santim yanılrsa bile yine de bu rakamın yanına bile yaklaşamaz. Gage’i de listeden silebilirsin. Gage, Nancy’ye asla zarar veremez.”

“Nancy ile yakınlar mıydı?”

Devlin’in ağzı gerildi.

“Devlin?”

“Geçen yıla kadar yakınlardı. Nancy ağır ceza bölümüne geçmek istediği için aralarında fikir ayrılığı oldu.”

“Sanırım böyle bir şey insanın işini yapmasını engelleyebilir.”

“Benim ailemin kanun ve polisle olan bağlantıları benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Bunu aşabilirlerdi.”

“Öldürülmeseydi yani.”

Devlin yine cevap vermedi ama ihtimaller havada asılı kalmış duruyorlardı. Eğer Gage işverenini koruma konusunda

bu kadar fanatikse belki de kız kardeşini bir tehdit olarak görmüştü. Devlin bunu kabul edemezdi ama Emily o kadar çok aile içi şiddet vakası görmüştü ki birbirlerine çok yakın gibi görünen aile bireyleri arasında bile bu tür şeylerin olabileceğini biliyordu.

Duvara yaslandı. “Peki ya kamera teçhizatı uzmanlığı ve o kameranın evine, yatak odana kurulması? Evine nasıl girildi peki?” diye sordu. “Böyle bir fırsatı olan tek kişi Gage değil mi?” Diğer dört kişiyi evine davet ettin mi hiç?”

Devlin kollarını kavuşturdu.

“Devlin, gerçekçi olmak zorundasın. Şu anda mantığa uyan tek kişi Gage. Katil o.”

“Hayır. Değil. Nancy olmasa anlardım. Her şey uyuyor, doğru. Ama benim ölmemi isteseydi, bunu defalarca yapabilirdi, düşünsene, evime her gelişinde yapabilirdi bunu. Hatta Cyprian’ın ona benim için bir EXIT vur emri çıkardığı sabah bile.”

Emily ellerini beline koydu. “Bir şeyin farkına vardın mı? Bu beş heriften herhangi biri ölmeni istese seni pusuya düşürüp hiç beklemediğin bir anda öldürebilirlerdi. Ne diye bu kadar abartılı bir plan yapmakla uğraşırlar?”

“Çok basit. Uymamız gereken birkaç kuraldan biri de yoldan sapmamışsa asla başka bir infazcıyı öldürmemektir.”

Emily’nin omuzları çöktü. “Pekâlâ, o zaman başka bir şey var. Bulmacanın bazı parçaları kayıp. Gage’in katil olduğunu kabullenmek istemiyorsan. Onu arasak nasıl olur?”

Devlin başını salladı. “O kadar basit değil. Onun da benim kadar mülkü var, artı, eminim bilmediğim birkaç tane daha vardır. Nereye bakmamız gerektiğine dair bir ipucu bulmamız gerek. Bir otel ya da ona benzer bir yerde olmadığını varsayarsak tabii. *Kimi* ve *nereyi* aramamız gerektiğini bilmemiz gerek. Yoksa çok uzun sürer. Bu arada Kelly onun elinde ve muhtemelen şu

anda işkence görüyor.”

Emily bilgisayar koltuğunu tahtaya doğru çekerken Devlin de yemek sandalyelerinden birini alıp onun yanına geldi. Yan yana oturup tahtadaki her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdiler ama yine de listeyi ‘kim ve nerede’ye indiremediler.

“Peki ya Brad Robinson dâhil şu sabıkalılar?” diye sordu Devlin. “Tuck ambulansa gelirken Robinson’ın bu işin anahtarı olduğunu söylemişti.”

Emily sandalyesinde doğruldu. “Haklısın, Tuck’a tekrar bir e-posta göndermeliyim.”

“Ben bunu demek—”

“—istemedin, biliyorum. O sabıkalı herifler hapishane-deyken gelen ziyaretçileri öğrenmesi için Tuck’tan ziyaretçi defterine bakmasını isteyebilirim, böylece aynı ismin birkaç defa bu kişileri ziyarete gelip gelmediğini görürüz. Eğer birisi bu heriflerin hepsini birden koordine ediyorsa birkaç defa ziyarete gelmiş ve şartlı tahliyeyle salıverildiklerinde yapmaları için bir iş vermiş olabilir. Ya da belki bir gardiyan veya hapishane müdürüne bu iş için rüşvet verilmiş olabilir. Hiçbir ihtimali göz ardı etmemeye çalışıyorum.”

“Pekâlâ. E-postayı gönder bakalım. Ne yapman gerekiyorsa yap.” Devlin ayağa kalkıp kapı ağzına yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Acıktım. Sandviç falan hazırlayayım diyorum.”

“İyi olur. Teşekkürler.”

Emily e-posta hesabına girip Tuck’tan, Robinson ve diğer sabıkalıların ziyaret kayıtları başta olmak üzere hapishane kayıtlarına dair ne bulabilirse almasını rica eden bir mesaj gönderdi. Özellikle EXIT’te çalışan biri için sahte kimlik düzenlemek zor olmayacağından ve muhtemelen bunu yapmış olacağından dola-

yı ziyaretçilerin kamera kayıtlarını da istedi. Eskiden olsa bunu elde etmek çok zor bir şey olurdu ama artık hapishane kayıtları dijitale geçmişti. Emily'nin istediği sabıkalıları görmeye gelen her ziyaretçinin bir fotoğrafını almak o kadar zor olmasa gerekti. Gönder tuşuna basmak üzereyken bir an tereddüt etti. Sabıkalılar. Bu davada çok sayıda sabıkalı vardı —Hawley'yi kurtardıktan sonra Devlin'in öldürdüğü adam, Robinson, üç suç ortağı. Peki ya sığınağa giren adamlar? Devlin hiçbirini tanımamıştı. Onlar da mı sabıklıydı acaba?

Bir infazcı, eğitilmiş bir suikastçı kendine yardım etmesi için neden bu kadar fazla, çok daha az eğitilmiş ve beceriksiz insan tutmuştu ki acaba? Devlin o adamların kendisini “yumuşatmak” için gönderildiğini söylemişti ki bu da bu adamları tutan kişinin hedefin peşinden gidemeyecek kadar meşgul ya da uzakta olduğu varsayımını doğuruyordu. Ya da katil, bu suçlular izlendiğinde araştırmanın kendine kadar gelemeyeceğini düşünmüştü. EXIT'te birisi, suçluları şahsi amaçları için kullanmakta tereddüt etmiyordu anlaşılan.

Sanki bunu uzun zamandır yapıyormuş gibiydi.

Parmakları tuşların üzerinde dönüp duruyordu. Devlin onun bunu yapmasını istemezdi. Eski yaraları kaşımamasını istemezdi. Ama eski çalıştığı davalarda sıkça gördüğü gibi, bir şey zihnini kemirmeye başladığında, bu şey kafasının içinde kocaman bir neon ışığına dönüşene kadar kemirmeye devam ederdi. Ki bu da genelde bir şey bulduğunu gösterirdi.

Omzunun üstünden kapıya doğru baktı. Kimse yoktu. Devlin hâlâ mutfakta olmalıydı. Bilgisayara dönüp e-posta mesajına bir isim daha ekledi. Sonra da gönder tuşuna tıkladı. Öyle ya da böyle e-posta gitmişti.

“Emily.”

Emily sıçradı, Devlin'in tam arkasında olduğunu görünce şaşkınlıktan gözlerini kırptırdı.

Devlin sırtarak masaya sandviç dolu bir tabak koydu. "Seni korkutmak istemedim." Masaya iki bardak su koyup daha önce oturduğu sandalyeyi getirmeye odanın diğer ucuna gitti.

Geri geldiğinde Emily kendini toparlamıştı. Ama suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Doğru olanı mı yapmıştı? Öğrenirse Devlin'i incitecek bir şeye mi burnunu sokuyordu acaba? Yoksa her şeyi değiştirecek çok büyük bir şeyi mi ortaya çıkarmak üzereydi?

"İyi misin?" Devlin salamlı, peynirli sandvicinden bir ısırık aldı.

"Ehm, evet. Biraz yorulmuşum sanırım." Emily belli belirsiz gülümseyerek bir sandviç aldı ve başka bir soru gelmesin diye sandvicini kocaman ısırıldı.

Devlin gözlerini ekrana çevirdi, kaşları çatılmıştı.

Emily onun neye baktığını görmek için başını çevirdiğinde Nancy ve Hawley'nin tuhaf, haç şeklindeki izlerinin yakınlaştırılmış fotoğraflarıyla karşılaştı.

"Affedersin." Hemen Nancy'nin fotoğrafını aşağı attı.

Devlin bir şey demedi ama sandviçlerini yedikleri süre boyunca kafası hep bir şeyle meşgul gibiydi.

Bitirdiklerinde Devlin yaptıkları listeyi incelemek için tekrar beyaz tahtanın karşısına dikildi.

Emily e-postasına tıkladı, Tuck'ın hemen cevap vermesine şaşırmamıştı. Tuck iyi bir dedektifti, hem de çok iyi bir dedektif. Ayrıca hapishane kayıtlarını almak onun için çocuk oyuncagıydı, özellikle de bir iki kişiden iyilik yapmasını rica ettiyse. Emily e-postasını açtı ve Tuck'ın gönderdiklerinin hepsini görmek için aşağı doğru inmeye başladı ama e-posta çok uzundu

ve bir sürü fotoğraf eklenmişti. Tuck'ın ne yazdığını görmek için tekrar yukarı çıktı.

“Dev?” Omzunun üstünden Devlin'e baktı.

“Hıı?” Devlin sanki yeterince iyi bakarsa cevaplar kendiliğinden gelecekmiş gibi odanın diğer ucunda durmuş elleri belinde beyaz tahtaya bakıyordu.

“Joe Harper ismi senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Devlin gerildi, yavaşça arkasını döndü. “Neden?”

Bu tek bir kelime, kısa ve net, öylesine sessiz bir şekilde ve omuriliğinden aşağı doğru bütün tüylerini ürperten bir şekilde söylenmişti ki Emily zor duymuştu.

Gergin bir şekilde yutkundu ve kendi kendine iyi ki bu adamın “hedef”i ya da düşmanı değilim dedi. *Şükürler olsun.* “Tuck'ın e-postasında bu isim var. Bütün sabıkalılarımızın ziyaret kayıtlarında ortak tek bir isim var, o da Joe Harper.”

“Orospu çocuğu.” diye fısıldadı Devlin. Bütün adaleleri kasılmıştı ve her an fırlayacak bir yay gibi gerilmiş bir şekilde yürümeye başladı.

“Devlin? Joe Harper sahte bir isim mi? Anlamı ne peki?”

Devlin, Emily'ye birkaç adım kala durdu, yumruklarını sıkmış öylece bakıyordu. “Yıllar önce Gage, şehrin kuzeyinde bir arazi satın almıştı. Nancy de ormanla çevrili olduğu ve bir çim denizinin ortasında durduğu için ona bir adayı hatırlattığını söyleyerek buraya Jackson Adası adını vermişti.”

“Jackson Adası. Huckleberry Finn'deki gibi mi?”

“Aynen. Nancy o hikâyeye bayılırdı ve Gage'e bu hikâyedeki karakterlerden biriyle hitap etmeye başlamıştı.”

Emily; Kelly ve Ace'in, Gage'in bu yeni lakabıyla nasıl acımasızca dalga geçtiği bölüm dâhil, bütün hikâyeyi baştan sona dinledi.

“Nancy ona böyle hitap etmekten sıkıldığında” dedi Dev-

lin, “Gage çoktan alışmıştı ve hatta bu ona komik bile gelmeye başlamıştı. Birlikte göreve çıktığımız birkaç sefer espri olsun diye bu ismi kullanmıştı.” Başını iki yana salladı. “Nancy’nin canını yakacağını hiç düşünmemiştim.”

Emily kaşlarını çattı. “Onun yaptığına emin misin? Listedeki diğer iki adam peki? Bu Joe Harper olayını biliyor olabilirler mi?”

“Hayır. Diğer ikisi bu hikâyeyi hiç duymadılar.” Sonra Emily’nin arkasındaki ekrana bakıp dondu kaldı. “Bu da ne *be*?”

Emily onun neye bu kadar şaşırdığını anlamamıştı, arkasını döndü. Tuck’ın e-postasının altında siyah, uzun bir limuzin fotoğrafı vardı. Arka kapı açıktı. İçeride sakallı ve bıyıklı bir adam başka bir adamın arabaya binmesi için yer açıyordu.

“Bilmem. Tuck’tan birkaç fotoğraf göndermesini is—”

“Arianna’yı öldüren adamın fotoğrafını göndermesini mi istedin?” Devlin’in sesindeki acı ton Emily’nin canını yaktı, sanki buzdan yapılmış bir sürü iğne tenini kamçılıyordu.

Emily’nin nefesi kesildi, hemen döndü. “Çok üzgünüm, ben—”

“Neden yaptın bunu? O hastalıklı merakını tatmin etmek için mi? Arianna’nın başına gelenler hakkında doğru söyleyip söylemediğimi görmek için mi?”

Devlin’in gözlerindeki suçlayan bakışlar, altında yatan acıyı gizlemekten uzaktı.

“Devlin, lütfen. Seni incitmek ya da seni kontrol etmek değildi amacım. Davaya dair bir şeyler sezinlemiştim. Aptalca geliyor biliyorum ama bu davayla bağlantılı birisi sabıkalıları kendine yardımcı olsun diye tutmuş, ben de eski bir sabıkalının seninle başka türlü bir bağlantısı olduğunu düşünmeye başladım. Belki Arianna ile ilgili olabilir diye düşündüm. Her şey, ne bileyim, çok fazla tesadüfe işaret ediyordu. O yüzden ben de Tuck’a—”

“Geçmişimi araştırmasını söyledin.”

“Ne? Hayır, hayır. Yalnızca Arianna’yı öldüren adamla ilgili bulabildiği bütün bilgileri göndermesini istedim. Hastalıklı bir merak *değil* yani. Benim...” Emily, Devlin’in delici bakışları altında kızardı, sözcükler boğazında düğümlendi kaldı.

“Her şeyi anlat en iyisi.” dedi Devlin. “Artık gizli saklı bir şey kalmadı. Senin ne?”

Emily boğazını temizledi. “Benim bir teorim var.” diye fısıldadı. “Eminim bir şey çıkmaz. Aptalca belki. Sadece...” Tuhaf bir şekilde güldü. “Arianna ile olabilmek için EXIT’i reddetmiş olman, sonra da sabıkalının birinin gelip onu öldürmüş olması garip geldi bana. Bir şekilde bütün engelleri kaldırmış. Sonra sen de... Gidip bu organizasyona katılmışsın.”

Sessizlik bir süre uzadı, görünmez bir bariyer gibi onları birbirinden uzaklaştırıyordu.

“Görüntüyü aşağı çek. Fotoğraf ne zaman, nerede çekilmiş, söyle bana.”

Emily, Devlin’in ona pis pis bakmasını gerektirmeyecek bir şey yapmanın verdiği rahatlamayla Tuck’ın fotoğrafla ilgili ne dediğini görmek için biraz daha aşağı indirdi ekranı.

“Şartlı tahliye olduğu gün çekilmiş bir hapishane fotoğrafı.” Ve fotoğrafın tarihine göre, limuzine binen adam üç gün sonra Devlin’in nişanlısına tecavüz edip onu öldürecekti.

Devlin birden Emily’nin üstüne doğru eğilip fareyi kaptı. Yakınlaştırma butonuna basarak fotoğraf bütün ekranı kaplayana kadar büyüttü.

“Neden...” Emily arabanın içindeki adama, Arianna’nın müstakbel katiline baktı, kaldı. “Tanrım, bu şey—”

“Gage.” dedi Devlin tükürür gibi sesinden bir zehir akmıştı resmen. Hızla arkasını dönüp odadan çıktı.

Emily sandalyesine çöktü kaldı. Genelde sezgileri doğru çıkınca bir zafer duygusuna kapılırdı. Bugün ise böyle bir şeyden eser yoktu içinde. Onun yanına gidememek onu öldürüyordu. Ama Devlin'in, içindeki öfke, üzüntü ve ihanet duygularıyla baş edebilmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu. En yakın arkadaşı, nişanlısının ölümüne sebep olmuştu, hem de sırf Devlin'i EXIT'e girmeye ikna etmek için. Ve şimdi de yalnızca kendi bildiği sebeplerden dolayı Gage, kendi işlediği suçları Devlin'in üstüne yıkmak için son derece ayrıntılı bir plan yapmıştı. Ama neden?

Emily normalde üstünde çalıştığı davayı çözdüğünde bir işi bitirmiş olmanın verdiği tatmini yaşırdı. Ama bu sefer böyle bir tatmin yerine yalnızca kafa karışıklığı vardı. Sanki bu işin içinde dikkate almadıkları başka şeyler de varmış gibiydi.

Garajda bir cayırtı koptu. Garaj kapısı açılıyordu. Ev sahibinin gelmesi için daha çok erkendi aslında. Yoksa değil miydi? O zaman bu ses neyin nesiydi?

Devlin! Emily oturduğu sandalyeden fırladı ve odadan çıkıp oturma odasından garaja doğru yöneldi. Kapıyı açtığında çaldıkları cipin ancak arkasını görmeyi başarabilmişti. Devlin'in direksiyonunda olduğu cip son sürat sokağa çıkıyordu.

Onu bırakmıştı.

Emily'nin yüzündeki kan çekildi. Ne yapmaya gittiğini çok iyi biliyordu. Kelly'yi kurtarmak, sevdiği kadının intikamını almak için Gage'in peşine düşmüştü. Belli ki onu hâlâ çok seviyordu. Onu arkada bırakmıştı ama neden? Ona çok mu kızmıştı yoksa? Hayır, masum diye nitelendirdiği kişiler söz konusu olduğunda son derece asilce davranıyordu. Onu korumak, Gage ile kendisi arasında bir çapraz ateşte kalmasını önlemek için bırakmıştı onu burada. Peki *Devlin'i* kim koruyacaktı, arkasını kim

kollayacaktı? Öfkeyle ayağını yere vurup eve geri döndü ve ofis bölümüne gitti.

Ne yapacağını bilmeden bilgisayar sandalyesine çöktü. Burada oturup Devlin'in dönmesini mi beklemeliydi? Peki ya Devlin dönmeden önce ev sahibi eve gelirse ne olacaktı? Belki de gelmezdi.

Birden bilgisayar masasındaki telefon çalmaya başlayınca Emily sıçradı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi elini göğsüne bastırdı. Telefon iki kere daha çaldıktan sonra telesekreterde yabancı bir ses arayan kişiye mesaj bırakmasını söyledi.

"Emily, telefonu aç."

Devlin? Bu numarayı nereden biliyordu? O uyanmadan önce ofisteyken bir kenara mı yazmıştı acaba? O bir yana, kullanacak bir telefonu nereden bulmuştu ki? Hayır, bunun cevabını öğrenmek istemiyordu. Muhtemelen kaldırımında yürüyen zavallı ergen bir çocuktan yürütmüştü.

"Emily?"

Emily telefonu kaldırdı. "Devlin, ne yapıyorsun sen? Çabuk buraya gel ve beni de al."

"Mümkün değil. Ben bazı şeylerin icabına bakarken senin orada güvende olmanı istiyorum. Sakın oradan ayrılma ve kimseyi de arama." Telefon kapandı.

"Devlin? Devlin?" Emily ahizeyi çekip telefonun ekranına baktı. Devlin kapatmıştı. Telefonun geri arama tuşuna bastıysa da Devlin cevap vermedi. Onu birazcık tanıdıysa çoktan telefondan kurtulmuş olduğunu tahmin etmeliydi.

Hiç düşünmeden arayanın numarasını telefondan silerken başını iki yana salladı. Kendini tanıyamaz olmuştu. Ona ne olmuştu böyle de ilk aklına gelen delilleri yok edip arkada bıraktığı izleri silmek oluyordu?

Tuck'm e-postasını incelemek için tekrar bilgisayarın ba-

şına oturdu. Ekranı aşağı indirdiğinde Tuck'ın gönderdiği bir fotoğrafı daha gördü —Joe Harper tarafından kullanılan ziyaretçi kartındaki fotoğrafı. Bir farkla, ismi Tuck'ın yazdığından farklı yazılmıştı. Kartın üzerinde *Jo* Harper ismi vardı.

Emily'nin gözleri büyüdü. Fırlayıp dosya tomarına koştu. Bütün dosyaları derhâl elden geçirerek tek bir tanesini aramaya başladı. Aklının bir köşesinde Arianna'nın fotoğrafının artık bu dosya tomarının içinde olmadığı düşüncesi vardı. Onunla seviştikten sonra Devlin onu alıp cebine atmış olmalıydı. Gücenmeyi bırakıp hızla dosyaları elden geçirmeye devam etti, ta ki aradığını bulana kadar —hapishane ziyaretçi kartındakiyle aynı olan fotoğrafı bulana kadar.

Fakat bu, Gage Thomas değildi.

Kafasını kaldırıp beyaz tahtaya baktı ve tekrar ipuçlarını okumaya başladı. Şimdi parçalar yerine oturmaya, her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Kurbanlar dövülmüş, yaralanmış, kırık kemik yok.

Cinsel saldırı yok.

Dosyayı kaldırıp bilgileri okudu —bir seksen boylarında— Hawley'nin saldırganı tarif ederken verdiği boy, sürekli gölgede duran, yüzünü saklayan, şapka giyen bir saldırgan.

Emily artık nedenini biliyordu.

İhtiyacı olan bilgilerin geri kalanını bulmak artık zor değildi. Basit bir internet aramasıyla katilin hangi adreste beklediğine kesin olarak emin olmuştu. Çok mantıklıydı. Eğer Devlin kısa bir süre sonra geri dönmezse Tuck'ı arayıp kendisini ele vermemesi ya da durdurmaya çalışmaması için her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Aralarındaki hukukun, Devlin'i bulup onu kurtarmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Arkasına yaslanıp tekrar tahtaya baktı. Kafasını kurcala-

yan son bir şey vardı, o da sebep. Neden bunca yıl sonra Devlin, bir yıldan fazla süren bir düzen kurularak böylesine alengirli bir planla hedef alınıyordu?

Bir dakika... Gerçekten o kadar uzun sürmüş müydü? Yoksa çok daha kısa bir süre miydi söz konusu olan? Sandalyeyi itip hemen tahtanın başına geçti. Bir tahta kalemi kullanarak kurban kolonundaki Shannon Fisher ismini ve ipucu kolonundaki Carolyn Buchanan'ın takısını daire içine aldı. Sonra da tahtaya iki bilgi daha ekledi —Montana ve EXIT'in yeni, geliştirilmiş güvenlik sistemi. Bütün bunların ortak yanı neydi acaba?

Hepsi de dört ay önce olmuştu.

Kalemi atıp kollarını kavuşturdu. Şimdi her şey mantıklı bir zemine oturmuştu. Katil sırf Devlin'e tuzak kurmak için birden insanları kaçırıp işkence etmeye başlamamıştı. En azından Emily öyle düşünüyordu. Bu düzen muhtemelen yıllardır bu şekilde devam ediyordu, bu da ortada kimsenin bu davayla ilişkilendirmediği daha bir sürü kurban olduğu anlamına geliyordu. Katil yıllardır kullandığı, alışık olduğu bu tavrı bu sefer de Devlin'i tufaya düşürmek için kullanmıştı. Ve artık Emily nedenini biliyordu.

Devlin, EXIT veritabanını kırdığını kimsenin fark etmediğini sanıyordu ama Emily tam tersini düşünüyordu. Şirketin içinden biri Devlin'in hassas dosyalara girdiğini öğrenmiş ve bir daha girmesini engellemek için derhâl güvenlik zaafını halletmişlerdi. Aynı zamanda onu yurt dışı yerine yurt içinde bir göreve göndermişlerdi ki böylece mantıksal olarak Shannon'ı öldürme ihtimali olacaktı. Carolyn Buchanan'ın takılarına gelince, o hırsızlık da dört ay önce olmuştu, muhtemelen yine kontrolden çıkmış bir infazcı görüntüsü sergilemek adına yapılmıştı. Ya da belki de Devlin'le alay edip kim olduğunu ve nedenini bilme de birisinin onun peşine düştüğünü bilmesi için yapılmış bir hırsızlıktı.

Emily, keşke Devlin o kadar çabuk gitmeseydi ya da bir şekilde onunla iletişime geçme yolu bulabilsem de yeni teorilerimi ona da anlatabilsem diye düşündü. Yapacak hiçbir şey bulamayınca evi toplayıp kahve makinesini bile temizleyerek Devlin'le orada olduklarını gösterecek bütün izleri ortadan kaldırdı. Kanıtları doldurduğu çöp poşetini garajdaki büyük çöp kutusuna koyduktan sonra ofise geri dönüp beklemeye başladı. Bilgisayar-daki arama geçmişini temizledi ve cihazı kapattı.

Birkaç dakika sonra biri ön kapıyı çaldı. Bu Devlin olamazdı. Bu kadar çabuk dönmüş olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Elinden geldiğince sessiz bir şekilde yürüyerek kapıya kadar gidip gözetleme deliğinden baktı. Şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve kapıyı açtı. “Bay Buchanan. Pierce. Bu ne sürpriz.”

“Dedektif O'Malley. Bir de benim şaşkınlığımı düşünün. Amirinizle bir görev toplantısmdayken Devlin beni arayıp sizi almamı istediğini söylüyor. Ama kimseye söylememeliymişim. Çünkü ikiniz kalkıp gizlice birinin evine girmişsiniz.”

Pierce kollarını kavuşturup Emily'ye uzun uzun baktı. “Benim bu manyak kardeşim nasıl oldu da bir dedektifi haneye tecavüze ikna etti acaba?”

“İnanın ikinci seferinde o kadar zor olmadı.” diye homurdandı Emily.

Pierce'in gözleri büyüdü. “Efendim?”

“Ehm biz en iyisi bunu başka bir yerde konuşalım. Dışarıda duran spor araba sizin sanırım. Bir saniye, içeriden bir şey alıp hemen geliyorum.”

Pierce'ı orada ağzı bir karış açık bir vaziyette bırakıp ofis bölümüne koştu. Dosyaları kaptıktan sonra gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etmek için odaya son bir defa göz attıktan sonra kapıya koştu.

Arabaya binip yola çıktıklarında Emily, “Peki Devlin sizi aradığında tam olarak ne dedi?” diye sordu.

“O eve gizlice girdiğinizden başka pek bir şey söylemedi. Sizi güvenli bir yere götürdükten sonra, o tekrar beni arayıp açıklama yapana kadar saklamamı istedi.”

Emily başını iki yana salladı. “Planlar değişti. Beni Devlin’e götürmeniz gerekiyor ya da en azından Devlin’in bulunduğunu düşündüğüm yere.”

Pierce ona sert sert baktı. “Neden?”

“Çünkü tehlikede.” Emily dosyaları hışırdatarak içinden iki tanesini çıkardı. “Shannon Fisher’ı ve diğerlerini kimin öldürdüğünü bildiğini sanıyor.”

Pierce şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordu. “Katilin kimliğini biliyor mu yani? Ve bana söylemiyor, öyle mi? Ben bu davaya bakan görev timindeyim yahu.”

“Biliyorum.” Emily sayfalardan birini kaldırdı. “Bu adamın peşine düştü, Gage Thomas.” Sonra sayfayı kucağına koyup ikincisini aldı.

Pierce’in alnı kırıştı. “O fotoğraf elinize nereden geçti? Bu kayıp kadınlardan birinin robot resmine uyuyor, kurbanlardan birinin robot resmine.”

Emily başını iki yana salladı. “Hayır. Kelly Parker kurbanlardan biri değil. O katilin ta kendisi.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emily, neler döndüğüne dair kısa bir açıklama yaptıktan sonra Pierce'ın istemeye istemeye de olsa verdiği yedek tabancasının şarjörünü kontrol etti. Pierce yavaş giden bir arabayı sollayıp gaz pedalına yüklendi.

“Peki bu Kelly Parker denen kadın ne diye Jo Harper takma ismini kullanıyormuş? Birinin, ziyaretçi kartındaki resmi görüp mahkûmları görmeye gelenin bir kadın olduğunu anlayacağını bilmesi gerekirdi.”

“Kartlar ucuz kullan-at türünden, ziyaretçi geri getirdiğinde genelde çöpe gidiyor. Hapishanenin fotoğrafların dijital kaydını tuttuğundan haberi yoktu sanırım. Eminim yalnızca kayıt defterini düşünüp onu bulamayacağımız bir takma ismin yeterli olduğunu sanmıştır. Ayrıca Devlin'e tuzak kurduğu için, sırf onu sinirlendirmek için neden arkadaşlarından birinin sıkça kullandığı takma bir ismi kullanmasın ki?”

“Olabilir. Mahkûmlarla bağlantısı neymiş? O adamları neden ziyaret ettiğini biliyor musunuz?”

“Uygun adayları arıyordu belki de. Arka planda kalabilmek için kirli işlerini yaptırarak birilerine ihtiyacı olacağını biliyordu.

Yakın zamanda aradığı niteliklere uygun kimlerin hapisshaneden çıkacağını belirlemek için bir araştırma yapmış olabilir. Şiddet uyguladığı kanunen kanıtlanmış ve kolayca yönlendirebileceği nitelikteki sabıkalıları bulmak için gelmiş olabilir. Ziyaret ettiği bütün mahkûmlar arkadaş olduğuna göre demek ki önce içlerinden birini seçti, o da diğerlerini tavsiye etti. Bu mahkûmlarla ilgili bir şey daha var. Devlin'in nişanlısı da şartlı tahliye ile salıverilmiş olan bir sabıkalı tarafından öldürülmüş. Bugün Devlin'in peşine düştüğü adam, Arianna öldürülmeden önce bu sabıkalıyı arabasına alırken görüntülenmiş. Fotoğrafını gördük. Kelly pis işlerini yaptırmak için sabıkalıları kullanma konusunda bu kadar rahat olduğuna göre Arianna'nın cinayetini de o ayarladıysa hiç şaşırmam."

Pierce eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bütün bunlar korkunç bir kâbus. Kardeşimin gerçekten bir suikastçı olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Emily omuz silkti. "Şu anda önemli olan tek şey oraya zamanında varıp Devlin'e Kelly'nin kurban olmadığını söyleyerek bir tuzağın içine yürümesini engellemek."

Pierce'm direksiyonu tutan ellerinin eklemleri bembeyaz oldu. "Aslında bazı şeyler şimdi aydınlanıyor, mesela yangının çıktığı gece üzerinde neden silah olduğu gibi. Ve sonrasında neden Austin ve diğerlerinin durumunu öğrenmek için hastaneye hiç gelmediği gibi. Bütün bunları bana anlatmış olmanızdan hiç memnun olmayacak sanırım."

"Bence öfkeden deliye dönecek. Beni arkada bıraktığı için hak etti bunu."

Pierce sırtıttı. "Kardeşimin sizden neden bu kadar hoşlandığını anlamaya başlıyorum. Kesinlikle sıkıcı bir insan değilsiniz."

Emily silahı beline taktı. "Benden hoşlandığını da nereden çıkardınız?"

“Alex’in evine gelip Carolyn’dan bahsettiğiniz gece pek belli olmamıştı ama yangın gecesi size nasıl baktığını gördüm. Size gerçekten değer vermeseydi o kadar endişelenmezdi. Neden sordunuz? Bundan şüpheniz mi var?”

“Babanız ve kardeşlerinizin durumu nasıl?”

“Konuyu değiştiriyorsunuz demek ha? Anlaşıldı. Braedon iyi. Taburcu oldu bile. Alex’in de durumu iyi. Doktorlar neden kalp krizi geçirdiğini bir türlü anlayamadılar. Hiçbir kalp sorunu yoktur çünkü. Ev tekrar inşa edilene kadar, benim ya da Matt’in evine gitmeden önce birkaç gün daha müşahade altında tutacaklarmış.”

Emily’nin içinde Ace’in, Alex’in bu sözde kalp krizini geçirmesine sebep olacak bir şey yaptığına dair bir his vardı ama Devlin’le bu konuyu konuşacak vakitleri olmamıştı. Hayatlarını kurtarmak için kaçırmaktan ve kurtarılmaya ihtiyacı bile olmayan bir kadını kurtarmak için koşuşturmaktan başka bir şey yapamamışlardı.

“Peki ya Austin? O geceden sonra Devlin ondan hiç bahsetmedi. Katili ararken dikkatini dağıtmasın diye bu konuyu düşünmemeye çalışıyor galiba ama kardeşini çok sevdiğini biliyorum.”

Pierce’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Austin yaşam savaşı veriyor. Yanık merkezinde, durumu hâlâ sallantıda.”

“Çok üzüldüm.”

Pierce başını salladı. “Bu Kelly Parker denen kadının şu Jackson Adası adlı yerde olacağından emin misiniz? Ya da gittiğimiz yerin tahmin ettiğiniz yer olduğuna?”

“Devlin, Jackson Adası’nın şehrin kuzeyinde olduğunu söylemişti. İnternette bir emlak danışmanlığı sitesinin veritabanında arama yaptım ve Gage’in buralarda sahip olduğu tek mülkün bu gittiğimiz yer olduğunu buldum. Neden Kelly’nin orada olduğuna gelince, bilmiyorum ama mantıklı geldi.”

“Jo Harper takma adından dolayı mı?”

“Hayır. Kelly, Shannon ve Nancy’nin ölümlerini Devlin’in üstüne yıktığı için. En iyi arkadaşının ölümünü de onun üstüne yıkarak bu işi bitirmesi gayet mantıklı bence. Jackson Adası’nı biliyor. Buranın her yere uzak olması bu yeri Kelly için daha da mükemmel kılıyor. Tek yapması gereken Gage’i arayıp orada tutulduğuna dair ağlak bir masal anlatıp onu adaya çekmek. Adam kendi ayaklarıyla tuzağa giriverecek.”

“Bir dakika. Gage orada oturduğuna göre buna inanmaz. Kimsenin Kelly’yi kendi evinde tutsak etmediğini bilir herhâlde.”

“Orada yaşıyor olsa sizinle aynı fikirde olurum. Ama rehberdeki resmî adresi doğruysa ev dediği yer Jackson Adası değil. İnanın bana —her açıdan inceledim olayı. En mantıklı gelen şey bu.” dedi Emily.

“Ve Devlin’in de, katil olduğunu sandığı arkadaşı Gage’i aramak için oraya gideceğini düşünüyorsunuz.”

“Evet. Belki ilk önce oraya gitmeyebilir. Gage’in bir sürü evi var. Ama sonunda oraya da gidecek.”

“Pekâlâ, haklı çıkacağınızı ve kardeşim gelmeden oraya varabileceğimizi umalım ki böylece onu durdurabilelim. Yine de destek almadan oraya gitmek hoşuma gitmiyor. Ama Devlin’in bunu istemeyeceğine eminsiniz. Onu öldürmek için karar çıkarmış olmalarına rağmen hâlâ çalıştığı şirketi korumaya çalışmasına inanamıyorum.”

Emily, artık Devlin’in EXIT’i korumayı umursadığını pek sanmıyordu. Bu konudaki tavrını gerçekten de bilmiyordu. Ama kendi amacının Devlin’i her şekilde korumak olduğunu biliyordu —bu da ölmesini ve hapse girmesini engellemek demektir. Eğer buraya polisleri getirip Devlin’in Gage’i öldürmeye çalışırken yakalanmasına sebep olursa Devlin’in bir daha asla hapisten çıka-

mayacağını biliyordu.

Emily elinde olmadan tuhaf tuhaf güldü. Çizgiyi ne zaman bu kadar aşmıştı da kanunun diğer tarafındaki bir adamı böylesine korumaya çalışıyordu?

Pierce bir yan yola daha girdi. Artık şehrin epeyce dışına çıkmışlar, iyiden iyiye ormanın içine girmişlerdi.

“Devlin bu işe nasıl bulaşmış?” diye sordu, belli ki hâlâ Emily’nin anlattıklarıyla barışamamıştı. “Benim birlikte büyüdüğüm kardeşim, tanıdığım kadarıyla asla kiralık bir katil olmayı kabul etmezdi.”

Emily, Devlin’in başarılarını, yıllardır kaç kişiyi kurtardığını anlatıp övünmek istiyordu ama bütün bunları Pierce’a anlatmak ona doğru gelmiyordu bir türlü. Bunları Devlin’den, onun sözleriyle dinlemeliydi.

“Kardeşiniz, onurlu ve iyi bir adam. Her şeyi öğrenmeden onu yargılamayın.”

“Güzel söylediniz, dedektif. Kardeşimin bir açıklama yapmasını sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Birlikte tehlikeli bir işe girişip hayatımızı ortaya koyduğumuza göre bana Emily diye hitap etseniz daha iyi olacak, sanırım.”

Pierce gülümsedi. “Aynen.”

“Ben de mi size Emily diye hitap edeyim?” diye dalga geçti Emily.

“Ah, hayır. Pierce demen yeterli. O değil de, kardeşimi yalnızca birkaç gündür tanıyan biri olarak Devlin’in karakterinden ne kadar da emin konuşuyorsun.”

Emily hayretle başını iki yana salladı. “Hiç birkaç gün gibi gelmedi bana.”

Pierce sert bir virajı almak için yavaşladı. Ormanın içine doğru neredeyse tek şerite düşen yolun etrafındaki ağaçlar sık-

laşmaya başladı. “Bu Kelly Parker denen kadının Devlin’e tezgâh kurmak için neden bu kadar zahmete girdiğine dair bir fikrin var mı? Neden kardeşimi yok etmek istiyor?”

“Zaten bütün sorun da bu ya. Hiçbir fikrim yok.”

Devlin’in direkt buraya geleceğine dair teoriye gelince, Pierce’in döndüğü uzun girişin kenarında duran cip bu teoriyi hemen kanıtlamıştı. Şoför kapısı açıktı ve arka camda bir kurşun deliği vardı.

“Yetişememişiz. Biz gelene kadar çatışmaya girmiş bile. Geç kalmış olabiliriz.” dedi Pierce.

“Sanmam. O arka cam delindiğinde ben de arabadaydım bugün.”

Pierce irkilerek arabayı, cipin yanında sık bir ağaç topluluğunun gölgesinin altında durdurdu. Arkalarındaki ormanlık alan sanki sonsuza dek uzuyor gibi görünüyordu. Önlerinde, diz boyu otları ılık meltemde dalgalanan, dönümlerce arsa uzanıyordu. Beş yüz metre kadar ileride ise inanılmaz büyüklükte iki katlı bir çiftlik evi duruyordu.

Emily arabanın iki yanındaki ağaçları incelerken tabancasını çekti. “Görünmeden eve kadar gitmenin yolu yok. Bu iş çok çetin olacak.”

“Önden dalmak tam bir intihar olur. Orman arka tarafta eve daha yakın duruyor. Bize biraz korunak sağlar, hem de kaçmak gerekirse daha az mesafe katetmiş oluruz. Ayrılırsak, hem keşif yapmış oluruz hem de arka tarafta buluştuğumuzda gör-düklerimizi paylaşırız.”

“Daha iyi bir plan çıkmaz benden. Arka tarafta görüşürüz.”

Devlin’in otların içinden yaptığı acı verici derecede ya-

vaş, alçak sürünme onu verandanın yedi metre önüne kadar getirmişti. Henüz kimse ateş etmediği için görünmemeyi başardığını düşünüyordu. Neyse ki şehrin dışında bir mola verip zamanında bir kenara zulaladığı çantalarından birini almıştı da şimdi yanında işi bitirecek ekipmanı vardı —bir tabanca ve daha önce kaybettiği bıçak yerine yeni bir bıçak dâhil ihtiyacı olan şeyler yanındaydı. Dürbününü hareketliliğin olduğu ikinci katın sağ köşesindeki cama çevirdi.

Uzaktan Gage'in evi terk edilmiş görünüyordu ama Devlin nasıl bir cehennemın içine gireceğini kestirebilmek için yüksek bir ağaca yarıya kadar tırmanmıştı. Her pencereyi tek tek birkaç dakika izledikten sonra o son pencereye odaklanmış hem beklediği hem korktuğu şeyi görmüştü: Kelly ellerinden, yatağın ayaklarından birine bağlanmış yerde oturuyor, yüzü kan revan içinde vücudundaki bütün kesiklerden kan damlıyordu.

Ve Gage elinde bir silah, onun önünde ileri geri volta atıyordu.

Ancak Devlin'in kafasını karıştıran şey Gage'in de neredeyse Kelly kadar yara bere içinde olmasıydı. Acaba Gage, Kelly'yi kaçırdığından beri başka yerde tutuyordu da buraya yeni mi getirmişti? Eğer öyleyse, belki de Kelly bağlarından kurtulup bir silah bulmuş ve Gage onu tekrar bağlayana kadar bir süre kapışmışlardı. Gördüğü şeylerden çıkardığı kadarıyla buna başka mantıklı bir açıklama getiremiyordu.

Gage'in yüzündeki öfkeye bakılırsa Kelly fazla yaşamazdı. Devlin, Gage ne zaman pencerenin önünden geçse durarak, sürünüşünü onun attığı voltaya göre zamanlıyordu. Artık hedefine bir koşu kadar uzaktaydı. Otların arasında sürünürken düşürüp düşürmediğini kontrol etmek için kemerindeki bıçağını ve belindeki tabancasını yokladı. Sonra cebinden maymuncuğunu

çıkardı ve bir süre bekledi. Gage tekrar pencereden geçti. Devlin fırlayıp verandaya doğru koşmaya başladı.

Emily, Devlin'in uzun otların arasından ön verandaya doğru çılgınca atılışını izlerken heyecandan tırnaklarını bir ağaç kabuğuna geçirdi. Buraya gelmeden önce bir yerlerde durup gerekli aletlerini almış olmalı diye düşündü çünkü Devlin kilidi birkaç saniyede açıp evin içine doğru gözden kaybolmuştu.

Onun hemen üstünde, ikinci katta sağ köşedeki pencerede biri ileri geri yürüyüp duruyordu. Ancak şimdi Emily evin sol tarafındaki ağaçlığın içinde olduğu için bunun bir erkek mi yoksa kadın mı olduğunu seçemiyordu. Gage içeride miydi? Peki ya Kelly? Devlin, Gage'e karşı tetikte olacaktı ama Kelly'ye de dikkat etmesi gerektiğini, onun bu olayın mağduruymuş gibi yaptığını ama aslında öyle olmadığını bilmiyordu. Emily'nin bir şekilde onu uyarması gerekiyordu.

Anlaştıkları gibi evin etrafını dolaşıp Pierce ile buluşmalıydı. Fakat Devlin'in çoktan içeri girdiğini bilmek onu umutsuzluğa sürüklüyordu. Yardım etmek için ona zamanında yetişemedikten sonra tedbirli olmanın ne anlamı kalırdı ki?

Şimdi fırlayıp koşmaya başlasa bu diz boyu otları geçmesi ne kadar sürerdi acaba? Koştuğu süre boyunca savunmasız ve açıkta kalırdı. Pencereden dışarı bakan herhangi biri onu görebilirdi. Devlin gibi alçak sürünme yapsa bu sefer de çok zaman alırdı.

"Pierce!" diye seslendi alçak sesle. Sesin burada nasıl çıkacağından emin değildi ve evin içindeki her kimse onu uyandırmak da istemiyordu. "Pierce."

Cevap gelmedi. Duyamayacak kadar uzakta olmalıydı.

Daha fazla beklemeye hiç niyeti yoktu. Koşup şansını denemeliydi.

Tam ağaçların bittiği çizgiyi geçecek adımı atıyordu ki sol tarafından bir çatırtı koptu. Geriye dönerek kendini yere attığı anda tabancasını çekip önüne doğrulttu.

Devlin elinde silahı üst kattaki koridorda eğilerek süzülüyor, her kapının başında durup dinleyerek bir sonrakine geçiyordu. Yüzeyi granitten yapılmış dekoratif bir masanın etrafını dolaştıktan sonra tekrar duvara yapıştı. Şu ana kadar evde kimseyle karşılaşmamıştı ama Gage ya da sabıkalı arkadaşlarından biri ortalarda dolanırsa diye tetikte duruyordu. Ya da Ace, kim bilir, her şey mümkündü. Ama neyse ki en azından Emily için endişelenmesi gerekmiyordu. Onun Pierce'in korumasında güvende ve beladan uzakta olduğunu biliyordu.

Koridorun sonundaki kapının arkasından birtakım sesler geliyordu ama Devlin ne dediklerini anlayamıyordu. Tam kapının arkasına gelene kadar eğilerek sessizce yürümeye devam etti. Sırtını duvara verip silahını tavana doğrulturken diğer eliyle de kapının koluna uzandı.

"Hayır, Gage, yapma!" diye bağırdı Kelly.

Bir yumruğun ete ve kemiğe vurulduğunda çıkardığı tuhaf ses odada yankılandı.

Kelly'nin boğazında tıkanan çığlığı iniltiye dönüştü. Devlin yüzünü ekşitti ama içeri girmedi. Henüz erkendi. Ölürse Kelly'ye yararı dokunmazdı. Gage'in nerede durduğunu bilmeden körlemesine içeri koşması aptalca bir hamle olurdu. Kelly'nin acı dolu sızlanmalarına kulaklarını tıkayıp kapının kolunu metodik bir şekilde sonuna kadar hafif hafif çevirdi.

Kapıya doğru yaklaşan bir ayak sesi duyuldu. Gage onu duymuş ya da kapının kolunun döndüğünü görmüş müydü acaba? Devlin kıpırtısız, hiç hareket etmeden, nefes bile almadan durup dinlemeye koyuldu. Sonra ayak sesleri kapıdan uzaklaştı.

Devlin tuttuğu nefesi yavaşça verdi. Hayır, Gage onu duymamıştı. Yine volta atıyordu, muhtemelen yine pencerenin önünde ileri geri yürüyordu ki bu da ne kadar gergin ve ne kadar öngörülemez bir ruh hâli içinde olduğunu gösteriyordu. Bütün infazcıların kanun gibi uyduğu bir ilkeyi ihlal ediyordu: pencereden uzak dur. Eğer Devlin'in yanında bir tüfek olsaydı ve bu yönde bir niyeti olsaydı ağaçların oradan bile iyi bir atışla onu keklik gibi avlayabilirdi. Ama ne tüfeği vardı ne de öyle bir niyeti.

Gage'i öldürürken gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Gage'in, Arianna'nın katilini hapishaneden alırken çekilen fotoğrafını gördükten sonra öfkeden gözü dönmüştü. O an tek istediği şey eski arkadaşını bulup nişanlısının ölümünün intikamını almaktı. Ancak bu, garajdan çıkana kadar sürmüştü. Arabayla sokağa çıktığı anda Emily'den başka bir şey düşünemez olmuştu. Onu bir kere sığınakta yalnız başına bırakmış ve bu neredeyse hayatına mal olmuştu.

Evden çıkmasın diye derhâl aramış sonra da her ne kadar EXIT ile ilgili hiçbir olaya ailesini karıştırmayacağına dair kendine söz vermiş olsa da bir kere daha Pierce'i aramıştı. Emily'nin güvenliğini başka kimseye emanet edemezdi. Ardından, Arianna ile ilgili korkunç gerçeği öğrendiği için onu düşünerek hatırasını yâd edeceğine Emily'yi düşündüğü için sonraki on dakikayı suçluluk hissiyle geçirmişti.

Kes şunu. Dikkatini topla. Görevine odaklan.

İçerisi, Gage'in ayak sesleri dışında yine sessizliğe gömülmüştü. Devlin her ayak sesinin zamanını hesaplayıp her adımı

saydı. On adım, dönüş. On adım, dönüş. Gage'in temposuna uyarak kapıyı yavaş yavaş itmeye başladı. On adım, *it*, dön. On adım, *it*, dön. Kapı tam üç santim açılana kadar her saniye bir dakika gibi gelmişti.

Kapının kolunu en başta nasıl dikkatle çevirdiyse bu sefer de diğer tarafa doğru aynı dikkatle çevirip elini usulca geri çekti. Şu ana kadar Gage'i uyandıracak hiçbir ses çıkmamış hafifçe açılmış kapının da farkına varan olmamıştı.

Eğilip yüzünü kapının aralığına yaklaştırdı. Gage silahı elinde kendi kendine mırıldanıp duruyordu. Kelly yerde, bilekleri yatağın ayağına naylon bir iple bağlanmış oturuyordu. Kot pantolonu yırtılıp parçalanmış, üstü kara lekelerle dolmuştu. Kan lekesi olduğu belliydi. Gömleği, daha doğrusu gömleğinden geriye kalanlar paramparça bir şekilde belinden aşağı sarkmış, üzerinde yalnızca sütyenle öylece oturuyordu. Karnındaki ve kollarındaki kıpkırmızı kamçı izlerinden gömleğinin neden lime lime ayrıldığı anlaşılıyordu. Devlin birkaç metre ileride yerde duran kamçıyı görünce tahminlerinin doğru olduğunu anladı.

Gördüğü şey midesini bulandırdı, boğazı düğümlendi, neredeyse nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı. Gage'in bu kadar zalim olduğunu hiç bilmiyordu. Ama sonuçta bu adamı hiç tanıyabilmiş miydi ki acaba? On yıldan fazla bir süredir arkadaşymış gibi davranan bu adam bu arkadaşlığa öyle haince, öyle şeytanca başlamıştı ki insanın aklı almıyor, asla aklına gelmeyecek soruları aklına getiriyordu.

Arianna'yı öldürtürken kendi başına mı hareket etmişti mesela?

Ya da sırf Gage, ailesinin canını yakabilsin, bıçağı daha da derine sokabilsin diye Carolyn kazada ölmemişti de cinayete mi kurban gitmişti mesela?

En kötüsü de Devlin hâlâ neden Gage'in kendisinden, ailesine zarar verecek kadar nefret ettiğini bilmiyordu.

Gage pencerenin önünde yürümeyi bırakıp Kelly'ye döndü ve yavaşça silahını kaldırdı.

Devlin kapıyı itip içeri daldı. "Bırak silahı!"

Gage bir anda ona döndü.

Kelly şok içinde ciyakladı.

Devlin tetiği çekti. Silah sesi küçücük odada sağır edici bir gürültüyle patlayarak duvarlarda ve tahta zeminde yankılandı. Gage'in elinden fırlayan silah yerde kayarak pencerenin altına kadar gitti. Gage parçalanıp kan revan içinde kalan elini diğer eliyle tutup korkunç bir acıyla bağırarak dizlerinin üstüne çöktü.

Devlin odanın içinde yürüyüp Gage'in önüne gelirken çığlıkları sızlanmaya dönüştü. Gage'in acıyla bakan gözleri Arianna'ya asla göstermediği merhameti dileniyordu şimdi. Parçalanmış elini göğsüne tutarak kekeliyor, hıçkırıyordu.

"Devlin!" dedi boğazı tıkanarak, "Lütfen—"

Devlin silahının kabzasını onun yüzüne geçirdiği an kırılan bir kemiğin sesi yankılandı. Gage darbenin etkisiyle dönerek yere yığıldı. Boğuk çığlıkları odayı doldurdu. Devlin yavaşça yürüyüp onun önünde diz çöktü.

Gage'in kırılan burnundan akan sümükler, yarılmış dudagından akan kanlara karışıyordu. Ön dişlerinden biri kırılmış, tuhaf bir açıyla yarık dudagından dışarı çıkmıştı.

"Lifffeen!" dedi Gage boğuk ve bir kelimeyi bile doğrultmaktan aciz bir şekilde. "Liffeenn!"

Devlin tabancasının namlusunu eski arkadaşının iki kaşının arasına bastırdı. "Sadece bir tek şöyle bana Gage. Arianna'yı öldürtmen için o piçi tutmanı sana Cyprian mı söyledi yoksa buna sen mi karar verdin?"

Gage'in gözleri büyüdü. Şu ana kadar korkmuş gibi görünen Gage şu anda dehşet içindeydi. Ne olacağını biliyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatıp hıçkırıklara boğuldu ve parçalanan elini bir bebek gibi göğsüne bastırdı.

Devlin tabancasını çekip Gage'in ağzına o kadar sert bir şekilde soktu ki namlu gırtlığına kadar girdi.

Gage boğulur, öğürür gibi sesler çıkararak sağlam koluyla Devlin'in göğsünü dövüyor, bıçare bir şekilde itmeye çalışıyordu.

"Emri Cyprian mı verdi?"

Kanlı salyalar Gage'in çenesinden yere damlıyordu. "Efett, efeet." diye tıkandı.

Devlin silahını Gage'in ağzından çıkarıp namlusunu Gage'in pantolonuna sildi. "Bu evet mi demekti? Emri Cyprian mı verdi?"

Gage güçlü bir baş hareketiyle onu onaylarken uzun bir salya gömleğine damlıyordu.

Kelly'nin boğazından bir ses geldi.

Devlin dönüp ona baktı. Gage'in Arianna'nın ölümündeki rolünü itiraf ettirmeye öyle bir konsantre olmuş, öylesine öfkelenmişti ki Kelly'yi tamamen unutmuştu. Kelly'nin gözleri korkudan kocaman açılmış, yüzü o kadar solmuştu ki neredeyse yarı saydam bir hâle gelmişti. Yere yığılmış kekeleyen, inleyen Gage'e bakarken bedeni titriyordu.

Kan, ter ve sidik içerisini leş gibi kokutmuştu. Kelly'nin dehşet içindeki gözleri şimdi Devlin'e döndü. Devlin'den, onu yatağa bağlayıp kamçılایan adamdan daha fazla korkuyor gibi bir hâli vardı. Korku içinde Devlin'e bakarken Gage kendi sidiğinden bir gölün içine yatmış hıçkırarak, ölen kız kardeşinin adını sayıklıyordu.

Devlin yavaşça yere çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı. Öfke nöbeti geçmiş, yerine bir boşluk gelip oturmuş ve tek bir

düşünce beyninin içinde dönüp durmaya başlamıştı.

Şu anda Emily onu görse onun hakkında ne düşünürdü acaba?

Parmaklarını dövmelerinin üzerinde gezdirip ona ne kadar hayran olduğunu, ne kadar iyi bir adam olduğunu mu söylerdi? Hayır. Ona, öldürdüğü adamlardan daha iyi biri olmadığını, yaptığı işi başkalarını kurtarmak için yaptığını düşünerek kendini kandırdığını ve aslında hiçbirinden daha iyi olmadığını söylerdi.

Haksız sayılmazdı belki de.

“Devlin?” Kelly sanki fısıldamak yerine sesli konuşursa Devlin onun canını yakacakmış gibi tereddüt içerisinde yumuşak bir tonda seslendi.

Tanrım, kendimden tiksiniyorum, diye düşündü Devlin.

Tabancasını kılıfına koyup Kelly’nin önüne çöktü. Kelly’nin gözleri kocaman açılmış temkinli bir şekilde Devlin’e bakıyordu.

Devlin ona güvence vermek için gülümsemeye çalıştı ama kimseye gösterecek güleryüzü kalmamıştı artık. “Canını yakmayacağım. Çok şey atlattın zaten, değil mi? Seni daha önce bulamadığım için üzgünüm. Ama artık her şey geçti.”

Belindeki bıçağı kılıfından çıkarıp Kelly’nin bileklerini yatağa bağlayan ipleri kesti. Sonra yukarı doğru uzanıp bir battaniye aldı ve omuzlarına doladı.

Kelly gülümseyerek teşekkür etti ve battaniyeye sıkı sıkı sarıldı.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu Devlin.

Kelly buna cevaben hemen ayağa fırladı. Başından geçtiğini düşündüğü bunca şeye rağmen gösterdiği kuvvet Devlin’i şaşırtmıştı.

“Diğer kadın nerede?” diye sordu Devlin. “Diğer odalar-

dan birinde mi?”

Kelly bir telaş Devlin’e baktı. “Diğer kadın mı?”

“Kaçan kadın, Virginia Hawley, tutsak üç kadın daha var dedi. Bu da sen ve Nancy’den başka bir kadın daha var demektir. Yanılıyor muyum?”

“Oh, eh, hayır. Bir kadın daha *vardı*. Zavallı kadıncağız.”

Kelly, oturmayı başarıp sidik gölünden uzağa duvarın yanına kıvrılmış olan Gage’e doğru salladı elini.

“Onu öldürdü, bu sabah. Korkunçtu... Çok korkunç.”

“Yancy, Kelwyii Yancy’i öldüüüdüüü.”

Kelly, Gage’e öfkeyle bakarak Devlin’in az önce kestigi ipi aldı. “Sapık akıl hastası.” dedi tükürür gibi. “Şunu bağlayayım da başka kimsenin canını yakamasın.”

“Bunun gerekli olduğunu sanmam.”

“İnan bana. Gerekli. Bu herif hâlâ çok tehlikeli. Sağlam bileğini yatağa bağlamalı.” İpin bir ucunu az önce kendi bağlı bulunduğu yatağın ayakından geçirip düğüm attı. Diğer ucunu alıp Gage’e doğru yürümeye başladı.

Devlin düğüme baktı. Yıllar önce Kelly’nin kendisine öğrettiği havalı düğümdü bu. Ne demişti adına? Üstten çift ilmekli düğüm. Düğümün kendi üstünden geçisi “X” şekli yaratıyordu.

Ya da yana çevirirsen bir haç.

Devlin’in gözleri kocaman açıldı. Silahına sarılmaya çalıştıysa da bir saniye kadar gecikmişti.

“Kusura bakma, Dev. Görev dışı faaliyetlerimde biraz özensiz davranınca bir kerize ihtiyacım oldu.”

Devlin ona bakakaldı, şoke olmuştu. Her şeyin arkasındaki kişinin Gage olduğuna ne kadar da emindi hâlbuki. Kelly’nin kendini kaçırılmış gibi göstereceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ta ki o Allah’ın cezası düğümü görene kadar. Yumruklarını sıktı.

“Görev dışı faaliyetler mi? Shannon mı? Nancy mi? Bu aralar da bundan mı zevk alıyorsun? Kadınları dövüp işkence ederek sonra da öldürerek mi orgazm oluyorsun? Neden, sende daha zayıf oldukları, kendilerini savunamadıkları için mi? Derdin bu muydu?”

Kelly’nin gözleri kısıldı. “*Zevk almak mı?* Hep benden daha iyi olduğunu düşündün. Asla anlayamadığın şeylerle ilgili yargıladın beni.”

Devlin, Kelly’den mümkün olduğunca uzağa, pencereye doğru kaçmaya çalışan Gage’e doğru salladı elini. “Buraya onu öldürüp bu cinayeti de benim üstüme yıkmaya geldin, değil mi? Ama önce küçük, sapıkça bir eğlence düzenlemeden olmazdı. Onu bağlayıp, dövdün ama o kurtuldu. Bu yüzden buraya geldiğimde senin ellerin bağlıydı. Bu yüzden onun tehlikeli olduğunu söyledin.”

“Günah çıkarmamı bekliyorsan, boşuna nefesini tüketme.” Kelly’nin silahı tutan elleri gerildi.

“Dur bir dakika!” dedi Devlin birkaç santim daha yaklaşmış biraz zaman kazanmaya çalışarak. “Cinayetlerini benim üstüme yıkmaya çalıştığını mı söylüyorsun yani? Neden? Amirimizle başın derde girmesin diye mi?”

“Şüphelenmeye başlamıştı.” Kelly omuz silkti. “Suçu üstüne atabileceğim bir keriz lazımdı.”

“Sırf yoldan saptığın ilan edilmesin diye beni suçlu göstermek için bu kadar ayrıntılı, alengirli planlar yaptığa inanmamı mı istiyorsun? Ne yaparsan yap Cyprian’ın sana ‘yoldan çıkmış bir infazcı’ damgası yapıştıracığını sanmam. Bunu yapmayacak kadar tapar sana.”

Kelly homurdandı. “Beni gözünde fazla büyütmüşsün. Ben bile Cyprian’ın misillemelerinden muaf değilim.”

Gözünde bir parıltı oldu, yalan söylüyordu. Cyprian,

Kelly'nin başka kadınları dövüp öldürme gibi bir fetişi olduğunu biliyor muydu acaba? Yoksa görmezlikten mi geliyordu? Eğer öyleyse neden Kelly'nin cinayetlerine dikkat çekip bunları Devlin yapmış gibi gösterecekti ki?

“Ölmemi istiyordun madem, neden direkt öldürmedin beni? Çok daha basit olurdu.”

Kelly yine homurdandı, küçümseyerek, “Tabii, sonra EXIT'teki bütün infazcılar bunu kimin yaptığını bulmaya çalışsın, değil mi? Bir hafta bile yaşatmazlardı beni. Seni öyle kötü göstermeliydim ki öldüğünde kimse umursamamalıydı.”

Devlin tek kaşını kaldırdı. “Sen de beni tezgâha getirmeye, o sapık cinayetlerini işleyen benmişim gibi göstermeye karar verdin.”

“Sapık cinayetlerim öyle mi?” dedi Kelly tükürür gibi. “Senin suçlarına ne demeli? Sen EXIT veritabanının şifresini kır, sonra da bunun yanına kalacağını san, oh ne güzel.” Gözleri korkunç bir biçimde büyüdü. Belli ki bunu Devlin'e söylemeye niyeti yoktu.

Kelly'nin bu söyledikleri Devlin'de şok etkisi yarattı. “Kelly, tüm yaptığım işimi daha iyi, daha az riskle yapabilmek için birkaç dosya indirmektir. O EXIT dosyalarında uğruna beni öldürmeni gerektiren başka bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Cyprian'ın sakladığı şey nedir?”

“Asla öğrenemeyeceksin.” Kelly silahı hafifçe kaldırarak Devlin'in kafasına doğrulttu.

Devlin sol yumruğunu Kelly'nin kolunun altına vurup silahı onun elinden almak için hamle yaptığı anda Kelly dans eder gibi geriye doğru hareket edip döndü ve bacağıyla Devlin'in kurgularına vurdu. Devlin'in kurşungeçirmez yeleği tekmeyi bir miktar emse de darbenin gücü onu sendeleyerek birkaç metre geriye doğru attı. Devlin dişlerini gıcırdatıp son derece yavaş bir şekilde elini beline doğru götürdü.

Kelly güldü. “Gerçekten Devlin, o küçük numaranı unuttuğumu mu sanmıştın yoksa? Koluma vurup silahımı kapacaktın ha?” Bir raund daha dövüşmek isteyen bir boksör gibi ayaklarının ucunda sekmeye başladı. “Yeni hareket yok mu?”

“Silahı bırakıp bir bak bakalım, var mı yok mu görürsün.”

Birazcık daha. Devlin’in eli neredeyse gerekli pozisyonu almıştı.

Kelly silahını salladı. “Seni vuracağımdan mı korkuyorsun? Bak sen şu işe. Korkunç Devlin beyimiz bir kadından korkar olmuş. Yoksa başka bir şey mi var? Belki de yıllar önce suratıma çarptığın o kıymetli kuralındır ha, ne dersin —asla bir kadının canını yakmam.”

Devlin bir anda bıçağını çekip tek, kesintisiz ve yumuşak bir hareketle Kelly’ye fırlattı.

Kelly çığlık atarak yatağa doğru sendelerken karnına gömülen bıçağın kabzasına yapıştı.

“Kuraldan ziyade prensip diyelim.” Devlin ona doğru koştu ama Kelly tabancayı savurup tekrar ona doğrulttu.

Bam! Kelly’nin göğsü öyle bir patladı, etraf bir anda öyle bir kan gölüne döndü ki bu sahneyi bir korku filmi hayranı görse yüzünü buruştururdu. Bir bez bebek gibi devrilerek kapının yanına kadar yuvarlandı ve cansız bedeni oraya yığıldı kaldı.

Devlin şok içinde odanın karşı tarafına baktı. Gage pencerenin yanında, Devlin’in daha önce elinden düşürdüğü tabanca elinde, dizlerinin üstünde oturuyordu. Kahretsin. Devlin, Kelly’nin dikkatini dağıtmasına izin vermişti, yoksa o silahı unutmaz oradan alırdı. Gerildi, Gage’in üzerine atılmaya hazırlanıyordu ki Gage tabancayı yere atıp ayağa kalktı.

“Kellyiii Yancy’yii öldüdüü...” dedi az önceki sözlerini tekrar ederek.

Devlin bu sefer Gage'in ne dediğini anladı.

"Nancy'yi Kelly öldürdü, değil mi? Bunu demeye çalışıyorsun."

Gage, gözyaşları şişmiş yanaklarından süzülürken başıyla onayladı. "Afhedeysiii, Eiyennea'yı öldüüüü. Afyedesiiii Ace ijiin."

Arianna'nın ölümü için beni affet, Ace'in yaptıkları için.

Devlin elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gage yüzünden nişanlısı korkunç bir şekilde ölmüştü ve yine Gage kız kardeşini Devlin'in öldürdüğünü düşündüğü için sapık Ace'i ailesinin üstüne salarak neredeyse hepsini yok etmeye çalışmıştı. Devlin ondan nefret etmeliydi ama şu anda hissettiği tek şey acıma duygusuydu.

Emily onun infazcı karakterini yerle bir etmişti.

"Haydi seni bir hastaneye götürelim."

Gage'in yüzünde pişmanlık dolu bir rahatlama belirdi, gülümsemeye çalışırken sahibinden tatlı bir söz ya da kafasını okşamasını bekleyen bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Ama kan içindeki dişsiz gülümseme teşebbüsü yamulmuş yüzünü daha da korkunç bir hâle getirmişti.

Devlin kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Öne doğru bir adım attı.

O anda Gage'in arkasındaki cam patlayarak parçalandı.

Ve aynı anda Gage'in kafası fazla olgunlaşmış bir karpuz gibi patladı ve cansız bedeni yere yığıldı.

Bir kurşun daha havayı yarıp geçerken Devlin kendini yere atarak duvara siper etti. Sürünerek gitti ve Kelly'nin elinden silahını, karnından da bıçağını çekip aldı. Dört ayak koridora kadar gitti ve granit masayı çevirerek arkasına daldı.

Bir kez daha evin içine sessizlik çöktü. Ateş eden adam onu burada sıkıştırmadan çıkıp ağaçların oraya atmalıydı kendini ama kıpırdayamıyordu. Henüz erkendi. Kahretsin, bir dakikaya daha

ihtiyacı vardı. Dizlerini çekip başını arkasındaki duvara yasladı.

Kelly başına gelenleri hak etmişti. Cevapsız kalan sorular dışında ölümü onu hiç rahatsız etmiyordu. Mesela Cyprian onu öldürmeye degecek nasıl bir şey saklıyordu o dosyalarda? Hayır, Kelly'nin ölümüne üzölmüyordu. İşlediğı suçların bedelini öde-miştı. Ama Gage. Gözlerini sımsıkı kapadı ama yine de Gage'in bu dünyada yaşadığı o son korkunç anlar ve Devlin'in bu anlar-daki rolünün görüntüsü gözünün önünden gitmedi.

Gage'in yaptığı her şeye rağmen, onu soktuğı o durum-dan sonra ölüşünü görmek, Devlin'i hüznün ve utanç içinde bıraktı. Bir dakika kadar daha bekleyip duygularını acımasızca bir kenara attı. Daha sonra üzölür, küfreder belki bir şeyler kırardı. Ama şu anda hayatta kalmaya odaklanmalıydı. Çünkü dışarıda bir yerlerde onu öldürmeye çalışan birisi vardı.

Ve kim olduğuna dair gayet iyi bir fikri vardı: Ace.

Koridordan devam edip merdivenlerden aşağı süzöldü. Merdivenlerin yarısına gelmişti ki tiz ve acı dolu bir çığlık sessizliği yırttı. Çok uzaktaydı, hatta neredeyse duyamayacağı kadar uzak-taydı ama yine de duyduğu şey kanını dondurmuştu. Hayır, bu o olamazdı. O, şehirde güvendeydi ve korunuyordu. Öyle değil mi?

Devlin merdivenleri ikişer ikişer inip resmen uçarak aşağıdaki duvara kadar indi ve dinleyerek beklemeye başladı.

Çığlık kalbine saplanan bir bıçak gibi tekrar duyuldu.

Of, Tanrım. Lütfen olmasın. Emily de burada olmasın.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Emily'nin, kollarından arkasındaki ağaca bağlandığı için omuzlarında hissettiği acı, yanağındaki yanığın verdiği zonklamayla karşılaştırılamazdı bile. İşkencecisi neredeydi acaba şu anda? Ace açıklığın karşısındaki ağaçların orada mı gizleniyordu yoksa? Devlin'i öldürebilmek için onu kurtarmaya gelmesini mi bekliyordu?

Evin yanındayken Ace'in arkasından gelip silahını kafasına dayayıp elindeki tabancasını aldığına hâlâ inanamıyordu. Devlin'e ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki iş işten geçene kadar etrafındaki ormanı unutmuştu. Ace, silahını alıp onu ağaca bağladıktan sonra tüfeğiyle daha önce hareketlenme gördüğü pencereye nişan almış ve Emily bunu yalnızca seyredebilmişti.

Bir süre sonra da ateş etmiş, yüzündeki gülümsemeden Emily, onun Devlin'i vurduğunu sanmıştı. Ancak sonra birden tüfeği indirip öfkeden deliye dönmüş bir suratla yanındaki ağaca vurup kabzasını kırmıştı. Ardından parçalanan silahı yere atıp Emily'ye pis pis bakmıştı.

Ace'in bu kadar öfkelenmesini gerektirecek tek bir şey olabilirdi. *İkinci* atış Devlin'e yapılmış ama Devlin tam zamanın-

da menzilden çıkmıştı. Emily dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamamıştı.

Sonra Ace çakmağını çıkarmıştı.

Emily bağırmak istememişti, çünkü Ace'in, Devlin'i dışarı çekmek için bu işkenceyi yaptığını biliyordu. Ancak o kor ateşin verdiği ızdırap sinir uçlarında patlama yapmaya başlayınca irade gücü bir noktada sessizliğini bozmasını engelleyememişti. Ace onu ormanın içine doğru çekerek bu açıklığa kadar getirip yeniden bağlamış sonra da ortadan kaybolmuştu.

Devlin'in izlerini bu açıklığa kadar takip edeceğini mi sanıyordu? Devlin onun bağlarını çözmek için eğildiğinde onu sırtından vurmayı mı umuyordu?

Buchanan ailesi şu son birkaç günde çok acı çekmişti. Kaderlerinde bir tane daha ama çok daha kalıcı bir kaybın acısını çekmek de mi vardı? Devlin'in acısını? Gözyaşları Emily'nin yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Ama bunlar acı gözyaşları değildi. Bunlar, birkaç gün öncesine kadar mümkün olabileceğini asla düşünmediği bir şekilde değer verdiği bir adam için döküğü öfke ve korku gözyaşlarıydı.

Kolundaki tüyler bir anda ürperdi ve cildi karıncalanmaya başladı. Ters giden bir şey vardı. Kuşlar, böcekler, hatta ılık meltem bile durmuştu, sanki bütün orman yakınlarda bir avcının olduğunu biliyormuş gibiydi. Devlin. Gelmişti. Emily bunu kalbinde, ruhunda hissetmişti. Ağaçların ve çalılıkların gölgesinde bir yerlerden onu izliyordu.

Beni kurtarmaya gelme sakın. Bana yardım etmeye kalkarsan seni öldürecek. Uzak dur.

Birden Devlin açıklığa doğru atıldı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki onu görmek neredeyse imkânsızdı. Yere atlayarak yuvarlandığı sırada başının üstündeki daldan aşağı yağmur gibi

kurşun yağmaya başladı. O anda dizlerinin üstünde dönerek tabancasını yukarı, kurşunların geldiği yöne doğru ateşledi.

Bir çatırtının ardından sağlam bir pat sesi gelince Emily, Ace'in tünediği yerden ya düştüğünü ya da atladığını anladı.

Devlin, bir elinde tabancası diğerinde bıçağıyla Emily'ye doğru koştu. Hemen dizlerinin üstüne çöküp onu ağaca bağlayan ipi tek hareketle kesti ve ölümcül bir yay çizerek derhâl dönüp silahını açıklığın diğer tarafına doğru ateşledi. Ateş etmeye devam ederken bir taraftan da Emily'yi ayağa kaldırdı.

“Koş, Em!”

Emily'nin daha fazla yüreklendirilmeye ihtiyacı yoktu. O, arkalarındaki ağaçlara doğru koşarken Devlin de geri geri koşarak ağaçlara varana kadar ateş edip onu korudu. Tam açıklığın diğer yanından bir yaylım ateşi daha geldiği anda Devlin dönüp Emily'yi kaptığı gibi bir ağacın arkasına itti.

Ve o anda yılan gibi tıslayarak sırtı gerildi ve yere düştü.

Emily derhâl ağacın arkasından fırlayıp Devlin'in silahını kaptığı gibi açıklığa doğru ateş ederek onu korudu. *Bam! Bam! Bam!*

“Dev, ağacın arkasına gelebilir misin?” Emily bir kez daha tetiğe asıldı.

“Kahretsin, Emily.” diye homurdandı Devlin. Ağacın arkasına geçerken Emily'yi belinden yakaladığı gibi yanına çekti.

Emily birden Devlin'i ağaca yaslanırken kendini de ona bakarken bulunca şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdı. Öyle rahat bir nefes almıştı ki, zevzek zevzek gülümsedi bir an.

“İyi misin? Seni vurduğunu sandım.”

Devlin'in gözleri büyüdü, hemen Emily'nin koluna yapıştı.

Emily başını indirip baktığında elindeki tabancayı Devlin'in karnına doğru tuttuğunu görüp kıpkırmızı kesildi. Elinde

bir silah olduğunu tamamen unutmuştu. Bir kez daha. Devlin hemen silahı başka yöne çevirdi.

“Bu konuda felaketim.” dedi Emily, Devlin silahı onun elinden alırken.

“Hayır, değilsin. Kurşun yeleşime isabet etti ama sen beni korumak için ateş etmeseydin daha hayati bir yerimden vurabilirdi. Çok iyi iş çıkardın, Em.” Usulca Emily’nin çenesini kaldırdı. Emily, Devlin’in, yüzündeki yanıkları ne zaman gördüğünü anlamıştı, çünkü Devlin’in yüzündeki ifadeyi görünce bütün tüyleri diken diken oldu. Asla onun düşmanı olmak istemezdi.

“O piç senin canını yakmanın bedelini ödeyecek. Çok canın acıyor olmalı. Başka bir yerini incitti mi?”

“Sadece yüzüm. Ben iyiyim. Beni ararken Pierce’i gördün mü bir yerlerde? Evin arkasındaki koruda buluşacaktık ama oraya gidemedim Ace’e yakalandım.”

Devlin tabancayı tutan ellerini o kadar sıktı ki eklemleri bembeyaz oldu. “Hayır, ben onu bulurum. Ve seni buraya getirdiği için de canına okurum. Ama önce Ace’in icabına bakmam gerek.” Cebinden bir şarjör çıkarıp Emily’nin tabancasına taktı. Sonra da tabancayı Emily’nin eline sıkıştırdı.

“Bir dakika, ne yapıyorsun? Başka bir silahın var mı?”

“Bu var.” Devlin ölümcül görüntüsüyle belinde duran, Emily’nin iplerini kestiği bıçağına tıklattı. “Ayrıca arkamda sen varsın. Ne ters gidebilir ki?”

Göz kırparak eğildi ve Emily’yi öptü. Yanık yerlerine dokunmamak için Devlin öylesine yumuşak, öylesine tatlı ve nazik bir şekilde öpmüştü ki dudaklarının büyüğü Emily’nin bütün acısını alıvermişti. Gözlerini açtığında ise Devlin gitmişti.

Yaşadığı şok derhâl öfkeye dönüştü. Devlin onu arkada bırakıp durursa onu nasıl koruyacaktı? Adamın ekip çalışmasın-

dan ya da birinden yardım kabul etmekten zerre kadar haberi yoktu. Çok uzun bir süredir yalnızdı. Birinin ona yardım etmesine izin vermeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Emily, Ace'in ne kadar acımasız ve vahşi bir adam olduğunu ilk elden öğrenmişti. O yüzden Devlin onun için hayatını tehlikeye atarken ya da Pierce bir yerlerde yaralı bir şekilde yatarken korkup oturacak değildi. Ancak herhangi bir patırtının ortasına da bodoslama dalacak değildi. Korkunun ya da adrenalinin onu kontrol etmesine izin vermeyecekti. Sakin olmalı ve odaklanarak her şeyi etraflıca düşünmeliydi.

Silahını yan tarafında sıkı sıkı tutarak, ormanın içerisinde Ace'in ya da Devlin'in nerede olduğunu gösterecek her şeyi gözetleyerek ve dinleyerek dikkatle yol almaya başladı.

Saat iki yönünden bir bağırtı koptu. Anında sesin geldiği yöne dönüp silahını iki elle sımsıkı tutarak nişan aldı.

Birden Ace ve Devlin birkaç metre ötesindeki bir çalılığın içinden kopup geldiler. İki boz ayı gibi kollarını birbirlerine geçirmişler, kontrolü ele geçirmeye çalışıyorlardı. Açıklığa doğru sendelediler.

Emily iki eliyle tabancasını sıkı sıkı tutmuş kolları nam-lunun hizasında bir fırsat bulduğunda ateşlemeye hazır bir şekilde arkalarından koşturdu. Ace'in koltuğunun altındaki kılıfta duran tabancayı görünce yüreği hop etti. Devlin'in bıçağı kılıfındaydı. İkisi de beklemedikleri bir anda karşılaşmış olacaktı ki silahlarını çekmeye fırsat bulamamışlardı.

Aşağı yukarı aynı boya ve cüsseye sahip olduklarından bir süredir kontrolü ele almak için birbirleriyle boğuştukları hâlde ikisi de henüz birbirlerine avantaj sağlayamamışlardı. Çıkardıkları homurtular ve küfürler açıklıkta yankılanıyordu. Devlin, elini Ace'in çenesinin altından çıkarıp kafasını yavaşça arkaya

doğru ters bir açıyla iterken pazuları iyice şişti.

Ace aniden dönerek Devlin'in tutuşunu bozdu. Sonra bir eliyle Devlin'i geri iterken diğeriyle silahına uzandı.

Birbirlerine çok yakınlardı. Emily ateş etmeyi göze alamıyordu.

"Devlin, saat dokuz yönünde tabanca!"

Devlin, ayaklarıyla Ace'in bacaklarına vurup onu süpüreerek ayaklarını yerden kesti. Ace, Devlin'in üstüne düşerken silahı düşüp yerde kaydı gitti. Birbirlerini iterek dört ayak üzerinde kaldılar, şimdi birbirlerine bakıyorlardı.

"Allah kahretsin, Buchanan. Uzun zaman önce, beni EXIT'ten attırmaya çalıştığın zaman öldürmeliydim seni." Ace, Devlin'in çenesine doğru bir yumruk savurduysa da Devlin eğilerek yumruğu savuşturdu.

Arkasından Ace'in karnına sağlam bir yumruk indirerek adamı iki büklüm bir hâle soktu. Hiç beklemeden aşağıdan yukarı çenesine doğru bir de aparkat çıkarınca Ace geriye doğru uçtu. Fakat Devlin ona doğru daldığı anda Ace yolundan çekilip ensesine sağlam bir çift yumruk indirince bu sefer de Devlin ileri doğru uçtu.

Emily silah elinde dudağını ısırıyordu. Devlin'e yardım etmek için ona bağırp geri çekilmesini, Ace'den uzaklaşmasını söylemek istiyordu. Ama bunların hiçbirini söyleyemiyordu. Dikkatini dağıtıp Ace'in avantajı ele geçirmesini sağlamak istemiyordu.

Devlin kafesten fırlayan bir boğa gibi kükreyerek Ace'in üstüne atlayıp kollarını ona doladı ve birlikte yere yuvarlandılar. İki infazcı homurdanarak, bağırarak birbirlerini yumrukluyorlar ne zaman biri kazanıyor gibi olsa diğeri kurtulup onu geri püskürtüyordu.

Bu kadar yakından silah işe yaramıyordu. Eğer Emily,

Devlin'e yardım etmek istiyorsa başka bir silaha ihtiyacı olacaktı. Silahı beline takıp açıklıktan çalılara doğru koşarak çalılığın içinde bir şey aramaya koyuldu, yardımı dokunacak ne bulsa razıydı. Orada, yerde, bir beyzbol sopası gibi uzun ve kalın, kırık bir dal parçası duruyordu. Bununla birine vurma düşüncesi bile Emily'nin midesini bulandırmıştı ama bu Devlin'i kurtarmaya yarayacaksa yapmak zorundaydı. Çarçabuk küçük dallarından temizleyip uydurmasyon sopasını alıp iki infazcıya doğru koştu.

Şimdi yine ayaktaydılar, yavaşlamışlardı ve göğüs kafesleri hararetle inip kalkıyordu. İkisinin de gözleri ve yanakları şişmişti. Ace'in alnı yarılmış, yüzü kan revan içinde kalmıştı.

Ace birden yerde duran tabancasına doğru bir hamle yaptı. Devlin de onun üstüne atıldı ama Ace çoktan tabancaya ulaşmıştı bile. Yine kontrolü ele almak için bir güreş başladı. Ace silahın namlusunu yukarı, Devlin'in kafasına doğru çevirdi.

Emily elindeki dalı kaldırıp onlara doğru koştu. Ama dalı savuramadan Devlin birden öne doğru bir hamle yaparak Ace'in omzuna vurdu ve silah aralarında gözden kayboldu.

Emily hemen aradan çekildi.

Sonunda Devlin aradan dizini çıkarıp güçlü bir şekilde Ace'i geriye iterek bu ayı güreşine bir son verdi. Hemen bıçağını kılıfından çekip geri çekildi. İki eli birden bıçağın kabzasındaydı.

Aynı anda Emily de elindeki dalı atıp silahını çekti.

Fakat Ace çoktan elinde tabancasıyla Devlin'e doğru dönmeye başlamıştı. Ace dönüşünü tamamlayamadan Devlin bıçağını onun sol baldırına gömünce tabanca zararsız bir şekilde üstlerindeki ağaçlara doğru ateş alıp, Ace'in acıyla çıkardığı çığlık sesini bile bastıramadı. Yere yığılıp kıvrılırken tabancayı elinden düşürdü.

Devlin bıçağı, Emily'nin midesini kaldıran ıslak bir vakum sesiyle Ace'in bacağından çıkarmadan önce güzelce çevirdi.

Sonra bıçağı iki eliyle Ace'in kafasının üstüne doğru kaldırarak son bir öldürücü darbeyi vurmaya hazırlandı.

"Dur!" Emily ve Ace aynı anda bağırdılar.

"Devlin" diye yalvardı Emily, "Lütfen yapma bunu. Silahsız bak. Şu an onu öldürmen nefsi müdafaa değil, soğukkanlı bir cinayet olur."

"Hayır, adalet olur." diye gürledi Devlin. Bıçağını daha da yukarı kaldırdı.

"Bir dakika." diye bağırdı Ace. Nefes nefese bacağına tutuyordu. "Dur bak ne diyeceğim. Eğer beni bırakırsan sana şeref sözü veriyorum bir daha asla aileden kimsenin peşine düşmem. Polisin de. Onu da rahat bırakırım. Yemin ederim."

Devlin acı acı güldü. "Şeref sözü mü? Ne şerefi lan? Sen daha en başta ailemin peşine düştüğünde yaptın şerefsizliği. Senin sözünün benim gözümde hükmü yok."

"Eğer beni öldürürsen ağabeyin de ölür." diye bağırdı Ace. "Şu anda yaralı. Ben yardım etmezsem yerini asla bulamazsın."

Devlin bir an tereddüt etti. "Yalan söylüyorsun." dedi hırslayarak.

"Hayır, hayır. Doğruyu söylüyorum." Ace yüzünü ekşitti, beti benzi atmıştı.

Emily, Ace'in yalan söylediğini sanmıyordu. Belli ki Devlin de pek sanmıyordu çünkü bıçağını indirmeye başlamıştı.

Devlin dizlerinin üstüne çöküp, Ace'in göğsüne oturdu ve bıçağı gırtlığına öyle bir dayadı ki adamın boynundan kan akmaya başladı. Ace yılan gibi tıslayarak bıçağın yaptığı basınçtan kurtulabilmek için başını geriye attı.

"Ağabeyim nerede?" diye sordu sert bir biçimde Devlin. "Söylemezsen ölürsün."

"Bu iş bu şekilde olmaz." dedi Ace sıktağı dişlerinin ara-

sından. “Kan kaybından ölmeden yaramı sarmama yardım et. Sonra nerede olduğunu söylerim.”

Devlin bıçağını biraz daha bastırdı.

Ace nefes nefese kıvranmaya başladı yerde. Devlin’in bıçağının altından çizgi çizgi kan akmaya devam ediyordu.

Adam ne yapmış olursa olsun Emily, oturup Devlin’in Ace’e işkence etmesini seyretmeye dayanamıyordu. Koşup Devlin’in yanına geldi ve tabancasını Ace’e doğrulttu.

“Artık bırakabilirsin. Ben tepesindeyim. Bir yere kaçamaz.”

Devlin birden Emily’nin sıkı sıkı tuttuğu silahı kapıverdi. Emily ne olduğunu anlayamadan Devlin silahı Ace’in ağzına sokuvermişti. Ace’in boğazından derin bir inilti gelirken yüzü acı içinde buruştu.

“Pierce nerede lan?” diye bağırdı Devlin.

“Lütfen!” diye yalvardı Emily. “Bunu yapma. Bu çok yanlış.”

Devlin’in soğuk, simsiyah bakışları Emily’nin içine işledi. “Yanlış olan şu anda küçük kardeşimin bir hastane yatağında acı içinde yatıyor, yaşam mücadelesi veriyor olması. Yanlış olan babamın ölümden dönmesi ve hayatı boyunca çalışıp kazandığı her şeyi kaybetmiş olması. Yanlış olan, bu piçin beni ele geçirmek için senin canını yakması. Bu herifi senin yaptığın gibi kibarca sorgulamamı bekleme benden, Emily. Çok fazla şey istiyorsun.”

“Alex ya da Pierce ya da hatta Austin onların adına senin bunu yapmanı isterler miydi?” diye fısıldadı Emily. “Çünkü ben istemediğimi biliyorum.”

Devlin kaskatı kesildi. Cevap gözlerinin içindeydi. *Hayır istemezlerdi.* Babası ve ağabeyi hayatlarını kanunu korumaya adanmışlardı. İkisi de bir mahkûma bu şekilde davranmayı onaylamazlardı.

“Lütfen, Dev. Yapma. *Benim için, yapma.*”

Devlin ona uzun süre baktı, kırgınlık ve öfke yüzünde bir

mücadele içindeydi. Sonunda derin bir nefes verdiğinde, Emily kazandığını anlamıştı.

Yoksa her şeyi kaybetmiş miydi?

Başını indirip Ace'e baktı.

Gözleri acıyla parlıyordu ama o belli belirsiz değişimi, affedildiğini hissetmiş olmalıydı ki namluyu saran dudaklarında bir gülümseme belirdi. Dişleri kıpkırmızı kana boyanmış ve ona, düşmanlarını cezalandırmak için cehennemden çıkıp gelmiş bir şeytanın korkunç görüntüsünü vermişti.

“Nerede ağabeyim?” diye sordu Devlin tekrar.

Ace dişlerinin arasındaki silaha rağmen başını bir sağa bir sola çevirerek talepleri karşılanana kadar Devlin'e öğrenmek istediği şeyi söylemeyeceğini anlatmaya çalıştı.

Devlin silahı onun ağzına sokarken kullandığı kuvvetin aynısını bu sefer de çıkarırken kullandı ve Ace acı ve öfkeyle bağırarak iki elini birden kan revan içinde kalan ağzına bastırdı.

“Emily” dedi Devlin ayağa kalkarken, soğuk bir sesle. “Silahı bu herife doğru tut. Kıpırdarsa kafasına sık.” Ace'in kanıyla yapış yapış olmuş silahı Emily'ye verdi.

Ace gözlerini kıstı, nefreti gözlerinden okunuyor, elle tutulur, nefes alan canlı bir varlık gibi havada asılı duruyordu. Emily, Ace'in ellerinin ve ayaklarının uzanacağı mesafeden çıkıp Devlin'in şimdi ne yapacağını görmek için beklemeye başladı.

Devlin gömleğini yırtarcasına çıkarırken, Emily durdurduğu mermilerden iyice yırtılmış olan kurşungeçirmez yeleği gördü. Az önce hayatını bağışlaması için yalvardığı adamın onu nasıl da ölümün eşiğine kadar getirdiğini hatırladı. Bıçağıyla gömleğini şeritler hâlinde keserek yarasını sarsın diye Ace'e uzattı.

Ace kesik bir nefes alarak kulağa bir sürü değişik dilde konuşuyormuş gibi gelen bir dizi lanet okudu. Devlin şeritleri iyice

sıktı, yüzündeki ifadeye bakılırsa bu kadar sert davranarak düşmanına çektiirdiği ekstra acı umurunda bile değildi. Sonra dönüp sakın bir şey söylemeye kalkma der gibi Emily'ye pis pis baktı.

Emily dudaklarını büzmüş sessizce bakıyordu.

Devlin işini bitirip arkasına yaslandı. "Ambulansın oradaki çatışmada seni vurduğumu sanmıştım."

"Sıyırdı yalnızca." diye fısıldadı çatlak bir sesle Ace. "Asıl ben seni vurduğumu sanıyordum."

"Hayır" diye yalan söyledi Devlin. "Karavana attın."

Ace ağzından kan saçarak güldü. "Yalancı."

"Ağabeyim nerede?" diye yükseltti sesini Devlin.

"Doğu tarafında. Yerini göstereceğim size. Ama beni taşıman gerekecek." Ayağını gösterdi. "Bu şekilde yürüyemem."

Devlin onu ayağa dikip, "Tabii ki yürürsün." diyerek ağaçlara doğru itti.

Ace sendelese de ayakta kalmayı başardı. Dönüp Devlin'e pis pis bakarak nefretini kustuktan sonra topallaya topallaya açıklığı geçti.

Devlin tek kelime etmeden silahı Emily'nin elinden alıp Ace'in arkasından yürüdü.

"Acele et." Devlin silahı Ace'in sırtına dürtüp onu ileri doğru itti.

"Piç herif." dedi Ace dişlerinin arasından ve yine tökezledi, az daha yere düşüyordu.

Emily'nin yüzündeki yanıklar zonkluyor ve acıyordu ama yine de Ace ne zaman nefessiz kalsa ya da destek almak için bir ağaca yaslansa ve Devlin'in sırtına dayadığı silahla yüymeye zorlansa onun için üzülmeden edemiyordu.

"Beni bağlamak için kullandığı ip hâlâ açıklıkta." dedi Emily. "İstersen gömleğimi kullanıp bir sedye—"

“Hayır.” Devlin’in sert cevabı tartışmaya yer bırakmıyordu.

Devlin ve Pierce’in arabalarını park ettikleri toprak yola ulaştıklarında, Ace cipe doğru işaret etti. “Ağabeyin orada, arabanın arkasında.”

Devlin onu yana itti. “Bunu ormanın içindeki açıklıktayken de söyleyebilirdin.”

Ace küçük bir dal bulup destek almak için tutunurken pis pis bakarak Devlin’in geri geri yürüyüşünü seyretti. Sanki Emily’nin onu izlediğini hissetmiş gibi yavaşça başını çevirip ayaklarına doğru kanlı bir balgam tükürdü ama isabet ettiremedi. Sonra sıkıyorsa bir şey yap der gibi tek kaşını kaldırdı.

Emily tiksintiyle ürpererek cipin arkasına, Devlin’in yanına gitti. Bagaj kapağı kapalıydı ve Pierce gözleri kapalı, arkada yatıyordu. Devlin arkaya atlamış parmaklarını ağabeyinin boynuna bastırıyordu.

“Yaşıyor mu?”

“Başında bir şişlik var ama nabızı kuvvetli.”

Bir patırtı sesiyle ikisi birden döndüler ve Ace’in şaşırtıcı bir süratle koştuğunu gördüler.

Devlin arabanın arkasından fırlayıp silahını çekti ama Ace ağaçların gölgesinde gözden kaybolmuştu bile. Devlin lanet okuyarak arkasından koştu.

“Şeytan?” diye biri seslendi dermansız bir hâlde.

Devlin durup arkasına baktı. Pierce gözlerini kırpıştırıyor ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Emily cipin arkasına binip Pierce’ı kaldırdı ve tekrar düşmesin diye omuzlarından sıkı sıkı tuttu. Devlin silahı elinde gergin ve endişeli bir suratla tekrar arabaya kadar koştu, belli ki ağabeyi ile ilgilenmekle Ace’in peşine düşmek arasında gidip geliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Pierce, başının arkasını tutarak.

Emily arkasına yaslanırken Pierce'in kafasını tuttu ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bu epeyce büyük bir şişlik. Ace başına vurarak bayıltmış olmalı seni."

"Ace mi?"

"Bizi öldürmeye çalışan adamlardan biri."

Devlin, fırtına grisi gözlerinin arkasında, kafasından ne gibi düşünceler geçtiğini gizleyen bir maskenin ardından sessizce izliyordu ikisini.

"Neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Pierce. "Beynim resmen bir sisin içinde şu anda."

"Ağabeyine her şeyi anlatacak mısın Devlin? Yoksa ben mi anlatayım?" dedi Emily aniden. Gerçekten de Devlin arpacı kumrusu gibi düşünme işini biraz fazla abartmıştı.

Birden silahını kılıfına yerleştirip Emily'yi arabadan çıkardı. Onu indirdikten sonra arabaya binip Pierce'in yanına oturdu.

"Beni biraz ağabeyimle yalnız bırakabilir misin?"

Devlin'in ricası sorudan çok emir gibi geldiğinden Emily cevap vermeye zahmet etmedi. Ağaçlara doğru yürüdü gitti.

"Çok uzaklaşma."

Tabii. Sanki gidecek bir yeri varmış gibi. Emily yere çöküp kollarını kavuşturdu.

İkisi alçak sesle konuşmaya başladılar. Başta Pierce başını iki yana sallayıp şaşırarak irkiliyordu. Ama birkaç dakika sonra Devlin onu yormuş olmalıydı ki başını sallayıp durmayı bırakıp pis pis bakmaya başladı.

Emily bu tepkinin altında yatan duyguyu anlamıştı.

Devlin arabadan inince Emily'nin yanına gelip onu ayağa kaldırdı. Dudaklarına yapıştığında Emily hâlâ şaşkın şaşkın bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Devlin'in kirli sakalı yanağındaki yanıklara sürtünüp fena hâlde acıtıyordu. Ama umurunda bile

değildi. Devlin'e sarıldıkça rahatlama ve tutku hissi içinde savaş veriyor, bütün duygularını onu öpüşüne akıtıyordu.

Özür dilerim.

Benim için fedakârlık ettiğin için, intikam isterken merhamet gösterdiğin için teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Bu son düşünce aydınlanma gibi bir şeydi. Yüksek sesle söylese Devlin'i nasıl şaşırtacaksa onu da öyle şaşırtmıştı. Ama kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Önlerinde bunca engel varken bir ilişkiyi nasıl yürüteceğini bilmiyordu. Ama nasıl yürütemeyeceğini de bilmiyordu, aralarında böylesine bir ateş yanarken ya da birlikte dayanmak zorunda oldukları onca korkunç şeye rağmen içlerinde kuvvetle tutunan bu aşk varken nasıl yürümezdi ki bir ilişki?

Belki de sahip oldukları kişilikleri yüzünden yürümezdi.

Birkaç gün içinde birçok çiftin bir hayat boyu aşmak zorunda kalmadığı kadar trajedi ve kriz yaşamışlardı. Bundan sonra ne gelse tınmazlardı.

Devlin öpüşmeyi bitirdiğinde Emily, kalbinin göğsünden fırlayacağını sanmıştı.

"Vay be!" dedi nefes nefese.

Uzun süredir görmediği seksi gülümseme Devlin'in yüzünü aydınlattı. Ama hemen sönen bu aydınlığın yerini gözlerine çöken karanlık aldı.

"Sen iyi kalpli bir kadınsın Emily O'Malley. Seni hak etmiyorum." Devlin onu alnından öptükten sonra ormana doğru koşarak gözden kayboldu.

Tam Ace'in az önce kaybolduğu yerden.

Emily, bir eli öpüşmeden şişmiş dudaklarında, diğeri acıyan kalbinde Devlin'in arkasından öylece bakakaldı.

Pierce onun yanına gelerek kesik kesik kardeşiyle vardığı anlaşmayı anlatmaya başladı.

“...Yani teknik olarak durumun bu programa uymuyor olsa da ben şahsi ilişkilerimi kullanarak birkaç kişiden iyilik iste-yeceğim ve...”

“...Güvende olacak, hatta Adalet Bakanlığı vasıtasıyla ailenle mektuplaşabileceksin bile. WitSec —Tanık Koruma Programı— tanıkları tehlikeye atmadan... Bunun için bir sistem geliştirdi...”

“...İşini bırakmak ve Savannah’dan ayrılmak zorunda ol-man çok talihsiz bir durum elbette ama...”

Pierce durdu, yüzünde sevecen bir ifade belirdi. Ama son darbeyi vurmadan önce bile Emily onun ne diyeceğini biliyordu.

Devlin dönmeyecekti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

İki Hafta Sonra

Bütün odayı ışığa boğan bir lamba yandı. Pierce yataktan fırlayıp baş ucundaki silahını kaptı ve eğilerek silahını, yatarken kapayıp kilitlediği açık pencerenin önünde duran adama doğrulttu. Ama hemen adamın bir yabancı olmadığını fark ederek yavaş yavaş silahını indirdi.

“Şeytan, nasıl girdin buraya? İkinci kattayız yahu.” Doğruldu. “Ayrıca ne diye bana böyle sürprizler yapıyorsun be oğlum. Seni vurabilirdim.”

Devlin pencerenin yanındaki berjerlerden birine çöktü. “Tabancanda kurşun yokken mi?”

Pierce silahı tarttı, sırtarak “Ağırlığından anlamalıydım.” dedi, “Ama uyku sersemiyim, yani en azından öyleydim.” Silahı komodinin en üst çekmecesine koyup içinde duran cihazın düğmesine çaktırmadan bastı. “Madison ve Nikki Florida’dalar, ağabeyi Logan’ı görmeye gittiler. Ama sen zaten bunu biliyorsundur yoksa yatak odama dalmazdın bu şekilde.” Yatağın diğer tarafına geçip Devlin’in karşısına oturdu. “Seni tekrar göreceğimi sanmı-

yordum. Aradığın şeyi buldun mu?”

Devlin tek kaşını kaldırdı. “Aradığın *adamı* mı demek istiyorsun? Ace kayıplara karıştı. Bir korkak gibi saklanıyor. On-
dan da bu beklenirdi zaten. Ama buraya gelme sebebim bu değil.”

Gömlek cebinden katlanmış bir bilgisayar çıktısı çıkarıp yatağın üstüne attı. “Okumaya uğraşma ben söyleyeyim. Bu-
günkü *Savannah Morning News* gazetesinde çıkmış bir makale. Emily’nin fotoğrafının neden ön sayfadaki Chatham Bölge Poli-
si’nin gelecek vaadeden dedektifleriyle ilgili bir hikâyede oldu-
ğunu anlatmak ister misin bana? Hani dikkat çekmeden Tanık
Koruma Programı’na aldıracaktın onu? Nüfuzunu kullanıp gere-
kirse dağları yerinden oynatacak, ona yeni bir hayat sağlamak ve
güvende olmasını temin etmek için ne gerekiyorsa yapacaktın?”

Pierce onu yatıştırmak için elini kaldırdı. “Dur da açıkla-
yayım.”

“Tanrım, Pierce. Ona bir şey olursa, ben...”

Sandalyeden fırlayıp pencerenin önünde kafesteki hay-
vanlar gibi ileri geri yürümeye başladı. “Onu Tanık Koruma
Programı’na aldıramadın madem neden bir yerde saklamadın?
İnanamıyorum, ben onun hayatına girip her şeyi mahvettikten
sonra amiri ona eski işini nasıl geri verdi? Yine de bunu yapması-
na izin vermemeliydin. EXIT hâlâ peşinde olabilir.”

“Ona değer veriyormuş gibisin sanki.”

“*Değer vermek mi?* Tabii ki değer veriyorum. Ona ne ka-
dar değer verdiğimi...” Başını salladı. “Neden ona değer verme-
diğimi düşündün ki?”

Pierce omuz silkti. “Onu bırakıp gittiğin içindir belki.”

Devlin yatağın en üst demirini tuttu. “Mecburdum. Şu
an yaşamaya mecbur bırakıldığım hayatı yaşayarak asla mutlu
olamazdı. Bunu yapmaya çalışmasını da istemezdim. Onu böyle

bir hayata çekmeye gönlüm nasıl razı olabilir? O çok daha iyisini hak ediyor.” Söylediklerini süpürmek ister gibi elini havada salladı. “Neyse önemli değil. Şu an önemli olan onun güvenliğini sağlamak. O yazı ve o fotoğraf yüzünden içine düştüğü tehlikenin farkında değil misin? Bu, bir boğanın önüne kırmızı bir bayrak sallamaktan farksız. Cyprian onun peşine yine birilerini göndermek zorunda kalacak. Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?”

“Onun seçimi değildi, böyle olmasını ben istedim.” dedi kapı ağzından gelen yumuşacık bir ses.

Devlin’in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

Emily ona belli belirsiz gülümsedi. “Merhaba Dev. Beni özledin mi?”

Emily odaya girmek için Pierce’m çıkmasını bekledi. Devlin dört metre kadar ilerisinde, pencerenin kenarında bir heykel gibi kaskatı kesilmiş duruyordu.

“Beni bırakıp gittin. Canım yandı.”

Devlin’in yüz hatları acıyla kırıştı. “Biliyorum.”

Sanki bir serap görüyormuş da hızlı hareket ederse kaybolup gidecekmiş gibi yavaş yavaş Emily’ye doğru yürüdü. Durduğunda ona o kadar yakındı ki Emily onun sıcaklığını hissedebiliyordu, güneşe dönen bir ayçiçeği gibi vücudu Devlin’e döndü.

Devlin’in aç gözleri, onu yiyip bitiriyor, her zerresini içine çekiyordu. Tıpkı az sonra kör olacağını bilen bir adamın muhteşem bir günbatımını zihnine kazımak için, tüm dünyası karanlığa gömüldüğünde onu hatırlayabilmek için baktığı gibi bakıyordu ona.

Parmaklarını Emily’nin yanaklarında gezdirdi. “*Bunun için, Ace’in sana yaptığı şey için, çok çok üzgünüm.*”

Çirkin yanıklarından utanan Emily onun elini itti. “Pierce’a Ace’in kaçtığını söylediğini duydum.”

“Şimdilik.” Devlin’in kaşları çatıldı. “Neden ağabeyimin evindesin? Hem burada olduğumu nasıl öğrendin?”

“Sen gittiğinden beri koridorun sonundaki misafir odasında kalıyorum. Pierce üzerinde çalıştığı davalardan birinin çok tehlikeli olduğuna dair bir mazeret uydurarak eşini ve kızını uzun bir tatile yolladı. Tehlike kısmının ben olduğumu bilmiyorlar tabii. Burada olduğunu nasıl bildiğime gelince, yatağın ucundaki çekmecenin içinde bir verici var. Kaldığım odada bir zili çalışıyor. Ortaya çıkarsan ağabeyinin düğmeye basıp beni uyarması için.”

“Gazetede ki yazı. Beni ortaya çıkarmak için bir plan mıydı? Pierce’in fikri miydi yoksa?”

“Benim.”

Devlin sırtıttı.

Emily de ona gülümsedi. “Ben istesem bile —ki istemiyorum— Drier beni asla geri almazdı. Pierce detayları halletti. Buradaki haberleri izlediğinden emin değildim ama o izleyeceğinden kesin emindi.”

“Tahmin etmiştir. Meraktan deliye dönmüştür o ne zamandır. Neden bu kadar mücadele ettim bilmiyorum. O bodruma adım attığım anda kaderim çizilmişti.”

“Kaderin mi?”

“Neyse boş ver. Önemli değil. Amirin seni asla geri istemezdi diyordun. Peki ya ortağın, Tuck? Arkadaşlığınızı da batırdım mı?”

Emily daha fazla dayanamayarak elini kaldırıp Devlin’in göğsüne koyarak adalelerinin parmak uçlarındaki hareketinin zevkini çıkarmaya başladı. Gömleğinin düğmelerini çözüp parmaklarını göğsündeki kılların üstünde gezdirmeye başladı, bunu yapmayı nasıl da özlemişti.

“Bildiğim kadarıyla hayatımı mahvetmeyi üstlenmen pek doğru değil. Bunu yapan EXIT şirketi. Tuck ile olan arkadaşlığım da arada gümbürtüye gitti tabii. Pierce ile birlikte Jackson Adası’ndaki olayı merkeze bildirdiğimizde ismini olayın dışında tutmak için bir sürü yalan uydurmak zorunda kaldık. Tabii Drier, kaçırılmalardan Kelly ve sabıkalı arkadaşlarının sorumlu olmasından gayet memnun oldu. Gage’i vurup benim yüzümü yakan adamın Kelly’nin serserilerinden biri olduğuna dair hikâyemize inandı. Denkleme senin yerine Pierce’ı yerleştiriverdik, dava iyi kötü kapandı gitti. Hawley’nin var olduğuna yemin ettiği o son kayıp kadın hariç tabii. Bulunur mu bulunmaz mı bilmem artık.”

“Pek sanmam.”

Emily üzgün bir şekilde başıyla onayladı. “Kelly’yi harekete geçiren sebepleri açıklayamadığımız için Tuck hikâyemizden tatmin olmadı. Seninle konuşamadığı için de boğazına kadar bu işe battığına inandırmış durumda kendini.”

“Akıllı adam.”

“Mükemmel bir dedektiftir. Ona yalan söylemek hiç hoşuma gitmedi. Geçen hafta onunla konuşmaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi.” Emily omuz silkti. “Durum bu, yapacak bir şey yok. Pierce, iş yerinde EXIT ile ilgili araştırma yapmaya kalkmış ama bürokratik engellere takılmış. Hiç açıklama bile yapmadan bunu unutmaması istenmiş. Cyprian’ın bu fiyaskoyu duyurmak istemeyen ve bu şirketin tam olarak ne yaptığını araştıranları engelleyen güçlü tanıdıkları var. Peki şimdi ne olacak? EXIT’le olan durum yani.”

Devlin sessiz kalınca Emily onun gömleğine asıldı. “Bütün şirketi karşına alacaksın, değil mi?”

Devlin onun ellerini kibarca göğsünden çekti. “Bütün hayatım bir yalan üzerine kurulmuş meğer Em. EXIT’e katılarak

nişanlımın öldürülmesinin intikamını alabileceğimi ve onun başına gelen korkunç şeylerin başkalarının başına gelmesini engelleyeceğimi düşünmüştüm. Ama meğerse ölmesinin asıl sebebi EXIT'miş. Ve koca bir on yıl şirkete sadık bir şekilde çalıştıktan sonra sırf basit bir güvenlik ihlali yüzünden Cyprian benim ölüm fermanımı imzaladı. Öğrendiği zaman en azından bana neden yaptığımı sorar ben de söylerim diye düşünüyordum. Yaramaz bir çocuğun eline vurur gibi basit bir cezayla gönderir bir daha yapmamamı söyler sanıyordum. Ama adam benim adıma EXIT vur emri çıkarttı. Böyle bir şey nasıl olur? Sakladığı bir şey var, hem de çok büyük bir şey. Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

"Onları alaşağı etmek için bir ekip olarak çalışalım. Adalet Bakanlığı'na gidip neler olduğunu anlatıp dinlemelerini sağlayalım. Onlara—"

"Emily." Devlin, Emily'nin içine işleyen bakışlarıyla fısıldar gibi konuşmaya başladı. "EXIT şirketini kim kurdu sanıyorsun?"

Emily'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Ne diyorsun? Hükümette mi bu işin içinde? EXIT'in ne olduğunu biliyorlar mı yani?"

"Hem evet hem hayır. Biraz karışık bir durum. Em söz ver bana, Pierce senin güvenliğin için neyi uygun görüyorsa onu yapacaksın. Sakın hayatınla kumar oynama."

"Beni yine mi terk ediyorsun?"

Devlin irkildi. "Bunu yapmak istemiyorum. Yapmak zorundayım."

"Sığınakta ve bana dikiş attıktan sonra yaptığın gibi mi? Ve daha sonra da Jackson Adası'nda yaptığın gibi, değil mi? Yine terk ediyorsun beni."

"Başka. Seçeneğim. Yok."

Devlin onun canını acıtırmasına omuzlarından tuttu. Ama kuvvetini bildiği için dikkatli olmaya çalışıyordu. Ona karşı

hep dikkatli olmuştu. Çünkü onun canını yakmak istemiyordu. Zaten bütün mesele de bu değil miydi? Emily'nin Pierce'a gazeteğe o sahte yazıyı yazdırtma sebebi? Kendisi istemese de, hatta haberi olmasa da çekip gidişini affetme sebebi? Karşılaştıkları ilk andan beri Devlin'in yaptığı her şey Emily'nin güvenliği için olmuştu. Belki başta yoğun bir cinsel çekimden başka bir şey değildi, içgüdüsel bir özlem, birbirlerinin cazibesine kapılmaları. Ama daha sonra bir şekilde başka bir şeye dönüşmüştü.

Harika bir şeye.

Çöpe atılamayacak kadar güzel ve nadir bulunabilecek bir şeye.

Emily silkinerek Devlin'in ellerinden kurtuldu ve kollarını kaldırarak parmaklarını onun boynunda, saçlarında gezdirmeye başladı.

Devlin titredi, Emily'nin ellerini tutarak, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

"Bana yetişmeni. İki hafta oldu Dev. Son görüşmemizden bu yana iki hafta geçti. Aramızda olan her şeyi, her dakikayı düşündüm. Çok kafa yordum. Ve bir şeyin farkına vardım. Sen bana âşıksın."

Devlin'in gözleri kocaman oldu, paniklemişti. "Ben... Yani..." Geriye bir adım atınca Emily'nin elleri boşta kaldı.

Emily ona doğru yürüdü. "Sen? Yani? Korkuyorsun. O kadar. Bu senin için yeni bir şey. Kahretsin, benim için de öyle. Ama sen en azından daha önce bir kere âşık olmuşsun. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Aramızdaki bu şeyin gerçek olduğunu biliyorsundur yani."

Tekrar öne doğru bir adım attı ama bu sefer Devlin'e dokunmadı. "Bana bak ve beni sevmediğini söyle, Dev. Beni iste-

mediğini söyle.”

Devlin ondan kaçıp duvara yaslanınca Emily şaşırdı. Ellerini pencerenin kenarına koyarak kaçmaya hazırlandı.

“Korkak.” dedi Emily suçlayan bir ses tonuyla.

Devlin’in çenesi göğsüne düştü. “Benden ne istiyorsun, Em?” Sesi o kadar alçak, o kadar acı dolu çıkmıştı ki Emily onu zor duyabilmişti.

“Doğruyu. Çok şey mi istiyorum? Beni öylece bırakıp çekip gittiğinde senin hakkında yanılmış olabileceğimi düşündüm. Ace’e yaptığın muameleyi görünce...” Titreyerek elleriyle kollarını ovuşturdu. “Beni korkutmuştu. Ama şimdi, şimdi anlıyorum.”

Devlin yavaşça döndü. “Neyi anlıyorsun?”

“İçinde iyi bir insan olduğunu anlıyorum. Ama sen bunu göremiyorsun. Mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun. *Beni* hak etmediğini de düşünüyorsun. Ama yanıyorsun. Asıl ben seni hak etmiyorum. Ama ben senin kadar asil olamam çünkü senden vazgeçemem. Eğer...” Zorlukla yutkundu, içini dökmeye hazırdı ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Eğer sen de beni benim seni sevdiğim gibi seviyorsan tabii.”

Devlin’in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Böyle söyleme.”

Emily onun yüzünü avucuna aldı. “Seni seviyorum.”

Devlin başını iki yana salladı. “Hayır. Sevmiyorsun. Beyaz bir atın üstünde, var olmayan bir kahramanı seviyorsun. Ben bir sürü insanın canını yaktım, bir sürü insanı *öldürdüm*.”

“Seni seviyorum.” Emily fısıldar gibi bir öpücük kondurdu onun dudaklarına. Ve bekledi.

Devlin alnını onun alnına dayadı. “Tanrım bana yardım et. Ben de seni seviyorum.”

Sonra onu hiç öpmediği şekilde öptü. Eğer Emily’nin içinde azıcık da olsa bir şüphe vardı ise o da bu tatlı, ıslak öpücü-

ğün arkasından uçup gitmişti. Devlin sözleriyle söyleyemeyeceği her şeyi bedeniyle söyleyerek bütün aşkını bu öpücüğe akıttı.

Geri çekildiğinde gülümsüyordu, tanıştıklarından beri ilk defa gözlerinin içine kadar uzanan seksi bir gülümsemeyle Emily'nin gözlerine bakıyordu. Emily hayatında tanıdığı herkesten daha onurlu olan bu muhteşem, güçlü, koruyucu adama mucizevi bir şekilde vermeyi başardığı mutluluğun hepsini içine çekti.

“Sanırım sonunda iyi olduğum bir konu buldum.” dedi.

“Öpüşmek mi?” diye dalga geçti Devlin.

“Hayır. Yani, tabii o da var ama diyeceğim o değildi. Asla bir doktor olamayacağım.”

Devlin, Emily'nin sarhoş sarhoş ameliyat ettiği omzunu ovarak teatral bir şekilde titredi.

“Asla iyi bir polis olamayacağım.”

“Tanrı'ya şükür.”

“Ben senin vicdanınım, Devlin.”

“Benim... Neyimsin?”

“Vicdanın. O gün ormanın ortasındaki o açıklıkta seni durdurdum. Yaptığın şeyin yanlış olduğunu fark etmeni sağladım. Sonuçta Ace'i öldürmedin.”

“Bir dahaki sefer yakaladığımda öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor bu.”

Emily omuz silkti. “Göreceğiz bakalım.”

Devlin'in omuzları çöktü. “Beni mahvettin. Belalı bir suikastçi değilim artık sayende.”

Emily kollarını onun boynuna doladı. “Sen hâlâ benim belalımsın. Ayrıca seni mahvetmedim. Seni kurtardım.”

Devlin yine gözlerinin içi gülerek Emily'yi kendine çekti. “Doğru söylüyorsun. Seni bu kadar seveceğim hiç aklıma gelmezdi. Seni istiyorum, sonsuza dek hayatımda olmanı istiyorum.

Ama bu hiç kolay olmayacak. Gelecek çok tehlikeli. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama bunun bir garantisi yok. Sana olan aşkımdan başka hiçbir şeyin garantisi yok.”

“Elimde kalanın ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Cevabım da evet. Seni seviyorum. Ve sonu ne olursa olsun seninle birlikte yürümeyi kabul ediyorum.”

Bu sefer öpüşmeleri bittiğinde ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

“Seni bir daha yatağa attığımda bir hafta çıkamayacaksın oradan.” dedi Devlin zor nefes alarak.

“Vaatler, vaatler...”

Devlin cebinden bir çift eldiven çıkararak pencereyi açtı.

Emily dışarı baktı. Camın diğer tarafındaki bir kancadan sarkan bir ip aşağıdaki bahçeye kadar iniyordu. Devlin eldivenleri pencerenin mermerine koydu.

“Benimle birlikte yürümeye hazır olduğuna emin misin, Em?”

“Sana güveniyorum. Nereye gidersen git seninleyim.”

“O zaman kaçalım.”

Emily ellerini pencerenin kenarına koyup dışarı çıkmak için bacağını kaldırdı.

Devlin onu yakalayarak geri çekti, gülerek, “Hop, hop, şaka yapıyorum yahu. Oradan çıkmayacağız.”

“Peki ya eldivenler, ip?”

“Sonra açıklarım.” Devlin ona göz kırptı. “Ama önce bir kâğıt, kalem bulalım.”

Bir saat sonra Pierce’ın sabrı tükenmişti, yukarı çıkıp

Devlin ve Emily'nin ne yaptıklarına bakmak için kalktı. Bir tartışmanın ya da çok daha özel bir anın ortasında içeri dalmak istemiyordu ama aşağıda daha fazla oturup sorunlarını çözdüler mi yoksa birbirlerini öldürdüler mi diye meraklanıp durmak da istemiyordu.

Yatak odasının kapısını çaldı. Cevap gelmeyince kapıyı bir daha vurduktan sonra kolunu yavaşça çevirerek açtı.

“Umarım her şey yolundadır orada.” Pierce içeri girdi ama oda boştu. Yatağın ortasında duran kâğıttan başka az önce ikisini orada bıraktığına dair en ufak bir ipucu yoktu içeride. Devlin'in, bir doktorunki kadar okuması zor eğri büğrü yazısıyla yazılmış bir nottu bu.

Pierce, Emily bensiz yaşayamayacağına karar verdi, o yüzden benimle geliyor.

Pierce, Devlin bensiz yaşayamayacağına karar verdi.

Her şey için teşekkürler. Ara sıra haber göndeririz sana. Seni ve diğerlerini çok sevdiğimizi unutma lütfen. Dev ve Em.

Pierce, Devlin'in hayatında *iki defa* âşık olacak ve mutlu olmak için bir şans daha elde edecek kadar kismetli olduğu için sevinerek gülümsedi. Gelecekte karşılarna çıkacak olan inanılmaz engeller olsa da en azından o geleceği beraber yaşayacaklardı.

Alt kattaki oturma odasında, oturduğu yerden merdivenlerin tamamını gayet iyi görebildiği için merdivenlerden inip dışarı çıkmadıklarını biliyordu. Bu da geriye bir ihtimal bırakıyordu, pencere. Kendi eşi Madison'ın böyle bir şeyi yapmayı kabul ettiğini gözünün önüne bile getiremiyordu... Kimi kandırı-

yordu? Böyle bir deliliği yapmayı Pierce'tan önce Madison teklif ederdi.

Pencereyi kilitlemek için karşı tarafa geçince camın hemen dışında bir çift eldiven gördü. Pencereyi yukarı kaldırıp dışarı baktı. Tam tahmin ettiği gibi Devlin ve Emily'nin kullandığı ip yere kadar iniyordu. Çılgınlar dedi kendi kendine. İpi yukarı çekip içeri aldıktan sonra eldivenlere uzandığında içinde bir not daha buldu.

Gayet güzel bir kapı varken pencereye tırmanıp pencereden gireceğimi mi sanmıştın cidden? Evinin orijinal planlarını bir mimara sorsan iyi edersin. Bu eski evlerde bir sürü gizli geçit var. Sevgilerimle... Şeytan.

Pierce gülümseyerek başını iki yana salladı. "Tanrı yolunu açık etsin, kardeşim. Tanrı yolunu açık etsin."

SON SÖZ

Birkaç hafta sonra, Devlin ağaçların bittiği yerden dürbünüyle açık alana doğru bakıyordu. Yan tarafında tanıdık kırmızı B&B harfleri olan kamyonetler inşaat alanına giren yolu tıkamıştı. Çekiç gümbürtüleri ve testere cayırtıları normalde sessiz olması gereken bir sabahta ortalığı cınlatıyordu.

Emily kollarını onun beline dolayıp başını göğsüne yasladı. “Evin inşaatı nasıl gidiyor?”

“Hayatımda tek bir evin inşaatında bu kadar insanın çalıştığını hiç görmemiştim. Braedon’m buraya bu kadar işçi getirebilmesi için elindeki bütün işleri iptal etmiş olması lazım. Böyle giderse, Alex yaz sonu buraya taşınabilir.”

“Birlikte çalıştıklarında insanlar inanılmaz şeyler başara-biliyorlar.”

Emily’nin sözlerindeki gizli anlam Devlin’in gözünden kaçmadı. Dürbünü yere atıp Emily’nin yüzünü avucunun içine aldı. “Kabul edene kadar ensemde boza pişirmeye devam edeceksin, değil mi?”

“Hayır, canım. Ama kafayı yemeden önce pes etsen daha iyi olur tabii.”

“Tamam.”

Emily şaşırarak gözlerini kırptı. “Tamam mı? Nasıl yani? Kabul ediyor musun? EXIT’i alaşağı etmene yardım etmeme izin veriyor musun yani?”

“Yanlış olduğunu düşünsem de evet. Ama sırf ben seni yanımda götürmezsem senin kendi başına onların peşine düşeceğini bildiğim için kabul ediyorum. Yalnız sen de benim şartlarımı kabul edeceksin. Golyat’a karşı Davut gibiyiz. Çok dikkatli bir planlama ve eğitim gerekiyor. Sabırlı olman gerekiyor. Bu işi aceleyle getirip canının yanmasını ya da öldürülmeni göze alamam.”

Devlin bir anda bu korkunç düşünceyle titredi ve eğilip Emily’nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Fakat ona her dokunuşunda olduğu gibi beyni durdu ve arzuları kontrolü ele aldı. Nabızı kulaklarında atmaya başlayana ve onu yatağa atma arzusuyla elleri titreyene kadar öpüşmeleri giderek daha da derinleşti.

Kendini öpüşmeyi kesmeye zorlayarak geri çekildi ve hayran hayran başını iki yana salladı. “Bazen bunun bir rüya olduğunu düşünüyorum. Çünkü senin gibi birini hak etmiş olmamın imkânı yok. Kusursuz bir erkeği hak ediyorsun ama ben öyle biri değilim.”

Emily onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Rüyada değilsin canım. Ayrıca beni hak etmediğini düşünerek yanılıyorsun. İkimizin de kusurları var. Mükemmel değiliz. Yalnızca birbirimiz için mükemmeliz.”

Devlin onu kollarına alıp sımsıkı sarılarak çenesini onun başının üstüne koydu. Uzun bir süre sonra geri çekilerek Emily’nin yüzündeki iyileşmekte olan pembe yara izini öptü. Yara izi Emily’yi rahatsız ediyordu ama Devlin için o her zamankinden daha güzeldi.

O yara, Emily'nin gösterdiği inanılmaz cesaret ve fedakârlığın kanıtı, bir şeref madalyasıydı. Tanıdığı çoğu kadın daha çakmak tenine yaklaşıırken pes edip bağırmaya başlardı.

“Arabanın klimasını açar mısın? Ben biraz daha bakayım şunlara.” dedi Devlin.

Emily bir zamanlar Devlin'in babasının evi olan ve şimdi tekrar inşa edilmekte olan yapıya baktı. “Hoşça kal demek için. Anladım. İstedğin kadar kalabilirsin.” Gülümseyerek yan yolda arabayı park ettikleri ağaçlık alana yöneldi.

Devlin gömleğinin cebine uzanarak küçük bir fotoğraf çıkardı. Bir ağacın altına doğru eğilip eline bir dal aldı ve toprağı kazdı. Yeterince büyük bir çukur açtığına kanaat getirince dalı bir kenara atarak fotoğrafı dikkatle çukura yerleştirdi.

Arianna'nın sarı saçları, ağaçların arasından süzülen güneş ışığında parlayıp duran gülüşü her zaman olduğu gibi kalbini sızlatırken geçmiş fotoğrafin içinden ona bakıyordu. Fakat o ince sızı artık eskisi kadar canını acıtmıyordu. Hatta neredeyse hiç hissetmiyordu. Arianna'yı her zaman sevecekti. Ama birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti. Ve artık nihayet hayatına kaldığı yerden devam etmeye hazırdı.

Fotoğraf görünmez olana kadar çukurun üstünü toprakla doldurduktan sonra oluşan küçük tepeciğin üzerine elini koydu.

“Hoşça kal, Arianna.” diye fısıldadı.

Sonra az önce yere attığı dürbünü aldı ve ayağa kalktı. Omzunun üstünden son bir defa uzun uzun baktıktan sonra geçmişin ellerine bulaşan tozunu silkeledi ve geleceğine doğru yürümeye başladı.

YAZARIN NOTU

Savannah, Georgia en sevdiğim yerlerden biri ve bu hikâyenin geçtiği yerdir. Savannah nehri üzerindeki bu şehrin tarihi dokusuna ve verdiği küçük şehir hissine bayılıyorum. Deniz bisikletlerine bindim, trolleybüsüyle gezdim ve hikâyede kullanacağım potansiyel yerlerin fotoğraflarını çekerek, meydanlarında yürüyerek ve eski evlerini gezerek uzun zaman geçirdim bu şehirde.

Bu kitapta geçen yerlerden biri de Savannah, Chatham Polis Merkezi'dir. Bu polis merkezinin, Habersham Caddesi'ndeki, önünde antika polis arabalarının durduğu eski tuğladan yapılmış harika bir bina olan ana merkez dâhil üç ayrı yerde binası var. Bu binaya bayılıyorum ama benim hikâyeme uymayacağı için kendi polis merkezi binamı yarattım. Maalesef benim kurguladığım binanın önünde antika arabalar yok ama karşısında, çok havalı olduğunu düşündüğüm bir restoran var ki gerçek polis merkezinin karşısında böyle bir yer yok. Ayrıca adli tıp uzmanının ofisi, kurgudaki merkezin bodrumunda. Gerçekte ise bu ofis 67. Doğu Caddesi'ndeki başka bir binada.

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - I

LENA DIAZ

ÖLÜM FALI

Kırmızı bir gülün yaprakları arasında,
ölümün soğuk nefesi saklı...

Daphne du
Maurier
Ödüllü
Yazar

EKSİK
PARÇA

ROMAN
Çeviren: Cem Yavuz

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 2

LENA DIAZ

*Sevdiğin insanı korumak için
nelerden vazgeçebilirsin?*

GÖLGELERİ KOVALA

Daphne du
Maurier
Ödüllü
Yazar

EKSİK
PARÇA

ROMAN
Çeviren: Cem Yurttaş

ÖLÜM OYUNLARI SERİSİ - 3

LENA DIAZ

Ateş iyi bir köle, kötü bir efendidir.

KÜLLER ve ANILAR

ROMAN
Çeviren: Cem Yurttaş